

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

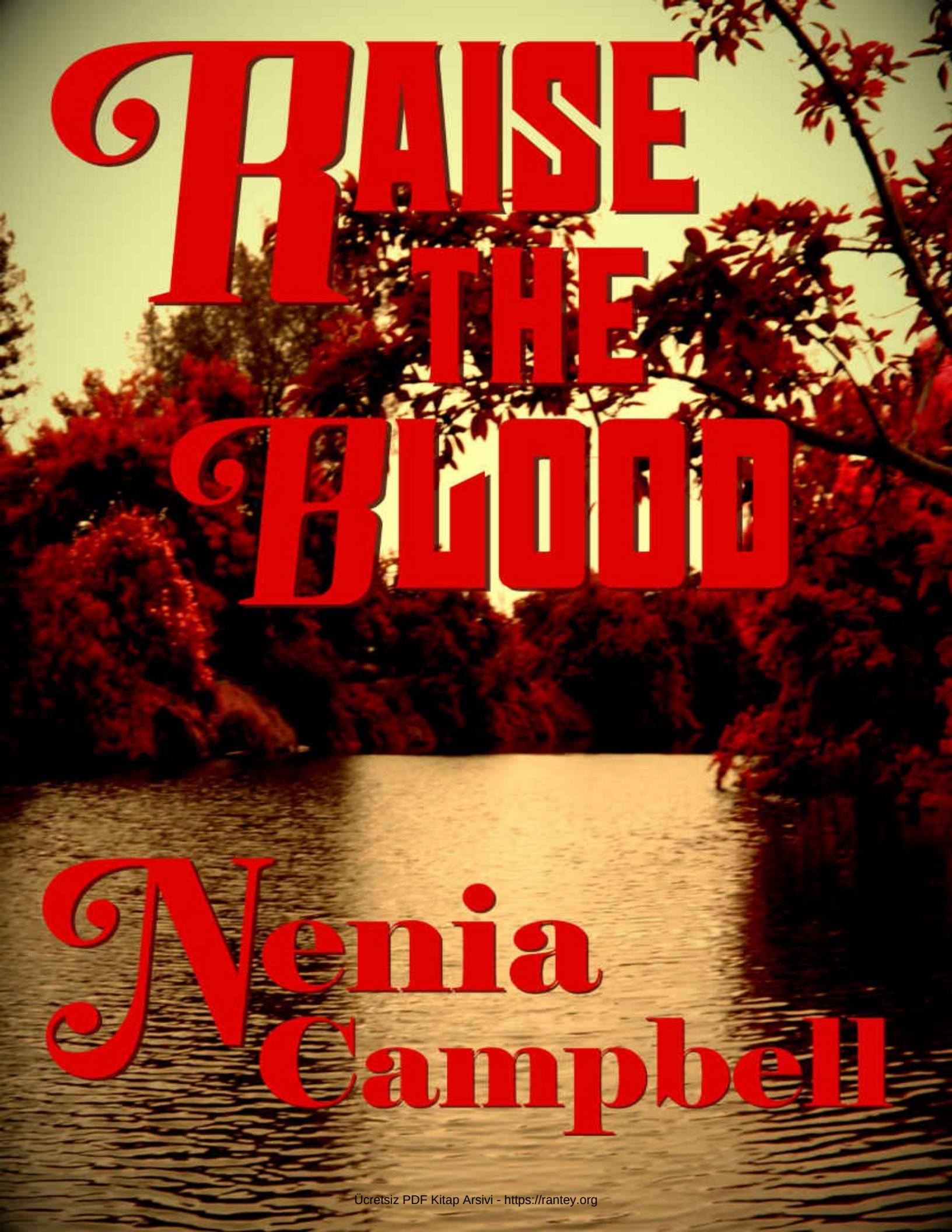
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RAISE THE BLOOD

Nenia
Campbell

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RAISE THE BLOOD

by NENIA CAMPBELL

OceanofPDF.com

Nenia Campbell Telif
Hakkı© 2023 Nenia Campbell
Tüm hakları saklıdır.

OceanofPDF.com

Nenia Campbell tarafından da:

Horrorscape serisi:

Fearscape

Horrorscape

Terrorscape

Kaçış

IMA serisi: Pelerin ve

Hançer Silahlı ve

Tehlikeli Kilitli ve

Dolu

Durdurma ve Vazgeçme

Gölge Thane serisi:

Ateşle

Taçlandırılmış

Görüşe Sahip Kara

Canavar

En Karanlık Gece

Yıldız Çaprazlı

Ejderha Kraliçesi

Bağımsızlar:

Küçük Ölümler

Kiralık Kız

Kalbimi Kırma

Quid Pro Quo

Bir Camın İçinden, Karanlık

Dilek Yıldızları: Uzay Operası Masalları

Şiir:
Güneş ve Yağmurun Cep Kitabı

OceanofPDF.com

PLAYLIST

Baykuşlar Parlamentosu // Agnes

Obel notre dame // Paris Paloma

Midnight Drive // Still Corners

In the Shadows // Amy Stroup

Little Bird // The Weepies

Eat Your Young // Hozier No

Roots // Alice Merton

Lorna // Labirent Kulak

Dreaming Awake (Son Lux Remix) // My Brightest Diamond Drag

Me Into the Woods // Holy Fawn*

Run Cried the Crawling // Agnes Obel

Cenaze // Meg Myers

Failure to Comply // MISSIO

Strangelove // Black Math

The Only One // Evanescence Dead

Man's Arms // Bishop Briggs House

of Metal // Chelsea Wolfe

In the Woods Somewhere // Hozier**

When the Night Is Over // Lord Huron

Lose Control // Evanescence

Arrows // Holy Fawn

Beautiful Crime // Tamer

* Bunun için Heather'a teşekkürler!

** Bunun için Clarice'e teşekkürler!

OceanofPDF.com

K A R N I N G

Bu bir karanlık kurgu eseridir ve bazılarının rahatsız edici bulabileceği içerikler barındırmaktadır. Buna avcılık ve hayvan şiddeti (kuşlar ve geyikler), aile üyelerinin ölümü, şüpheli rıza ve kişisel olarak göz yummadığım başka türlü ahlaksız veya ideal olmayan şekillerde davranan insanlar dahildir. Lütfen

bu konular sizi üzecekse bu kitabı okumayın.

Teşekkürler ve iyi günler dilerim.

OceanofPDF.com

PROLOJE

Bir kuzgunun bir serçeye ihtiyacı vardır. '

Düğünün baş süsü buzdan yapılmış bir gül buketiydi. Kan kırmızısına boyanmış güller, Nadine Harnois kız kardeşinin düğün törenine ilk geldiğinde değerli taşlar ya da yeni üflenmiş camlar gibi parıldıyordu ama şimdi buzdan vazolarının içinde erimeye başlamış, içleri taze, atardamar kanına benzeyen şeylerle donmuştu.

Nadine şampanya kadehini tutarak dehşet verici manzaraya doğru döndü. Kadeh eriyen şarap spritzer'ıyla doluydu, kenarları köpüklü şekerle süslenmiş ve üzerine yenilebilir gül yaprakları konmuştu. Kız kardeşi Noelle gülleri çok severdi ve düğün gülleri doluydu. *Anlaşılan yeni kocası hiçbir masraftan kaçınmamış*, diye düşündü Nadine, demir giriş kapısının ızgaralarıyla iç içe geçmiş, konukların istedikleri gibi girip çıkabilmeleri için açılmış gül kemerli geçide bakarak.

Gül serpintileri mevcut her yüzeyi kaplıyor, aranjmanlarında bebek nefesi kümeleri ve yeşil inci dizileriyle yarışıyordu. Bunların kâğıt gibi tatlı kokusu ciğerlerine doluyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Kollarında patlak veren tüyleri ovuşturarak, *bunda neredeyse korkutucu bir şey var*, diye düşündü. Ama hayır, kesinlikle bunu *düşünmek* bile kötü şanstı.

Düğün haberini bir kartpostal sayesinde öğrenmişti. Hem Nadine'e hem de Nikki teyzesine gönderilmişti ve Argentum, California adında tanımadığı bir adresten geliyordu. Nadine Google'da aratmıştı: Sierra eteklerinde küçük bir gümüş madeni kasabasıydı, Wikipedia'da bir makale yazılmasını gerektirecek kadar büyük değildi.

Evleniyorum, Nad! Kartpostalda yazan tek şey buydu. Ben'i seveceksin. hep bahsettiğimiz beyaz atlı prens gibi. Hatta bir kalede yaşıyor (neredeyse!). Son dakika olduğunu biliyorum ama tören iki hafta sonra. Lütfen geleceğini söyle. Nikki Teyze'ye sevgilerimi ilet. xoxo

Nadine, kız kardeşinin alametifarikası olan nefessizliğini fark etmemiş olsaydı, notu silah zoruyla yazdırdıklarını düşünebilirdi, o kadar ani olmuştu ki.

Kes şunu. Hemen kes şunu, Nadine.

Yine de endişelenmemek zordu. Taksiden indiğinden beri her şey garipleşmişti. Şoför iyiydi ama eski, dar yollar arabasını indirebileceği kadar geniş değildi, bu yüzden U dönüşü yapıp ana yola geri dönmeden önce onu kasaba meydanında bırakmıştı. Arabadan iner inmez insanlar ona bakmaya başlamıştı. Resmi kıyafeti yüzünden olduğunu düşünmüştü ama bu doğru türden bir bakış değildi. Düşmanca görünüyordu.

Sinirleri iyice bozulan Nadine, Ravensgate'e nasıl gideceğini öğrenmek için eski ve şirin binalardan birine girmiş ve kadın tezgâhtar nereye gittiğini öğrenir öğrenmez, yüzündeki tüm samimiyet ifadesi katlanan bir sahne perdesi gibi düşmüştü.

"Yolun sonu," dedi kaba bir şekilde. "Şerifin ofisini geçince. Gözden kaçırıramazsınız; göze batıyor."

Nadine sıcağa rağmen titredi. Ev kesinlikle *öyleydi* -büyük ve dostça olmayan. Ama Ravensgate pek de konuksever bir isim sayılmazdı, mi? Noelle mektubunda burası için "kale" demişti ama eğer bir kaleyse, kesinlikle zindanı olan bir kaleydi. Düğün hediyesi olarak getirdiği Fransız presini yeniden düşünmesine neden olmuştu. Böyle bir yerin muhtemelen kendi kahve barı vardı.

Çıplak omuzlarını ovuşturdu. Kırmızı saten elbise poposunu biraz fazla sıkıyordu ve her zaman giydiği kıyafetlerden çok daha açıktı ama zamanlama sıkıntısı yüzünden yapabileceğinin en iyisi buydu. Yine de en azından yemek sonrası göbeği için endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Bir şeyler yemek isterdi ama kız kardeşi yemek şirketinin iletişim bilgilerini göndermeyi unutmuştu ve gıda alerjisi olduğu için üzölmektense tedbirli olmanın daha iyi olacağına karar vermişti ve onun için "tedbirli olmak" çoğu zaman hiçbir şey yememek anlamına geliyordu çünkü "üzölmek" tuvalette kusmak demektir.

Şarap muhtemelen bir hataydı. Bach'ın "Air on G String" i havayı boğucu tatlılığıyla doldurup mekânı aşırı duysal yüklemeye götürürken kendini biraz baygın hissetti. Eve gider gitmez bunu uyuyarak atacağım.

Buz vazoda giderek büyüyen pembemsi kırmızı sıvı havuzuna tekrar baktı ve *göz zevkini bozduğunu* düşündü.

"Ürkütücü, değil mi?"

Ses o kadar derinden ve yakından geliyordu ki, elbisesine biraz şarap sıçramasına neden olacak kadar ürküttü onu. O telaşla silerken, Caledon Cullraven alaycı bir tonda, "Güller Tutku ile ilişkilendirilirdi. Şehitlerin ve azizlerin huzurunda tezahür etmeleri 'güllerin mucizesi' olarak bilinirdi."

"Bu çok ilginç," dedi Nadine, zoraki bir nezaketle, yapmacık bir tonda. Bardağını güllerle birlikte masaya bıraktı, kollarını kavuşturma ya da yapış yapış ellerini elbisesinin eteğine silme dürtüsüne direndi. "Noelle senin Katolik olduğundan bahsetmedi." *Senden hiç bahsetmedi.* "O zaman düzenli olarak ibadet ediyor musun?"

Ağzı seğirdi. "Sadece yokluğu."

Nadine ona ihtiyatla baktı. Ben'in bir mimar olduğunu biliyordu. Sert ve düşünceli, çalıştığı çelik ve taş kadar sert ve hareketsizdi. Casusluk seansı sırasında bazı projelerini görmüştü; özellikle kulelere ve kemerlere düşkündü. Tam bir gotik geri dönüş.

Gotik gerilemelerden bahsetmişken, diye düşündü, üzerine doğru gelen adama bakarak. Takım elbisesinin düğmeleri sanki içinden fırlayacakmış gibi iliklenmişti. Yapısı zayıf ama güçlüydü ve gözlerinde sadece küfürle tatmin edilebilecek bir can sıkıntısını ima bir parıltı vardı.

Cal hakkında internette hiçbir şey yoktu. Kontrol etmişti. Noelle de bu sabahki telaşlı konuşmalarında fazla bir şey söylememişti ve Nadine takside fazla bir şey takip edemeden telefonun sinyali kesilmişti. Noelle'in en küçük Cullraven kardeş hakkında ona söylediği tek şey, hukuk fakültesinin son sınıfında olduğu ve "biraz tuhaf" olduğuydu.

Müzik daha canlı olan *Çiçeklerin Valsi*'ne dönüştü ve Cal, hâlâ o hafif alaycı gülümsemesiyle kolunu uzatarak, "Benimle dans et," dedi.

Bir anlık duraksamadan sonra Nadine aldı.

Mülkün genişliğine rağmen, çok küçük bir düğündü. Nikki Teyze gelememişti ve Noelle de nedense okul arkadaşlarından hiçbirini davet etmemişti. Bu yüzden sadece onlar, Cullraven'lar ve Cal'in kravatıyla uyumlu kızıl saçları olan bir arkadaşı vardı.

Nadine diğer konukların kim olduğunu bilmiyordu. Çoğunlukla yaşlılardı ve kıyafetleri ve mücevherleri oldukça pahalı görünüyordu.

Bir adımı kaçırdı ve göğsü Cal'in takım elbisesinin kaba yününe değdiğinde kaskatı kesildi. "Özür dilerim," diye mırıldandı rahatsızca, etinin satene batmaya başladığını hissederken bile. "Dans etmekte pek iyi değilimdir."

"Özür dileme," dedi, geri çekilmeden ve derin sesinin ona karşı titreşim şekli, onun hararetle kapüşonlu boynunun örtüsünün meme uçlarının ani sertliğini gizleyeceğini ummasına neden oldu.

Tıpkı ağabeyi gibi Cal'in de profili bir madeni paranın üzerine yontulmuş gibi görünüyordu: köprüsü kalkık güçlü bir burun, kalın siyah kaşlar ve aksi takdirde ağabeyi kadar sert olabilecek bir yüze hicivli bir hava katan dolgun bir ağız. Şimdi ironik görünüyordu, küçümseme olabilecek bir şeyle gizlenmişti, ancak bunun kendisi, düğün ya da bir bütün olarak mekan için olup olmadığını Nadine tahmin bile edemezdi.

Tedirginliği belli olmuş olmalı ki adamın ağzı kıvrıldı. "Elbiseni beğendim."

Nadine onun çıplak boğazına bakarken yüzünün kızardığını hissetti, gözleriyle buluşamıyordu. "İğneni beğendim," dedi beceriksizce. Oldukça tuhaf bir şekilde, tek bir oniks parçasından oyulmuş gibi görünen kuş şeklinde bir yaka iğnesi takıyordu. "Bu bir karga mı?"

"Bu bir kuzgun." Adamın parmakları açıkta kalan sırtından aşağı kayarken kadın biraz gerildi. "Demek Noelle'in küçük kız kardeşisin. Nadine, değil mi?" Onu etrafında döndürürken, kontrolün kimde olduğuna şüphe bırakmayacak şekilde kenetlenmiş ellerini yukarı kaldırdı. "Hâlâ oyun kıyafetleri içindeymişsin gibi konuştu."

"Ben ," dedi. "Belli ki."

"Açıkçası," diye onayladı ve gözleri elbisesinin saten örtüsünün görünüşe göre çok az şey yaptığı yere düştüğünde kızarıklığının derinleştiğini hissetti.

"Benim hakkımda söylediklerinin hepsi bu mu?" diye sordu, adamın sıkı tutuşunda biraz kıpırdanarak. "Onun küçük kız kardeşi olduğumu mu?"

"Annenle babanın öldüğünden ve sık sık kendini yalnız hissettiğinden de bahsetti." Adamın gözleri yüzünü incelerken, Nadine adamın sözlerinin üzerinde yarattığı yakıcı etkiyi gizlemeye çalıştı. "Sen de bizimle kalacak mısın?"

Bu çok korkutucu adamla aynı çatı altında kalma fikri içini ürpertti. "Hayır, hayır. Pineview'de teyzemle yaşıyorum. Aslında şu anda üniversiteyi bitiriyorum. Bu benim son yılım."

Ona nerede ve neyin içinde olduğunu soracağını umuyordu. Ama sormadı. Çünkü tam o anda, küçük turuncu bir kuş panik içinde aralarına daldı ve onu hızla bir kuzgun takip etti. Nadine fena halde irkilerek geri adım atarken bile tüylerin nahoş fırçasını yüzünde hissetti.

"Neydi o?"

"Bir kuzgunun bir serçeye ihtiyacı vardır," dedi Cal kuşları izlerken. "Onlarla büyürler."

Okaaaay, ucube.

Şarkı sona ermişti. Nadine geri çekildi ve Cal'a, sıcaktan bunalmış ve sıkılmış görünmeye başlayan yaşlı, etrafta dolaşan kadınlardan biri yaklaştı.

Cal'ın kız kardeşi barın etrafında dolanıyordu. O da sıkılmış görünüyordu, bir kedinin fareyi izlediği gibi bir ifadeyle tezgahın arkasındaki adamın içkisini doldurmasını izliyordu.

"İçine cin ekleyebilir misin? Bir bardak daha sulandırılmış şampanya çorbası içmek zorunda kalırsam *öleceğim*."

"Evet, Bayan Cullraven," dedi, sesinde bir ısırık vardı.

"Biraz daha şarap lütfen," dedi Nadine, adam ona doğru baktığında. Adamın kasabadaki yerel bardan kiralandığı söylenmişti ama burada olmaktan pek de memnun görünmüyordu. Belki de onun sarhoş olup olay çıkaracağını düşünmüştü.

Ya da belki başka bir şeydir.

"*Sen*," dedi kız kardeşi Odessa. "Kardeşimle dans ediyordun. Seni gördüm."

Sarhoş muydu? "Evet?" Barmen ona bir spritzer daha uzattığında Nadine "Evet" dedi.

"Dikkatli ol." Parlak bir şekilde gülümsedi, dişleri güneşi yakalıyordu.

"Isırır."

Ne? "Bunu aklımda tutarım," dedi endişeyle, ama Odessa artık dikkatini vermiyordu.

Daha önceki kararlılığını unutan Nadine, kendini ve yeni tazelenmiş içkisini evin içine götürerek gölge aradı. Neredeyse bir hizmetçiye çarpıyordu. Kadın ona bir kez baktı ve sanki elinden alınacakmış gibi elindeki çarşafları kavrayarak korkuya kapıldı.

"Um, merhaba? Özür dilerim. Umarım ben-oh."

Kadın çoktan ters yöne doğru çok hızlı bir şekilde yürümeye başlamıştı.

Sanki için sabırsızlanıyordu.

Üst kattaki odalara giriş yasaktı ama konuklar teorik olarak alt kattaki odalar arasında diledikleri gibi dolaşabilirlerdi. Aslında resepsiyonu orada vermişlerdi. Büyük yemek salonunda. Makyöz yüzünü şekillendirip göz kalemine rötuşlar yaparken Noelle Nadine'e, "Kumsalda bir düğün istiyordum," demişti. "Ama Bayan Cullraven düğünü burada yapmam için ısrar etti. Tüm masrafları o karşılayacağı için reddedebileceğimi düşünmedim."

Nadine bunun garip olduğunu düşündü. Kadın onların fakir olduğunu mu düşünüyordu? Hizmetçileri, çeşmeleri ve yemekhaneleri olmadığı kesindi ama faturalarını ödemek için çırpınıyor da değillerdi. Her ikisinin de vakıfları vardı. Nadine'inki onu üniversiteye kadar götürmüştü.

Belki de bu kadar zenginseniz, kıyaslandığında herkes fakir görünürdü. Arka taraftaki araba evini, etrafı çevrili verandayı görmüştü. Çeşitli orman hayvanlarının parıldayan bronz heykellerinin ve gölgede duvarlara tırmanan tehditkâr siyah çiçeklerin bulunduğu bir heykel bahçesi bile vardı.

Ev eskiydi -Bayan Cullraven'a göre Viktorya döneminin sonlarına aitti- ve öyle görünüyordu. Yerler traverten panelli ahşaptı ve kapılar sesi boğacak kadar kalındı. Nadine'in insanların şeyler için odaya *ihtiyaç duyduğunu* bile bilmediği şeyler için odalar vardı: solaryuma bitişik bir çiçek kesme odası, lanet olası bir güneş odası. Güneş odası hiç güneş almıyordu bile, sosyetik eşleri olan tur rehberinin söylediğine göre Caledon Cullraven -evin inşaatını yapan kişi, dans ettiği kişi değil- Ravensgate için kendi vizyonunu düşündüğü için bir mimara danışmaya zahmet etmemişti. Aksi takdirde evini, büyük bir kısmının her zaman gölgede kalacağı bir yere inşa ettiği kendisine önceden söylenebilirdi.

"Ben'e sahip olmaması çok kötü," diye yapmıştı.

Şimdi hatırladığı kadarıyla Cal, "Bence öyle," demişti.

O zaman sadece daha fazla tuhaflık olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi bunun ne anlama geldiğini merak ediyordu.

Çünkü nedense annesinin çok sinirli görünmesine neden olmuştu. Sonra güler gibi yapıp tura ve uzun soluklu açıklamasına devam etmişti ama aynı şey olmamıştı ve tüm o uzun karanlık koridorlar, ustalıkla makyajlanmış yüzüne yeni gölgeler düşürmüş gibiydi.

(*Isırır.*)

Müzik artık çok zayıftı. Sanki orkestra *Shout*'un tüm tellerden çalınan bir yorumuna başlamış gibiydi!

Çok geçmeden Nadine kendini devasa kütüphanede buldu. Her zaman kendine ait bir kütüphanesi olsun istemişti ve odayı daha önce geçerken gördüğünde kıskançlık krizine girmişti. Floklu duvar kâğıdı odayı olduğundan çok daha küçük gösteriyordu, tıpkı uyumsuz bir şekilde ağır Alman mobilyaları gibi. Raflar muhtemelen özel olarak duvarların içine yerleştirilmiş gibiydi ve bir duvardan diğerine uzanan tekerlekli bir merdivenle yerden tavana kadar uzanıyordu.

Üzerinde uzanmak için çok rahat olacakmış gibi görünen gece mavisi döşemeli, güzel görünümlü bir kanepenin etrafında dolanan Nadine, muhtemelen fazla gelen şarap bardağını tutarak kitaplara yöneldi. Kitapların çoğu sert ciltliydi ve eski ve pahalı görünüyorlardı. Birkaç tanesi gerçekten de cam bölmelerin arkasında duvarla çevrilmişti. İçkisini yudumlarken, önündeki üçlünün zümrüt yeşili sırtlarını inceledi, onları çevredeki metinlerden çok daha değerli kılan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ki bir ses, "Paris yeşili."

Nadine küçük bir çığlık attı ve neredeyse raflara çarpıyordu. "Tanrım, yine mi sen!" Aubusson halının üzerine şarap dökmediğinden emin olmak için gizlice yere baktı. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim; bu benim doğamda var." Adam aralarındaki mesafeyi üç hızlı adımda kapattı ve gözleri cam vitrinde olmasına rağmen, kadın onun dikkatini sanki odada yer kaplayan canlı, nefes alan bir şeymiş gibi hissedebiliyordu. "Kumaş ciltler arsenik içeriyor -aslında bu yerel madenlerden alınmış. Ama kitaplar atalarımız tarafından yazıldığı için babam onları duvarla ördürdü ve camla kaplattı. Muhtemelen ölümcül bir doz içermiyorlardır ama onlara dokunursanız sizde kötü bir kızarıklık yaratabilirler."

Nadine ona temkinli bir bakış attı ama merakı gözlerini tekrar kitaplara çevirmesine neden oldu. Bunlardan biri, altın varakla kabartılmış *Kuzey Amerika Vahşi Doğasında Av Kılavuzu* adlı ince bir ciltti. Diğer ikisi ise

daha yıpranmış ve biraz hasar görmüştü. Üçünün de kenarları nefis yaldızlı olmasına rağmen, eğer varsa, başlıklarında ne yazdığını göremiyordu.

"Neden onları saklıyorsunuz ki?" diye yüksek sesle düşündü. "Neden onları bir koleksiyoncuya satmıyorsunuz?"

Cal omuz silkti ama benekli ela gözlerinde kısa süreli bir değerlendirme ifadesi vardı. "Tarih. Duygu. Kibir. Seç birini, iyi misin? Solgun görünüyorsun."

"İçecek çok şey var, yiyecek bir şey yok."

Kaşlarını kaldırdı ve tam da bunun yeni kayınbiraderine itiraf edilecek en iyi şey olmadığını anladığı sırada, "Seni dışarı çıkarıp bir tabak hazırlayayım mı?" dedi.

İzin verir misiniz? Onun resmiyeti karşısında neredeyse kıkırdayacaktı. "Hayır. Teşekkürler. Dürüst olmak gerekirse, yiyebileceğimden emin değilim. Yiyeceklere alerjim var ve Noelle çok meşgul olduğu için unutmuş."

Evet, bu erkek üzerinde bir etki bırakacaktır. Düğün gününde kız kardeşini otobüsün altına at.

"Ama eminim meşguldü," diye ekledi aceleyle, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken. "Düğünle ilgili. Çok fazla iş var, biliyorsun."

"Anlıyorum." Adamın gözleri elinin saçlarına ve oradan da yan tarafına giden yolu takip etmişti ama şimdi tekrar yüzüne dönmüş, düşünüyordu. "Benimle gel."

"Nereye gidiyoruz?"

"Mutfağa."

Onu kütüphaneden çıkarıp kütüphanenin bulunduğu yöne doğru götürdü. Ama tekrar dışarı çıkmak yerine onu karanlık bir koridora götürdü. Duvarlar lambri döşemenin üzerinde kafesli yeşil duvar kâğıtlarıyla kaplıydı ve çeşitli antika eşyaların arasında üç Cullraven çocuğunun portreleri vardı. Nadine onların ne kadar resmi olduklarına biraz şaşırmıştı, bu da onlara geçen haftadan ya da geçen yüzyıldan kalma olabilecek uğursuz, zamansız bir nitelik veriyordu.

Mutfak, ahşap panelli duvarları ve bir çeşit çiçek motifli taç kalıplı tavanlarıyla kıyaslandığında neredeyse rahattı. Üzerinde bakır bir su ısıtıcısının asılı olduğu bir şömine ve bir yemek masası vardı.

Vernikle parlüyordu ve bir mamutu taşıyacak kadar sağlam görünüyordu. "Genelde burada yemek yemeyiz," dedi kayıtsızca. "Sabahları hariç."

"Uh-huh." Şaşırtıcı bir şekilde mutfak oldukça serindi. Nadine bu yüzden düğünde kullanılamayacak olan çiçeklerin geri kalanıyla dolu olduğunu düşündü. Çeşitli saksılarında ve su dolu vazolarında terleyen çiçeklerin kokusu yakından daha da güçlüydü.

Kaşlarını çattı. Bir an için, başını doğru yöne çevirdiğinde, güllerin altında başka bir koku algıladığına yemin edebilirdi. Bir tür artık oyun kokusu.

Cal buzdolabını açtı - ne kadar uzunsa o da o kadar uzundu. "Vegan değilsin, değil mi?"

"Ah, hayır," dedi, oturdu ve kendi boyuna kıyasla onun boyunu hesaplamıyormuş gibi yaptı. "Sadece kız kardeşim. Kendisi vegan. Benim için tek malzemeler en iyisidir. Peynir, meyve, baharatsız et. Mısıra alerjim var ve her şeyin içinde var."

"Ne yazık ki aileye evlenen sen değilsin." Cal birkaç parça keskin kaşar dilimledi ve prosciutto gibi görünen bir şeyle birlikte bir tabağa koyduktan sonra eğilerek kalabalık masanın altında ona katıldı. "Ben bir noktada onu ava götürmek isteyecektir."

Nadine prosciutto'yu ağzına götürmek üzereyken durakladı. "Noelle avlanmaz. Yürüyüş bile yapmaz. O SoulCycles yapıyor."

"eski deyişi duymadı mı -avlanmak ya da avlanmak?"

"Bence ya da öl. Ve hayır, bu onun kaptan köşkü değil."

"Bu evde öyle olacak." Cal ona dar bir gülümseme attı. "Kasabada bir av festivali bile var. Az önce kaçırdınız, adı Geyik Koşusu. Nesillerdir ailem geyik ithal eder ve her yaz onları ormanda serbest bırakır. Bütün bir gün boyunca, insanlar taşıyabildiklerini avlamak için her yerden gelirler. Kasaba aylarca geyik eti ile beslenir."

"Neden?"

"Neden olmasın? Yalnızlıktan zevk alan kişi ya vahşi bir hayvandır ya da bir tanrı."

Nadine yüzünü buruşturdu. "Bu İncil'den mi?"

"Hayır. Yunan yemeği. Prosciutto'yu nasıl buldunuz? Kendimiz yapıyoruz."

"Gerçekten mi?" diye sordu isteksizce etkilenererek. "Öyle mi?" *"Hizmetçiler değil mi?"* demek istedi.

"Evet. Mahzende. Buranın hemen altında. Muhtemelen fark etmişsinizdir, bu yüzden bu oda çok soğuk. Görmek ister misiniz? Oldukça büyüleyici. Aşağıda eski bir fırın da var. Viktorya döneminden kalma. Katı demirden yapılmış."

Aklına asılı hayvan cesetlerinin görüntüsü gelince omurgasından aşağı bir ürperti daha yayıldı. Derisiz etin ıslak törpüsünü neredeyse hissedebiliyordu.

(Bir kuzgunun bir serçeye ihtiyacı vardır)

"Hayır, teşekkür ederim. Sanırım ben almayacağım." Önündeki tabağı itti, birden midesi bulandı. *Sakin ol. Sadece nazik olmaya çalışıyor,* dedi kendi kendine. *O sadece gerçekten çok tuhaf biri.* "Teklif etmen büyük incelikti," diye ekledi beceriksizce.

Dışarıdan bir kargaşa sesi geldi ve Nadine çardak etrafında bir kalabalığın toplandığını fark etti. "Ne yazık," dedi Nadine'in bakışlarını takip ederek. "Buket atma törenini kaçırdınız."

"Önemli bir değil."

"Mm, ama sıradakinin sen olup olmadığını nasıl bileceksin?"

Ona baktı ve daha önce olduğundan çok daha yakına eğildiğini görünce irkildi. Gözlerindeki bakış onu korkuttu ve kendini ayağa kaldırarak tedirgin bir şekilde geriye yaslandı. Daha önce hiç kimse böyle bakmamıştı.

"Ne?"

"Olabilirsin. Sıradaki. Bence kız kardeşinden daha güzelsin."

Noelle'den daha güzel. Söylemesi bu kadar korkunç bir şey olmasaydı gülebilirdi. Noelle sarışın, şık ve bronz teniyle bir peri masalı prensesine benziyordu. Nadine çirkin olmadığını biliyordu ama kıyaslandığında nerede durduğuna dair hiçbir yanılsaması da yoktu.

"Bundan emin değilim." Gergin bir şekilde gülerek, "Bunun için teşekkürler..." dedi ve elini masaya doğru uzatarak kapıya yöneldi. "Ben-oh, tamam."

Adam yine kolunu uzatıyordu ve Nadine onu reddetmenin kibar bir yolunu bulamadı, bu yüzden elini mümkün olduğunca nazikçe adamın koluna koydu, Noelle'in bakma ihtimaline karşı ya da o anı yakalamak isteyen başıboş bir fotoğrafçının geçme ihtimaline karşı yüzüne biraz neşe katmaya çalıştı.

Adamın tutuşu güçlü ve kuvvetliydi ve kızın kendini tuhaf bir şekilde küçük hissetmesine neden oldu.

Başını kaldırıp ona baktı ve onun da kendisine baktığını gördü. O garip ve yoğun ifade yüzünü terk etmemişti.

Yanılmamışım, diye düşündü. Beni öpecekti.

Dans sona eriyordu ve artık herkes içiyor gibiydi - bazıları diğerlerinden daha ağır içiyordu. Cal'ın babası Nathaniel bir noktada sert içkiye geçmişti ve yüzünde çok acımasız bir şaka düşünüyormuş gibi oldukça nahoş bir ifade vardı.

Gözleri ona doğru kaydıığında ve onun elini en küçüğünün kolunda gördüğünde de yüzündeki ifade değişmedi. Hatta daha da eğlenmiş görünüyordu. Noelle aceleyle yanına gelirken Nadine onun elini çekerek iki elini önünde kavuşturdu.

"Oh, Nad! Başardın! Her yerde seni arıyordum ama sonunda seni gördüğümü sandığım her seferinde kayıp gittin ve yok oldun." Noelle onu sıkıca kucakladı, Nadine'i yanardöner gövdesine bastırırken Cal'ı kenara itti. "Harika değil mi?"

"Evet," dedi Nadine, kız kardeşinin boğazındaki, makyajla bile tam olarak kapatılamayan morluklara kibarca bakarak. "Bir peri masalı gibi."

Herkesin kurtlar tarafından yendiği türden.

Gözleri güllerin erimeye devam ettiği masalara gitti. Birisi boş şarap kadehini dikkatsizce tepsilerden birinin içine koymuştu ve içindeki kırmızı su kenardan sızmış ve kana çok benzeyen bir şekilde damlayarak tembelce taş döşeli avluya akıyordu.

Noelle başka bir misafiri karşılamak için dönerken Cal onu izliyordu, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı, Ben de gözlerini gelininden ayıramadan onun peşinden gidiyordu.

Nadine başını çevirdi ve işte o zaman fiskiyei fark etti. Gerçekten fark etti, çünkü daha önce sadece, *oh, bir çeşme, güzel*, diye düşünmüştü.

Yine de ortadaki heykel dikkatini çekti, çünkü bir geyiği vahşice öldüren bir avcıyı gösterdiğini yeni fark etmişti.

Ama geyiğin kafası ve yüzü dehşete düşmüş bir kadına benziyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER ONE

Birlikte olduğumuz sürece

Ravensgate'le ilgili anıları sonraki bir yıl boyunca bir rüya gibi soldu, ama arada sırada bir şey yapıyordu ve düşünceleri günün içgüdüsel bir unsuruna takılıyordu - avludaki kadın geyik heykeli, güllerin altındaki çürük koku, Cal Cullraven'ın gözlerindeki yırtıcı parıltı - ve tıpkı bir dikene takılan ipek gibi, Nadine kendi soğukkanlılığının, o evde hiçbir şeyin yanlış olmadığına dair kesinliğinin yavaşça çözüldüğünü hissediyordu.

Sürekli güvence ve onaylanma ihtiyacı içinde olan gergin bir çocuktuk. Genç bir kız olarak, kalbini koluna takmıştı çünkü başka türlü nasıl olacağını bilmiyordu ve insanlar her zaman onu kırmakta hızlı davranmıştı. Bu defalarca tekrarlandı, ta ki bir gün on iki yaşındayken ve uzun bir ihanetler serisinin sonuncusu için ağlarken, Nikki Teyze onu bir kenara çekip, "Tatlım, bir oyun yüzü edinmelisin. Sana bir bakan insanlar bıçağı nereye saplayacaklarını çok iyi biliyorlar."

Bu yüzden kötü duygularını öğrenmiş, eve gelip onları güvencele serbest bırakana, üzülduğünde veya ağladığında yargılanmaktan veya cezalandırılmaktan kurtulana kadar onları şişelemişti. Noelle ve Nikki ona güvence veriyor ve onun kendini koruyamadığı şekilde onu koruyorlardı. Yaptıkları şey buydu; hepsi birbirini kolluyordu çünkü başka kimse bunu yapamazdı.

Anne ve babası geçirdikleri ölümcül trafik kazasında öldüğünden beri hep üçü bir arada olmuşlardı: Nikki, Noelle ve Nadine. Hatta birbirlerine uyumlu bir lavalier kolye setleri bile vardı: minik yapay elmaslarla süslenmiş altın N'lerden oluşan üçlü bir set. "Üç sihirli bir sayıdır," demişti Nikki onlara, yıllar yıllar önce Noel'de beyaz kutuları açtıklarında, gerçek yetişkin mücevherleri karşısında heyecanlanacak kadar gençken. "Üç koruma demektir. Biz birlikte olduğumuz sürece kızlar, kötü bir şey olmayacak."

Kötü bir şey olmayacak. Nadine boğazındaki kolyeyi parmakladı. Sonra ne yaptığını fark etti ve kendini gülümsemeye zorladı. Onun oyunu

Yüzü tatlı Nadine. İyi Nadine. Yeterince yüksek sesle, yeterince sık gülerse, insanlar onun dağıldığını fark edemeyecek kadar dikkatleri dağılabilirdi.

Düğünden sonra Nadine okula geri dönmüştü. Bitirmesi gereken finalleri ve planlaması gereken mezuniyeti olduğu için, kız kardeşinin değişen koşulları hakkında endişelenecek fazla zamanı olmamıştı. Ve sonra arkadaşlarıyla Los Angeles'a bir yolculuğa çıkmıştı - ne kız kardeşi ne de teyzesi olmadan yaptığı ilk büyük yolculuk - bu da onu sabahın üçünde otellerinin otoparkının kaldırımında tek başına oturtup neon ışıklarının dalgalanan bulanıklığı altında nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalışmasına neden olan bir panik atağı tetiklemişti.

Noelle mezuniyetine gelmemişti. Artık cep telefonuna bile cevap vermiyordu. Nadine aradığında, sesli mesaj kutusunun dolu olduğunu söyleyen bir mesaj aldı. Cullravens'lerin telefon numarasını internette aramaya çalışmıştı ama karşısına çıkan tek şey, randevuların "ilk gelen ilk alır" ve sadece "uğrayarak" alınabildiğini söyleyen şüpheli görünümlü bir tur web sitesiydi.

Bu yüzden endişelenmemeye, her şeyi bastırmaya çalıştı ama *Tanrım*. Endişeliydi. Çok endişeliydi.

Çünkü en büyük korkusu, onu seven insanlar için endişelenmezse, bu tedbirsizliğin cezasını sevecek kimsesi kalmayarak çekecek olmasıydı.

Daha önce de bir kez olmuştu.

Nikki mezuniyet töreninden sonra, "Bunu kişisel algılama," demişti. Suşi yemeye gittiklerinde Nadine hâlâ mezuniyet cübbesini giydiği için kederli görünmemeye çalışıyordu. Bu fikirde olan sadece onlar değildi; odanın diğer ucunda büyük bir aile vardı ve birden fazla onur kordonu ve kuşak takan sarışın güzel kızın dikkat çekici fotoğraflarını çekiyorlardı. Gururla gülümseyen ebeveynlere bakmak Nadine'in içinin küçük, acı veren metal tellerle sıkıştırıldığını hissetmesine neden oldu.

"Seninle gurur duyuyorum hayatım," dedi annesi -annesi miydi o?

Aileleri olduğu için insanlara kıyamazsın, Nadine.

"Değilim," dedi, sesi kendi kulaklarına bile fazla savunmacı geliyordu.

Diğer aileyi de izleyen Nikki, "O her zaman uçarı olmuştur. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Eskiden ne kadar üzülüğünü hatırlıyor musun?"

Eskiden ne zaman kaçtığını hatırlıyor musun? Artık bir kocası var ve yeni önceliği o, Nad. Elinde olsa bugün seni görmeye gelirdi, biliyorsun."

Eğer yapabilseydi. Uğursuz Cullraven ailesini düşündüğünde çok tanıdık ürperti intikam duygusuyla geri döndü. İyi bir süet gibi korunmuş Corrine ve Nathaniel ile onların soğuk ve güzel çocukları. Özellikle Cal'ı düşündü, zalim ağzı ve delici gözleriyle, "Sıradakinin sen olup olmayacağını nasıl bileceksin?" diyordu. *Belki de bilemez.*

Onu o güllerin altından öpecekti. Ona erkek arkadaşı olup olmadığını bile sormamıştı ama onu öpecekti. Ve gözleri-

(Bir kuzgunun bir serçeye ihtiyacı vardır)

Nadine titredi.

Gittiğinden beri Noelle'den sadece birkaç kartpostal almıştı, son birkaç ay içinde postalanmıştı. Bu kartpostallar Nikki'nin duyduğu endişeyi silip süpürüyor gibiydi ama Nadine onları tuhaf bulmuştu.

İki tanesi düğünden hemen sonra Puerto Vallarta, Meksika'dan gönderilmişti. Ondan birkaç hafta sonra da San Francisco'dan ülkeye döndüğünü bildiren bir mektup gelmişti. Son olarak, bundan aylar sonra - aslında sadece birkaç hafta önce- Argentum'dan bir tane almıştı.

En sevdiğim küçük kız kardeşime merhaba. Her şey yolunda gidiyor. Ziyarete gelmek istersen bana haber ver, düğünde çok beğenildiğini çok iyi biliyorum. Artık birlikte olmadığımıza göre lütfen Nikkie Teyze'ye sevgilerimi ilet. xoxo

Kartpostal dörde bölünmüştü ve sanki Photoshop kullanmayı bilmeyen biri tarafından tasarlanmış gibi görünüyordu. Sağ altta 19. yüzyıldan kalma bir dizi vitrin ve üzerinde "ESKİ ŞEHİR ARGENTUM" yazısı vardı. Sol altta sarp bir tepe vardı ve ot tutamları kel kayanın etrafını bademcik gibi sarmıştı. Ön planda yıpranmış bir tabelada TEHLİKE: MADEN ALANI yazıyordu. Sol üst çeyrekte kasabayı çevreleyen çam ormanının havadan görünümü yer alıyordu. Ve son olarak, sağ üstte, Ravensgate'in kendisinin bir resmi yer alıyordu; Ravensgate, inşaat için ormanın kesildiği bir ağaç yığınının içine yerleşmişti.

Tuhaf. Ama içerdiği mesaj kadar tuhaf değildi. Nadine kız kardeşinin hayatında "tıkır tıkır" kelimesini kullandığını hiç duymamıştı.

Nikki Teyze'nin adını yanlış yazmıştı.

Ama el yazısı ona ait. Jel kalemle yazılmış kabarcıklı harflerin izini sürmüştü. O el yazısı, bir zamanlar paylaştıkları odayı hâlâ kirleten sayısız kâğıt parçasının üzerini kaplamıştı ve şimdi tanıdıklığı acı veriyordu.

Noelle'den gelen son kartpostaldan kısa bir süre sonra Nadine, Cal'den bir mektup almıştı.

Sevgili Nadine,

Kardeşimin düğününde sizinle tanışmak çok güzeldi ve size aile evimizi göstermekten büyük keyif aldım. Kütüphanede ve salon duvarlarımızda gördüklerinizin çok ötesine geçen zengin ve hikayeli bir geçmişimiz var. Aslında ailemizin parası, gümüş madenciliği endüstrisi çöktüğünde Argentum'u başka bir hayalet kasaba olmaktan kurtardı.

Bizimle bir ziyaret ayarlamaktan çekinmeyin ya da bunu yapmak için kız kardeşinizden geçmeniz gerektiğini düşünmeyin. Size şahsen eşlik etmek benim için bir zevk olacaktır. Bana karşı oldukça temkinli görünüyorsunuz ve yakın olmamızı çok isterim.

Hizmetkarınız,

Caledon Cullraven

Bu cevapsız kalınca, kısa süre sonra bir başkası geldi:

Nadine,

Önceki mektubumu aldınız mı? İşte kişisel numaram. Ziyaret etmek istersen beni ara.

Sevgil

er,

Cal

Nadine her iki mektubu da okuduğunda garip bir şekilde resmi ve üstten bakan bir üslupla alay etmişti. Cal Cullraven kimsenin hizmetkârı değildi ve belli ki başkalarına emir vermeye alışmıştı.

Düğünde onunla dans ettiğinde, adam her adımında ona rehberlik etmiş, çok zorlayıcı olmasa da varlığının farkına varmasını sağlamıştı. Kontrolcüydü ama teslimiyet gerektiren bir nüans derecesine sahipti ve dokunuşu onu ateşlerken bile bundan kaçınmıştı.

Paraya ve evlatlık bağlarına yapılan sıradan göndermeler onu tedirgin etti. Sanki onu kendi tarafına çekmesini emrediyor gibiydi, ıslah edilmesi gereken asi bir evcil hayvan gibi.

Sonunda mektupların ikisini de yok etti. Kendi kendine bunun sebebinin teyzesinin görmesini ve soru sormasını istememesi olduğunu söyledi, ki bu doğrudu ama asıl sebep bu değildi; Cal Cullraven'ın şarap karası gözlerinin rengi ve kendi derin yalnızlığıyla daha çok ilgiliydi.

Hediyesiyle birlikte hem Ben'e hem de Noelle'e hitaben bir kart bırakmış ve her zaman bir ağabey istediğini söylemişti. Ama bu sadece kısmen doğrudu: gerçekten, umutsuzca istediği şey ona bakacak biriydi. Kendisini zayıf hissetmesine neden olan dünyadan onu koruyacak biriydi.

Noelle ve Ben arasında da böyle mi olmuştu? Adam onu kolay bir cazibe ve daha da kolay bir yaşam vaadiyle alıp götürmüş müydü?

Bu düşünce onu üzdü. *Oh, Noe. Umarım bu aileyle neye bulaştığını biliyorsundur. Ama bundan da öte, umarım mutlusundur.*

En azından birimiz öyle olmalı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Nadine yerinden sıçradı, çiçekli yatak örtüsünün üzerinde dirseklerinin üzerinde yükselirken başını çevirip suçlayıcı bir ifadeyle teyzesine baktı.

Nikki ellerini kaldırdı. "Hey, acıkmışsındır diye akşam yemeği için Birmania yemeği alacağımı haber vereyim dedim. Her şey yolunda mı?"

"Evet." Nadine kartpostalları boş kurabiye kutusuna geri koydu. "Sadece ortalığı toparlıyordum."

"Bunlar Noelle'den mi?"

Nadine başını salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. El yazısını tanıdım. Yine de kocasının ona yeni bir kalem seti alması gerekiyor. Görünüşe bakılırsa yazdıklarından biri kan kaybetmiş."

Nadine üstteki kartpostala baktı. 'Lütfen'in P'sinde büyük bir leke vardı. "Evet," dedi şüpheyle. "Belki ona bir set alırım."

Noel'de. Jelly Rolls'u seviyor."

Kapı zili iki sert ve azarlayıcı ses tonuyla çaldı. "Lafını unutma, Nad. Yemek geldi."

Nikki Teyze teslimat torbalarını mutfağa taşıırken sıcak, baharatlı yemek kokuları odayı doldurdu. Oturma odasında kâğıt tabaklarda yemek yediler çünkü yemek masası ARC kutuları ve açık günlük planlayıcılarla kaplıydı. Nikki Teyze'nin şu anki işi, çok satan iki aşk romanı yazarının asistanlığını yapmaktı ve her ikisi de şu anda yeni yayınlanan kitaplarını kutlamak için imza ve tanıtım partileri düzenliyordu. Kaderin garip bir cilvesiyle, birbirlerinden de hiç hoşlanmıyorlardı.

Nikki, Nadine'in oldukça ürkütücü bulduğu neşeli bir kadercilikle, içlerinden biri asistanlarının düşman için çalıştığına dair en ufak bir ipucu alırsa muhtemelen ikisinin de onu kovacağını açıkladı.

"Gerçekten mi? Peki, yedek planın ne o zaman?"

Nikki göz kırptı. "Bunun nasıl gideceğini göreceğim."

Teyzesi bulaşık yıkamaktan nefret ederdi ve kendini yemek pişiremeyecek kadar yorgun ya da tembel hissettiği zamanlar için tezgâhın üzerinde büyük kâğıt tabak yığınları bulundururdu ve bankaya yapılan bir telefon görüşmesi bile Nikki'yi yorgun ya da tembel hissettirmeye meyilli olduğundan, bu durum sık sık kâğıt tabaklarda yemek yedikleri anlamına geliyordu.

Nikki, Noelle'den sadece on, Nadine'den ise on beş yaş büyüktü ve otuz altı yaşında olmasına rağmen çoğu zaman bir ebeveynden çok abla gibi hissediyordu. Mutfak becerilerinin yetersizliği bir yana, Nikki Teyze daha ciddi işlerde tutunmakta zorlanıyor ve kendi parasını video oyunları ya da konser biletleri gibi şeylere fazlasıyla harcıyordu.

Gerçek bir yoksulluk tehlikesi içinde olduklarından değil. Noelle ve Nadine'in mirasları vardı ve Nikki Teyze her zaman yapacak *bir şeyler* bulabiliyordu çünkü güzeldi ve insanlar onu hiç iş ahlakı olmadığını öğrenene kadar seviyorlardı. Hayır, Nadine ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. İçinde bulundukları durum göz önüne alındığında, *hepsi* ne kadar şanslıydı. Yetimlerin, onları sokağa atmadan önce miraslarını yakıp yıkan kötü insanların eline düştüğüne dair pek çok korku hikayesi vardı. *Ya da onları öldüren*, diye fısıldadı beyni.

Kız kardeşinin düğününe gitmek, daha önce düşündüğünden daha az rahat olduklarını fark etmesini sağlamıştı. Ayrıca, kendi rahatlık anlayışının kız kardeşininkinden farklı olabileceğini de fark etti. Belki Noelle

genç teyzesi ve daha da küçük kız kardeşiyle birlikte, sanki üçü de 90'ların saçma bir sitcom'unu canlandırıyormuş gibi, kutu gibi bir apartman dairesinde yaşama fikrinden hoşlanmamıştı. Belki de *daha fazlasını* istiyordu.

Nadine'in ilk gençlik yıllarında ve ergenliğinin ilk dönemlerinde Noelle sık sık ondan utanır gibi olmuştu. Bu süre içinde Nikki'yle yakınlaşmıştı - önce zorunluluktan, sonra da alışkanlıktan. Ve bu süre içinde teyzesini gerçek bir ebeveynin izin vermeyeceği kadar yakından tanımıştı. Nikki ucuz şaraba düşkündü ve stresle başa çıkma yollarından biri -ve muhtemelen iş bulmakta zorlanmasının nedeni de- ara sıra kendini içkiye vermektir. "Sıvı cesaret," demekten hoşlanırdı. Nadine bunun daha çok *aşırı içki içmek ve sonra da kanepede uyuyakalmak ve minderde sırlıklamak* olmak anlamına geldiğini düşünüyordu.

Elinden geldiğince az zevk aldığı için teyzesini suçlamıyordu. Bunu kabul etmemişti. Hiçbiri için. Nadine'in hatırlayamayacak kadar küçük olduğu bir tatil sırasında vasiliğini üstlenmişti. Beşi -Nadine'in anne babası, Noelle, Nikki ve bebek Nadine- Sierra eteklerinin beş mil güneyinde, Noelle'in düğün yapacağı yerden sadece birkaç şehir uzakta, insan yapımı bir gölün kıyısında bir kayıkhaneye kiralamışlardı.

Nikki bir gece sarhoşken Nadine'e, "Kabul ettim," diye itiraf etmişti. "Ama kimse böyle bir şeyin gerçekten olmasını beklemez. Annenin sonsuza dek yaşayacağını sanıyordum. Birkaç yıl içinde öleceklerini bilmiyordum."

Nadine'in annesinin adı Natalie'ydi. Natalie ve Nikki arasında da tesadüfen on yaş fark vardı. Nikki ve Noelle arasındaki yaş farkı da aynıydı. Nikki sürpriz çocuktur, hazırlıksız ve beklenmedik bir şekilde dünyaya gelmişti ama yine de hoş karşılanmıştı. Anneleri -Nadine'in büyükannesi- wuism'den Kabala'ya kadar ruhani olan her şeyle çok ilgiliydi ve N isimlerinin iyi, güçlü ve zengin ruhani gelişimle bağlantılı isimler olduğu fikrini bu sonuncusundan almıştı. "Güçlü kadınların güçlü isimlere ihtiyacı vardır," dediği iddia ediliyordu.

Nikki, Nadine'in annesinden bahsederken, "Güçlü olan oydu," diye devam etti. "Ne istediğini bilirdi ve bunu nasıl elde edeceğini de bilirdi, ister baban, ister yeni bir araba, ister sen. Tanrım, seni nasıl da severdi. İkinize annelik yapmak istediğine dair aklında hiç şüphe yoktu."

Aynı sarhoş sohbetinde Nikki hiçbir zaman anne olmak istemediğini itiraf etmişti. Ebeveyn olmanın sorumluluğunu taşımayı *düşünemeyecek* kadar kendini çocuk gibi hissettiğini söylemişti. Belki bu tür bir dürüstlük geriye dönüp bakıldığında iyi bir şey olabilirdi, birinin altıncı terapi seansında ulaşacağı kayda değer bir içgörü olabilirdi ama Nadine hâlâ canı yanarken bunu duymak istememişti. Teyzesinin hayatını mahveden bir yük gibi hissetmesine neden olmuştu.

O da güçlü değildi. Muhtaçtı, kararsızdı. Kalbini koluna takmıştı.

Yaralanacaktı.

Bir işe ihtiyacım var, diye düşündü. Gerçek bir işe. Noelle gittiğine göre artık burada yapayalnızım ve eminim Nikki bunca yıldan sonra evine geri dönmek için sabırsızlanıyordur. Beni seviyor, ama beni istemiyor. Şimdi, ne istediğimi bulmalıyım.

Etrafımdaki herkesi aşağı çekmekten çok yoruldum.

"Altın tofu güzelmiş," dedi Nikki. "Körili tavuktan biraz daha al."

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Onun yerine kızarmış istiridye mantarından biraz aldı ve teyzesinin köriyi doldurmasını sevgiyle izledi. Nikki de böyle yapardı. Gizliden gizliye en çok istediği şeyi size teklif etti ve bunu kabul etmeyeceğinizi umdu.

Belki de en başta vasiliği bu yüzden kabul etmişti. Annelerini o kadar çok sevmişti ki özgürlüğünden vazgeçmişti ve kader onu alacak kadar acımasızdı. Muhtemelen bunda bir ders vardı.

Yemekten sonra, tüm tabaklar ve paket servis kutuları yeşil çöp kutusuna atıldığında, Nikki televizyon izlemek isteyip istemediğini sordu. Ama Nadine'in *Mystery Science Theater* ya da eski *Star Trek* tekrarlarını izleyecek hali yoktu. Kendini kasvetli ve huzursuz hissediyordu. "Sanırım yürüyüşe çıkacağım."

"Tamam. Telefonunu al."

"Alacağım."

Nadine kahverengi saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya doğru topladı ve kollarını kapüşonlu bir tişörtün içine soktu, fermuarını çekerek atletini tamamen örttü. Pineview yeterince güvenliydi ama kadınsılığıyla kendini daha da güvende hissediyordu.

Karanlıkta silueti silinmişti. Uzaktan bakıldığında, insanların onu bir erkek zannedebileceği kadar uzun boyluydu.

Dışarıda kötü insanlar vardı. Kadınları av ile eş anlamlı gören insanlar. Avlanacak, sahip olunacak ve hatta isterlerse öldürülecek şeyler olarak.

Nadine yüzünü gizlemek için ipleri sıkı.

Kapıdan çıkarken "Hoşça kal Nikki!" diye seslendi. Bir cevap duymak için kalmadı.

Alacakaranlık her zaman günün en sevdiği zamanı olmuştur. Gökyüzünün soluk kadife bir örtü gibi görünmesini ve akşamın ilk yıldızlarının çiviye benzeyen parıltıları için mükemmel bir fon oluşturmasını sevdi. Işık gökyüzünden süzülürken, ağaçların silüetleri eski Viktorya dönemi kameoları gibi görünüyordu. Hava bile farklıydı, sürünen çiy noktasının taş kokusu keskinliği ve başka bir günün vaadiyle doluydu.

Nadine bloğun etrafından dolaştı, caddeyi geçerek bir ilkokulun sessizliğini yardı. Çim alanın kenarını çevreleyen, asla kilitli tutulmayan sallanan metal bir kapıyla çevrili, çitlerle çevrili bir yürüyüş yolu vardı. Eğer o giderseniz, sonunda sizi bir beyzbol sahasına ve halka açık bir rekreasyon merkezine götürürdü, ancak oradaki yol o kadar uzun ve izole edilmişti ki, selvilerin uzun gölgeleri tarafından örtülmüştü, kendinizi büyü bir ormanda hayal etmek kolaydı.

Argentum'daki ormanlar da böyleydi, diye düşündü rastgele. Karanlık ve sırlarla dolu.

Beyzbol sahası boştu ama stadyumun ışıkları yanıyordu, bu da yıldızları buradan görmeyi zorlaştırıyordu. Nadine bunun yerine tribünlere bakarak tepelerinde bir baykuşun süzülüşünü izledi; deniz mavisi gökyüzüne karşı siyah bir çizgi. Sokak lambaları yanmaya başlamıştı, ağaçların arasındaki boşluklardan yanan turuncu ateş böcekleri gibi süzülüyorlardı ve bu anı paylaşacak kimsesi olmamasının acısı göğsünde açık bir yara gibi açılmıştı.

Noelle'in kartpostalında garip bir şeyler olduğunu düşündü, dirseklerini dizlerine dayayarak en alttaki yükseltiye oturdu. Ne olduğunu tam olarak anlayamadığı bir şey.

Teyzesi ne demişti?

Bir dal kırıldı ve Nadine sıçradı, elleri metal koltuğa gitti.
Orada kimse yok, dedi kendi kendine, etrafına dikkatle bakarak. Ama onun duygusu

barış mahvolmuştu.

Ellerini ceplerine soktu, bir eliyle de anahtarlarını sıkarken, apartman dairesine geri dönmek arkasını döndü. Ürkütücü, tedirgin edici bir his örümcek ağı gibi üzerine çökmüştü ve ne kadar kurbağa vızıltılarına ya da cırcır böceklerinin dostça cıvıltılarına odaklanmaya çalışsa da bir türlü kurtulamıyordu. Farkında olmadan serbest eli kolyesine gitti ve zinciri büktü.

"Yürüyüş nasıldı?" Nikki kanepeden sordu. Nadine'i rahatlatan şey, teyzesinin bir video oyunu oynamasıydı. Hangisi olduğunu bilmiyordu ama umurunda da değildi, çünkü teyzesi oyun oynayacak kadar iyi hissediyorsa, bu genellikle içki içmeyeceği anlamına geliyordu.

"İyi idi. Bir baykuş gördüm." "Ooh. Ne tür?"

"Emin değilim. Ahır, sanırım?"

Ayakkabılarını tekmeledi ve geçen yıla kadar Noelle ile paylaştığı odaya yöneldi. Eşyalarının bir kısmını yanına almıştı ama geriye kalanlar ergenlik çağındaki genç kızların mabedi idi: güneşte solmuş Breyer atları, düğümlü arkadaşlık bileklikleri, Matt Dillon ve Orlando Bloom'un köpek kulaklı posterleri, Polaroidler ve konser biletlerinden oluşan kolajlar.

Hiçbirinin düğüne davet edilmemesi çok garip.

Nadine kendisinin, Nikki'nin ve Noelle'in Disneyland'de çekilmiş, o aptal fare kulaklarını taktıkları fotoğrafa baktı. Fotoğrafın altındaki beyaz boşluğa Noelle kabarcıklı harflerle şöyle yazmıştı: *Biz birlikte olduğumuz sürece kötü bir şey olmayacak.*

İşte yine o yanlışlık hissi vardı. Nadine kutunun kapağını kaldırdı ve Argentum kartpostalını eline alarak dikkatle inceledi. Tuhaf bir şekilde değerli ifadeler ve teyzesinin adının yanlış yazılması bir şekilde neredeyse kasıtlı gibi hissettiriyordu. Nikki bile mektupta bir terslik olduğunu fark etmişti ama o kalemi suçlamıştı.

Nadine mürekkep lekesine baktı. Kalem kağıda o kadar sert bastırılmıştı ki kartpostalın kendisinde bir çukur oluşmuştu.

Artık birlikte olmadığımız için lütfen Nikkie Teyze'ye sevgilerimi iletin.

Bu, ailelerinin hüzünlü küçük sloganına bir geri dönüş müydü? Noelle ayrılmasının sonucunda kötü bir şey olacağını mı söylemeye çalışıyordu? Belki de bir şeyler çoktan olmuştur?

Kaşlarını çatarak P harfinin izini sürdü ve diğer harflerin bazılarında da benzer çentikler olduğunu fark etti.

Sonra nefesi kesildi ve kartı yere düşürdü. "Aman Tanrım," dedi titreyerek.

Her cümlenin ilk harfinde *YARDIM* yazıyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWO

İradesi derinlere iner. .

YARDIM.

Şoför yollarda ilerlerken Nadine takside telefonuyla oynadı, meyve ağaçları ve acı bakla ve sarı hardal çiçekleriyle tozlanmış uzun tepelerin yanından geçti. Rakım yükseldikçe meyve ağaçları seyrekleşti ve tepeler, bazıları demir oksidin kurumuş kan rengiyle gölgelenmiş sarp ana kayaya dönüşmeye başladı. Camın diğer tarafında gökyüzü, kafasının içinde var olan karanlık gerçeklikle çelişkili görünen alaycı bir maviydi.

Noelle'in yalnız, korkmuş ve umutsuzca yardıma ihtiyaç duyabileceği bir gerçeklik.

Belki de ona bir şey yapmışlardır, diye düşündü. Cullravens'lar. Belki de bu yüzden beni hiç geri aramadı.

Teyzesinin onu ikna etmeye çalışacağını bildiği için şüphelerini Nikki'ye dile getirmemişti. "Nasıl olduğunu bilirsin," derdi, o sakın ve mantıklı ses tonuyla, o kadar sinir bozucuydu ki, çünkü dünyası paramparça oluyormuş gibi hissederken neden *şimdi* bir yetişkin olmayı seçsin ki? "Nasıl endişelendiğini biliyorsun."

Evet, endişeleniyordu, çünkü bazen bazı şeyler için endişelenmek gerekiyordu. Aslında sık sık endişelenirdi. Ama teyzesini üzmemiyordu ve eğer bu iş bir hiç uğruna sonuçlanırsa, Nikki Noelle'e olanları anlatabilir ve Noelle de evliliğini mahvetmeye çalıştığı için ondan nefret edebilirdi.

Ama en azından senden nefret etmek için hâlâ hayatta olacaktı, diye fısıldadı zihninin o hain kısmı. Kızgın bir Noelle ölü bir Noelle'den daha iyidir.

Bu yüzden Argentum'da bir AirBnB kiralamış ve oraya gitmek için yeterli parayı bir araya getirmişti. Sonra da teyzesine Noelle'in ona ihtiyacı olduğunu ve resepsiyon izin verirse en kısa zamanda iletişime geçeceğini söyledi.

"Yazmadığını ya da aramadığını ve endişelendiğini söylediğini sanıyordum," dedi teyzesi kuşkuyla.

Nadine telaşla durakladıktan sonra, "Dün gece ondan bir e-posta aldım," diye ağzından kaçırdı.

"Oh, peki, o iyi mi? Ben de gelebilirim..."

"Hayır, hayır! Hayır. Sadece beni istiyor. Sanırım sadece yalnız."

"Siz kızlar," dedi Nikki, her ne kadar evin kendisine kalması ihtimalinden pek hoşnut görünmese de. "Düzenli olarak aradığınızdan ve beni bilgilendirdiğinizden emin olun. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Yapacağım," diye söz vermişti Nadine.

Ve şimdi Nadine buradaydı, kız kardeşinin kartpostalı kirli bir sır gibi spor çantasının dibinde yanarken bu taksi şoförü kolej rock'ı çalıyordu. Çantalarını taşımasına yardım etmemiştir, ki bu sorun değildi çünkü sadece iki çantası vardı, ama bu ilk yanlış adım, dakikalar geçtikçe ve adam agresif bir şekilde yüksek sesli müzikle ve ara sıra astımlı bir şekilde oflayarak onun varlığını görmezden gelmeye devam ettikçe büyüyen bir gariplik yaratmıştı.

"Argentum çok uzakta," dedi sonunda, yaklaşık yarım saat sonra. Tam da sessizlik kendini rahat hissettirmeye başlamıştı. "Senin gibi bir çocuğun orada ne işi var?"

Nadine kısa süreli bir kızgınlık hissetti ve hemen bastırdı. "Ailevi acil durum."

"Öyle mi? Orada ailen var mı?"

"Kız kardeşim," dedi ve yüzünü buruşturdu. 'Kardeşim' demeliydi.

Ama şoför onun söyleyecekleriyle o kadar da ilgilenmiyordu. Kadranı kısarak müziğin sesini azalttı ve sır verircesine, "Biliyorsun, burada bir ailem var," dedi.

"Oh?" diye sordu ihtiyatla.

"Bu tür yerlerde para bittiğinde işler zorlaşıyor. İnsanlar kendi kontrolleri dışındaki şeylere bağımlı hale gelmeye başlıyor. Sadece hava durumundan bahsetmiyorum. Ben Gethsemane'de büyüdüm," diye ekledi, yirmi dakika önce bir çıkış tabelasında görmüş olabileceğini düşündüğü bir kasabanın adını vererek. "Orası orta vadinin dışında. Orta vadinin derinliklerinde. Eskiden koyunlar ve ineklerle dolu koca tarlalar vardı, ama sonra kuraklık vurdu ve müteahhitler geldi ve hala satacak arazisi olanlar arazilerini satın defolup gittiler. İşte o zaman çeteler ve meth bağımlıları gelmeye başladı."

otoyolda. Terk edilmiş binalarda çömelmek. Bu tür şeyler. Kokain ve mahalle savaşı - buradaki küçük kasabalar artık bunlarla anılıyor."

Nadine bunun son olmasını umarak, "Tamam," dedi. Ama öyle olmadı.

Daha iyi biri olsa ırkçı söylemleri konusunda ona haddini bildirecek bir şeyler söyleyebilirdi ama o ıssız bir yerde bir adamla arabada mahsur kalmış bir kadındı. Kız kardeşini kurtarmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Bu yüzden telefonundan Bejeweled'i açtı ve Noelle'i bir çete üyesinin bagajında bağlı olarak hayal etmemeye çalışarak olabildiğince ihtiyatlı bir şekilde oynadı.

"Argentum eski aile parasıyla yeniden canlandı," diye devam etti şoför, konusuna ısınarak. "Ve onların o av festivali, tam da en çok ihtiyaç duydukları anda, çökmekte olan bir ekonomiyi yeniden harekete geçirdi. Ama şimdi insanlar yıllar içinde bu paraya bağımlı hale geldi ve bu da bambaşka bir kızgınlık havuzu yaratıyor. Kör gözler ve tüm bunlar. Ve tabii bir de kazalar var."

Nadine telefonundan sertçe başını kaldırdı. "Kazalar mı?"

"Evet. Bir sürü yabancı toplayıp onları silah ve birayla kandırırsanız, bunlardan birkaç tane olması kaçınılmazdır. Yine de. Eğer birinin kötü tarafındaysan, dışarıda olmak için kötü bir gün. Ve eğer sana benzeyen bir kızım olsaydı, onu o ormana yaklaştırmazdım."

Nadine kendini hasta hissetti. Kulaklarında bir çınlama sesi başlamıştı. *İşte burası, Nadine. Burası arabayı park ettiği, sana tecavüz edip öldürdüğü ve cesedini bir çukura bıraktığı yer.*

Zil sesleri arasında kendi kendine "Bir sonraki festival ne zaman?" diye sorduğunu duydu.

"Bir aydan biraz az kaldı. Mayıs ortası. Yani endişelenmeye başlamadan önce hesapları kapatmak için zamanın var." *Ha*, diye düşündü Nadine, histerik bir kahkaha yükseldi dudaklarına. Şoför boğuk ve mizahtan yoksun bir kahkaha atınca hemen yutkundu. "Yine de Gethsemane'yi Argentum'a her zaman tercih ederim. Bildiğiniz şeytanlarla uğraşmanın daha iyi olduğunu söylüyorlar."

Bir şeytan tanıyorum, diye düşündü Nadine, Caledon Cullraven'ı ve onun alaycı kara gözlerini düşünerek.

Sürücü radyonun sesini açtı ve Smashing Pumpkins'in vurmali sesi arabayı zonklayan bir baş ağrısı gibi doldurdu.

Tam da onu kasabaya bıraktığında sahip olduğu şeyi. Tecavüze uğramamış ve öldürülmemiş. Yaşıyordu.

Bunun baş döndürücü rahatlığı ellerinin titremesine neden olurken bilekliğini açtı ve bahşiş için fazladan iki yirmilikle birlikte iki yüz dolarlık taksi ücretini gizlice çıkardı.

"Ailenle iyi şanslar evlat," dedi ve paraları tozlu üniformasının cebine tıktırdı. "Şu orman hakkında söylediklerimi unutma. Oradan uzak dur."

Sonra da kaldırımından inerek onu orada tek başına bıraktı. Nadine hâlâ sıkıca tuttuğu telefonuna baktı.

Şimdi ekranın üst kısmında "çevrimdışı modda" olduğunu bildiren bir banner vardı. Bu daha önce düğünde de olmuştu. Nadine wi-fi'yi açıp kapatmayı denedi ama bağlantı kuramadı. Bu kadar çok mineralin üzerinde bulunan bir yerde hiç baz istasyonu bulunmaması ironikti.

Kaldırımından aşağı inmeye başladı, gevşek çakıllar Converse'lerinin tabanlarını sıyrıyordu. Eski vitrinleri Noelle'in kartpostalından tanıdı ama kullanılıyor gibi görünmüyorlardı. Aslında yaklaştıkça kapıların ve pencerelerin boyayla kapatılmış olduğunu, çukurlu camların koyu renk olduğunu ve zeminde ağır bir şekilde duran tozla aynı renge bulaştığını gördü.

Caddenin bu tarafında daha yeni görünümlü binalar vardı. Muhtemelen 1920'lerde inşa edilmiş, yıpranmış bungalovlar vardı. Bazılarının sundurmaları vardı ve bir zamanlar ev oldukları belliydi, ama şimdi ticari olarak kullanılıyor gibi görünüyorlardı. Bir bakışta bir bakkal, bir lokanta, bir bar ve Yunnan Rooster adında bir Çin lokantası seçti.

Nadine dükkâna girdi. Geldiğini haber veren bir zil sesi duyuldu ve kasiyer okumakta olduğu aşk romanını indirerek ona doğru hızlı bir gülümseme fırlattı. Kırklı yaşlarının başında gibi görünüyordu, kıvrıkcık sarı saçları ağarmaya başlamıştı.

Daha önceki kasiyerdi, nedime elbisesi içindeyken ona o kadar düşmanca davranmıştı ki.

"Hoş geldin tatlım. Şehir dışından mı geliyorsun?"

Beni tanımadı. Nadine aynı anda hem aşağılanmış hem de rahatlamıştı.

"Ah, evet. Öyleyim."

"Harita satıyoruz." Gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı, sanki her zaman internetleri kesildiğinde panikleyen serseri turistler geliyormuş gibi. Yine de geçen sefer haritalardan bahsetmemişti. "İhtiyacınız olursa tuvalet arka tarafta ve kahve satıyoruz. Alışveriş yaparken çantalarınızı kapının bırakabilirsiniz. Koridorlar dar," diye gevşekçe ekledi açıklama olarak.

"Tamam." Nadine bavulunu ve spor çantasını dikkatlice kenara koydu. "Ben bir harita alacağım."

"İşte orada." Eski gümüş madenleri turları ve Cal'ın düğünde bahsettiği Geyik Koşusu festivali de dahil olmak üzere bir dizi atlas ve broşürle dolu bir büfeyi işaret etti. İlginçtir ki Ravensgate tüm resimlerde yoktu. Dönen bir rafta kartpostallar vardı ama Nadine Noelle'in gönderdiğini görmedi. "Broşürler de paralı mı?" diye sordu elini raftan .

"Senin için değil, tatlım." Nadine'in titreyen ellerini acı verici bir şekilde fark etmesine neden olan bir yoğunlukla onu izliyordu. Nadine gözlerini kaçırarak haritayı, maden turlarıyla ilgili broşürü, bir muz ve bir şişe aspirinle birlikte yere bıraktı. Bir poşet krakerin üzerindeki malzemeleri okurken, kadın rahat bir tavırla, "Nereden geliyorsunuz?" diye sordu.

"Pineview." Krakerler mısırsızdı. Açlıktan ölüyordu ama başka bir şeye bakamayacak kadar gergindi ve daha doyurucu seçeneklerin uzun bir içindekiler listesi vardı ve bu listeyi okumak daha uzun zaman alacaktı, ki bu kadın ona öyle bakarken bunu yapabileceğinden emin değildi.

"Neresi olduğunu bildiğimden emin değilim."

"Trafik olmadığına San Francisco'dan yaklaşık kırk beş mil uzakta." Nadine gülümsemeye benzediğini umduğu alaycı bir yüz ifadesi takındı. "Ama her zaman trafik olduğu için iki saatten fazla sürüyor."

"Seni buraya kadar getiren nedir, sezon dışı?"

Soru yeterince sıradan, dostça bir tonda sorulmuştu ama Nadine yine de huzursuz hissetti. "Gümüş madenlerini görmek istedim," diye yalan söyledi.

"Buralarda mı kalıyorsun?"

"Um, evet. AirBnB'de mi?"

Kadının ağzından kısa bir hoşnutsuzluk ifadesi çıktı. "Bu Jessica Mayhew olmalı. Ona Nisan ortasında o ilanı vererek aptallık ettiğini söylemişim. Şimdi aylarca kına yakacak. Buradan oraya on beş dakikalık yürüme mesafesinde. Tek yapman gereken şehir merkezinde karşıdan karşıya geçmek. Evini kaçıramazsın." Homurdandı. "Şu flamingoların olduğu ev."

"Pardon?"

"Gerçek olanlar değil. Plastik. Bu on dört doksan beş eder." Nadine bir yirmilik daha uzatırken yüzünün buruştuğunu gizlemeye çalıştı. Bu hızla giderse bir hafta içinde parası bitecekti.

"Buralarda bir banka var mı?"

"Lokantada ATM var. Ama ücretli."

"Harika. Teşekkürler."

"Ben Helena, bu arada. Helena Peters. Amcam George belediye başkanıdır, buralarda pek bir şey ifade etmez." Bunu gerçekçi bir şekilde, bir gram kibir olmadan söyledi. Yine de bir uyarının hafif çınlaması vardı. "Jessica Mayhew ile kalıyorsan, sanırım seni buralarda göreceğim."

"Evet. Yani, sanırım yapacaksın. Ben Nadine." Soyadını söylemedi, bu da diğer kadının kaşlarını çatmasına neden oldu. Çantalarını toplarken olabildiğince rahat bir şekilde sordu: "Taksi şoförü kasabada büyük bir ev olduğunu söyledi. Victorian. Oraya turlar düzenleniyor mu? Görmeyi çok isterim."

Helena kaskatı kesildi. "Evet ama bunu evle birlikte ayarlamanız gerekiyor."

Ne tuhaf bir şey söyledi. Sanki ev kendi arzuları olan, kendi başına bir varlıkmiş gibi konuşuyordu. Bu Nadine'in tüylerini diken diken ediyordu. "Orası da yürünebilir bir yer mi? Buradan mı?"

"Şu tepenin hemen ardında." Parmağını, yolun etrafından sürüklendiği oldukça tehlikeli bir viraj oluşturan keskin bir kaya kıvrımına doğru uzattı. "Gerçi ben olsam yapmazdım."

"Yapmaz

mıydın?"

"Oraya git."

"Tur kötü mü? Gerçekten sadece eve bakmak istemiştım."

"Ev iyi durumda. Sorun olan orada yaşayan insanlar."

"Cullraven'lar mı?" diye ağzından kaçırdı ve sonra yüzü kızardı ama Helena hatasını fark etmiş gibi görünmüyordu. Yüz hatlarının üzerine bir bulut çökmüş, onu düşmanca ve nahoş bir görünüme büründürmüştü.

"Onlar avcı. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Elbette," dedi Nadine. "Yani geyik falan öldürüyorlar, değil mi?"

Dükkân sahibi neredeyse acıyarak başını salladı. "Birden fazla av türü var tatlım ve hepsi de dört ayak üzerinde sürünmüyor. Büyük oğlu artık evli, belki karısı onun içindeki vahşiliği biraz törpülemiştir. Ama genç olan, büyük büyükbabasının tıpatıp aynısı ve iradesi çok derin. Onda Cullraven gözleri var."

Benjamin, diye fark etti Nadine, kelimeler suratında bir tokat gibi patlamıştı. *Ben hakkında konuşuyordu. Ve Cal'den.*

"Ne diyorsun sen?" Nadine aniden korkarak sordu. "*Beni* avlayacaklarını mı söylüyorsun?"

"Demek istediğim, o çocuklardan uzak durmak isteyeceksiniz. Bazı kızları dinlemeyecek kadar çekiciler. Ama akıllıysan seni o ormanda bulmalarına izin vermezsin." Gözleri kısıldı. "O ormanda kızların başına hiç iyi bir şey gelmez."

"Dikkatli olacağım." Nadine alışveriş çantasını aldı. "Teşekkürler."

Helena'nın gözlerinin onu takip ettiğini hissedebiliyordu. O gölgeli pencerelerden, düğün günü baktıkları gibi kaç kişinin daha onu izlediğini merak ediyordu.

Taksi şoförü *kızgınlıktan* söz etmişti ama Helena'yla yaptığı o konuşmadan ve evin kasabanın geçmişine dair kafasında kurguladığı fikirden ne kadar düzgünce silindiğini gördükten sonra kızgınlık çok hafif bir dünya gibi gelmişti. *Nefret* daha iyi bir seçim gibi görünüyordu. Ya da *korku*.

Aile hakkında tam olarak ne ima ediyordu? Ben ve Cal hakkında? İnsanlara bir şeyler yaptıklarını mı ima ediyordu? *Kadınlara?*

(O ormanda kızların başına hiç iyi bir şey gelmez)

Buradan bile görülebilen uzun çam ağaçlarına tedirginlikle baktı. Sonra tekrar telefonuna baktı, sonunda Nikki Teyze'yi arayıp geldiğini haber verebilmek için telefonunun mucizevi bir şekilde yeniden çekmesini umuyordu.

Ama hayır. Hâlâ çekmiyordu ve tek bir dolaşım ücreti için tüm planını mahvetmek istemiyordu. *Umarım AirBnB'de iyi wi-fi vardır. Sormayı unuttum.*

Parlak turuncu kadife çiçekleriyle peyzaj düzenlemesi yapılmış olan belediye binasının bakımlı çimenlik alanını geçti. Belediye binası dörtgenin ortasındaydı ve iki büyük çim alan başka bir yürüyüş yolu tarafından bölünmüştü. Sağ yarının ortasında yeşile bürünmüş büyük bir bronz heykel vardı. Nadine tam heykelin gölgesine girmişti ki başka birinin geldiğini gördü.

İçgüdüsel olarak eğildi ve tam Odessa Cullraven görüldüğü sırada güneşin ısıttığı figürün arkasına saklandı.

Omzu açık bir bluz ve kat kat kadife bir etek giymişti, büyük bir fotoğraf makinesi her adımda göğsüne çarpıyordu. Nadine yarı yarıya kameranin havalanıp yüzüne çarpmasını bekliyordu ama öyle olmadı.

Odessa kaldırımın kenarına kadar yürüdükten sonra fotoğraf makinesini kaldırdı ve eski vitrinlerin fotoğrafını çekti. Gömleği hareketle birlikte kalktı ve solgun göbeği ortaya çıktı. Bu tuhaftı, çünkü Nadine'in Cullraven'ların geri kalanı hakkında fark ettiği şeylerden biri de hepsinin kusursuz bir şekilde bronzlaşmış olmasıydı.

Odessa ekrana bir göz attı ve orada gördüklerinden tatmin olmuş görünüyordu, çünkü kamerayı bıraktı ve yoluna devam etti, çimenlerin üzerinden, başka bir kadife çiçeği yığınının arasından, görünüşe göre Ravensgate'e giden yolun virajına doğru ilerledi, ancak caddenin karşısında, genel mağazanın tam görünümünde, orta parmağını pencereye kaldırmak için durdu.

Vay canına, diye düşündü Nadine, şaşırmış ve biraz da eğlenmişti. Diğer kadının düğündeki şakacı kavgacılığını sarhoşluğa bağlamıştı ama görünüşe göre o her zaman böyleydi.

Çantalarını ve Helena'yı hatırlayana kadar Odessa'yı eve kadar takip etmek istedi. Dükkâna suçluluk dolu bir bakış atarak sokağa geri döndü. Ve durakladı.

Altında saklandığı mermer heykelin kaidesine cıvatayla bir plaket vardı.

Caledon Abial Cullraven, d.1851-1949

"Onurunu alçalt ve kanını yükselt ve cennetin üzerinde uçacaksın."

Ürkütücü. Bunun kimsenin Pinterest panosunu süslemeyeceğinden oldukça emindi. Ve ölmeden önce neredeyse yüz yaşına kadar yaşamıştı.

Bu Cal'ın büyük büyükbabası olmalı.

Daha önce yarı görmezden geldiği heykeli incelerken gözlerini korumak için elini kaldırdı. Helena onun tıpatıp aynısı olduğunu söylemişti ama görmek inanmaktan farklıydı. Pala bıyığı ve eski moda kıyafetleri bir yana, Cal'e bakıyor olabilirdi. Onun Cal'ine.

Benim Cal'ım değil, diye hemen kendini düzeltti ve caddede araba olup olmadığını kontrol etti. Herhangi bir trafik sesi duyamadı. Onun yerine kuşların belli belirsiz gırtlaklarını duyuyordu; kargalar, diye düşündü, ya da belki kuzgunlar. Her yerde görünüyorlardı.

Cennetin üzerinde uçacaksın.

Rahatlamış bir kahkaha attı. *Kuzgunlar.* Ne de olsa yaşlı adam içindeki Lucifer'i yönlendirmiyordu. İsmiyle dalga geçiyordu.

Kasaba meydanından uzaklaştıkça binalar daha da yenileşiyordu. Eğer inşaata orada başlamışlar ve yavaş yavaş dışarıya doğru inşa etmişlerse bu mantıklıydı. Bu evlerin tasarımında herhangi bir mantık ya da neden yoktu ve sahiplerinin o anki ruh halini yansıtıyor gibiydiler, ancak küçük ve bodur eğilimindeydiler ve fazla bahçeleri yoktu. Dağlara bu kadar yakınken, yerli bitkiler inatçı ve kavgacıydı ve bahçeye sahip olmaya cesaret eden birkaç ev yabani otlar tarafından ele geçirilmişti.

Toz ve polen kokulu hafif bir esintiyi yakalayan boyalı bir kadın tembelce çırpınarak uçtu. Yarı asfalt kaldırımlardaki çatlaklardan karahindibalar ve çıkartmalar fişkırıyordu ve Nadine'in baktığı her yerde yabani Kaliforniya gelincikleri ve kanyon kar süsenleri kümeleri vardı. Bu, yerel halkın bu vahşiliği bir düzen ve kontrol altına alma çabalarına meydan okuyarak gelişen ilkel bir renk cümbüşüydü.

(belki de karısı onun içindeki vahşiliğin bir kısmını evcilleştirmiştir)

Birdenbire ılık esinti yüzüne dokunduğu yeri yaktı. Cal'in takım elbiseli halini aklından uzaklaştıran Nadine kendini silkeledi ve yürümeye devam etti, ta ki çevresinde durup başını çevirmesine neden olan pembe bir ışık görene kadar.

Aman Tanrım, ilk düşüncesi buydu. Nikki'ye göstermeliyim.

Helena evi tarif ederken pek de adil davranmamıştı. Flamingolar *vardı*, evet, ama aynı zamanda sarı papatya şeklinde fırıldaklar ve vitray gibi görünen bir şeyden yapılmış rüzgâr çanları ve üzerinde "Kedinin Onayı Olmadan Ziyaretçi Kabul Edilmeyecektir" yazan büyük bir karşılama paspası da *vardı*. Büyük cumbanın altına dikilmiş vadi zambaklarının altında gizlenen bir kedi yoktu ama birkaç arsız bahçe cücesi vardı. Nadine onlardan birinin pantolonunu indirdiğini ve boyalı cücesinin arkasındaki iki mükemmel yarım ayın ortaya çıktığını fark etti.

Telefonuyla bir fotoğraf çekti - en azından kamerası hala çalışıyordu -yürüyüp zili çalmadan önce. Kapı hemen açıldı ve iki tonlu saçları olan bir kadın dışarı fırladı, LuLaRoe taytını ayarlarken pembe ve platin buklelerini bir omzunun üzerinden silkti.

"Merhaba," dedi neşeyle. "Sen Nadine olmalısın. Pencereden geldiğini gördüm ve bu sen olmalısın diye düşündüm ama seni kaldırımda pusuya düşürmektense kendi yolunu bulmana izin vermenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Merhaba. Evet, ben Nadine. Sen de Jessica olmalısın. Flamingolara bayılırım."

"Onlardan nefret ediyorum," dedi Jessica neşeyle. "Cehennem gibi rüküşler. Ama komşularımı kızdırıyorlar ve kuzgunları uzak tutuyorlar, bu da benim için yeterli. İçeri gel, içeri gel. Yoksa Bayan Frizzle dışarı çıkacak."

"Bayan Frizzle?"

"Kedi." Jessica spor çantasının kontrolünü ele geçirmeyi başarmıştı ve onu bir rehine gibi koridorda sürüklüyordu. Yarı baygın bir halde durakladı. "Alerjiniz yok, değil mi?"

"Hayır."

"Güzel. Sana evi gezdireyim." Jessica Nadine'i dağınık mutfakta gezdirdi ("Sabah kahveniz için Nespresso var! Ve bu gerçek! O ucuz Çin çakmalarından değil!"), Jessica'nın bizzat kullandığı belli olan bir oturma odasının önünden ("Televizyon izlemek istersen haber ver, ben ayarlarım!") geçirdi ve sonunda misafir yatak odasına vardılar.

Çok küçüktü ve bir çocuk odası için daha uygun olabilecek mavi ve beyaz puantiyeli bir duvar kâğıdı vardı. Küçük tekerlekli yatağın üzerini ev yapımı bir yorgan örtüyordu.

pastel renklerde. Bir duvarda, herhangi bir pediatri koğuşunun duvarından koparılmış olabilecek bir çay bardağından dökülen çiçek resmi vardı.

"Kendi banyonuz var." Jessica, Nadine'in dolap sandığı kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak duş, lavabo ve tuvaleti ortaya çıkardı. "Sana buzdolabında bir raf bıraktım. Marketteki yiyecekler çok pahalı ama ucuz bir kahvaltı arıyorsan lokanta hamur işlerinde indirim yapıyor."

"Vay canına, bu harika. Beni ağırladığınız için teşekkürler." "Argentum'da ne yapıyorsun ki?"

Kahretsin, yine başlıyoruz. "Gümüş madenleri." Kolyesini бүktü. "Onları görmem gerekiyordu. Taşları severim."

"Uh-huh." Jessica ona şüpheli bir bakış attı. "Eğer dönüş yolunda dolambaçlı bir yoldan gitmek istersen Penne-ton'da kristal mağaraları turu var. Buradaki madenler bakılacak pek bir şey değil. Tünellerin çoğu yıllar önce kapatıldı. Şimdi sadece birkaç paslı maden arabası ve belediye başkanının karısının işlettiği bir müze var."

Turuncu bir kedi belirdi. Bayan Frizzle, diye düşündü Nadine. Jessica'nın kuyruğunun arkasını kaşımak için eğilmesini izledi. Kedi Jessica'nın bacaklarının etrafından iki kez dolandıktan sonra, daha yakından incelendiğinde açık turuncu tüylerle kaplı olduğu anlaşılan yatağa atladı.

Nadine kedinin koklaması için elini uzattı, kedi elini okşarken Nadine de dalgınca onu okşadı. "Meydanda fotoğraf çeken kameralı bir kadın gördüm," diye söze girdi, gözlerini kediden ayırmadan. "Biraz boho gibi görünüyor?"

"Odessa Cullraven'a benziyor. Sürekli kasabanın fotoğraflarını çekiyor. Onları kartpostallara yapıştırıp malikanelerinde satıyorlar."

"Bakkaldaki gibi mi?"

"Ravensgate'ten değil." Jessica alay etti. "Helena Peters kendisinin ve ailesinin bu kasabanın gerçek varisleri olduğunu düşünmeyi seviyor. Her gün kasaba meydanındaki Caledon Cullraven heykeline bakmak zorunda kalmak onu ruhen öldürüyor. Akraba olduklarını biliyorsun. Uzaktan. Evlilik yoluyla."

"Gerçekten mi?"

"Uh-huh. Her neyse, birkaç yıl önce heykelin kaldırılması için dilekçe verdi."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Falanca hakkında saçma sapan şeyler söyledi. Gerçi birisi kendi aile geçmişinin de pek temiz olmadığını söyleyince sustu. Ama aralarında husumet var. Ben olsam bu konuyu açmazdım," diye yasaklayıcı bir şekilde ekledi.

"Ah." Nadine doğruldu ve elini bıraktı. Kedi ikisine de uykulu bir kızgınlıkla bakmaya başlamıştı. "Mağazada bunu sormamalıydım, yani eve gitme konusunu. Taksi şoförüm bahsetti, ben de merak ettim. Bilmiyordum."

"Ravensgate'i gezmek istiyorsanız, onlarla konuşmanız daha iyi olur." Jessica ona baktı, tereddüt eder gibiydi. "Yerinizde olsam bunu Odessa aracılığıyla ayarlardım."

"Ailenin geri kalanıyla ilgili bir sorun mu var?"

"Yanlış değil. Tam olarak değil." Jessica sweatshirt'ünün koluyla oynadı. "Nathaniel ve Corrine kasabadaki insanlarla uğraşmayı sevmiyorlar. Ve çocuklar-" Durakladı, aklındakinden farklı bir kelime arar gibiydi. "Vahşi."

"Ne yap-"

"Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakayım." Jessica'nın gülümsemesi bu kez umursamazdı. "İhtiyacın olursa yedek anahtar asılı. Bana ihtiyacın olursa garajda Etsy'de bir şeyler listeliyor olacağım."

Nadine arkasından bakarken o döndü ve koridorda hızla ilerledi. Argentum halkının Cullraven'lardan ve onlarla ilişki kuran herkesten hoşlanmadığının bir kanıtı daha, diye düşündü. Şimdi Helena'ya tam adını vermediği için memnundu, gerçi yakında her şeyi anlayacaktı ve Jessica'ya ödeme yaptığı kredi kartında soyadı yazıyordu, o sırada ikisini bir araya getirmemiş olsa bile. Yakında anlayacaktı.

Hayır, eğer cevap arayacaksa, bunu şimdi, insanlar kız kardeşinin Cullraven ailesinin en yeni üyesi olduğunu fark etmeden önce yapması daha iyiydi.

Giysileri taksi yolculuğundan dolayı buruş buruş olmuştu, bu yüzden kot pantolonunu ve tişörtünü çıkarıp şort ve çiçekli, soğuk omuzlu bir üst giydi. Bacaklarını, kollarını ve yüzünü güneş kremiyle ovarken, bunca aydır burada yaşamının ve kasaba halkının sanki evliymiş gibi davranmasının bir şey olduğunu merak etti

kapalı bir psikopat. Şimdiye kadar sadece iki kişiyle konuşmuştu ama ikisi de tükürmeden Cullraven adını söylemeye bile zor dayanıyormuş gibi davranıyordu.

Belki de korktuğu şey ailesi değildi, diye düşündü Nadine. Belki de buradaki insanlardı.

Kasaba meydanında yürürken yine kendini mahcup hissetti. Artık dışarıda daha fazla insan vardı, güzel öğleden sonra havasından faydalanıyorlardı. Daha dost canlısı olanlardan bazıları başını sallayıp gülümsedi ama hepsi dik dik bakıyordu.

Onun nereye gittiğini anladıklarında daha sert baktılar.

Ravensgate hatırladığı kadar korkutucuydu, ferforje demir kapısının ardında hayattan daha büyük görünüyordu. Tüm o güller olmadan, yedek görünüyordu. Acımasız. Avludaki kadın-geyik heykeli gözlerin odak noktasını koruyor, uğursuz ve nahoş bir enerji yayıyordu.

Ne tür bir insan ziyaretçilerin ilk gördüğü şeyin böyle bir şey olmasını ister ki? Nadine, her ikisi de sıkıca kapatılmış olan ön kapılara doğru merdivenlerden çıkarken gölgesinden bile kaçınarak etrafından dolaştı. Zili çaldı ve içeriden gelen çan sesinin uzun ve boş koridorlarda yankılandığını duydu. *Pek de hoş olmayan bir koridor.*

Kapıyı siyah önlüklü bir kadın açtı. Saçları sıkı bir topuzla geriye toplanmış, her bir tutam yerine oturtulmuştu. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, omzunun üzerinden kısaca bakarak.

Kendinden utanan Nadine, dalgın dalgın kendi kıvrıkcık saçlarını çekti. "Ben Nadine Harnois. Kız kardeşim Noelle Ha-ah, Cullraven'ı görmeye."

Hizmetçi ona baktı. Nadine gözlerini kırptığından emin değildi. "Bir dakika."

Antreden ayrılan koridorlardan birinde gözden kaybolmadan önce sadece bir etek parıltısı vardı. Ama kapıyı açık bırakmıştı, bu yüzden Nadine temkinli adımlarla içeri girdi. Uzaklara baktığı bir aynanın altına yerleştirilmiş pirinç kulplu antika bir credenza vardı, kızarmış yüzü ve dağınık saçları bir anlığına yakaladı. İç çekerek telefonunu arka cebine sokmadan önce beş dakika kadar bekledi. Burada sorabileceği biri olmalıydı. Eğer kendisine bağırılsa, yalan söyleyebilir ve çiş geldiği için kaçtığını söyleyebilirdi.

Adımları, düğünde dolaşırken kütüphaneye rastladığında izlediği yolu yansıtıyordu. O zamanlar, kütüphane

Çok gösterişli ve bunaltıcıydı ve hâlâ öyle olsa da artık daha az düzenli, daha yaşanmış görünüyordu. Eğri büğrü yerleştirilmiş sandalyeler ve etrafa saçılmış, törenden önce kesinlikle orada olmayan kitaplar vardı ve döşemeli kanepenin yanındaki masanın üzerinde, sanki biri gece geç saatlerde içki içmeye gelmiş gibi eğimli bir bardak vardı.

Nadine, Paris yeşili kitapların camın arkasında saklandığı özel kutuya doğru yürüdü. Cal ona ciltlerinde arsenik bulunduğunu söylemişti. Kaşlarını çattı. Üç tane değil miydi? Şimdi orada sadece iki tane vardı. Sırtları zarar görmüş kitaplardan biri kayıptı.

Belki de yenileniyordur.

Bir adamın derin sesi uğultulu sessizliği yararak yüksek tavanlarda ve pürüzsüz ahşap zeminlerde oldukça uğursuz bir şekilde yankılandı. İlk başta kelimeleri seçemedi ama sonra daha netleştiler ve tanıdık bir sesin "Bunun peşinden gitmek istediğinden emin misin?" dediğini duydu.

Nadine bir geyik gibi donakaldı, omurgası bilinçsizce dikleşti. Cal.

Cal'a sorabilirdi.

O bilirdi.

Temkinli bir şekilde, en son buraya geldiğinde kapalı olan açık kapıya doğru yaklaştı. Bu kapı küçük bir ofise açılıyordu ve Cal içerideydi. İçeride büyük bir masa ve deri bir sandalye vardı, her ikisi de oturup pencereden gelen doğal ışığın tadını çıkarabilecek şekilde yerleştirilmişti, ama o volta atmak için ikisini de görmezden gelmişti. Her geçişinde kot pantolonunun sert malzemesi gıcırıyor, saçları sanki parmaklarını geçiriyormuş gibi diken diken oluyordu.

"Soruyorum, çünkü durum oldukça ciddi," dedi tekrar dönerek. "Birini mirasın vasiyetiyle oynamakla suçlamak hiç de küçük bir mesele değil." Gömleğinin kollarını kıvrımış ve düğmelerinin önünü açık bırakmıştı, öyle ki bir elini masaya yasladığında göğüs kıllarından birkaç bukle ortaya çıktı ve kumaşın açılmasına neden oldu.

Nadine'in parmakları duvarı daha sıkı kavradı. Bir tür baş döndürücü gerginlik onu ele geçirmiş, daha fazla izlemekle kaçmak kalmasına neden olmuştu. Çünkü Cal Cullraven, diğer erkeklerin tasarımcı takımları giydiği gibi gündelik dağınıklık giyiyordu. Biliyordu, onu da bunlardan birinin içinde görmüştü. Ve bunca zaman sonra, neredeyse kendini onun hatırladığı kadar yakışıklı olamayacağına ikna edecekti ki

Onu Şimdi evde, dağınık saçları ve çıplak ayaklarıyla, pencereden içeri süzülen yumuşak ışık onu bir tanrı gibi aydınlatırken görüyorum.

Yüzünde karanlık bir ifade belirdi ve parmakları telefonu sıkıca kavradı. "Vasiyetname imzalandığında orada bulunan tanıkların ifadelerine ve akli dengesinin yerinde olmadığını kanıtlayan tıbbi kayıtlara ihtiyacınız olacak. Bununla birlikte, bir terör maddesi olduğu için, kavga etmek işleri daha da kötüleştirebilir." Nadine ağırlığını değiştirdiği sırada tekrar döndü ve küçük hareket gözüne çarptı. "Genellikle öyle olur," diye ekledi, koyu renk gözleri Nadine'in başını döndürecek şekilde kısılmıştı. "Devam etmek istediğine karar verirsen belgeleri aldığında beni ara. Benim gitmem gerekiyor. İlgilenmem gereken bir şey çıktı."

OceanofPDF.com

CHAPTER THREE

Şeytanın vücut bulmuş hali .

gereken bir şey çıktı.

Adam koridorda sinsice ilerlerken Nadine'in midesi bulandı, ona büyük, öfkeli bir panteri hatırlattı. *Ben*, diye düşündü, düşmemek için kapı kolunu kavradı. *Beni kastediyor, aman Tanrım.*

"Nadine. Bu eşsiz bir sürpriz. Burada ne işin var? Bunca yolu konsültasyon için gelmediğini biliyorum."

"Şimdi de avukat mı oldun?"

Ne aptalca bir soru. Sorma şekli de aptalcaydı, yüksek ve nefessizdi. Belli ki o da öyle düşünüyordu, çünkü gülümsemesi kızın rahatsız edici derecede yırtıcı bulduğu bir şekilde genişlemişti.

"O kadar endişeli görünme. Ben sadece müşterilerimi ısıtırım." "Ne?"

"Bu eski bir şaka. Duymadın mı?" Birkaç mokasen ayakkabının içine girdi. Görünüşe göre telefon görüşmesine başlamaya karar verdiğinde koridorda bırakmıştı. Ayakkabısız bile olsa, yine de ondan altı yedi santim kadar üstündü ve o siyah mokasenlerin içinde hiç ses çıkarmadı.

Kendinden emin bir şekilde geriye doğru bir adım attı, eski Converse'i ahşap tahtalar üzerinde gıcırdayordu.

"Bir avukatla vampir arasındaki fark," dedi, koridordaki yolunu düzgün bir yan adım ve kalçasından bir çalımla keserek, "vampirlerin kanınızı yalnızca geceleri emebilmesidir."

Sıcak ve elektrikli bir şey omurgasından aşağıya doğru fırladı ve canlı bir akım gibi parmaklarının arasından geçti.

Yine gülümsedi ama bu seferki daha yavaştı. Soğuk ve baştan çıkarıcıydı, zehir kadar baş döndürücü bir esrarla doluydu, sessizce "Seni ısırmamı ister misin Nadine?" dediğinde bu gülümsemeyi tüm vücudunda hissetti.

"Ben-hayır, ne?" Nabzı o kadar çılgınca atıyordu ki, boğazındaki atışı görüp göremediğini merak etti. "Noelle'den bir not aldım. Sesi kendisi gibi gelmiyordu ve ben de endişelendim, bu yüzden buraya geldim, a- ve hizmetçi ... beni koridorda mı bıraktı? Ben de buraya geldim."

Yüz hatlarındaki yoğunluğun bir kısmı kayboldu; demirin soğumasını izlemek gibiydi. "Notta ne yazıyordu?"

"Hiçbir şey." Bunu çok hızlı söyledi. Gözleri tekrar kısıldı. "Gerçekten. Daha çok nasıl söylediği önemliydi. O burada mı? O iyi mi? Onu görebilir miyim?"

"Keşke yazsaydın," dedi. "Ayarlamalar yapabilirdik."

"Kız kardeşimi aramaya çalıştım." Bir suçlama gibi geldi.

"Bu bir hataydı. Burada telefon çekmiyor." Kadının gözlerinin suçlayıcı bir ifadeyle telefonuna kaydığını gördü ve dar kot pantolonunun içine geri soktu. "Oh, wi-fi var. Ama güvenilir değil. Argentum'da çok eski kafalıyız. Fırtınalar çıktığında mumlara ve at arabalarına muhtaç kalıyoruz. *Holly*."

Nadine yerinden sıçradı ama adam arkasından, onu antrede bıraktıktan sonra mucizevi bir şekilde tekrar ortaya çıkan hizmetçiyle konuşuyordu. "Evet, Bay Cullraven?"

"Misafirimiz için gelin odasını hazırlayın. Ona aileden biri gibi davranılmasını sağlayın."

Gelin odası mı? Holly koridordaki turunu tamamlayamadan Nadine hızla, "Buna gerek yok," dedi. "Ben başka bir yerde kalıyorum. Kimsenin benim için bir şey uydurmasına gerek yok."

"Saçmalık," dedi Cal. "Nerede kalıyorsun?"

Nadine buna cevap vermemeye karar verdi. Birdenbire nerede uyuduğunu bilmesi pek de iyi bir fikir gibi görünmemeye başladı. Helena'nın uyarısı hâlâ kulaklarında çınlarken olmazdı.

"Kız kardeşim nerede?"

Yüzünde sabırsız bir ifade belirdi. "Burada değil." "*Nerede o?*"

Kollarını kavuşturdu ve gömleğinin altındaki kaslar hareket. "Size bir mektup gönderdim, birkaç mektup. Cevap gelmeyince yanlış adrese gönderdiğimi düşündüm. Ama almadım, değil mi?"

Piç kurusu. "Mektuplar kaybolur. Arayabilirdin."

"Sen de öyle," dedi sertçe. "Ne olursa olsun, o iyi değil ve bir süredir de iyi değil."

İyi değildi. Paniği kabardı, öfkesinin bir kısmını yuttu. *Ölüyor*, diye düşündü. *Tanrım, biliyordum.* "O ... hasta mı?"

"Bir bakıma." Kırmızımsı alt tonlarıyla gözleri ona çevredeki dağları oluşturan demir açısından zengin graniti hatırlatıyordu. Daha önce hiç bu kadar vahşi bir ela görmemişti. "Ben'le balayında bir şey oldu. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama çılgınca ve saçma sapan bir şekilde geri döndü. Hayal görüyordu. Ve şimdi de kayıp."

Kelime bir bıçak gibi saplandı içine. *Kayıp.* "Ama o hayal görmüyor. Hiçbir zaman kuruntulu *olmadı*. Depresyona bile girmez." *Benim gibi değil*, diye ekledi sessizce.

Cevap vermeden onu izledi.

"Ne kadar zamandır?" diye sordu. "Ne zamandır *kayıp*?"

"Bir haftadan biraz fazla. Ancak kayıp insanların çoğu yirmi dört saat içinde ortaya çıkıyor ve o zaman olmasa bile yüzde seksen altısı sonunda bulunuyor."

Uzun koridor yüzüyor ve daralıyordu, yeşil raylar bir dil gibi dalgalanıyordu. *Bir haftadır kayıp.* Panik istatistiklerden etkilenmiyordu. Birileri bu aşırı uçların kurbanı olmalıydı. "Peki ya diğer on dört kişi?" diye fısıldadı. "Peki ya onlar?"

Yüzü tekrar değişti. Yüzünün düzlemleri o kadar sert ve acımasızdı ki, adamın kendisine sempati gibi bir şeyle baktığını fark etmesi bir anını aldı.

İşte o zaman bir parçası *anladı*.

Her şey grileşmeye başladı. Adamın bir şeyler söylediğini gördü ama her ne söylediyse duymadı. Ve sonra onun öne doğru sıçradığını gördü, tam da her şey kapanan büyük bir göz gibi sönerken.

Asla bulunmazlar, diye fısıldadı bir ses, kulağındaki klaksonların üzerinden.

Çünkü onlar ölü. Ölü,

ölü, ölü.

Tıpkı ailesinin öldüğü gece gibi.

Biri onu rüyasından uyandırmıştı. Hem de çok güzel bir rüyaydı ve bu, yıllardır suçluluk duyduğu bir şeydi. Ailesi ölüm sancıları çekerken, kırık camlar ve bükülmüş metallere oluşan buruşuk bir kabuk içinde cayır cayır yanarken *kendini iyi hissetmeye cesaret ettiği için*.

Ondan sonra hep ama *hep* kabuslar gördü. Sanki tüm dünyası yok olmadan önceki o kısacık mutluluk anı için kendini cezalandırıyordu.

Bunu hak ediyorum.

"Nadine," demişti polis memuru. "Sana çok önemli bir şey söylemem gerekiyor, tamam mı?"

Hayır, diye düşündü, anıdan uzaklaşarak. *Hayır, hayır, hayır. Bunu istemiyorum.*

"Cesur olmana ihtiyacım var."

Cesur olmak istemiyorum. I don't want to-

"Nad," diye fısıldadı kız kardeşinin hayalet sesi. "." Nadine çok küçük bir sesle, "Noe?" dedi.

"Nad, sana ihtiyacım var. Yardım et bana.

Lütfen." Nadine bir nefesle ayağa fırladı.

Hava, çiçeklerin keskin tatlılığıyla renklenmişti. keskin sedir notaları ve eski puroların soluk hindiba dumanı. Kendini içinde bulduğu sepya bulanıklığını çözmesi gözlerinin bir anını aldı. Bir tür salondaydı ve deri bir kanepeye uzanmıştı. Mobilyalar zengin ve pahalıydı, kehribar rengi gaz lambalarının altında vernikle parlıyordu ve Cal avını koruyan bir aslanın tetikte bekleyişiyle koltuğunun koluna tünemişti.

"Dikkatli ol." Kız geriye doğru sıçradığında adamın gözlerinde karanlık bir ateş parladı. "Soğuktan bayılmıştın."

"Burada doktor yok." Kadın sesi, Odessa'nın uzanmış tırnaklarını törpülediği uzak duvardan geliyordu. Üzerinde hâlâ meydanda giydiği bluz ve etek vardı, bir bacağını bükmüş, ayağını duvara dayamıştı. "Hastane de yok."

"Gerçekten mi?" Sertçe yutkundu. "Yaralanırsan ne olacak?"

"Yapma," diye öğüt verdi Odessa, gözleri tırnaklarındaydı.

Nadine'in gözleri yavaşça kendi koltuğunun yanındaki, Ben'in bir kral gibi oturduğu kadife sandalyeye kaydı. Maun rengi saçları dağınık ve fırçalanmamıştı, çenesi gergindi. Bir bacağını diğerinin üzerine atmış, tembelliğe yakın bir poz vermişti ama avuçlarını ovuşturmaya devam ediyordu.

Elleri kızarmış ve çizilmişti, küçük kan tanecikleriyle doluydu ve enfeksiyon kapmış gibi görünüyordular. Onun baktığını görünce ellerini yumruk yaptı.

"Merhaba, Nadine."

"Selam, Ben," dedi endişeyle.

"Bebek Cal dava açacağınızdan endişeleniyordu," dedi Odessa. "Onu telaşlanırken görmeliydin."

"İşyeri sorumluluk yasası Tanrı'nın işlerini kapsamaz." Cal ayağa kalktı ve ona elini uzattı, o da elini tuttu ve utangaç bir tavırla sutyen askısını sıyırdı. Kız kardeşine bakarak, "Bana böyle hitap edilmesinden hoşlanmadığımı biliyorsun," dedi.

"Onu korkutan sensin. Yoksa bir tanrı olduğunu mu ?"

"Bilmiyorum." Cal'ın parmakları kısa bir süreliğine onunkilerin üzerinde sıkıştı. Küçük bir kadın değildi ama onun yanında dururken, eli onun eli tarafından yutulmuşken kendini küçük *hissediyordu*. "Ne düşünüyorsun, Nadine? Önümde diz çöker misin?"

"Kızla oynamayı bırak," dedi Ben. "Onu buraya getirmemen gerektiğini biliyorsun."

"Ben . Kendini buraya o getirdi. Bana."

Ses tonunda endişe verici bir kesinlik vardı ama sözleri çok kafa karıştırıcıydı ve kız kardeşinin sesi hâlâ kafasında o rüyadan yankılanıyordu. Bu bir rüya mıydı?

"Kız kardeşim burada mıydı?"

"Bunu konuşmuştuk," dedi Cal. "O burada değil. Nerede olduğunu bilmiyoruz."

Konuşurken ince bir vurgu vardı, kardeşine ve kız kardeşine baktı. Odessa acıyan ama samimiyetsiz görünüyordu. Ben'i okumak daha zordu.

Onun bakışını gördü ve dudakları isteksiz bir gülümsemeye dönüştü. "Karımı bulmakla ilgili her türlü fikre açığım Nadine."

Kelimeler ve onların uzaklığı, kız kardeşinin artık sadece ona ait olmadığını sert bir şekilde hatırlatıyordu. Artık o da bu ailenin bir parçasıydı - bilmecelele konuşan, sırları takas eden ve kasabayı yavaş yavaş yıkıma sürükleyen elementler kadar acımasız ve kaprisli olan bu garip, güzel ailenin.

"Ormanı aradınız mı?"

Ben acı bir kahkaha attı. "O ağaçlar kilometrelerce uzanıyor. Kanyonlara, göllere ve dağların tepelerine kadar uzanıyorlar. Tamamen ulaşılmaz olan ve yılların rüzgârı ve çalılarla desteklenmiş kısımlar var. Nereden başlamamızı öneriyorsun?"

Nadine kırptırdı ve gözyaşlarının sızısını hissetti. "Bilmiyorum."

"Onunla böyle konuşma, zavallı şey. Kalpsiz olduğumuzu düşünecek."

"Şehirde kiminle konuştuğuna bağı olarak," dedi Cal, "muhtemelen zaten biliyordur. Helena Peters ile konuştun mu, Nadine? Eminim *benim hakkımda* neler söylediğini tahmin edebiliyorum. Kızlarla ilişkiye girdiğimi ve onları ormanda daha gülümserken öldürdüğümü... Doğru mu? Bakire olup olmadıklarına bakılmaksızın tüm Cullraven gelinlerinin düğün gecelerinde kanlarının aktığını söylerler."

Ben kaskatı kesildi.

"Cal," dedi Odessa uyarırcasına, yüzündeki gülümseme solmuştu. "Eski aptal aile geçmişimiz hakkında bir şeyler duymak istemiyor."

"Neyle uğraştığını bilmesi gerekir, sence de öyle değil mi?" Adam alaycı bir ifadeyle ona baktı, o da felç olmuş ve düşünemez bir halde ona baktı. "Kasabada bize *Killravens* dediklerini biliyorsun. Elli millik bir yarıçap içinde meydana gelen her ölüm ailemizin kapısının önüne bırakılır. Ravensgate'e girmenin cehennemin tam ağızına girmek olduğunu söylerler."

Küçük kardeşine bakarken Ben'in kaşları daha da çatıldı. "Onlar geri kafalı köylüler. Helena Peters yıllardır bizimle uğraşıyor."

"Bana böyle bir şey söylemedi," dedi Nadine, katibe karşı merakla savunmaya geçmiş gibi hissederek. "Şerifle arkadaş değil misiniz? Oğlu düğündeydi, kızıl saçlı olan, değil mi? Onunla konuşabilir miyim?"

"Rael," dedi Cal arkasına yaslanarak. "Ve Gideon da onun babası. Durumun gayet iyi farkındalar."

Yani şimdi bir durum var. "Onlarla konuşabilir miyim? de mi?" "Hayır," dedi Cal.

Nadine, içinde büyük ve korkunç bir öfkenin titreştiğinin farkındaydı. O kadar sıcaktı ki, sanki bu sıcaklığın gücü ayaklarını halıdan kaldırabilirdi. "Peki neden olmasın?"

"Şerif Crocker otoyolda bir kazaya karıştığı için çağrıldı," dedi Ben. "Yani şu anda buralarda değil. Rael de burada değil."

"Onu suçladığımı söyleyemem," dedi Cal. "Bazen ben de burada olmak istemiyorum."

Her şeye bir cevabın var, değil mi? diye düşündü Nadine. İstedğim şey dışında her şeye, yani kız kardeşimin nerede olduğunu bilmek dışında.

Kontrolünün kırılmaya başladığını hissedebiliyordu ve içindeki parlak, keskin duygu karmaşasından daha korkunç olan tek şey, onları şımartamayacağını bilmesiydi, çünkü paramparça olduğunda onu tekrar toparlayacak kimse olmayacaktı.

Nadine ellerini bluzunun eteklerinde düğümledi. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

Üçü birden durakladı ve bu bir kapının kapanışını izlemek gibiydi.

Ravensgate, diye düşündü.

Çünkü üçü de ona karşıydı. Her ne oluyorsa, bu konuda ona güvenmiyorlardı. Belki kendilerince sebepleri vardı. Belki de utanmışlardı. Belki de kasaba halkının şüpheleri gerçekten de bu kadar derindi ve onlar da her şeyi gizli tutmaya çalışıyorlardı.

Belki de Ben'in soğukluğu umutsuzluğun paravanıydı ve Cal ile Odessa alaycı maudlinleri oynamaya alışmışlardı. Belki de tüm bunlar zengin hayatları için üzücü küçük bir trajediydi.

Ama Noelle onun kız kardeşiydi.

Cal'dan uzaklaştı, hareketle birlikte yalpaladı ve odanın daha önce arkasında kalan yarısını içine çekerken zeminin ayaklarının altında titrediğini hissetti.

Hayvan başları duvarlara asılmış, vücutları ise mahfazalarda korunmuş, daha da fazlası montajlarda ve şeffaf cam kubbelerin altında muhafaza edilmiştir.

Göğüslerine küçük iğneler batırılmış kelebeklerin çerçevesi bir sergisinin yanında, biri hem meydanadaki heykele hem de yanında duran adama güçlü bir benzerlik gösteren iki aile portresiyle çerçevesi eski tüfeklerden oluşan bir raf vardı.

"Büyük büyükbabamız," dedi Cal gereksiz yere, o tanıdık, karmin benekli ela gözlere bakarken. Birbirlerine bu kadar benzemelerinin gerçekten de esrarengiz olduğunu düşündü. *Onun gülme çizgilerinin olmaması dışında*, diye düşündü. *Ve ağzında acımasız bir şey vardı.* "Avlanmayı severdi."

"Şaka yapmıyorum." Nadine zonklayan başını tuttu. "Kim o?"

Başını sallayarak ikinci portreye baktı; bu portrede sarı saçlı, solgun bir kadın görülüyordu. Güzel koyu renk gözleri ve dolgun, gülümsemeyen bir ağzı vardı. Noelle kansız ve çok daha az güzel olsaydı, kuzen, hatta kız kardeş bile olabilirlerdi.

"Bu onun ikinci karısıydı. Evangeline."

Konuşan Ben'di; onu yakından izliyordu. "İlkine ne oldu?"

"O öldü."

"Nasıl?"

Cal alçak ve uğursuz bir sesle, "Çok fazla soru sormaktan," dedi.

Nadine bir ses çıkarıp Odessa eğlenerek gıdıkladı. "Kaçıyor, Baby Cal. Beceriksiz olma."

Cal şaşırtıcı bir çeviklikle kanepenin etrafında döndü. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Biz ne atla ne de taşı ile avlanırsınız," diye mırıldandı Ben, harap avuçlarını kaşırken hevesli bir ilgiyle onu izliyordu. "Ama zarif bir dişi geyiği yere düşürmeyi umuyoruz."

"Bu hiç komik değil, Ben."

"Şimdi gidiyorum," dedi Nadine, aniden gitmesine *izin vermeyeceklerinden* endişelenerek. "Eve gidiyorum, beni duyuyor musun?"

"Ev nerede?" Cal keyif aldığı her halinden belli olan bir tavır takındı. "Seni bırakayım."

"Hayır." Sesi çok sert çıkmıştı. "Tek başıma iyi olacağım. Kısa bir yürüyüş mesafesinde."

"Ooh, kısa bir yürüyüş," dedi Odessa. "Bahse girerim Jessica Mayhew ile birlikte kalıyordur. Daha önce onu bakkalın etrafında dolaşp broşür ve *harita* alırken görmüştüm."

Cal ona saf bir zafer ifadesiyle baktı. "Orada mı kalıyorsun, Nadine?"

Omuzları çöktü. Siktir et küçük kasabaları. "Evet," diye iç geçirdi, yenilmişti. "Aferin kızıma," dedi Cal. "Şimdi, bu *gerçekten* çok mu zordu, Nadine?"

Ona ters ters baktı ve yüzünde arzuya benzeyen bir ifade görünce şaşırdı.

Aferin kızıma. Bu sözler buz gibi bir su gibi içinden geçerek tüylerini diken diken etti. İnsanlar ona hayatı boyunca böyle seslenmişti ama bunu ondan duymak farklıydı. *Senin için olmayacağım*, diye isyankâr bir şekilde söz verirken buldu kendini ve adamın ağzının kenarları duymuş ve aldırmamış gibi eğildi.

Ben'in yüz ifadesi son derece onaylamaz bir ifadeydi. Yine ellerini ovuşturuyordu ki, kendini yakaladı ve ellerini hafif ceketinin ceplerine soktu.

"Dışarı çıkıyorum," dedi sıkıca.

"Nereye?" Arayan Odessa'ydı.

"Babam için o şeyle ilgilenmek için." Ona bir bakış attı. "Yardım etmek ister misin?"

"Yardım etmeyi seviyorum," dedi, her hecenin üzerinde durarak. "Yardım etmek için *yaşıyorum*.
o."

Cal alttan alta, "Mezara kadar yardım et," diye mırıldandı.

Nadine Cal'e bakarken Ben de ona baktı ve gerçekten onun söylediğini sandığı şeyi söyledi. "Sanırım arabanızı alacaksınız."

"Sadece bir süreliğine - kalmak *istemiyorsan* tabii?"

"Hayır." Yutkundu. "Yani, hayır, teşekkür ederim."

"O zaman yirmi dakika içinde dönerim." Nadine'e sadece "Gel." dedi.

Pislik. Onu salondan dışarı, daha önce hiç girmediginden emin olduğu bir koridora takip etti, çünkü aynalı cam dolap

İçi doldurulmuş kuşlarla dolu bir yer onu ürkütebilirdi. "Burada yaşamayı seviyor musun?" diye sordu. "Yoksa tüm vahşi yaşamı öldürmekten zevk mi alıyorsun?"

Cal o kadar ani durdu ki neredeyse ona çarpacaktı ve ancak o zaman Cal'ın hâlâ onun elini tuttuğunu fark etti.

"O kadar kötü müyüz?" diye sordu, artık ailesinden uzaklaştıkları için sesi çok daha hafifti. Neredeyse flörtöz.

"Sen-" Nadine durakladı ve avuçlarının terlediğini fark etti. "A çok."

"Eminim benimle başa çıkabilirsin, Nadine. Hadi, et," dedi. yüzünü saran sıcaklık. "Ailem geri döndüğünde burada olmak isteyeceğini sanmıyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Neredeler?"

"Bazı bağışçılar buluşuyor. Bir parçası oldukları tarihi bir toplum için."

Bu Noelle'in düğünündeki garip, havasız insanları açıklıyordu. "Ravensgate için mi?"

"Evet, ve diğerleri. Onların katılması benim fikrimdi. Koruma irtifakı için oldukça büyük bir vergi indirimi alıyorlar." Boştaki elinin parmaklarını duvar boyunca gezdirdi. "Bu ev tarih kokuyor."

Nadine panelli duvarlara ve elle boyanmış duvar kâğıtlarına baktı. Ev nefes almaktan çok *çıgılık* atıyordu. Her tuzak, hayal bile edemeyeceği kadim bir zenginliği çağırıyordu.

Yine de pek *ev* gibi hissettirmiyordu.

Ön kapıya geldiklerinde onu serbest bıraktı ve evin yan tarafına doğru dönerlerken ellerini şortunun ceplerine sildi. Şu anda en az altı arabanın bulunduğu at arabası evine. Cal ona bir böceği anımsatan parlak siyah bir arabaya yöneldi ama arabanın burnuna doğru gitmeye başlayınca onu nazıkçe geri itti.

"Diğer yol, küçük serçe."

"Ne? Ama tekerlek ters tarafta. Bu yasal mı?" "Tamamen. Garip bir şekilde, arka lambalar, emniyet kemerleri ve lastikler sorun. Ve bir katalitik konvertör taktırmak zorunda kaldım."

Emniyet kemerinin de garip bir yerde olmamasına yarı şaşırarak kemerini bağladı. "Neden?"

"Emisyon standartlarını karşılamak için." Adam eğlenerek ona baktı. "Oh, yani, neden araba? Şey, çok güzel bir araba ve korkarım bana neye mal olursa olsun istediğimi almaya alışkınım."

"Ben de öyle," dedi Nadine, her ne kadar bu doğru olmasa da ve bunu ona neden söylediğinden emin olmasa da. Önünde direksiyon olmadan sürücü koltuğunda oturmak, bu durumun ne kadar kontrolden çıktığını gösteren mükemmel bir metafor gibiydi ama onun kendisini ciddiye almasını istiyordu. "Noelle hakkında söylediğinden daha fazlasını bildiğini biliyorum. Sen, Odessa ve Ben."

"Bu doğru mu? Peki planınız nedir? Bizden bilgi almak için işkence mi yapacaksınız?"

"Eminim hoşuna giderdi, değil mi?" dedi kendini durduramadan.

"Ah, Nadine." Kahkahası karanlık bir eğlenceyle doluydu. "Hiçbir fikrin yok."

Bir süre durakladıktan sonra, "Ne düşündüğümü biliyorsun," dedi. "Bence beni korkutmaya çalışıyorsun. Çünkü sen ve garip ve ürkütücü ailen hakkında öğreneceklerimden korkuyorsun."

"Belli ki işe yaramıyor," dedi meydanın aşağısına dönerek. "Yoksa şu anda Helena Peters'la akşam içkisi içiyor, mahvoluşuma kadeh kaldırıyor olurdun. Eğer planın o küçük kedi dışlarıyla beni iğneleyerek öldürmekse, misafir odasına tekrar gitmeni ya da kendine başka bir müttefik bulmanı öneririm."

"Senden hoşlanmıyorum," kendini duydu. "Yıkıldım," dedi ciddiyetle.

Adam kıkırdarken çıplak dizlerini kavradı ve pencereden dışarı baktı. *Beni bu kadar eğlenceli bulmana sevindim*, diye düşündü öfkeyle. Görünüşe göre öğleden sonra gezintiye çıkanlar akşam yemeği için evlerine gitmişlerdi. Şimdi kaldırımlar ve meydan daha önce olduğu gibi bomboştu.

"Peki," dedi. "Eğer Noelle hakkındaki sorularıma cevap vermeyeceksen, neden bana bu kasabada neler olduğunu anlatmıyorsun? Neden senin gibi davranıyorlar?"

"Şeytanın vücut bulmuş hali mi?" diye sordu kuru bir sesle.

"Sen söyledin," diye sertçe karşılık verdi. "Ben değil."

"Mm. Seni yalnız yakalayabilseydim senin bile bana karşı koyabileceğini sanmıyorum." Gülümsemesi karardı. "Bütün şehirlerin iblislere ihtiyacı vardır, Nadine."

(Bir kuzgunun bir serçeye ihtiyacı vardır)

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Hiçbir yere gitmeyen o uzun yolda taksi şoförüyle yalnız kaldığında hissettiği o uğursuz duygunun aynısıydı bu, ama on kat artmıştı. Çünkü Cal'la birlikte tehdit daha yakın hissediliyordu. Sanki tek bir kelime yetecekmiş gibi.

Bu düşünceyi kafasından kovdu, kendi kendine onun korkunç biri olduğunu söyledi. Ona bu sapkın düşünceleri düşündürdüğü ve okuldaki erkeklerin yaptığı gibi onunla alay ettiği için korkunçtu. Sanki kız kardeşi kadar güzel olmadığı için onu cezalandırıyorlardı.

Birden kendini çok genç ve çok aptal hissetti.

Kendini yetişkinlerin masasında bulmuş bir çocuktü ve başının üzerinden söylenip duran şeylere karşılık verecek hiçbir imkânı yoktu.

Noelle bundan daha iyisini hak ediyor.

Jessica'nın sokağına varmışlardı. Cal ön tarafa park etmişti ve Jessica'nın oturma odası olduğunu düşündüğü yerin ışıltısını görebiliyordu. Acaba Jessica bekliyor muydu diye merak etti. İzliyor muydu? Belki de arabanın yanaştığını duymuştu ve şu anda onları görebiliyordu.

Belki de Cal, Jessica görmesin diye ışıkları kapatmıştı.

"Bu söylentilerin bazıları doğru, biliyorsun," dedi ve kolunu koltuğunun arkasına attı. "Kızları o ormana götürdüm."

Midesi kendi üzerine döndü. El yordamıyla emniyet kemerinin tokasını bulmaya , gözlerini ondan kaçırarak, "Umurumda değil. Orası senin ormanın. İçinde ne istersen yapabilirsin."

"Ne kadar da pragmatiksin." Adam yine ona gülüyordu, bunu anlayabiliyordu. Ama şimdi sözlerinin boşlukları arasında karanlık bir şey gizleniyordu. "Böyle yapma, Nadine. Biz aynı taraftayız. Kız kardeşinin bulunmasını en az senin kadar istiyorum."

"Öyle mi," dedi, kelimeler taş gibi düşüyordu.

"Seviyorum." Cal onun saçından bir tutam kopardı ve parmaklarının arasında döndürürken saçının geri kalanının ensesinde kaymasını sağladı. "Çok gerginsin," dedi, omuzlarının istemsiz bir titremeye karşı kilitlenmesini izleyerek. "Benimle ilgili seni bu kadar geren şey ne? Vücudum mu? Yoksa sadece ben mi?"

Nadine patlarcasına bir nefes verdi ve arkasından el yordamıyla kapıyı aradı. Koltuktan kayarak indiğinde, neredeyse yine tokaya takılıyordu. Bacakları titrek ve dengesiz hissediyordu.

Aman Tanrım.

Cal onu izlerken güldü. "İyi geceler, Nadine. Rüyanda beni gör."

Omurgası kaskatı kesildi. Etrafında döndü. "Sen-"

Arabası çoktan bir toz ve moloz bulutu içinde uzaklaşmaya başlamıştı.

Hay sikeyim.

Lanet olsun ona!

Doğruca yatağa gitti, sadece anahtarını asacak kadar durdu. Akşamın yorgunluğu üzerine çökmüş, sanki kemikleri kurşunla doldurulmuş gibi hissetmesine neden olmuştu.

Birkaç dakika sonra, yatak odasının kapısının dışında, sanki Jessica dışarıda pusuya yatmış ve biraz kız kıza konuşmak için içeri davet edilmeyi umuyormuş gibi sinsi bir kıpırtı duydu. Ama Nikki de bu taktiğin hayranıydı ve Nadine'in canı konuşmak istemiyordu. Ayak sesleri yavaş yavaş kaybolurken ve duvarlar karanlığa doğru soyulmaya başlarken, karanlıkta duvara bakarak yuvarlandı.

Sonra rüya gördü. Ormanda koşuyor, meşe ve çam dallarını yüzünden uzaklaştırıyordu. Keskin dallar ve kökler çıplak kollarına ve ayaklarına batarken, ay ışığı gölgelikten soluk süt gibi akıyor, her şeyi pırıl pırıl gümüşü bir ışıkla yıkıyordu.

Peşinden bir şey geliyordu. Onu duyamıyordu ama hissedebiliyordu ve rüyaların yürek burkan kesinliğiyle yaklaştığını biliyordu.

Onu bulacağını.

Aniden ayak bileğinde kızgın demir gibi bir acı hissetti ve gökyüzünden bir kuş gibi yere düştü. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak ayağını yokladı ve parmakları kuzgun tüylerinin mavi ışıltısıyla parıldayan siyah yivli bir okun etrafına dolandı.

"Artık benimsin." Botlar yaprakların ve toprağın üzerinde çıtırdadı. "Hayal ettiğimden daha güzelsin."

Başında dikilen adam Cal olabilirdi, eğer Cal daha iri yarı olsaydı ve kahverengi tüvit kumaştan ve motor yağı renginde diz üstü çizmelerden hoşlansaydı.

Cal'a benzeyen ama Cal olmayan adam tek dizinin üzerine çöktüğünde, bıyığının gölgelediği zalim gülümsemesiyle ondan korktu.

"Lütfen," diye kekeledi. "Bana yardım edin."

"Sana yardım edeceğim, eğer pişman olacak kadar yaşayacaksan."

"Ne?" nefes nefese kaldı. "Hayır. Yaralandım. Ve nerede olduğumu bilmiyorum."

"Gördüğünüz her şey Cullraven toprakları. Burada ikamet eden şey, ilk adımının şafağından itibaren bana aittir, ister dört ayaklı iki ayak üzerinde olsun-" soğuk gözleri daldı "-ya da güzel bir kızlık koynuna sahip olarak."

Bu soğuk ve şehvet dolu bakış karşısında dehşete kapıldı. Beni vurduğunu fark etti. Tekrar kaçmaya çalıştı ama ok kemiği delip geçmiş gibiydi, çünkü acısını tüm vücudunda hissetti. Adam kısık bir kahkaha attı. "Okumla seni vurdum," dedi, elbisesinin eteklerini kavrayıp sertçe çekti, böylece doku inceliğindeki kumaş ortadan ikiye ayrıldı. "Ve şimdi kanım yükseldiğine göre, senin bembeyaz kalçaların ateşimi soğutacak."

Nadine çığlık attı ama adam güçlüydü ve onu yere yatırıp sessiz ağaçların soğuk mavi gölgeleri arasında zorla içine girerken elleri demir gibiydi. Gece yarısı atı, bulutlu gökyüzüne yükselen buz gibi tüyler çıkararak homurdandı ve Nadine kendisini şiddetle kucaklayan adamdan uzaklaşmak için çaresizce daha yakından baktığında, eyere tutturulmuş postları fark etti.

Öldürür. Tavşanlar, bildircinlar ve hatta birkaç genç geyik. Ama dikkatini çeken İngiliz eyerinin üzerine örtülmüş olanıydı: soğuk ve mermer gibi solgun, dudaklar ve parmaklar doğal olmayan bir maviye boyanmıştı. Sadece saçları ölümden etkilenmemişti ve Noelle'in gülerek omzuna atıp, "Bırak onu, Nad," dediği zamanki kadar uzun ve parlaktı.

"İlk Cullraven gelini," diye nefes nefese kaldı adam. "Ve senden çok az hoş."

"Aman Tanrım!" Nadine ağladı. "Onu öldürdün mü? Onu öldürdünüz mü? Öldü mü?"

"Kendine gel, küçük serçe, ve ötmeyi kes, yoksa gagana vururum ya da boğazını keserim." Cal'ın çalınmış yüzünü takınarak ve Cal'ın benekli gözleriyle ona bakarak, koyu renk bıyıkları gümüş ipliklerle parlayarak bir iniltiyle onun içinde ürperdi.

"Tüm Cullraven gelinlerinin düğün gecelerinde kanları akar."

OceanofPDF.com

CHAPTER FOUR

. . gümüş ve sırlar . .

Sabah güneşi fırfırlı perdelerin arasından soluk bıçaklar gibi süzülüyordu. Nadine bir an için nerede, *ne zaman* olduğundan emin olamadı ve ilk düşüncesi şu oldu: *Beni yakaladı, beni yakaladı-*

Sonra ışık gözlerine saplandı ve sadece birkaç dakika önce çok gerçek hissettiren rüya gibi hayaletlerin geri çekilmesine neden oldu. *Bir rüya*, diye düşündü gözlerini kırıştıtararak. Kalbi hâlâ neredeyse diğer her şeyi sağır edecek kadar sert atıyordu. Nabzının boğazında ve bacaklarının arasında zonkladığını hissedebiliyordu. *Bu sadece bir rüyaydı; korkunç, berbat bir rüya.*

Çantasına gidip kot pantolonunu ve tişörtünü giydi, solmuş bir Paramore kapüşonluyu beline doladı. Jessica henüz uyanmamıştı, bu yüzden Nadine Nespresso makinesini kullandı, koku ve dağınık mutfakta volta atarken karamel ve kurabiye tadı vaat eden bir kapsül attı. Bir noktada kendini topallarken bile yakaladı, gerçekte olmayan bir sakatlıktan korunmaya çalışıyordu.

(Okumla seni)

Bu kasabaydı. Onu etkiliyordu. Caledon Cullraven'in salondaki uğursuz portresi, ölen ilk karısının hikâyesi, Helena Peters'in uyarıları, hepsi.

Koridorun sonunda bir tuvaletin sifonu çekildi. Jessica uyanıktı. Nadine'in canı Jessica'konuşmak istemediği gibi lokantada yemek yemek de istemediğinden, yontulmuş kahve fincanını alıp odasına koştu ve dün aldığı krakerleri bayat olmalarına rağmen yedi.

Bugün ne yapacağıma karar vermeliyim. Sanki ilham almak istercesine çirkin duvar kağıdına baktı. Nadine'in yokluğunu fırsat bilen Bayan Frizzle yatağı geri almış, onun uyuyan bedeninin bıraktığı sıcak yere kıvrılmıştı.

Cullraven'larla konuşmak son derece yararsız olmuştu ve henüz Corrine ya da Nathaniel'le konuşmamış olsa da Cal

Sanki etrafta pek bir şey *görmemişler* ve *görseler* bile sorgulamaya açık olmayacaklarmış gibi geliyor.

Yalan söylemiyorsa tabii.

Ne de olsa Ravensgate'te kalması için çok uğraşmıştı. Ailesinin iddia ettiği gibi onun orada bulunmasına karşı çıkacağını düşünseydi bunu gerçekten yapar mıydı? Ama sonra Nathaniel'in alaycı sarhoşluğunu ve elini Cal'in kolunda gördüğünde ona tuhaf tuhaf baktığını hatırladı ve onlarla konuşmak için de acelesi olmadığına karar verdi. Corrine de sürekli züppece konuşmaları, eve ve evin geçmişine olan tuhaf takıntısıyla pek iyi değildi. Bir tarih dersi ona ihtiyacı olan cevapları vermeyecekti.

Hayır, asıl yapması gereken Ben'le konuşmaktı ya da bu mümkün değilse, kasabayı iyi tanıyan ve yalan söyleyerek onu enayi yerine koymayacak biriyle.

Gözleri Helena'nın ona verdiği ve çantasından dökülmekte olan broşürlere gitti. Gümüş madenine gidebilirdi. Jessica madenin belediye başkanının karısı tarafından işletildiğini ve muhtemelen kasabayı iyi tanıdığını söylemişti. Cullraven'lar zaten içlerine kapanıksa, bunun ne kadar yardımcı olacağından emin değildi ama konuştuğu herkese madenleri görmeye geldiğini söylediğine göre, bir noktada onları gerçekten görmemesi garip olurdu.

"Oh, kalkmışsın! Güzel."

Nadine döndü. Jessica kapıda duruyordu, üzerinde beyaz bir şort ve üzerinde ARGENTUM KUTSAL KİTAP ÇALIŞMA GRUBUNDA İSA İLE KETCHUP yazan kiraz kırmızısı dar bir tişört vardı. Tişörtün üzerinde üzerinde İsa'nın resmi bulunan bir çeşni şişesi gibi tasarlanmıştı ve Nadine'in o güne kadar gördüğü en çirkin şeydi.

Nadine cevap vermeyince hemen, "Dün gece geç geldiğini duydum. Seni kontrol edecektim ama sen çoktan uyumuştun."

Gözlerini gömleğinden güçlkle ayırdı. "Evet. Uzun bir yolculuktu. Bitkin düştüm."

"Caledon Cullraven'ın Aston Martin'ini ön tarafta park halinde gördüğümü sandım."

"Öyleydi," dedi Nadine isteksizce, ne tür bir araba olduğunu bilmese de. "Herkesin bana söyleyip durduğu gibi eve gittim ama tur yapmıyorlardı. Sanırım kötü hissettiler çünkü beni eve bıraktılar."

"Seni eve mi bıraktı?" Jessica, birinin "Kıçını tokatladı mı?" derken kullanabileceği aynı şaşkın tonda tekrarladı.

Jessica, "O adamdan uzak durmalısın, Nadine," dediğinde Nadine kızarak *kötü bir benzetme* olduğunu düşündü. Yolda ve yol dışında tam bir rezil."

Nadine kendini Cal'in adına merakla sinirlenmiş hissederken buldu. Evet, kibirliydi ve oldukça kötü niyetli bir alaycılık anlayışı vardı ama onun bir yüz karası olduğunu düşünmüyordu.

"İyi görünüyordu," dedi biraz savunmacı bir tavırla. "Hem yolda hem de yol dışında."

Jessica ofladı pufladı. "Argentum'da bir kız reşit olur olmaz, bir Cullraven'la yalnız gitmemesi gerektiğini ya da Passer Ormanı'na yaklaşmaması gerektiğini bilir."

"Neden?"

"Pardon?"

"İnsanlar neden onlardan kaçınıyor? İnsanlara ne *yapıyorlar*?"

Jessica sesini alçaltıp "*Seks şeyleri*" demeden önce etrafına bakındı.

Nadine neredeyse kahkaha atacaktı ama bu durum karşısında gerçek bir mizahtan ziyade yaşadığı şoktan dolayı. Bunu bastırmaya çalıştı ama Jessica bakışını yakalamış ve kaşlarını çatmıştı.

"Bak şimdi," dedi. "Beni cahilin teki olarak gördüğünüzü biliyorum ama bu sadece cinsel bilgi ya da evlilik ilişkisiyle ilgili değil. O çocukların yanlarında ormana götürdükleri kızları gördüm. Geri döndüklerinde her zaman doğru görünmüyorlardı, gözleri donuktu, körkütük sarhoş gibi tökezliyorlardı. Bu ailenin, bu eski madenler kadar derin ve karanlık arzuları var ve en derin ve en karanlık olanları da erkeklerinde. Anlıyor musunuz? Onlar için ya bir eş ya da bir ödülün ve ben sende bir yüzük göremiyorum. Seni kurtaracağından değil."

Noelle'i de kurtaramadı.

Nadine ev sahibine sırtını döndü ve ellerinin ne kadar beceriksizleştığını gizlemek için broşürleri topluyormuş gibi yaptı. "Madenler nerede bu arada?" diye sordu, ani duygu selini sesinden uzak tutmaya çalışarak. "Yolda gelirken hiç görmedim."

"Hayır, yapamazsınız. Onlar Eski Şehir Argentum'un bir parçası ve halka pek açık değil. Caddenin karşısındaki eski dükkanları biliyor musun? Oradan, eski bar ile bakkalın arasından geçen bir patika var. Yaklaşık çeyrek mil boyunca takip ederseniz, bir kiosk ve eski bir maden kuyusu göreceksiniz. Turlar orada yapılıyor."

"Şimdi açıklar mı?"

Jessica kovulduğunun farkına varmış gibiydi çünkü kaşlarını çatarak topuklarının üzerinde geriye yaslandı. "Evet, açıklar. Gidiyor musun?"

"Sanırım öyle. Yani, ben de olabilirim."

Diğer kadın omuz silkti. "Yedek anahtarı aldığınızdan emin olun. Bir sonraki ilçedeki Walmart'a gideceğim, yani unutursan seni içeri alacak kimse olmayacak."

"Tamam. Teşekkürler."

"Sorun değil." Jessica durakladı. "Dikkatli ol."

Dikkatli ol. Nadine su şişesini ve broşürleri toplarken saçlarını hışımla arkaya doğru bağladı ve ön kapıdan çıkmadan önce her şeyi çantasına tıktırdı. Jessica anahtarı onun için kancaya bırakmıştı ve Nadine kapıyı önce kilitleyip sonra kontrol etti.

İnsanlar size dikkatli olmanızı söylemeye bayılırdı. Böylece başınıza bir şey geldiğinde sizin için üzölmek zorunda kalmazlardı. Çünkü sizi uyarmışlardı ve bunun sizin hatanız olduğunu kendilerine söyleyebilirlerdi.

Sabah havası serin, gevrek ve çam kokuluydu ama güneş ışığında, havanın daha sonra daha da ısınacağını düşündüren bir ağırlık vardı. Jessica'nın bahsettiği patikayı kolayca buldu, gerçi tam ne aradığını bilmeseydi, bunun sadece eski bir asfaltsız sokak ya da hiçbir yere çıkmayan toprak yollardan biri olduğunu düşünebilirdi.

Bu yol üzerinde Argentum'un bir zamanlar olduğu halinden geriye kalan başka kalıntılar da vardı: telleri sökölmüş eski bir telgraf direği vardı.

Üstüne yıldırım düşmüş gibiydi; eski görünümlü bir traktör vardı; ve ayrıca eski, çürümüş bir araba tekerleği gibi görünen bir şey.

Filizlenen yabancı otlar yolu kaplamıştı ve yol ölü yapraklarla kaplıydı. Yolun banketini geçtikten sonra, yolun her iki tarafındaki çimler kalça yüksekliğindeydi.

Şişman bir sincap, birkaç tane daha boyalı kadın ve bir serçe gördü. En azından Nadine onun bir serçe olduğundan oldukça emindi; pas rengindeydi ve kar beyazı göğsü isli gri lekelerle tozlanmıştı. *Kendine gel, diye fısıldadı uğursuz bir ses kulağına ve ötmeyi kes.*

Serçe sustu ve ona baktı. Nadine titredi.

Sonunda patika kayalıklaştı, otlar ve ağaçlar defalarca kazılmış, ipeksi bir toz dokusuna sahip çıplak toprağa dönüşmüştü. Nadine bu bej renkli topraktan bazılarının küçük toz kasırgaları halinde kasabanın etrafında uçtuğunu görmüştü. Eski vitrinlerin camlarına bulaşan ve Cal'in Aston Martin'inin Jessica'nın garaj yolundan çıkarken savurduğu şey buydu.

Madenin ağzı, dağ yamacının çıkıntılı yüzünden dişsiz bir ağız gibi açılıyordu. Eski moda görünümlü lambalar, taştan yapılmış bir boğazı saran demir kaslar gibi köşebentlerden sarkarak tavandan aşağı bir sıra halinde iniyordu. Sağ tarafta, dikkat çekeceği kesin olan yola yakın bir yere yerleştirilmiş bir maden kuyusu replikası vardı. Tahtaları ufalanmış ve çürümüştü, güneşten yara almıştı. Düz çatısının altında, her bir tekerleği yuvarlanmasını önlemek için bir takozla sabitlenmiş eski bir ahşap maden arabası vardı. Bu serginin önünde, üzerinde ARGENTUM GÜMÜŞ MADENİ TURU yazan oldukça soluk görünümlü bir tabela vardı.

Listede hiç saat yoktu. *Gözetim mi yoksa kaçış mı?*

Jessica'nın bahsettiği, daha çok bir barakaya benzeyen büfeye doğru yürüdü. Kapı kolsuz bir şekilde açıldığında, üst üste yığılmış kasalardan oluşan bir resepsiyon masasının arkasında, insanların beyzbol maçlarına getirdiği katlanır sandalyelerden birine oturmuş, örgü ören bir kadın ortaya çıktı. Nadine etrafına bakınırken kadın elindeki iğneleri bir kenara bırakıp gıcırdayarak ayağa kalktı.

Arka pencere açıldı ve odayı eski bir klima ünitesinin gürültülü uğultusu dolduruyordu. Plastik kutulardan oluşan bir raf yerleştirilmiş ve gelişigüzel doldurulmuştu.

çeşitli kitlesel pazar hediyelik eşyaları: küçük aptal altın kavanozları, kendi yuvarladığın taşlar ve minyatür maden arama kitleri.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Nadine, OTANTİK KALİFORNİYA GÜMÜŞ CEVHERİ DAMARI sergisine bakarken gözleri kısa bir süreliğine, ziyaretçilerin isimlerini küçük kâğıttan kesilmiş "cevher" üzerine yazabilecekleri karikatürize edilmiş bir maden arabası posterine takıldı. *Çok şirin.* "Tur için geldim. Tur var mı?"

"Her saat başı başlıyorlar." Kadın huysuzca saatine baktı. "Başka kimsenin geleceğini sanmıyorum."

Muhtemelen hayır, diye düşündü Nadine, *her* ne kadar bunu söylemek kabalık gibi görünse de.

"Ben Dottie Peters." Masanın etrafından dolanırken, Nadine onun da şu KETCHUP WITH JESUS tişörtlerinden birini giydiğini fark etti. "Kocam George, Argentum'da belediye başkanıdır, yani muhtemelen şu anda lokantada oturmuş, buradaki diğer eski topraklarla dertleşiyordur - Fransızcamı mazur görün."

"Oh, değil. Fransızca umurumda değil."

"Henüz lokantaya gitmedin mi?"

"Hayır, henüz değil."

"Turşu ve kızartma seviyorsanız orada yemekler güzeldir. Belki bu turu bitirdikten sonra orada durabilirsiniz. Sizi benim gönderdiğimi söylerseniz, size Dottie İndirimi yaparlar." Ellerini çırttı. "Pekâlâ, başlayalım. Kasabamız 1851 yılında kuruldu. Argentum Latince'de gümüş anlamına geliyor ve burada çıkarılan da bu. Mantıklı, değil mi?" Bunu Nadine'e söyledi, o da başıyla onayladı.

"Tüm bunlar, insanların daha iyi bir iş ve daha iyi bir yaşam arayışıyla ya da belki de sadece macera duygusuyla ABD'nin diğer bölgelerinden batıya doğru ilerlediği büyük batıya doğru genişlemenin bir parçasıydı. Aslında gümüş madenciliği, insanlar topraktan başka hangi değerli metalleri çıkarıp kârlı bir şekilde satabileceklerini düşünmeye başladıklarında, Altına Hücum'un yarattığı akıntının bir kısmını aldı."

Dottie tekrar durakladı ve Nadine bunun hazır bir sessizlik olduğunu anladı. "Gümüş gibi mi?" diye sordu.

"Gümüş gibi." Yaşlı kadın yürümeye devam etti ve büfenin kapısını iterek açtı. Güneş ışığına doğru yürürlerken Nadine şunları fark etti

hava ısınmaya başlamıştı.

"Elbette bu madenden Paris'i yeşil yapmak için kullanılan arsenik gibi başka mineraller de çıkarılıyordu. Birçok insan buradaki kötü hava ve zehirli maddeler nedeniyle zehirlendi ve maden 1938 yılında, İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen önce kapatıldı. Bundan sonra yaklaşık kırk yıl boyunca kapalı kaldı ve 1979'da tekrar açıldı. CalEPA ve DOC'un bir süre burada termitler gibi gezindiğini hatırlıyorum, bizi bir miras alanı haline getirmekle ilgili görüşmeler vardı. Ne yazık ki hepsi suya düştü, ama içeride tehlikeli madde kıyafetleri giymiş insanlar vardı, kayaları işliyorlardı ve arsenikten geriye kalanları çözeltiden çıkarıyorlardı, böylece hepsini temizleyebiliyorlardı. Tünellerin çoğu şu anda kapatılmış durumda, ancak içeri girip etrafa bir göz atmak isterseniz ana tünel yeterince güvenli. Parmakları kapalı ayakkabı giyiyorsun, değil mi?"

Nadine Converse spor ayakkabısının burnunu yere vurdu. "Evet."

Dottie başıyla Nadine'in ayakkabılarını işaret etti. "Güzel. İhtiyacım olan son şey birinin buraya gelip ayak parmağını kırması. Bunu hak etmediklerinden değil," diye ekledi katırlarıyla geriye doğru adım atarak. "Burada çok fazla gevşek kaya var. Dikkatli olmazlarsa herkes yaralanabilir."

"Zirvedeyken," diye devam etti, "maden inanılmaz derecede kârlıydı ve kasabadaki insanlara işlerin çoğunu sağlıyordu. İnsanlar ana damarı bulma umuduyla buraya saat gibi girip çıkıyorlardı. Bildiğim kadarıyla hiç bulamadılar. Muhtemelen arsenikte daha çok para vardı. O zamanlar her şeyin içine koyarlardı, bilirsiniz. Arsenik. Boya ve duvar kağıdına bile. Makyaj malzemelerinde ve ilaçlarda da vardı."

"Madencilik sektörü çöktüğünde kasaba nasıl ayakta kaldı?"

Dottie'nin yüzünde ketum bir ifade vardı. "Buraya İngiltere'den bir adam geldi. Zengin bir ikinci oğul. Bir aile evi inşa edebileceği ve avlanabileceği geniş arazili bir yer arıyordu. Yerel kadınlardan biriyle evlendi. Madende hiçbir rolleri yoktu ve kasaba zenginleşirken çoğunlukla kendi başlarına kaldılar, ancak ekonomi çökmeye başladığında, aile paralarını Argentum'un azalan kasasına akıttı ve bir av cenneti olarak daha iyi tanınmaya başladık."

Cullravens. "Bu nasıl oluyor? Kaliforniya'da oldukça sıkı silah kontrol yasalarımız olduğunu sanıyordum."

Dottie alay etti ama duruşu rahatlamıştı. "Burası özel mülkiyete ait bir arazi. Bunun kuralları devlet arazisinde olduğundan farklıdır. Aile bir avukat tuttu, izinleri aldı, muhtemelen birkaç şehir yetkilisine de rüşvet verdi, gerçi bunu benden duymadın. Neden, avlanmayı seviyor musun kızım?"

Sesi mağaralarda uğursuzca yankılandı -kız, kız, kız.

Tüneller, diye düşündü Nadine tedirginlikle, diğer girişler olduğundan şüphelendiği yerlerin üzerine çakılmış tahta levhalara bakarak. Burası dışarıdan daha serindi ama Nadine'e hayvan kokusu ile eski boya karışımını hatırlatan tuhaf bir koku vardı.

"Hayır," dedi. "Ben pek hayranı değilim."

"O zaman yanlış kasabaya geldiniz," diye kıkırdadı Dottie. "Bak, burada birkaç gümüş cevheri damarı var." Kayaya gömülü ince, parlak bir örümcek ağını işaret etti. "Bu gerçek gümüş. Yerdeki de arabaları tünellere ittikleri orijinal raylar. Çoğu yok oldu ama bir tanesi ön tarafta korunmuş . İnsanlar o arabalar doluyken onları iterken neredeyse bellerini kırıyorlardı. Eminim böyle bir şeyi itebilecek bir adamın ne kadar güçlü olması gerektiğini tahmin edebilirsiniz."

Nedense aklına Cal geldi.

Cal, kısmen düğmeli gömleğiyle, çıkık köprücük kemikleriyle, keten, kıbar kıyafetini yalanlayan sert kas kütlelerine takılıyordu.

Yutkundu. "Hayal edebiliyorum," dedi sessizce.

"Evet, şey. Tur bu." Dottie loş madenin etrafına baktı ve içini çekti. "Bakacak pek bir şey yok ama yine de tarihi bir yer. Sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Arseniğe dokunursanız ne yapar?"

Parmağını sallayarak, "Tatlım, buraya gelip ellerini internetteki looky loos'lardan biri gibi her şeyin üzerinde gezdirmeyi planlamıyorsundur umarım," dedi. "Sana söyledim, bu zehirli. Bu madeni tekrar çalışır hale getirmeleri yıllar aldı ve o zaman bile bazı kısımlar kurtarılamayacak durumdaydı. Çocukların o tünellere girmeye çalışmasını engellediğinden değil."

"Hiçbir şeye dokunmayacağım!" Nadine savunmaya geçti. "Onu duvar kâğıtlarına, ilaçlara falan koyduklarını söylemiştin. Bu bir boyaydı, değil mi? Dokunursan ne olur?"

Dottie hâlâ şüpheyle bakarak, "Sanırım yaralara ve lezyonlara neden olabilir," dedi. "Aslında buna 'madenci dermatiti' derlerdi. Gerçi patlattıklarında daha da kötü oluyor. İngiltere'de böyle yapıyorlar. O kayaları cehenneme kadar patlattılar çünkü cevher için çok açgözlüydüler. Tozu soluduklarında bazı madenciler çılgına dönüyordu."

Nadine yavaşça, "Ailenin geldiği yer," dedi. Dottie ona boş boş baktığında, "Kasabayı kurtaran aile. İngiltere'den geldiklerini söylemiştin."

"Onlar hiçbir şey *kurtarmadı*. Sadece İsa kurtarır. Şimdi, eğer başka sorunuz yoksa, turun sonuna geldik demektir."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Nadine. Tedirgin görünmeye başlayan kadını teselli etmek istedi. "Gerçekten bilgilendiriciydi."

Dottie memnun görünmesine rağmen "Pft," dedi. "Kasaba bunu yaptığı için vergi kredisi alıyor."

Madenlerin soğuğundan sonra güneş daha da sıcak ve parlak geliyordu ve Dottie büfenin kapısını onun için açtığına Nadine kendini biraz bir halde gözlerini kırıştıtırırken buldu.

"Yine de çocuklar bundan hoşlanıyor. Yılda bir kez charter okulundan otobüsle getiriyorlar ve biz de onları eve taşlarla ve oradaki küçük çocuklarla gönderiyoruz. Birçoğu isimlerini yazıyor."

Nadine'in daha önce sadece göz gezdirdiği posterini işaret etti. Zahmetle basılmış ve birçoğu pastel boyayla yazılmış gibi görünen isimler Nadine'i gülümsetti.

Sonra gülümsemesi kayboldu.

Küçük kâğıt "cevher" şekillerinden biri tanıdık pembe baloncuk harflerle doldurulmuştu ve üzerinde *Noelle* yazıyordu. Kız kardeşi buradaydı.

"Oh, bunlar çok şirin." Dottie'ye bir bakış atarak yaklaştı. Arkasındaki yazı mıydı? Kenarından çevirdi ve kız kardeşinin tanıdık yazısının kendisine göz kırptığını görünce kalbi yerinden fırladı.

"Eğer bir tane doldurmak isterseniz kalemler çöp kutusunda."

Nadine taş şeklindeki kâğıtlardan birini aldı ve omzunun üzerinden tekrar bakmadan önce üzerine adını karaladı. Sonra yırttı

Noelle'in taşı duvardan alıp sütyeninin içine soktu, tam o sırada Dottie yırtılan kâğıt sesiyle başını kaldırdı.

"Üzgünüm," dedi Nadine, elindeki şekli kaldırarak. "Onu kaptım."

Dottie gözlerini devirip örgüsüne geri dönerken Nadine bir iç çekti ve bir zamanlar Noelle'in iğnesi olan taşını postere tutturdu.

"Tekrar teşekkürler," dedi.

"Sorun değil. Oh, hey, Rael."

Pervazda asılı duran adam neredeyse Cal kadar uzun boyluydu, ama ateşliydi.

Kızıl saçları ve açık, güneş yanığı teni vardı; yüzünde, boynunda ve kollarında bolca çil vardı. Sıcağa rağmen dirseklerine kadar kıvrılmış bir fanila, dar bir Levi's ve ağır kahverengi botlar giymişti. Rael Dotti'ye başıyla onay verdi, gözleri Nadine'deydi.

"Seni hatırlıyorum," dedi boynundaki sakalı kaşıyarak. "Düğündeydiniz."

"Düğün mü?" Dottie arkasından ilgiyle sordu. "*Ne-oh.*" Bu *oh*, Nadine'i

Rael'in yanından kıvrılarak geçerken büfeden dışarı kovaladı, düşünmek, *kahretsin, kahretsin, kahretsin*. Şimdi kasabadaki herkes onun kim olduğunu bilecekti. ve neden burada olduğunu.

Yine de, belki de kılık değiştirmiş bir lütuftur, diye düşündü, kağıdın olduğundan emin olmak için gömleğinin önünü okşadı. Noelle *kayıptı*, ölmemişti.

-Ve elbette buradaki insanlar da kapanış ihtiyacını anlayabilir. *O* Cullraven ailesiyle evlenen kişi değildi.

Hayır, Argentum halkının ondan şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu.

Yalan söylemen dışında, diye fısıldadı kafasının içindeki ses.

İsteyerek değil, diye düşündü. *Ve sadece ihmalle.*

Ama istediğini elde etmişti. Taş, Noelle'in burada olduğunun kanıtıydı. Cullraven'ların madeni küçümsediği göz önüne alınırsa, buraya bir nedenle inmiş olmalıydı. Nadine, Ben ya da Odessa'nın da onunla birlikte buraya geldiğinden şüpheliydi.

Bunu Dottie'ye, diye düşündü. *Lanet olsun.*

İlk gerçek ipucuydu ve şimdiden bir çıkmazla karşı karşıyaydı.

"Nadine," seslendi alçak bir ses arkasından. "Bekle."

Rael. Başının belada olup olmadığını merak ederek isteksizce yavaşladı. Dottie şerifin oğlunu peşinden mi göndermişti? "Ne?"

"Cal kardeşin için gerçekten endişelendiğini söyledi. Babamın tüm ipuçlarını takip ettiğini bilmeni istedim. Herhangi bir sorunuz olursa sizinle konuşmaktan mutluluk duyacağını söyledi."

Cal ona bakmadığı bir kart uzattı, ama parmakları kartın etrafında kenetlendiğinde kartın şeklinin avuçlarını kestiğini hissetti. Cal onun hakkında mı konuşuyordu? Başkalarına mı? Bir tedirginlik dalgası hissetti. "Cal ayrıca Noelle'in deli olduğunu söyledi," dedi. "Neredeyse *saçmalıyordu*."

"Evet, bunu o yaptı," diye yavaşça kabul etti. "Belki sana söylemedi ama o ve babam, ortadan kaybolmadan önce onu kasaba meydanından sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldılar. Ben'in ona dokunmasına izin vermedi. Yaklaştığında çığlık atmaya başladı. Bu yüzden bunu yapmak zorunda kaldılar."

"Ne var? Neden? Ne diyordu?"

""Serçeler," dedi ve kadının şaşkınlıkla irkilmesine neden oldu. "Bütün serçeleri öldürüyorlar" diye bağıırıyordu."

Güneşin üzerinden bir gölge geçti. Nadine başını kaldırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen bir şey yoktur. Buralarda bir sürü serçe var. Belki ölü bir tane görmüştür." Yeşil gözleri çakmak çakmak oldu. "Sana tavsiyem, bırak babam ilgilensin ve sen de onun yoluna çıkma. Buradaki insanlar yabancıların işlerine karışmasından hoşlanmazlar."

İcabına bak. Nadine yutkunarak karşılık verdi. "Kart için teşekkürler," dedi sesini çıkarmadan.

Beyzbol şapkasının kenarını çekiştirirken ağzı acı bir gülümsemeye dönüştü. "Kendine iyi bak, Nadine. Kız kardeşin için başsağlığı dilerim."

O ölmedi, demek istedi Nadine ama söylemedi, çünkü onun gerçekten umurunda olmadığından şüpheleniyordu. Ya o ya da şerif babası, diye düşündü, babasının ofisinin bulunduğu sokağa doğru ilerleyişini izlerken. *Umursamamak güzel olmalı*.

Ondan uzaklaşarak ana caddeye yöneldi, eğer ellerindeki her şey "salamura ve kızartma" ise lokantaya gidip yemek yemeye değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu ki zayıf bir çığlık duydu.

Nadine yere baktı ve yerde bir kuzgun gördüğünde acıma duygusu hissetti. Yaralı bir kanadını sürüklüyordu ve sadece birkaç tendonuyla tutunmuş gibi görünüyordu. Hayatındaki yetişkin bir figürün yaralı kuşlara dokunulmaması gerektiğini söylediğini hatırlamadan önce neredeyse uzanacaktı, bunun yerine ellerini bükülmüş dizlerinin üzerinde birleştirdi.

"Zavallı şey," diye fısıldadı, kuş acıklı bir gıklama daha yaptığında. "Kanadına ne oldu?"

"Bazen birbirlerine düşman oluyorlar."

Nadine o tanıdık sesi duyunca kaskatı kesildi. "Gerçekten mi?"

"Onlar avcı. Yaptıkları şey bu." Cal büyük büyükbabasının heykeline yaslanmıştı ama şimdi öne doğru yürüdü. "Madenleri gezdiğinizizi duydum."

Üzerinde zeytin rengi bir gömlek, siyah bir kot pantolon ve pahalı görünümlü bir güneş gözlüğü vardı. Ona bakarken ne kadar terli olduğunu fark etti, bu da onu Noelle'in notunu neredeyse unutturacak kadar rahatsız etti.

Ve sonra şu anki pozisyonunun yüzünü adamın kalçalarıyla aynı hizaya getirdiğini fark etti.

Aman Tanrım. "Nasıl?" diye sordu, o kadar aceleyle ayağa kalktı ki kuş ürktü ve iyi kanadıyla endişeli bir şekilde küçük bir çırpınış yaptı. Nadine sokağı şöyle bir taramadan önce, kimsenin onun önünde diz çöktüğünü görmemiş olmasını umarak, üzüntüyle ona baktı. "Beni takip mi ettirdin?"

"Görünüşe göre küçük arkadaşın oldukça kötü bir saldırıya uğramış." Cal kuşa baktı, gözlüğünü gömleğinin açık boğazına sokarken yüzünde okunamayan bir ifade vardı. "Rael'e haber veririm. Babası kuşu vahşi yaşam rehabilitasyonu için alıkoyabilir."

Cal telefonuyla mesajlaşırken Nadine şişedeki sudan bir miktar kapağa doldurup yaralı kuzgunun yanına koydu ve kuş biraz daha yaklaşıp içmeye başlayınca memnun oldu. "Soruma cevap vermedin."

"Anlatacak bir şey yok. Bana gerçeği öğrenmek konusunda kararlı olduğunu söylemiştin. Ben de burnunu sokmaya gittiğini düşündüm." Telefonunu kot pantolonunun içine soktu; o da kuşu izliyordu. "Düşündüğümden daha uzun süre yoktun."

Ama sen olurdun. Ne oldu? Dottie sana ailesinin kirli geçmişiyle ilgili zengin hikayelerle mi geldi?"

"Hayır," dedi Nadine. "Senin bu."

"Hm." Adam sırtıttı ve kız onun gölgesinde, rüyasında atasında gördüğü o vahşiliğı gördü. "Bu doğru. Ama sevgili belediye başkanımızın aksine, benim ailemin tarihi halk için bu kadar güzel paketlenemez. Her şey gümüş ve sırlardan ibaret değıl."

"Bir sürü skandal var o zaman?" dedi

soğukkanlılıkla. "Oh, tonlarca."

"Aileniz bu yüzden mi İngiltere'yi terk etti? Yoksa mı? Çünkü skandallar."

"Şey," dedi. "Kesinlikle meşgulmüşsün. Ama tarih kitaplarını karıştırmak kız kardeşin Nadine'i bulmana yardımcı olmayacak. Ne bulduğunu düşünürsen düşün."

"Canın cehenneme." Adamın yanından hızla geçti ve neredeyse ona merakla bakan Rael'e çarpıyordu. Kolunun altında çok küçük bir köpek sandığına benzeyen bir şey taşıyordu.

"Kuş için buradayım."

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" Nadine ağzından kaçırdı.

"Cal bana mesaj attı. Babamın ofisi hemen şurada." Rael arkadaşına baktı. "Peki nerede? Kuş."

Cal kollarını kavuşturup arkasına yaslanarak, "Nadine sana gösterecek," dedi. "Bu onun kuzgunu."

Nadine kuzgunu işaret etti ve eldiven takmış olan Rael artık çok mutsuz olan kuşu nazikçe taşıyıcıya aldı. Rael uzaklaşırken kuşun ciyaklamasını duyabiliyordu.

"Bunu yapmak zorunda değıldin," diye mırıldandı.

"Farkındayım. Siz de farkında olmalısınız ki eğer bir tur istiyorsanız bana sormalıydınız. Gördüğün gibi, bağılantılarım var ve burada benden esirgenebilecek çok az şey var. Bu şehri avucumun içi gibi bilirim, küçük serçe."

(Bütün serçeleri öldürüyorlar)

Ense kökünde buz çiçekleri açtı. "Ben senin serçen değilim," diye tersledi ve şişeyi buruşturup çantasına atmadan önce suyun geri kalanını kadife çiçeklerinin üzerine boşalttı. Sesindeki *sahiplenme* ona mektuplarını ve en başta onları neden attığını hatırlattı.

"Olabilirsin." Gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu. "Şimdi nereye gidiyorsun?" "İlgini çekecek bir yere değil."

"Bundan şüpheliyim. Seni çok ilginç buluyorum."

"Neden?" Kızgın görünmek istemişti ama bunun yerine biraz çaresiz göründü. "Beni tanımıyorsun."

"Ama sen çok tatlı, küçük bir iffet abidesisin, Nadine."

Nadine yüzünün ısındığını hissetti. "En azından ben ormanda seks partileri yapmıyorum!"

" yer orası mı?" diye sordu, sesinde bir tedirginlik vardı. "Orada senin için hiçbir şey yok. Dediğim gibi, bir tur atmayı bu kadar çok istiyorsan bana gelmeliydin. Sokağın karşısına park ettim. Seni öğle yemeğine çıkarayım ve bilmek istediğin her şeyi anlatayım."

"Bana hiçbir şey söylemedin!"

"Beni başarıyla yıprattın. Tebrikler. On soru, Nadine, ve mekanı ben seçeceğim. Benden alabileceğinin en iyisi bu, o yüzden kabul etmeni öneririm."

"Bunda ne var?" diye sordu hiç kıpırdamadan. Çünkü onun gibi erkeklerde her zaman bir bit yeniği vardı.

Biraz daha yaklaşmıştı ve şimdi aralarındaki son boşluğu uzun bir adımla kapattı ve kızın at kuyruğunu şakacı bir şekilde çekiştirdi. "Bu."

Nadine şaşkınlıkla ona baktı ve parmaklarının saçlarının etrafında sıkıca düğümlenerek yüzünü yukarı kaldırdığını hissetti. Aklına gelen son düşünce, onun gibi bir piçin böyle kirpiklere sahip olmasının ne kadar adaletsiz olduğuydu ve sonra ağzı onunkini kapladı ve kafasındaki her şey parçalanmış bir kristal gibi paramparça oldu.

O öpücüğün içine sanki sadece kendisi için yapılmış bir tuzakmış gibi düştü. Adamın ağzı yumuşaktı ama keskin bir bıçağı parlatabilecek türden esnek bir yumuşaklıktı; öpücük derinleştğinde ve dili sahiplenici bir şekilde onunkinin üzerinde gezindiğinde, dudağında dişlerin kasıtlı batışını ve bir tuzluluk hissetti.

Onu kendine doğru çekip ezerken ter ya da kan olabilirdi.

Elleri göğsüne gitti -zihninin küçük bir köşesinin ısrar ettiği, hala ısrar etmek için bir nedeni olan *onu uzaklaştırmak* için- ve adamın düğmeli gömleğinin altında ne kadar iyi, ne kadar *sağlam* hissettiğini görünce dehşete kapıldı. Yükselen kas düzlemlerini, kaburgalarının sert çubuklarını ve bunun altında, düzleşen avucuna karşı sürekli atan kalbini hissedebiliyordu.

Kadıninki yarışırken onunkinin bu kadar sabit olması yanlış geliyordu.

Saçlarını kavrayışı arttı ve parmakları tişörtünün kalktığı yerdeki deri şeridine dokundu. Sarsıldı, eşofman kalçalarından kayarak yere düştü; adam durakladı ve sonra eteğin altına dalmadan ve elini çıplak beli boyunca yumuşatmadan önce burnundan kabaca nefes aldığını hissetti. "Bunu bütün gün yapabilirim," diye fısıldadı, alt dudağını son kez çekiştirerek, "ama belki de başka bir yere taşınmalıyız."

"Ne?" Başı dönüyordu, hastaydı. Güneş çarpmış gibi.

Yavaşça başını çevirdi. İnsanlar onlara bakıyordu. Parkın gölgesinde öpüşen ikiliyi, Cal ona dokunmak üzereymiş gibi-

Seni ormana götürüp seninle birlikte mi olacak?

"Oh!" Ellerini sanki ateş almışlar gibi adamın bedeninden çekti.

Başparmağıyla şişmiş dudağını ovuşturarak ona gülümsedi. "Komik," dedi. "İffetli biri gibi öpüşmüyorsun."

Bu yüzden ondan nefret ediyordu. Tutkusunu bir sustalının sapını çevirir gibi kolayca açabiliyorken, onu aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissettirdiği için. Yaralamak için kullandığı için. Jessica'nın düşündüğü gibi seksi bir şeytan büyüğü olmasa bile, Cal onun çekim gücünün tamamen farkındaydı. Jessica öfkeyle tişörtünü çekiştirdi ve Cal'in gözleri göğüslerine kayınca bu hareketinden pişman oldu.

Kollarını kavuşturdu. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü ben istedim." Eğildi, kapüşonlu sweatshirt'ünü yerden aldı ve çimlere doğru silkeledi. Tişörtü geri verirken büyük büyükbabasının heykeline kısa bir süre baktığını gördü. "Ee küçük serçe, öğle yemeği için nereye gitmek istersin?"

OceanofPDF.com

CHAPTER

FIVE

kafesteki bir kuş .’.

Nadine'in Noelle'le yaşadığı en güzel anılardan biri, on altı yaşında olduğu yaz mevsiminde gerçekleşmişti. Nadine, işlek bir caddede korumasız bir şekilde sola dönerken panik atak geçirdiği için ehliyet sınavından yeni kalmıştı ve kanatlarını açmaya yönelik felaket girişimi, genel endişe ve keder duygularını daha da artırmıştı. Ne yaparsa yapsın asla yeterince iyi olamayacaktı. *Araba* kullanamayacak kadar aptaldı.

Noelle üniversiteden yeni mezun olmuştu ve yaz için evdeydi ama eve o kadar sık girip çıkıyordu ki, Nikki Teyze onun evi pansiyon olarak kullandığını söyleyerek şaka yapıyordu. Yine de o hafta sonu Noelle arkadaşlarıyla ya da o zamanki erkek arkadaşıyla vakit geçirmek yerine günü Nadine'le geçirmeye karar vermişti. "Mayonu kap ve biraz güneş kremi sür, Nad!" dedi. "Bilgisayarının başında bir gremlin gibi kambur durup evde aylaklık etmenden bıktım. Plaja gidiyoruz!"

Half Moon Bay'e gitmişlerdi. Yol uzun ve dolambaçlıydı. Birkaç küçük kasabadan, bir Noel ağacı çiftliğinden, deniz kuşlarıyla dolu bataklıklardan geçmişlerdi. Nadine yolculuğun büyük bölümünü cama geçirmişti. "Gerçek" bir yetişkin olmayan biriyle uzun bir yolculuk yapmanın heyecan verici bir yanı vardı. Bu ona kendini yetişkin ve özgür hissettiriyordu. Kendini Vanessa Carlton'ın bir şarkısını ya da ergen olmayı olduğundan çok daha akıllıca ve romantik gösteren ergenliğe giriş filmlerinden birini yaşıyormuş gibi hissediyordu.

İkisi bütün günü plajda geçirmişti. Noelle kumsalda uzanırken, Nadine Pasifik'in soğuk ve canlandırıcı sularında yüzmüştü. Birlikte, gelgit sırasında bazı deniz mağaralarını keşfetmişler, pürüzsüz, eğimli duvarlara hayran kalmışlardı. Dönüş yolunda Nadine kumsaldan bir yığın deniz kabuğu topladı ve bunları eve götürüp temizleyeceğini, böylece takı yapabileceğini söyledi; geride kaldıklarını fark etmesi birkaç gününü aldı.

Yerel yağlı kaşıklardan birinde yemek yerken Nadine, "Bugün hayatımın en güzel günü," demişti. Birinin onu elinden alacağı endişesine kapılmadan sevincini itiraf edebilmek iyi hissettiriyordu.

"Bunu sana verebildiğime sevindim, Nad," dedi Noelle, kafasının yarısı büyüklüğündeki sebzeli burgeri ısıtırken gülümseyerek. Arkadaşlarıyla dışarıdayken, salata ve Starbucks'la yaşıyor ve nefes alıyor gibiydi, bu yüzden belki de gün onun için de özgürleştiriciydi. İkisi de sadece kendileri olabiliyordu.

Eve dönerken yolda Radio Disney dinlediler. Normalde gülüp geçecekleri türden bir müzikti - Jesse McCartney, BBMak, Click Five - ama akşamlarının müziğine uyuyordu, masum ve hüzünlü, gizli, umutlu özlemlerle doluydu. Nadine pencereden dışarı bakarken kendini ilk öpücükleri ve ateş böceklerini düşünürken buldu.

Eve vardıklarında Nikki Teyze uyuyordu. Muhtemelen sızmıştı ama ikisi de bunu düşünmek istemiyordu çünkü gençtiler ve bu iç karartıcıydı. Çocukken yaptıkları gibi geç saatlere kadar uyanık kaldılar, biri ya da her ikisi de uyuyana kadar hikâyeler ve sırlar anlattılar. Noelle, Nikki'nin açık Chardonnay şişesinden onlara iki kadeh şarap uzattı ve konuşurlarken kahve fincanlarından yudumladılar.

"Keşke ben de senin gibi olsaydım," diye itiraf etmişti Nadine, sarhoştur ama bunun farkında değildi. Yanakları sıcak ve pembeye dönmüştü ve düşünceleri beton kırıcılara karşı deniz köpüğü gibi çalkalanıyordu. "Okuldaki insanlar benim varlığımdan bile haberdar değil."

"Birini bulacaksın," dedi Noelle. "Sadece üniversiteye kadar bekle. Her şey tamamen farklı olacak."

"İnsanlar bunu söyleyip duruyor," diye sızlandı Nadine. "Yetişkinlerin çocukları hayatın boktan olmadığına ikna etmek için söyledikleri yalanlardan biri gibi geliyor. Senin için her şey farklı, Noe. Sen çok güzelsin. Hayatın mükemmel."

"Hayır, değil. Hiç de değil." Noelle elindeki fincana baktı, yüzünün mükemmel güzelliğini bozan bir kaş çatma ifadesi vardı. "Ben de yalnızım. Bazen yalnız ölmekten korkuyorum."

Nadine şu anda neden o yolculuğu düşündüğünden emin değildi. Pencerenin önünden geçen kayalık ve ormanlık manzaranın, beş yıl önce kız kardeşiyle çıktığı yolculukla pek ilgisi yoktu. Belki de bunun nedeni

Burada kendini ne kadar izole hissettiğini, sanki tek başınaymış gibi. Ama bu sefer kendini özgür ya da bağımsız hissetmiyordu. Sadece yalnız hissediyordu.

(Yalnız ölmekten korkuyorum)

Boğazından bir hıçkırık yükseldi.

Sakin ağlamaya kalkma.

"Radyo var mı?" diye sordu kalın bir sesle. "Çok sessiz."

Cal müzik setini açtı ve Hozier'in sesi arabayı doldurdu. Nadine bir nefes verdi ve yüzünü başka tarafa çevirerek Cal'ın kısa ve spekülatif bakışını kaçırdı.

"İyi misin?"

"Sadece sıcaktan," diye mırıldandı. "Ve o zavallı kuzgunu görmenin şoku."

"Doğa acımasızdır," dedi usulca.

Sen de öylesin.

Pencere yanağına karşı serindi. Pahalı deri kokusunu içine çekerken, müzik onu yıkadı. Ses sistemi inanılmazdı, uzaktan fark etti. Bu aileyle ilgili bir tema gibi görünüyordu; kendilerini güzel şeylerle çevrelemeye özen gösteriyorlardı. Kendilerine yaldızlı, gösterişli bir yuva yapan kuşlar gibi.

Biraz doğrulup oturdu, birden gerildi. Adamın onu pahalı bir yere götürmediğini umuyordu.

The Heirloom adında küçük bir kafenin önünde durduklarında Nadine rahat bir nefes . Dış cephesi ahşaptı ve bir çiftliğin hemen karşısındaydı. İçerideki tüm mobilyalar halk tarzındaydı ve el yapımı gibi görünüyordu, ama muhtemelen öyle olmadığını düşündüren fazla mükemmel bir şekilde. Pötikareli perdeler, işlemeli duvar halıları ve peçeteye benzeyen servis altlıkları vardı.

"Merhaba! The Heirloom'a hoş geldiniz!" Onlarla ilgilenmek için yanlarına gelen garson, kıvrık siyah saçları ve parlak kırmızı rujuyla liseden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Cal'ı, özlemi çaresizlik yerine romantik gösteren bir tür hüznü özlemle inceledi. "Sezon spesiyallerimizi dinlemek ister misiniz?"

"Hayır. Bana sadece biftek ve peynirli omlet, teşekkürler." Adam menüyü masaya bıraktı ve Nadine, adam masaya döndüğünde kızın bayılacağını düşündü

Kollarını sıvadı ve güneş gözlüklerini gömleğinin açık yakasına geri taktı. "Nadine? Ne istiyorsun?"

Kız Nadine'e baktı. Bu bakışı kız kardeşi ve arkadaşlarıyla dışarı çıktığında, genellikle Nikki şehir dışındayken ve Noelle bebek bakıcılığı yapmak zorunda kaldığında çok görmüştü. "*Aman Tanrım, bu kız neden burada?*" diyen bir bakıştı bu. Güvensizliklerini aşacağını düşünüp duruyordu: büyüdükçe, ergenlik dönemini cehenneme çeviren incinmişliği ve kendinden şüphe etmeyi aşacağını düşünüyordu. Ama şimdi bunun gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Yaşlanmak demek, acısını bir maskenin ardına saklamakta daha iyi olmak demekti.

"Benim bir gıda alerjim var. Mısıra alerjim var. Ekşi mayalı ekmeğin üzerindeki avokadolu tostun iyi olabileceğini düşünüyordum ama sürülebilir malzemenin ve ekmeğin üzerindeki malzemeleri kontrol edebilir misiniz? Buna kabartma tozu da dahil."

"Evet, mutfağa sorarım." Menüleri toplarken parmakları Cal'inkilere değdi. Nadine fark edip etmediğini anlamak için yüzüne baktı ama ifadesi değişmedi. "İçecek bir şey var mı?"

"Sade kahve. Ve masa için biraz su." "Ben biraz portakal suyu alacağım," dedi Nadine.

Garson kız uzaklaşırken Cal kollarını kavuşturdu. "Her dışarı çıktığında bunu yapmak zorunda mısınız?"

"Portakal suyu siparişi mi?" diye sordu, gözlerini ona dikerek.

Adam gözlerini kırpmadan, sabit bir şekilde ona baktı ve kadın yüzünün ısındığını hissetti.

"Peki," dedi gözlerini kaçırarak. "Evet, her seferinde. Tabii mekânı yeterince iyi bilmiyorsam."

Güneş gözlükleriyle oynadı. "Ya biri hata yaparsa? Bunu yapmak kolay olacak gibi görünüyor."

Ne kadar avukatça bir soru, diye düşündü Nadine. "Ben ölmüyorum," dedi zoraki bir kahkaha atarak. "Bu gerçek bir alerji değil. İltihaplanmıyorum, boğazım kapanmıyor. Sadece birkaç saatliğine gerçekten hasta oluyorum. Sanırım bu daha çok bir hassasiyet ama bunu insanlara söylediğinizde sizi ciddiye almıyorlar. Sadece aşırı bakım yaptığınızı düşünüyorlar."

"Çok bakımlı olduğunu ."

Nadine neredeyse teşekkür edecekti ama kendini tuttu. Ona hiçbir şey borçlu değildi. Özellikle de onca alayından ve sürekli kışkırtmalarından sonra.

Garson kız içecekleri getirdi. Nadine portakal suyunu aldı, ama yeşil şişe maden suyunu bırakır bırakmaz Cal'ın üzerine eğilip krema, şeker ya da taze kaşık isteyip istemediğini sordu. Cal'ın yüzünde kısa bir süre için öyle bir kızgınlık ifadesi belirdi ki, Nadine biraz şımardığını hissetti. *Ateşli insanların sorunları*, diye düşündü.

Köpüklü suyun bir kısmını portakal suyuna karıştırdı. "Sakıncası yoksa şimdi on sorumu sormak istiyorum."

"İlk sorunuz bu mu?"

"Ne? Hayır. Sen hep böyle mi *olacaksın*?" diye neredeyse soracaktı ama kendini tam zamanında tuttu. "Beni kandırmaya çalışıyorsun."

"İnsanlara çelme takmakta iyiyimdir," dedi, hâlâ güneş gözlükleriyle oynarken. "İşler mahkemeye taşındığında işe yarıyor. İlk sorun nedir, Nadine?"

"Neden hepiniz evde yaşıyorsunuz?"

Bu onu hazırlıksız yakalamış gibi görünüyordu. Kahveyi karıştırmayı bıraktı. "Ne?"

"Hepinizin iyi maaşlı işleri var. Senin ve Ben'in var," diye düzeltti kendini. "Odessa'nın ne iş yaptığını bilmiyorum. Ama neden kendi eviniz yerine evde yaşıyorsunuz?"

"Kendi evim var," dedi, o kadar kayıtsızdı ki, bu ona ondan hoşlanmaması için bir neden daha verdi. "Birkaç mülküm var. Odessa da grafik tasarımcısı ve oldukça iyi iş yapıyor." Durdu. "Ravensgate bizim aile evimiz. Sana mektubumda da söylediğim gibi bir geçmişi var ve büyük bir ev. Paylaşmak gibi hissettirmeyecek kadar büyük."

"Bu benim soruma cevap olmadı."

Ona tembel bir gülümseme verdi. "Daha iyisini bulup bulamayacağını görmek ister misin?"

Kıpırdanma dürtüsüyle savaştı, gömleğinin içinden kâğıda dokunup hâlâ orada olduğundan emin olmak istedi.

"Ben, Noelle ile nasıl tanıştı?"

"Bir sohbet odasında."

"Ne tür bir sohbet odası?"

"Eminim tahmin edebilirsin." Çenesini bir elinin üzerine koydu. "Kız kardeşin senin sandığın gibi dindar bir melek değil. Elbette kardeşim de bir aziz değil, ama öyleymiş gibi de davranmıyor. Senin gibi değil."

Bu ne anlama geliyor? diye soracaktı ki kendini tam zamanında tuttu. Piç kurusu. "O zaman Noelle neden kasaba meydanında serçeler hakkında çığlık atıyordu?"

Cal daha dik oturdu. "Bunu sana kim söyledi?"

"Nasıl bildiğim önemli değil." Bırakın da bir şeyleri o olsun, bir değişiklik olsun. Cal'ın kendisine ihanet ettiğini öğrendiğinde Rael'in yerinde olmak istemiyordu. "Soruya cevap ver."

Kaşlarını çattı. "Noelle, Ben'in avlanmasından hoşlanmıyordu. Onun vegan olduğunu biliyordu ve bunun için gerekli düzenlemeleri yaptı ama kendisi bu yaşam tarzının bir parçası olmayı reddetti. Avcılık onun kanında var. Bunu anladığını söyledi ve bir süre için anlıyor gibi göründü. Ancak meydandaki o gün, çoktan dengesizleşmişti. Onu avdan bir sürü ölü serçeyle dönerken görmek onu zorlamış olmalı. Onları yiyoruz, biliyorsun. Tıpkı bildircin gibi."

(Bütün serçeleri öldürüyorlar)

Rael ona böyle söylememiştir. Nadine'in sadece ölü birini gördüğünü söylemişti. Ben'in bununla hiçbir ilgisi yoktu. Belki bunun bir anlamı yoktu ama anlattıklarının birbirini tutmaması ve ikisinin de farklı açıklamalar getirmesi onu rahatsız etmişti.

Bu da Cal'ın başka ne yalan olabileceğini merak etmesine neden oldu. "Noelle hiç madenlere indi mi?"

"Emin değilim. Bu mümkün." Şüpheli görünüyordu. "Neden?"

"Sadece merak ettim. Buranın ana cazibe noktalarından biri, değil mi? Memleketinde aktif bir sosyal hayatı vardı ve kasabadaki insanlar pek arkadaş canlısı sayılmaz."

Bunun üzerine bakışları dondu. "Eğer kastettiğiniz buysa, o bir mahkûm değildi."

Sen bunu söyleyene kadar değildim. "Ailen Ben'in Noelle ile evlenmesine karşı mıydı?"

"Hayır. İlk başta ondan hoşlandılar. Bu yüzden düğün için para ödediler."

Bu ailenin sahip olduğu mali gücün acı bir hatırlatıcısıydı. Ciddi bir para. Onlardan nefret eden kasabayı esir almaya yetecek kadar çünkü tüm sorunlarının ortadan kalkması için ödeme yapabiliyorlardı. *Kendi* sorunlarının ortadan kalkması için.

Bir sorun mu oldun, Noelle?

Soracak sorusu kalmamıştı. Bu bilgilerin bazıları ilginçti ama hiçbiri özellikle yardımcı olmuyordu ve neden ya da ne hakkında olduğundan emin olmasa da Cal'ın ona yalan söylediği şüphesini üzerinden atamıyordu.

Suçlayıcı bir ifadeyle ona baktı; adam yine öne doğru eğilmiş, yakasının çıkık köprücük kemiklerinin etrafında bükülmesine neden olmuştu. Gömleğinin altını görebiliyordu.

Bir an için zihni bulanıklaştı. Onu ofisinde gördüğünde, merakla vücudunun her yerinde kıl olup olmadığını merak etmişti. Görünüşe göre cevap evetti. Göğüs kasları koyu renk buklelerle kaplıydı ve öne doğru yayıldığında, kıvrılmış karın kaslarına kadar her yeri görebiliyordu. Onları da hissetmişti. Gömleğinin altında sert ve sağlamdı.

"İşte omletiniz," dedi garson kız ve Nadine aceleyle suyla meşgul olurken Cal tabağı koyması için ona daha fazla yer açmak üzere arkasına yaslandı. "Ve avokadolu tostunuz. Şef, baharat tozumuzun içinde mısır nişastası olduğunu söyledi, bu yüzden size sadece sürme ve biraz bitirme tuzu verdik. Afiyet olsun."

"Tamam," dedi Nadine. "Harika. Teşekkürler."

"Dalgın görünüyorsun," dedi Cal, özel bir gülümsemeyle omletini keserken.

"Sadece düşünüyordum." aldı, en düzgün lokmanın nerede olacağına karar vermeye çalıştı, sonra "siktir et" dedi ve yarı çıplak Cal'ın görüntüsünü kafasından uzaklaştırmaya çalışarak tam köşeye gitti. "Kız kardeşim buralarda ne yapıyordu ki?"

"Eğlenmek için mi? Annemle birlikte bazı hayır işleri yaptı, yürüyüşlere çıktı. Kasabadaki bazı insanlarla arkadaş olmaya çalıştı ama nasıl olduğunu tahmin edebilirsiniz."

gitti. Odessa onu bazı tasarım işlerine dahil etmeye çalıştı ama çoğunlukla Ben ile çok zaman geçirdi."

Tanrım, bu avokado tostı inanılmazdı. Tadı mayonezle karıştırılarak daha pürüzsüz bir hale getirilmiş gibiydi. Cal'a baktığında, onu izlediğini gördü. Yutkundu. "Running of the Dear festivaline mi gitti?"

"Başlangıçta. Ben onu eve erken gönderdi çünkü bunun onu üzebileceğini düşündü."

Noelle'in inatçı bir köpek yavrusu gibi körü körüne itaate zorlandığı düşüncesi üzücüydü. *Peki o her zaman kendisine söyleneni yapar mıydı?* Nadine neredeyse soracaktı ama bunun bir yararı olmazdı ve Cal'in bunu on sorusundan biri olarak sayacak kadar kindar olduğundan şüpheleniyordu. "Ben kardeşimi hiç incitir miydi?"

"Ona el kaldırdığını hiç görmedim. Gidişi onu mahvetti."

O da harap olmuştu. Elinde kız kardeşinin yardım için yalvardığı bir kartpostal vardı ve kız kardeşinden önce onu üzen bir şeyler olduğuna dair kanıtlar giderek artıyordu. Her ikisi de endişe vericiydi ama ikisi birlikte Nadine'i kız kardeşinin o evin duvarları arasında nasıl bir durumda olduğu konusunda çok endişelendiriyordu.

Sonunda "Çok gergin," dedi ve bu tam olarak bir özür değildi.

"Evet," dedi Cal, onu yakından izleyerek. "Bana hepimizin öyle olduğu söylendi."

Nadine, belki bir yerlerde onu bekleyen başka bir not vardır diye, Noelle'in şehirde geçirdiği zaman hakkında daha fazla ayrıntı öğrenmek istedi. Ama Cal'ı bu konuda uyarmak istemiyordu. Cal, Rael ya da Ben'e söyleyebilirdi ve Nadine onlara ipucu arama konusunda kendisine rakip olmalarını isteyecek kadar güvenmiyordu.

Ama sadece üç sorusu kalmıştı.

Cal tabağını neredeyse temizlemişti, oysa o sadece tost dilimlerinden birini bitirebilmişti. Cal şu anda tabağına bakıyordu ama Cal doğrudan ona odaklanmadığında bile Cal'ın ilgisini manyetik bir çekim gibi hissediyordu. *Yoğun* demişti. Bu da öyle bir şey miydi? Her iki durumda da karşı koymak zordu.

"Düğünde beni öpecektin." Yanağı kalktı.

"Bu bir soru değil."

"Neden o zaman?"

"Çünkü çok korkmuş ve kaybolmuş görünüyordun. Kafesteki bir kuş gibi. Ve yaptığın tüm o gergin çırpınışlar yatakta nasıl olacağını merak etmeme neden oldu."

Nadine yüksek ve zayıf bir sesle, "Ne?" dedi.

"Kapana kısılmış gibiydin," dedi. "Mutsuz. Ama şimdi o kadar da kapana kısılmış görünmüyorsun. Bu da bana parmaklıklara ihtiyacın olduğunu düşündürüyor. Bazı kadınların vardır." Gözleri onunkilere kaydı. "Bu seni korkutuyor mu, Nadine? Bunu ne kadar çok istiyorsun? Biri sana yapmak istemiyormuş gibi davranabileceğin şeyleri yapmanı söylerken kontrolün tekrar tekrar elinden alınması?"

Kadın ağzı açık bir şekilde ona bakarken bıçağını yere bıraktı. "Belki de benimle birlikte rol yapmanı istedim."

" ne cüret."

"Sen sordun, Nadine." Yüzü pişmanlık duymuyordu ve onu değerlendirirken biraz da alaycıydı. "Yalan söylememi ve bunun tatlı görüldüğün için olduğunu söylememi mi istiyorsun? Çünkü öyle görünüyorsun ama olmak istemediğin gibi öpüşsen bile yine de tatlı olabilirsin."

Aman Tanrım.

Düzensiz bir nefes aldı. Ve sonra bir tane daha.

Adam onun üzerindeki etkisini karanlık bir zevkle izledi, bu da kadının gözlerini kısmasına neden oldu çünkü kullanılmaktan hoşlanmıyordu. "Sıradaki soru," diye sıkıca başladı.

"Hayır. Hepsini kullandın."

"İki tane kaldı!"

"Hayır, hayatım. Hatırlarsan kız kardeşin ve Ben hakkında bir soru sormuştun. Ve bana son sorduğunuz soru, az önce, nasıl cesaret ettiğimle ilgiliydi. Kendimi tam olarak açıkladığımdan emin oldum."

"Bu bir soru değildi!"

"Ama ben cevapladım." Tabağı itti ve peçetesini tabağın üzerine bıraktı. "Beni tekrar öpersen daha fazla cevap verebilirim. Ama başlangıçtaki anlaşmamızı reddettiğine göre, bilmelisin ki

Sizden, yani ihlal eden taraftan özel bir performans bekliyorum." Ona hızlı, kurt gibi bir sırtış fırlattı. "Bir ihlal için performans göstermeye hazır mısın?"

Arkadan gelen hafif bir soluk, garsonun bu konuşmanın sonunu yakaladığını gösteriyordu. Son tost parçasını unutan Nadine ayağa fırladı, kızaran garsonun etrafından dolaştı ve tuvalete doğru giderken aceleyle kalçasını masaya vurdu. Cal'ın yumuşak ve tatmin edici kahkahası Nadine'in peşini bırakmadı.

Banyo, Nadine'in her zaman böyle bir yer için rahatsız edici bir koku olduğunu düşündüğü pina colada oda spreyi gibi kokuyordu. Kim işini yapmaya çalışırken kokteylleri düşünmek isterdi ki? Karo döşeli soğuk duvara yaslandı, gizli bir hoparlörden bluegrass çalarken pirinç apliklerden birine baktı ve onun kendisini ele geçirmesine izin verdiği için kendine kızdı. Daha da sinir bozucu olan şey, umutsuzca inkâr etmek istediği çok küçük bir parçasının bile gizliden gizliye onun alaylarından hoşlanıyor olmasıydı.

Ben haklıydı, diye düşündü sefilce. Gelmemeliydim.

Sonra notu hatırladı.

Gömleğinin içine uzandı ve nemli kumaş parçasını dikkatlice sutyeninden çıkardı. Mürekkep artık biraz bulanıktı ama hâlâ okunabiliyordu.

YEŞİL KİTABI BUL

SERÇELERİ SAY

Bu çok ürkütücüydü. Serçeleri saymak mı? Gerçek olanlar gibi mi? İşte. Argentum'un her yerinde serçeler

vardı. Peki yeşil kitap neydi?

Kolay bir cevap alma umudu suya düşmüş bir halde banyodan çıktığında, Cal'ın onun yokluğunda hesabı ödemiş olduğunu ve kapıda onu beklediğini gördü. Diğer birkaç garson ortaya çıkmıştı ve başka müşteri olmamasına rağmen odanın içinde rahatça dolaşıyorlardı.

"Sanırım sana numarasını verdi," dedi sert bir sesle.

"Onun numarası değil," dedi. "Ona sosyal medyada olmadığımı söyledim."

Nadine bunun gerçek olduğunu biliyordu çünkü onu orada kendisi de aramıştı. Yine de gizli bir yakıcısı olmadığını duymak tatmin ediciydi

bulamadığı bir profil. "Bu çok kötü."

"Sana bir şey sormama izin ver." Arabanın kilidini bir tıkırtı ile açtı. Hatta Bu İngiliz ithalatı kadar gösterişli olmasa da, anahtarlığı ve iç mekanı muhtemelen onun kadar pahalı olduğundan şüphelenmesine neden oldu. "Bundan ne çıkar sağlıyorsun? Buraya gelmek. Eski defterleri karıştırmak. Ne bulmayı umuyorsun?"

"Kız kardeşim."

"Bunu biliyorum. Ama neden polise bırakmıyorsunuz? Ya da şerife?"

Nadine, "Belki çılgınca," dedi. "Ama Noelle sahip olduğum tek şey. Ve onu bulana kadar hep en kötüsünden korkacağım. Schrödinger'in kutusu gibi, aynı anda hem yaşıyormuş hem de ölmüş gibi hissediyorum." Sertçe yutkundu. "Ve eğer yeterince dikkatli bakmazsam, bu benim hatammış gibi hissedeceğim. Eğer yeterince umursamazsam. Ona bir şey olursa ölene kadar bunun için kendimi suçlayacağım."

Cal elini onun dizine koydu. Elinin kot pantolonunu yaktığını hissetti.

"Bu senin hatan değil," dedi Cal, sesi alçak ve şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Cevap vermek için ağzını açtı ve bir hıçkırık çıktı.

"Ah, Nadine," diye fısıldadı, dizini o kadar nazikçe ovdu ki Nadine sarsıldı. "Tatlı Nadine. Böyle bir yükün altına giremezsin. Bu senin küçük kanatlarını ezecek."

"Sana güvenmediğimi biliyorsun," dedi ama sesi son hecede çatallaştı.

"Biliyorum." Eli yukarı doğru hareket etti, kalçasının içinde dolaştı. Bacaklarının arasında zonklamasına neden oldu. "Ben de sana güvenmiyorum. Yine de-" Adam pantolonunun iç dikişini takip ederken Nadine nefesini tuttu. "Bazen güven eksikliği her şeyi çok daha heyecanlı hale getirir."

Ona baktı ve bunu yaparken orta konsola doğru eğildi. "Sence de öyle değil mi?"

Düzensiz siyah saçları ve saat beş yönündeki gölgesiyle ona kibar bir kurdu hatırlatıyordu. Yoldan çıkarsa onu yemeye hazırdı, ama sadece yoldan çıkarsa.

Sabırlı. Kibar. *Yırtıcı*.

Hayır, düğünün aksine, şimdi niyetinde hata yoktu. Kız yanıt vermeyince, elini daha da yukarı kaldırmaya başladı, hafifçe nefes darlığı çekmesine neden olacak kadar sert bastırıyordu. "Bir şey biliyorum

Buraya yakın manzaralı bir gözetleme noktası. Güzel ama tam mevsimi değil. Seni oraya götürebilir, gözden uzak bir yere yatırabilir ve kendi adını unutmanı sağlayabilirim. Buna ne dersin?"

Nadine gözlerini kapadı ve kararsız bir nefes aldı. Ve sonra bacağını çekti. "Hayır," dedi ama bu çaba gerektiriyordu.

Çünkü ilk kez kır çiçekleriyle dolu bir bankta, onun gözlerindeki bakış kadar ağır bir havada sevişme fikri hoşuna gitmişti. Bunun tatlı ve delici acısını şimdiden hissedebiliyordu.

Sadece incinmek istemiyordu.

Ve bu adam onu incitebilirdi.

Cal uzun bir süre onu inceledi, sanki onu anlamaya çalışıyordu. İfadesinde engellenmiş arzusun çok ötesinde, memnuniyetsiz, neredeyse düşünceli bir şey vardı. "Neden buna karşı koyuyorsun?"

"Neden *hoşuna* gidiyor?"

Başka bir adam onun suçlamalarını hararetle reddedebilirdi ama Cal ona bakmaya devam etti, konsolun üzerinde durmaya devam ederken jasper gözleri huzursuzdu.

"Bu tehlikeli bir soru," dedi sonunda. "Neden?"

"Çünkü cevabın hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Adamın nefesini, ağzının etrafındaki kirli sakalın yumuşak çizikleri yüzünden hâlâ yanan, karıncalanan dudaklarında hissedebiliyordu. "Tehlikeli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

Evet. Sessiz arabanın içinde yankılanıyor gibiydi. "Bana mı?"

"Özellikle sana, küçük serçe."

Yavaşça -o kadar yavaş ki ağır çekim gibi hissettiriyordu- geri çekilip motoru çalıştırdı ve onu, sanki her tarafı küçük, kıl gibi soğuk buz iğneleriyle boyanmış gibi hissettirdi.

OceanofPDF.com

CHAPTER SIX

Onu heyecanlı tutmak.

Argentum çok hızlı bir şekilde kendini çok küçük hissetmeye başladı. Nadine, küçük bir kasabada yaşamakla bir banliyöde yaşamak arasındaki farkın çeşitlilik eksikliği fark ediyordu. Pineview gibi bir banliyöde, bir markete gidebilir ve her seferinde farklı insanlarla karşılaşabilirdiniz. Görece bir anonimlik hissi vardı. Ama Argentum'da her zaman Helena Peters bakkalın tezgâhının arkasında oturur, sert ve onaylamaz bir ifadeyle sizi son çıkan aşk romanını okurken izlerdi. The Blue Bar'da içkinizi dolduran kişi her zaman Christian Hendricks'ti. Ve öğlenleri kibarca seksen altı alan, halktan biri gibi kibirini bir belediye başkanı kuşağı gibi takınan hep George Peters olurdu.

Nadine, her baktığında boş olmasına ve görünürde restoranda çalışan tek bir Asyalı olmamasına rağmen, ortalığı karıştırmak için Yunnan Rooster'da yemek yemeyi denerdi. Siparişini alan sarışın genç kadın ona karşı sabırsız ve düşmanca davranıyordu. "The Happy Lucky Combo Meal "i (ırkçılık mıydı bu? diye merak etti - muhtemelen, buradaki kimsenin umurunda değildi) yedikten sonra hastalandığında, ilk başta bunun gıda zehirlenmesi mi yoksa soslardan birinin içeriğini kontrol etmeyi unuttukları için mi olduğundan emin olamadı. *Kontrol etmeyi unuttuklarına*, tam bir saat boyunca kustuktan sonra kramplı bir mideyle yatakta yatarken sefil bir şekilde karar verdi.

Garson ona ballı cevizli karideslerin güvenli olduğunu söylediğinde bunun gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğünü biliyordu. Onlar asla güvenli değildi. Ama onu aptal yerine koyarak, belki de güvenli karideslerin sırrının burada, bu küçük dağ sığınağında saklı olduğunu düşünmüştü.

Bu talihsiz olaydan sonra Nadine yemek için sadece lokantaya gitmeye başladı. Garsonun söylediğine göre yemeklerini kanola yağı ve ördek yağında kızartıyorlardı ve biftek ve yumurta, yanlarında kızartılmış bir şey sipariş etmediği sürece sorun olmuyordu. İlk gittiğinde içeride yemişti ama bakışlar ve fısıldaşmalar o kadar garipti ki ondan sonraki her seferinde Nadine yemeğini paket yaptırmıştı. Canının yeşil bir şeyler çektiği zamanlarda elma ve aşırı pahalı

Bakkalda paketlenmiş salatalar, Helena'nın yargılayıcı koklamalarına ve bakışlarına katlanmak.

"Noelle Cullraven'ın kız kardeşi olduğunu söyleyebilirdin," dedi Helena. "İçeri girdiğinde tanıdık geldiğini düşündüm. Daha önce de buradaydın. Kırmızı bir elbise giyyordun."

Kırmızı elbise dedi, sanki kırmızı mektup demekmiş gibi.

Nadine kılındı. Noelle'in evlilik adının bu şekilde yüksek sesle söylendiğini duymak onu sarstı. Kadının kendini haklı görmesi de öyle. "Bunun önemli olduğunu bilmiyordum."

"Nereden geldiğin burada çok önemli." Nadine'in yiyeceklerini poşetledi, her şeyi o kadar vurgulu bir şekilde bıraktı ki Nadine elmaların çürüyeceğinden endişelendi. "Burası izole bir yer. Hava çok acımasız olabiliyor. İnsanlar elektrikler kesildiğinde kime güvenip güvenemeyeceklerini bilmek istiyorlar ve arkalarında kimin olduğunu göremiyorlar."

Ses tonu, Nadine'in bu konuda hangi tarafta olduğunu düşündüğü konusunda çok az soru işareti bırakıyordu ve çizdiği görüntü o kadar ürperticiydi ki kendini savunmakta zorlandı.

(Eğer birinin kötü tarafındaysanız dışarıda olmak için kötü bir gün)

"Tehlikeli olduklarını mı söylüyorsun?"

"Hiçbir şey söylemiyorum." Nadine'in para üstünü verirken, veda edercesine ekledi: "Pek önemi yok gibi görünüyor. Millet seni Cal Cullraven'la dolaşırken gördü zaten. Seni o çocuklar hakkında uyarmıştım."

Beni uyarmana ihtiyacım yok, diye düşündü Nadine meydan okurcasına. Kendi başıma da yeterince endişelenebilirim, teşekkürler.

Yiyeceklerini alıp ayrılırken, dikkat çekici bir şekilde veda etmedi.

■ ■ ■ ■ ■

Sonunda Jessica'dan wi-fi şifresini almayı başarmıştı ve bunu yapar yapmaz telefonu dondu, bildirimler o kadar birikmişti ki. Nikki'den birkaç mesaj almıştı, üçü endişeli, biri rahatlamıştı (cücenin resmini beğenmişti). E-postası ve Instagram'ına ek olarak, Cullravens hakkında kurduğu web uyarısından gelen bazı anlık bildirimler de vardı ve bunların neredeyse tamamı yaklaşan festivalle ilgiliydi.

Bu da elbette taksi şoförünün "kazalara" yaptığı uğursuz atıfları hatırlamasına neden oldu.

Belki de Noelle'in uğursuz notu daha önceki bir festivalde yaşanan bir olayla ilgiliydi. Bu kadar küçük bir kasabada bunun daha büyük bir haber yer alması pek olası değildi ama belki de kasaba kendi kayıtlarını tutuyordu. Bunu daha önce düşünmediği için kendini aptal gibi hissediyordu.

Yemek koşullarından birinin ardından şehir merkezine gitti ve Caledon Cullraven'in heykeline temkinli bir şekilde baktı. O kâbusu gördüğünden beri onun varlığından huzursuzluk duyuyordu. Ailesinin ona ve daha da ürkütücü olan evine olan ürkütücü tapınması da yardımcı olmamıştı.

Orada bazı hikâyeler olmalı, diye düşündü. Avlularına diktikleri o berbat geyik heykeli hakkında koca bir makale yazılabilirdi. İnsanların oğullarının kızları vahşi satirler gibi ormana sürüklediğini düşünmelerine şaşmamalı. Ama binaya girdiğinde Argentum'un bir kütüphanesi olmadığını öğrendi. En azından pek yoktu. Sadece birilerinin oraya bırakmak istediği kitaplarla (çoğunlukla aşk romanları, Nadine'in dikkatinden kaçmamıştı) dolu köhne bir raf vardı.

"Eğer aradığınız özel bir şey varsa, kütüphaneler arası ödünç verme yoluyla temin edebiliriz," güvence verdi medya erişim müdürü. "Plata County'nin bir uydu şubesi olarak kabul ediliyoruz. Ama bir şeyin buraya gelmesi biraz zaman alabilir."

"Yerel gazeteleri ya da belki kişisel kayıtları bulmayı umuyordum. Günlükler?"

"Oh, pekala. Bu konuda Deena veya Erick ile konuşmak isteyeceksiniz."

Şehir müdürü -dut rengi bir pantolon giymiş siyahi bir kadın- biraz daha yardımcı oldu. İlçe memurunu -Erick'i- önerdi ama sonra tatilde olduğunu ve iki haftadan önce dönmeyeceğini ekledi.

"O kayıtlara ihtiyacınız olursa ne yaparsınız?"

Kadın güldü. "Anahtarların kimde olduğunu bulana kadar telefon oyunu oynayalım."

YEŞİL KİTABI BUL

SERÇELERİ SAY

Yeşil kitap buraya kadarmış, diye düşündü Nadine. Keşke biri *ona* anahtarı verseydi.

Serçelere gelince, her yerde serçeler vardı - tilki kürkü rengine tüyleri olan kırmızımsı serçeler. Sayılamayacak kadar çoktu ama Noelle'in kastettiğinin bu olmadığından şüpheleniyordu.

Seçenekleri azalan Nadine sonunda şerifi görmeye gitti. Ofisi sokağın sonundaydı, Ravensgate'e çıkan yoldaki keskin virajı hemen geçiyordu. Gideon Crocker oğlu Rael'e çok benziyordu ama daha koyu renk saçları ve daha az çili vardı. Ofisi bilinçli bir şekilde, duvara monte edilmiş oldukça harap görünümlü bir geyik kafası ile bir günlük kabin ve bir erkek mağarası arasında bir haç gibi görünecek şekilde tasarlanmıştı.

"Bunu büyük büyükbabam vurdu," dedi, onu bakarken yakaladığı anda. "Yirmi puanlık bir geyik. On sekiz seksen bir. Çok da iyi dövüştü."

Cam gibi gözlerdeki bir şey onu korkutmuştu. Neredeyse canlı görünüyorlardı. Onun yerine dikkatini masasının üzerinde duran geniş fotoğraf koleksiyonuna verdi. Her zamanki düğün fotoğraflarına, kendisinin ve ailesinin tatilde çekilmiş fotoğraflarına ek olarak, donmuş gibi görünen bir gölün üzerinde duran, hokey forması giymiş genç bir Rael fotoğrafı da vardı. Yanında bir elinde sopasını tutan ve kameraya oldukça sert bir şekilde bakan genç Cal vardı.

Sanırım saçları hep böyle kıvrıktı, diye düşündü, bakarken. "Bu ne kadar zaman önceydi?"

"On yıl önce," dedi. "Son seneleriydi. Yirmi yılı aşkın süredir arkadaşlar."

Demek yirmi sekiz yaşında, diye düşündü Nadine. *Benden yedi yaş büyük.* "Etkileyici."

"Dizkapaklarından birini kırana kadar Rael'in profesyonel olabileceğini düşünüyordum," dedi Gideon. "Şimdi benim maaşımla çalışıyor. Bunun için eğitim almadığı için teknik olarak ona şerif yardımcısı diyemem ama buradaki herkes için öyle sayılır. Caledon da sporu bıraktı, gidip hukuk okudu. Ama eminim bunu zaten biliyorsunuzdur." Koltuğunda arkasına yaslandı. "Peki, size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan-?"

"Harnois."

"Fransızcaya

benziyor." "Öyle."

"Fransız gibi görünüyorsun."

Bu da ne demek oluyor, diye merak etti Nadine.

Gideon sessizlik içinde boğazını temizleyerek, "Peki öyleyse," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan *Harnois*?"

"Rael sizinle kız kardeşim hakkında konuşmam gerektiğini söyledi. Birkaç haftadır kayıp ve ne ailesinden ne de sizin departmanınızdan kimse bana ve teyzeme ulaşma zahmetine bile girmedir. Nezaketten bile olsa. Buraya geldim çünkü bana doğru olmayan bir mektup gönderdi ve şimdi buradayım ama kimse bana bir şey söylemiyor."

Ağzını açtı ama kızın sözü bitmemişti.

"O dışarıda bir yerde," diye devam etti, sesi titremeye başlamıştı - *ağlama Nadine, Tanrı aşkına*. "Dışarıda bir yerde yalnız ve korkuyor ve sen onun ölmesine izin veriyorsun."

Gideon'un yüzünden çeşitli duygular geçti, gözlerini hızlı hızlı kırıştırdı. "Kimse kimsenin ölmesine izin vermiyor," dedi sertçe. "Zaten bir kayıp alarmı verdik ve bunu NCIC aracılığıyla paylaştık. Ayrıca Noelle'in fotoğrafını içeren bir basın bülteni yayınladık ve ailesi bir ödül teklif etti. Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Aile, diye düşündü Nadine. "O zamandan beri kimse beni bilgilendirmedir, çünkü bunların hiçbirinden haberim yoktu."

"Bu, ailesiyle görüşmeniz gereken bir konuya benziyor."

Nadine o anda Gideon Crocker'ı pek umursamadığına karar verdi.

"Bunun sizin için ne kadar korkutucu olduğunu anlıyorum." *Öyle mi?* diye sordu Nadine, masasının üzerindeki fotoğraflara bakarak. "Ama durup dururken ipucu bulamayız. Rael bana maden bölgesinde dolaşır Dottie Peters'ı rahatsız ettiğini söyledi. Noelle senin kız kardeşin diye kasabada Nancy Drew'luk yapamazsın, canın öyle istiyor diye insanları azarlayıp rahatsız edemezsin."

"Tura çıktım!" dedi. "Dottie'yi rahatsız etmiyordum!"

"Senin yaptığını söyleyen bir şikâyetle bulundu." Nadine ihanete uğramış gibi hissederken, Gideon, "Kayınpederin buralarda pek popüler sayılmaz. Yaşlı ve saygın bir aile olmaları utanç verici ama durum bu ve sen de eski defterleri karıştırarak meseleye yardımcı olmayacaksın."

bir ürperti yayıldı. Cal da aynı ifadeyi kullanmıştı.

"Telefonunu takip etmeyi denedin mi?" diye sordu umutsuzca. "Kız kardeşimin mi?"

"Denedim. Kapalı. Ya da şarjı bitmiş."

Nadine çok kısık bir sesle, "Siktir," dedi.

"Özür dilerim," dedi Gideon. "Keşke sana daha iyi haberlerim olsaydı. Umarım veririm. Ama şu anda kardeşin için yapabileceğin en iyi şey umudunu canlı tutmak ve profesyonellerin yolundan uzak durmak."

Ona "hanımefendi" demedi ama Nadine onun "hanımefendi" demeyi çok istediğinden şüphelendi. için.

Aptal kasaba, diye düşündü, kendini caddeden aşağıya doğru sürükleyerek Jessica'nın evi yenilgiye uğramıştı. Şerifle olan çekişmesi onu çok yormuştu ve şimdi gölgeler uzun ve tehditkardı, küçük vahşi adalarında yavaş yavaş ormandan izole oldukları yerden çok uzun ve kibirli bir şekilde yükselen ağaçlardan büyük süpürgeler halinde düşüyorlardı.

Belki de özel bir dedektif tutmalıyım, diye düşündü. *İşleri profesyonellere bırakmak nasıl olurdu*

İçeri girmek için Jessica'nın anahtarını kullanırken böyle bir şeyin ne kadara mal olabileceğini merak ediyordu ve Jessica'nın kendisini ön odada kot pantolon ve ekose pastel bir bluz giymiş olarak görünce şaşırıldı. Bu durum Nadine'e Nikki'nin bazen geç saatlere kadar dışarı çıktıklarında onları nasıl beklediğini hatırlattı ve bir yetişkinin asi bir çocuğu beklemesi benzetmesinden hoşlanmayarak şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Uh, merhaba?"

"Nadine, seninle biraz konuşabilir miyim?"

Şimdi ne olacak? Tek yapmak istediği uzanıp uzun bir uyku çekmekti. "Tamam," dedi, yıllarca çatışmadan kaçınmanın ona kazandırdığı o katı itaatle.

"Bunun için özür dilerim." Jessica elleriyle oynadı. "Ama sana başka bir misafirle çifte rezervasyon yaptırdım. Gitmeniz gerekiyor."

"Ne? Ama ben sana zaten ödeme yaptım!"

"Onlar da öyle ve onlar ilkti." Jessica konuşurken suratı asıktı ve ona küçük bir tomar banknot uzattı. "İşte bu da çalıştığınız günlerin

kalmadı, artı biraz daha. Bu fazlasıyla yeterli olacaktır. Bu gece kalacak başka bir yer bulmalısın, tamam mı?"

Değildi ama Nadine başka ne yapacağını bilmiyordu. Burası *onun* evi değildi ve onun tarafında olmadığını açıkça belli eden bir şeriften yeni dönmüştü.

Boğazını sıkarak faturaları aldı ve yatak odasına gitti - artık onun değil - ve eşyalarını toplamaya başladı. Kendini sersemlemiş gibi hissediyordu. Dottie'nin kendisinden şikâyetçi olduğunu öğrendiğinde yaşadığı şokun aynısıydı bu. İstenmiyordu. *Hor görülmüştü.*

Toplanacak fazla bir şey yoktu ve on beş dakikadan kısa bir süre içinde bavulu ve spor çantası fermuarları çekilmişti ve küçük oda ilk yerleştiği zamanki kadar boş görünüyordu.

Koridorda duraksayarak tereddütle, "Peki, hoşça kal o zaman," dedi. Yanıt gelmedi.

Ve aptalca olmasına rağmen gözlerinde yaşların sızladığını hissetti. Gideon'un "azarlamak ve rahatsız etmek" deyimini yine aklına geldi.

Belki Jessica da şikayet etmiştir.

Kasaba meydanına vardığında derin ve ezici bir umutsuzluk hissetti. Nereye gittiği ve kimi öptüğü neden bu kadar önemliydi? Bu kasabadaki insanlar hayatlarından o kadar sıkılmışlar mıydı ki her yabancıyı yargılama ihtiyacı hissediyorlardı?

Tuttuğu gözyaşlarından birkaçı yüzünden aşağı dökülürken, kadife çiçeği tarlalarından birine bakan bir banka oturdu. Şimdi nereye gitmesi gerekiyordu? Ucuz bir hamam böceği moteline bir oda mı kiralayacaktı? Bu bankta mı uyuyacaktı? Burada Cal dışında kimse ona yardım etmekle ilgilenmiyor gibiydi. Ama o da yardımının, ödemek istediğinden çok daha ağır bir bedeli olduğunu açıkça belirtmişti.

"Olamaz," dedi bir ses, kuru ve eğlenerek. "Seni çoktan raydan çıkardılar mı?"

Havadaki soğuğa rağmen Odessa dantel bir korse ve yine o uzun eteklerden birini giymişti. Yüzü tam bir sempati ifadesine bürünmüştü ama Nadine, Cal'i bir sporun şiddetinden sarhoş olmuş bir seyirci gibi sadistçe nasıl peşinden koşturduğunu unutmamıştı.

Nadine gözlerini ondan kaçırarak, "Evet," dedi. "Belki."

"Jessica Mayhew tam bir sürtük," dedi Odessa. "Bahse girerim, eğer istersen Baby Cal'ın sözleşmeyi ihlal ettiği için onu dava etmene yardım etmesini sağlayabilirsin."

(Bir ihlal için performans göstermeye hazır mısınız?)

"Hayır, hiç sanmıyorum." Kendini salladı. "Neden ona Bebek Cal diyorsun?"

Odessa heykeli işaret etti. "nk başka bir Caledon Abial Cullraven var ve Bebek Cal onun gölgesinde yaşıyor." Bu tedirgin edici açıklamayla birlikte Nadine'in yanındaki banka oturdu. "Biliyorum! Bizimle kalabilirsin. Neredeyse aileden sayılırsın."

Bu düşünce karşısında dehşete düşmüş olmalıydı çünkü Odessa kahkahalara boğuldu. "Kardeşim için endişelenme. Havlar ama ısırmaz, yani genellikle. İsteseydin eminim seni ısırırdı."

Odessa onun ofisinde söylediklerini duymuş muydu? Bu düşünce o kadar utanç vericiydi ki, dilinin ucunda şekillenmekte olan reddetme isteğini . "Zorla kabul ettirmek istemiyorum."

"Olmazdın. Eminim Noelle de zavallı kız kardeşinin bir park bankında uyumasını istemezdi. Ben bu günlerde çoğunlukla içine kapanıyor -yani iyi bir nedeni var tabii ki, ama çok sıkıcı biri oldu. Annem ve babam da pek ortalıkta yoklar. Çoğu zaman mekânı paylaşıyormuş gibi bile hissetmeyeceksiniz. Ev gerçekten o kadar büyük."

Cal de aynı şeyi söylemişti. O zamanlar bunun kulağa biraz palavra gibi geldiğini, Cal'in ailesinin zenginliğini göstermenin bir başka yolu olduğunu dşnmşti. Ama belki de doğruydı. Kendisi de oraya gittiği iki seferde, labirenti andıran uçsuz bucaksız derinliklerinde kaybolduğunu hissetmesi uzun sürmemişti.

Ve bir şey bulabilirsin, diye fısıldadı kafasının içindeki o küçük ses.
Buraya neden geldiğini hatırla.

"Sadece ..." Nadine tereddüt etti. "Kasabada bir şeyler soruyordum. Senin hakkında. Noelle hakkında. Garip olabilir mi?"

"Tabii ki hayır. Biz avcıyız, sevgilim." Nadine'in kolunu sıktı ve Nadine o küçük parmakların gücü karşısında şaşkınlıkla doğruldu. "Bu belli bir inatçılık gerektirir. Dürüst olmak gerekirse, seni ilk gördüğümde sadece korkmuş küçük bir fare kız olduğunu düşünmüştüm ama sende de bir derinlik var. Bunu söyleyebilirim. Cal da bunu görüyor."

"Ne demek istiyorsun, Cal da mı görüyor?"

Odessa onu çimlerin üzerinde sürüklüyor, Nadine'in bileğini sıkıca kavıyordu. "İlginç birisin," dedi. "Sorular soruyorsun. Ve tüm bu büzülmenin altında sert, küçük bir omurga var. *Buraya* kadar gelmen için öyle olması gerekirdi."

"Hey-"

"Ravensgate'e bayılacaksın, Nadine. Caledon Cullraven -ilki- burayı ilk karısı için yaptırdı. Güzeldi ama zayıftı. O günlerde kadınlar genellikle öyleydi."

Vay canına, çok mu cinsiyetçi?

"Evangeline öldüğünde, onun kalbi ve zihni üzerindeki hakimiyetini sembolize etmek için onu arka bahçedeki karaca otunun altına gömdü ama sonra Evangeline ile evlendi -portresini gördünüz- ve eve sadece onun için gelin odası ve tüm *çaylarını* içtiği solaryum da dahil olmak üzere koca bir kanat ekledi."

"Oh," dedi Nadine. Çünkü *böyle* bir hikâyeye ne denirdi ki? "Evin etrafında ilk karısının resimleri var mı?" diye merakla sordu.

"Hayır. O öldükten sonra hepsini yaktı."

Tamam, bu dramatik. Ve ürkütücü.

"Onu bahçeye gömdüğüne göre çiçekleri seviyor olmalı."

"Özellikle yapmadı." Odessa'nın gülümsemesini okumak zordu. "Ormanı severdi."

"Orman mı?"

"Evet. Ormanda uzun yürüyüşlere çıkmaktan hoşlanırdı."

Nadine, kendisini aniden bu kadar üşümüş hissetmesine neden olan şeyin, içinden geçtikleri çamın gölgesi olduğunu söyledi ama uzun ağaçların olduğu yöne bakmaktan kendini alamadı.

(onu karaca otunun altına gömdü)

"Bu güzel." Dudaklarını ıslattı. "Peki şimdi ne yapıyorsun?"

"*Yapmak* mı? Şu anda iki iş arasında gidip geliyorum. Grafik tasarım okurken bir süre New York' yaşadım ama bu kadar gürültülü olmasından *nefret ediyordum*. Her şey hareket ediyordu, her zaman, ama hiçbir şey canlı değildi. New York gibi değil.

Bu. Ben de eve döndüm ve şimdi evin ve festivalin tüm sosyal medya işlerini yapıyorum. Bunu yaklaşık iki yıldır yapıyorum."

Nadine ev için bulduğu ve dolandırıcılık olduğunu düşündüğü web sitesini düşündü. *Sanırım artık bundan kimin sorumlu olduğunu biliyorum.* "Evi çok gezdiriyor musunuz?"

"Çoğunlukla festival sırasında," dedi Odessa belli belirsiz, Nadine bunu *hayır* anlamında algıladı. "Daha önce de bahsettiğimiz gibi, büyük büyükbabamız avlanmayı severdi ve geride büyük bir eski silah ve kupa koleksiyonu bıraktı. Bazı hayvanların nesli tükenmiş durumda. Avcılar bazen gelip koleksiyonuna hayran kalıyorlar. Birkaç tanesi satın almayı teklif ediyor ama tabii ki asla satmayacağız."

"Yine de bu biraz iç karartıcı. Tüm o hayvanlar ... nesli tükenene kadar vuruldu ..."

"Yine de bu böyledir. İnsanlar güzel şeyleri severler, ama onları uzaktan sevmek yeterli değildir. Onlara *sahip* olmak, onlara *sahip olmak* istiyorlar. Canlı şeyler söz konusu olduğunda, sahip olmanın bedeli artık canlı olamamak olsa bile."

Nadine bütün o doldurulmuş ve monte edilmiş hayvanları düşündü. "Kupalardan mı bahsediyoruz?"

"Ha! Tabii ki, aptal. Ne hakkında konuştuğumu sandın?" Odessa geri döndü, kara gözleri irileşmişti. "Kasabada hakkımızda çıkan kötü söylentileri dinliyordun, değil mi? Ormanda seks partileri düzenleyen ve insanları ay tanrılarına kurban eden bir grup sadist olduğumuzla ilgili olanları, ya da her neyse."

"Kimse ay tanrıları hakkında bir şey söylemedi," diye mırıldandı Nadine.

"Burada çok fazla dar görüşlü namuslu insan var, Nadine. Zavallı Bebek Cal hakkında nasıl konuştuklarını görmelisin. Buradaki kızlar ondan uzak duramıyor, ama annelerine onun küçük külotlarındaki buzları erittiğini itiraf etmektense ölmeyi tercih ediyorlar."

"Uh-"

"Ben için de durum pek iyi değil. Etrafı taştan bir kaleyle çevrili küçük kızgın bir gül gibi. Hassas ve ... korkutucu. Noelle'i gerçekten seviyordu, biliyorsun. Ama buradaki herkes onun kaybolması için bir şey yaptığını düşünüyor. Bazı insanlar Cullraven gelini olmanın kötü şans getirdiğini söyler. Daha da kötüsü

Mavi Sakal'dan bile. Evimizin adını *Killraven Kalesi* koydular. Buna inanabiliyor musunuz?"

Nadine zorlukla yutkundu. "Hayır, yapamam."

Evet, kesinlikle yapabilirim, eviniz ürkütücü ve şimdi yanlışlıkla öyle diyebilirim.

Odessa hızını yavaşlattı. Ravensgate'e varmışlardı. İki tarafı şimşir ağacından bir duvarla sarılmış kemerin içinden geçti. "Bu heykel de neyin nesi?" Kadın geyiğin etrafında dönerlerken Nadine sordu.

"Caledon Cullraven geyik avlamaktan hoşlanırdı," dedi Odessa. "Bu onun ilk karısına bir övgüdür."

"Resimlerini yaktığı kişi." "İşte o."

"Hardcore," diye mırıldandı. *İşte, tüm fotoğraflarını yakmama izin ver ve sonra onuruna ürkütücü bir heykel yaptırayım. Bu arada, kafası bıçaklanmış bir geyik olacak.*

Görünüşe göre Cullraven'lar evdeyken kapılarını kilitleme zahmetine girmiyorlardı, çünkü Odessa ikisini de anahtara uzanmadan ya da kapıyı çalmadan büyük bir gürültüyle açtı. Birkaç adım atmıştı ki çalışanlardan biri belirdi, bu sefer erkekti.

"Merhaba Thomas," diye mırıldandı Odessa sert görünümlü adama. "Bir iyilik yap ve baldızım için gelin odasını hazırla. Ne de olsa bizimle kalacak."

Gözleri Nadine'e kaydı. "Evet, bayan."

"Bavullarını da yukarı getir, olur mu? Artık emin ellerdesiniz," dedi Nadine'e. "Babam sadece en iyi insanları işe alır. Çok ketumdurlar."

Nadine 'Thomas'ın iki çantasını da alıp gidişini izledi, çantaları sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi taşıyorlardı. Yardım teklif etmesi gerektiğini hissetti ama Odessa izleyip yargılarken bunu yapmaktan korktu, aptalca ya da kaba bir davranış olabilirdi. "Gelin odası nedir? Caledon'un ilk karısı için yaptırdığını söylemiştin?"

"İkincisi," diye düzeltti Odessa. "O günlerde yeni gelininiz için ayrı bir odanızın olması zenginlik ve iyi bir terbiye göstergesiydi. O zamanlar

Orijinal yapının bir parçasıydı ama Evangeline ile evlenene kadar tek boynuzlu at odası haline gelmemişti. Bu, evli çiftler hiç sevişmiyormuş gibi davranmayı sevdikleri Viktorya dönemine aitti. *Merhaba*, Bebek Cal. Yine müşterilerle mi kavga ediyorsun yoksa bu suratsız bana mı bakıyor?"

Nadine keskin bir bakışla etrafına bakındı. Cal başka bir elbise gömleği giymişti, kravatı çözülmüştü ve elinde cep telefonu vardı. "Onun burada ne işi var?" diye sordu.

"Jessica onu AirBnB'den kovdu. Ne kadar kaba değil mi? Görünüşe göre çatısı altında bir Cullraven istememiş. Muhtemelen gözlerinin oyulmasından korkmuştur."

Nadine, Cal'ın bakışları altında küçülerek, "Çifte rezervasyon yaptığını söyledi," dedi. Cal'in onları yataklarını paylaşan ve sevişen çiftler hakkında konuşurken yakalamamış olmasını diledi.

"Anlıyorum," dedi, pek de şaşırılmış görünmüyordu.

"Ne kadar yalancı değil mi? Yalan söylemenin Hristiyanlıkta olmadığına eminim. Sırf bunu onlara söyleyebilmek için o aptal İncil çalışma gruplarına katılmalıyım. Aslında, kitaplarında bununla ilgili bir alıntı olduğuna eminim. Her şey için alıntıları var. Dindar insanlar için Pinterest gibi."

"Atasözleri 12:22," dedi Cal. "Rab yalancı dudaklardan nefret , ama güvenilir insanlardan hoşlanır."

"Ooh, bunu sevdim. Yalancı dudaklar. Kulağa seksi gelmiyor mu, Nadine? İnsanların kilisede dizlerinin üzerinde bu kadar çok zaman geçirmelerinin bir nedeni olduğunu biliyordum."

Cal, Nadine'in ağzına baktı. Sonra da daha aşağıya, askılı bluzuna ve haki şortuna. "İkinizin gitmesi gerekiyor," dedi ama şimdi dikkati dağılmış gibiydi. "Bir müşteriyle toplantı yapmak üzereyim. Aşağılama ve küfrü tartışmakta ısrar ediyorsanız, bunu başka bir yerde yapmanız gerekecek."

"Evet, *baba*." Nadine'e gözlerini devirdi. "Bebek Cal hukuk fakültesinde tam bir kasıntı oldu. Eskiden tam bir sporcuydu, ama sonra süslü küçük Ivy League'de beynini yıkadılar ve şimdi sadece huysuz davranıyor ve bütün gün insanlara bağırarak aptalca para kazanıyor."

"Benimle taşak geçmeyi bırak yoksa sıradaki sen olursun," dedi Cal. "Ve bana bir daha asla baba deme."

"Peki ya Nadine?" Odessa bilmek istedi. "Sana baba diyebilir mi?"

Kapı Odessa'nın burnunun ucundan bir santim ötede çarptı. Kan kırmızısı kapı, Nadine'in kendi yüzünün muhtemelen olduğunu hayal ettiği renkten sadece biraz daha koyuydu.

"Tanrım, çok sinir bozucu. Bir gün iyi bir kızı çok mutsuz edecek." Odessa kendini salladı ve Nadine'e gülümsedi. "Kıpkırmızı olmuşsun. Şimdiden bizden bıktın mı?"

"Ne? Hayır-"

"Merak etmeyin, sizi odanıza götüreceğim ve yerleşmenize izin vereceğim. Akşam yemeği her akşam yedide ve kahvaltı her zaman sekizde. Cal alerjin olduğundan bahsetmişti sanırım?"

"Evet. Kartım var mı?"

"Onu bana verme." Nadine'in çantasını karıştırma girişimini elinin tersiyle itti. "Sadece kaybederim. Thomas'ı gördüğünde ona ver. Havlular ve yedek yatak takımlarıyla gelecek."

Sanki beni bekliyorlarmış gibi. . . beni bekliyorlardı.

Odessa, Nadine yol tarifini soramadan adımlarında hafif bir sıçramayla uzaklaştı. İkinci kata çıktığında ve hemen kaybolduğunda ihtiyacı olduğunu anladı. Rengârenk Çin duvar kâğıtlarıyla süslü lambri kaplı duvarlarda garip aralıklarla dizilmiş çeşitli resimler ve portreler dışında, hepsi birbirinin yerine kullanılabilecek gibi görünüyordu.

Nadine birkaç kapı kolu denedi. Ancak kapıların çoğu ya kilitliydi ya da boş koridorlara veya kendisine göre olmadığı çok açık olan odalara açılıyordu.

Kahretsin, diye düşündü Nadine, köşeyi daha döndüğünde ve kendini seçebileceği daha fazla kapıyla bulduğunda bir endişe şimşeği hissetti. Ve o yelpaze palmyeli duvar kâğıdı, sanki bir tür ormanda kapana kısılmış gibi klostrofobik hissetmesine neden olmaya başlamıştı. Gerçekçi olmak gerekirse, evin *o kadar* büyük olamayacağını biliyordu ama etrafı tanımamak ona sonsuzluk hissi veriyordu.

Bu koridoru deneyeceğim, dedi kendi kendine. *Bir koridor daha, sonra sesleneceğim.*

Rastgele bir kapı kolunu kavradı ve çekti. Başka bir yatak odası, ama bu boş değildi. Önünde bir adam vardı, giyinirken aynanın önünde duruyordu.

Adam arkasını döndüğünde Nadine, "Aman Tanrım," diye geveledi. "Çok özür dilerim!"

Bu Nathaniel'di - düğünden beri biraz kilo vermiş gibi görünse de onu hemen tanıdı. Adamın elleri kısmen giydirilmiş gömleğinin üzerinden çekilince yüzü kızardı. "Noelle?"

"Hayır!" Yüzünü başka tarafa çevirdi. "Bu Nadine. Kız kardeşi." "Oh," dedi. "Nadine. Doğru ya."

Her iki oğluna da miras bıraktığı aynı delici bakışlara sahipti, ancak Cal'inkiler o büyüleyici kalsedonik elayken, Ben'inkiler derin bir orman yeşiliydi. Nathaniel'inkiler ise yeşil ile kahverengi arasında bir yerdeydi: soluk, şahine benzer bir altın rengi.

Yüzü Cal'inki kadar köşeliydi ama Ben'in çenesi daha zayıftı ve çenesindeki yarık bir şekilde sadece Odessa'ya miras kalmıştı. En az ellili yaşlarında olması gerekmesine rağmen koyu kumral saçlarında hiçbir gerileme belirtisi yoktu ve şakaklarında yeni yeni ağarmaya başlamıştı. Birkaç on yıl daha genç bir adamın fiziğine sahipti ve Nadine, aksi halde rafine görünümüne vahşi bir kenar verecek kadar kıllı olan göğsüne bakmakta özellikle zorlanıyordu.

"Şehirde olduğunuzu duydum," dedi rahatça, görünüşe göre soyunmuş halinden rahatsız olmamıştı. "Bize daha önce gelmediğine şaşırdım."

Nadine kapının girişinde durmuş, koridora doğru gergin bir bakış fırlatıyordu. "Zorlamak istemedim."

"Utangaç mısın? Kız kardeşin de öyleydi." Adam yaklaşırken Nadine koridora doğru geri çekilince eğlenmiş gibi göründü ve düğünde Noelle ve kocasına kötü bir şaka düşünüyormuş gibi baktığı zamanki ilk izlenimini hatırlamasına neden oldu. "Korkmana gerek yok, Nadine. Biz aileden sayılırız."

"Evet," dedi. "Ben sadece odamı arıyordum."

"Cal sana düşkün görünüyor." Nathaniel kollarını kavuşturdu. "Onu biraz eğlenirken gördüğüme sevindim. Buradaki kızlar geyik kadar aptal. Yerleşmesinin zamanı geldi."

Nadine midesinin bulandığını hissetti. "Ben sadece kız kardeşim için buradayım," dedi. "Tek yaptığı şey -" *adını unutturmak* "- benimle alay etmek," diye zayıfça bitirdi.

"Belki de hiçbir şey ifade etmeyecektir. Ama sana Noelle'e düğün gecesinde vermem gereken bir tavsiyede bulunmama izin ver; onun kanını yükselt. Onu heyecanlandır. Can sıkıntısı Cullraven erkeklerini zalimleştirir, canım. İster iki ayak üzerinde yürüsün, ister dört ayak üzerinde, kovalayacak bir şeye ihtiyaç duyarlar."

Sözleri Caledon Cullraven'ın kâbusunda söylediklerine o kadar benziyordu ki, tahtalar ayaklarının altında su gibi yüzüyor gibiydi. *iki ayaklı ister dört ayaklı olsun*. Duvarın sırtına çarptığını hissetti ve sıçradı, bu da Nathaniel'in dudaklarının köşesinin tanıdık bir karanlık eğlenceyle eğilmesine neden oldu.

Birdenbire, *eğer hemen şimdi* gitmezse kötü bir şey olacaktı.

"Benim odam," diye boğuk bir sesle konuştu. "Gelin süiti. Nerede orası?"

Nathaniel işaret etti, gövdesindeki sert kaslar hareketle birlikte belirgin bir şekilde esnedi. "Koridorun sonunda. Ben'in evinin tam karşısında. Eskiden Noelle'e aitti," diye ekledi.

Ondan bir tepki almak dışında bunu ona söylemesi için hiçbir neden yoktu. Bunu saklamaya çalışsa da başarılı olduğundan tam olarak emin değildi çünkü adamın gülümsemesi derinleşmişti.

"Senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum," diye mırıldandı.

Ve Nadine'in onu aşağıya uçurmak için duyması gereken tek şey buydu. Salon.

Ben'in kapısı -en azından onun kapısı olduğunu düşündüğü kapı- . Nadine memnundu çünkü şu anda onunla konuşmak istemiyordu. Yine de Cal'in yatak odasının nerede olduğunu merak ediyordu. Nathaniel söylememişti ve bu ihmal de bir kaza gibi görünmüyordu.

Gergin olmamı istiyor, diye düşündü çılgınca. *Korkmamı istiyor*.

O uğursuz bakışı aklından çıkaramıyordu.

Odanın kapısı açık duruyordu, bu da kendini aptal gibi hissetmesine neden oldu çünkü eğer devam etseydi Cal'in ürkütücü babasıyla karşılaşmadan odayı kendi başına bulabilirdi. Oda şaşırtıcı derecede güzeldi; maun bir kızak yatağın direklerine çiçekler oyulmuştu ve perdeler altın rengindeydi. Bavulları büyük cumbalı pencerenin altında bir yığın halindeydi ve pencere kenarındaki yastıklı jakar minderlere oturmak için onları itti.

Bu çok güzel. Noelle'in burada oturup uçsuz bucaksız ormana ve çok da uzak olmayan dağ tepelerine baktığını hayal edebiliyordu. Bazılarının üzerinde hâlâ kar örtüsü vardı. Nadine parmaklarını eski, çukurlu cama bastırdı ve dokununca ne kadar soğuk hissettiğine şaşırdı.

"Bayan?"

Nadine elini çekti. Thomas yapılmış yataktan biraz uzakta duruyordu. Onun ötesinde bir geyik resmi vardı; tüfeğini sallayan, güzel giysiler içindeki siyah saçlı bir avcıya karşı şaha kalkarken yaralı kanatlarına kan sıçramıştı. *Büyüleyici*, diye düşündü.

"Size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

O korkunç tablo için bir örtü. "Burası gerçekten Noelle'in odası mıydı?"

"Bazen." Temkinli konuştu. "Çoğunlukla kocasıyla birlikte kalırdı."

Ayrı odalar için çok fazla. "Çoğunlukla mı?"

"İyi olmadığı zamanlar hariç." Rahatsız görünüyordu. Koridora doğru temkinli bir bakış fırlatarak, "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Bir zil var. Akşam yemeği yedide."

"Bu gece burada yiyebilir miyim?"

O kadar çok insanla uğraştıktan sonra, artık bariyerlerini yukarıda tutacak enerjisi kalmamıştı.

"Görmem gerekecek."

"İşte alerji kartım. Odessa isteyebileceğini söyledi." Kartı adamın eline bastırdı ve biraz irkildi; adamın avucu pencere kadar soğuktu.

Thomas gitmeden önce hafifçe başını salladı. Ve sonra yalnız kaldı.

Nadine yanında getirdiği spor çantasından bir gömlek çıkardı. Gecelik olarak kullanmak için boğazına kadar ilikledi. Sonra ince kırmızı bir hırka çıkardı ve sahneyi gözden saklamak için dikkatlice tablonun üzerine örttü. Tabloyu köşelerinden tutarak yavaşça kaldırdığında çerçeve duvara çarptı ve arkasından bir şey kayarak yere düştü.

Kahretsin, diye düşündü. *Onu kırdım. Tabloyu kırdım.*

Ancak arkadan düşen kâğıt resmin bir parçası değildi. Kalın, eski ve hafif sararmış bir kâğıttı. *Vellum* olabileceğini düşündü.

bunun için bir kelime olabilir. Hayvan derisinden yapılmış kağıt.

Kıvrıldığı yerleri düzeltti. Kenarları kalın bir yaldızla boyanmıştı ve bu yaldız dokunduğu yerde parmaklarına bulaşıyordu. Diğer tarafı yırtık pırtıktı; sanki bir yerden koparılmış gibiydi.

Mayıs 16^{inci}, 188X

Bugün bir geyik ve bir de güzel, tombul göğüslü serçe vurdum. Geyiği evin yakınındaki koruda bıçağımla parçaladım. Serçeye gelince, onu bir okla vurmadan önce meşelerin örtüsü arasında bir uçuşumun kenarına kadar kovaladım ve hemen ardından güzel tüylerini yolup karnımı doyurdum.

Neydi bu? Bir çeşit av günlüğü mü? Tuhaf, yağlı bir parlaklığı olan eski moda yazıyı parmakladı. Neden tablonun arkasına saklanmıştı? Noelle mi koymuştu oraya?

Noelle'in el yazısını bulmayı umarak kâğıdı ters çevirdi. Ama diğer taraf boştu.

Nadine kâğıdı yanına indirdi ve tekrar ortaya çıkan resme dikkatle baktı. Çerçevenin içine hapsedilmiş kan ve acımasız hünerlerin rahatsız edici görüntüsüne baktı ve sonra kaşlarını çatarak eski, çürüyen boyanın kokusunu alana kadar yaklaştı.

Geyiği öldüren adam Caledon Cullraven'dı.

OceanofPDF.com

CHAPTER SEVEN

Karaca otunun altında .

Thomas tepsiyi bıraktığında bu seferlik odasında yemesine "izin verileceğini" söyledi ama "aileyle birlikte yemek yemesinin beklendiğini" de ekledi. Bu Nadine'e biraz uğursuzluk gibi gelmişti ama çoğunlukla erteleme ve yemek için minnettardı. Saksıda tavşan, otlı patates kızartması, pişmiş kuşkonmaz. Özellikle vegan dostu olmasa da hepsi çok lezzetliydi.

Noelle'in bu evde ne yediğini merak etti. Onun için de özel yemekler yapmışlar mıydı? Yoksa kocasının isteğine boyun eğmek zorunda mı kalmıştı?

Neredeyse o anda, bu düşüncenin aklına gelmemiş olmasını diledi, çünkü bu sadece Noelle'in şu anda ne yediğini merak etmesine neden oldu. *Ya da öyle olup olmadığını.*

Nadine tepsisini kapının önüne koydu ve dişlerini fırçalamak için koridordan banyoya doğru ilerledi. Duvarlar o kadar kalındı ki sesleri boğuyordu ama sıcak suyu açtığında duvardaki boruların sesini duyabiliyordu. Döşeme tahtaları da oldukça yüksek sesle gıcırdayıyordu -diğer Cullraven'lardan biri yatağa giderken yanından geçtiğinde bunu fark etti- ama bunun dışında gerçek bir izolasyon hissi vardı. İnsanı yavaş yavaş delirtebilecek türden bir yalnızlık.

Nadine başını sallayarak odasına kapandı, ışığı söndürdü ve eski ev etrafında gıcırdayıp inlerken uyumak için kuştüyü şiltenin üzerine kıvrıldı.

Rüyasında soğuk ve karanlık bir yerde olduğunu gördü. Bu yerde bir şekilde tanıdık gelen tuhaf bir koku vardı: havaya o kadar ağır bir şekilde yapışan nemli bir çürüme, cildinde nemli ter gibi boncuk boncuk görünüyordu. Mumlar duvarlarda buğulu bir şekilde parıltıyor, su gibi dalgalanan garip parıltılar saçıyordu. *Maden*, diye düşündü, gümüş tellerle çevrili duvarlara dehşet içinde bakarak. *Madendeyim.*

Ne yöne dönerse dönsün, bir çıkış yolu bulamıyordu. Ellерinin altındaki sert ve katı kaya, dokunulduğunda yakıyordu.

Burada hava yok, diye düşündü. Dışarı çıkmazsam öleceğim.

"İmdat!" diye bağırdı. "İmdat, kapana kısıldım! Biri bana yardım etsin, lütfen!"

Vahşi bir çığlığa benzer bir ses duyuldu ve Nadine *duvarların bana güldüğünü* düşündü.

Tıpkı bir kuzgunun çığlığına benziyordu.

Zemin altından uçtu ve sonra düşüyordu, karanlıkta umutsuzca çığlık atıyordu, yalnızdı ama izleniyordu, çünkü görünmeyen gözlerin varlığını hissediyordu. Sonsuza kadar düşmüş gibi hissetti, ta ki yatağına benzeyen bir şeye çarpana kadar. *Burası bir mağara mı?* Zihni belli belirsiz fısıldadı. Rüyaların mantıksızlığı içinde, artık mağaralarda değil, yıldızların altında, karaca otlarıyla çevrili bir açıklıkta olduğu anlaşıldı.

"Dünyevi bir gelin için pagan bir düğün."

Karanlıktan fırlayan el onu yakaladığında Nadine kaskatı kesildi. *Hayır*, diye düşündü, serin yaprakların hissi yerini kumaş ve sıcak tenden oluşan sessiz bir patchwork'e bıraktığında.

"Onu düşünüyor musun? En son gelen Caledon Cullraven mı? Onun odanıza ve bacaklarınızın arasına girmesine izin verir misiniz?"

Bu oydu; portredeki adamdan *daha genç* ve temiz traşlı, Cal'ın yaşına daha yakındı.

Hayır, diye tekrar düşündü, ama bu sefer arkasında daha az güç vardı ve adam içine girdiğinde, vücudu onu istediği dirençle karşılamadı. "Sanırım istiyorsun," dedi adam usulca. "Ama şunun üzerinde dur: Senin gibi uysal bir yaratık, mevsiminde bir avcı için çok az eğlence sağlar."

(Kanını yükseltin. Onu heyecanlandırın.)

"Sen gerçek değilsin," diye . "Bu sadece bir rüya."

"Seni alacak," diye fısıldadı Caledon alaycı bir sesle. "Ve iyi eşlerin yaptığı gibi onu sevinçle karşılayacaksın ya da kız kardeşin gibi zaferden dönerken kanatlarını kıran korkakların bedelini ödeyeceksin: tavşan kalpli kuzgun." Onun daha da yaklaştığını hissetti. "Senin göğsünün altında nasıl bir kalp atıyor, karıcığım? Sen avcı mısın yoksa avlanan mı?"

Karısı mı? "Noelle nerede?" diye haykırdı, parmakları adamın çıplak omuzlarına saplanmıştı. "Nerede o?"

"Zümrüt kitabı ara," diye karşılık verdi, kadının kesen bir basınçla kendini içine gömdü. "Kendini benim yazılı sözüme bırak ve onun seni benim okum gibi delip geçmesine izin ver. Sadece orada uçmayı öğreneceksin." Bir örümceğin kucaklayışına benzeyen teni, sıcaklığıyla onu tamamen içine çekmekle tehdit ediyordu. "Kız kardeşin kuzgunların ulaşamayacağı bir yerde, ama sen onların yuvasına düştün ve ben sana kendi adını unutturacağım."

Gözleri tanıyarak açıldı. "C-Cal?"

"Evet, küçük serçe. Ben buradayım." Adam kalçalarını kıvrarak öylesine büyük bir acıya neden oldu ki, kadının sesi cam kırıkları gibi titredi. Dudakları, uzun zamandır tanıdığı bir aşığın rahat coşkusuyla boğazını okşadı. "Kavga ederken çok güzel görünüyorsun. Ama yakında benimle dövüşmek istemeyeceksin, Nadine. Yakında -çok yakında- bana ne istersem vereceksin."

Ve sonra dişlerini kızın boynuna geçirdi.

Nadine'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Cal'in rüyasında ısırdığı yer boğazını sızlatıyordu. Uykusunda tüm çarşafı tekmelemiş ve gömleğinin çıplak kalçalarına kadar çıkmasına neden olmuştu. Bacaklarını kaydırdığında, kendi uyarılmışlığının soğuk öpücüğünü hissedebiliyordu.

kaç? Telefonuna baktı. Erken. Kız kardeşinin kocasının erkek kardeşi tarafından becerildiği garip, çarpık ıslak rüyalara uyanmak için çok erken.

Gözleri Caledon Cullraven ve geyiğin resmine gitti. Kazağı yine düşmüştü. Nadine yataktan kayarak çıktı ve resmi aldı. O şey bütün gece ona bakarken kâbus görmesine şaşmamalıydı.

Gerçekten çok yazık oldu. O ürkütücü tabloyu saymazsak, gelin odası masal kitaplarından fırlamış gibiydi. Yatak şimdiye kadar uzandığı en yumuşak şeydi ve o zengin oymalı direkleriyle bir sanat eserine benziyordu. Ve Passer Ormanı'na yukarıdan bakan pencereye oturduğunda, kendini havada asılı gibi hissediyordu.

Serçe gibi mi?

Huzursuzca yerinden kıpırdandı. Şimdi *bu* düşünce neden gelmişti?

Gözleri odayı taradı, içindekileri gözden geçirdi. Makyaj masası, yastıklı sandalye, dolap. Bakışları bir an için altın dikişli kalın beyaz duvar halısına takıldı ama bunda kötü bir şey yoktu. Bu sadece bir bakire ve tek boynuzlu atı gösteriyordu ve hiçbirisi öldürülmüyordu, bu ailenin şiddete olan eğilimi göz önüne alındığında, oldukça dikkat çekici bir itidal gösteriyordu.

Güzel goblen, diye düşündü anlamsızca. Güzel duvar halısı. Gözleri geyik resmine kayd.

Kötü resim. Git başımdan.

Eğlenceli bir kahkaha atarak spor çantasına doğru ilerledi ve çıplak ayaklarıyla tahtalara takıldı. Tahtalar ayaklarının altında gıcırdarken hafifçe küfretti, küçük bir ve zıplama hareketi yaptı. Seslerin derinlikleri farklıydı; bazıları keskin, bazıları ise derin bir inilti gibiydi. Nadine perdeleri çekip kapattı ve bir kot pantolon giymeden önce iç çamaşırını değiştirdi. Geceliğini toparlayıp yatağın üzerine gelişigüzel fırlatırken, *bütün bunlara alışabilirim*, diye düşündü.

Alan, lüks, büyük sessizlik hissi. Cazibesi bağımlılık yapıyordu. *Ama ne pahasına?* diye sordu kendi kendine, sütyenini sıkarken ve kollarını düğmeli gömleğinin içine sokarken. *Bu evdeki herkes o kadar tuhaf ki, insan olmayı unutmuşlar.*

İçini çekti, döndü ve Cal'ın kapıda durduğunu gördü. Onu izliyordu.

Lacivert pantolonu ve beyaz gömleğinin içinde, dalgalı saçlarıyla Viktorya dönemindeki atasına o kadar çok benziyordu ki, bir an için korkudan sersemlemiş bir halde yere çakıldı.

(Onu düşünüyor musunuz?)

Gömleğini sıkıca tutarak hareketlendi. "Ne yapıyorsun burada? Çık dışarı."

"Peşinde koştuğun ev turuna çıkmak isteyip istemediğini görmek için gelmiştim," diye cevap verdi. "Ama sonra çok daha çarpıcı bir manzarayı seyretmek için durdum."

"Kapıyı kapat!"

Gülümseyordu, ama bu tarafta kendisi vardı ve gülümsemesinde onu korkutan vahşi bir kenar vardı.

Gömleğini daha sıkı kavradı. "Hayır, hayır! *Cal*," diye itiraz etti, adam kasıtlı olarak yaklaştığında sesine bir korku notası girdi. "Çık dışarı yoksa ben-"

"Ne, çılgılık mı?" Adamın ellerinden biri, dans ederken kullandığı aynı dikkatsiz zarafetle kızın bileğine dolandı ve onu gövdesinin sert hatlarına doğru itti. "Bunu yapmak istediğini sanmıyorum," diye fısıldadı, bir parmağını yanağında gezdirdikten sonra kolyesine taktı ve yüzünün kendisine doğru dönmesini sağlayacak kadar kuvvetle çekti. "Ben burada seninleyken olmaz."

Kolyenin, kalbinde yankılanan sessiz bir başparmakla kaburgalarına doğru düşmesine izin verdi. Bluzu tekrar açılmıştı ve aynı kasıtlı duyguyla göğsünün kabarıklığını izledi. "Tabii ki bu bir spekülasyon. Ve avukatlar olarak spekülasyon konusunda kurallarımız var. Ama benim kendimi kısıtlamam bir yere kadar." Durakladı, tekrar ona baktı ve elinin dantelin altında sertçe yükselen göğüs ucuna yaklaşmasına izin verdi. "Test etmek ister misin?"

Nadine onu iterek boğuk bir ses çıkardı, etleri onu hissetmekten, onun yakınlığından, onun varlığının baştan çıkarıcı tehdidinden yanıyordu. Onun kollarındayken başka bir şey düşünmek imkânsızdı ve hepsi çok fazlaydı. "Bırak beni," diye bağırdı. "*Lütfen*."

Adam içini çekerken göğsünün inip kalktığını ve yatağın kenarına çökerken demir pençesinin gevşediğini hissetti. Yeterince büyük bir yatak gibi görünüyordu, ama o üzerindeyken daha az öyle görünüyordu, şu anda ona taş üzerindeki kanı hatırlatan kırmızımsı ela gözleriyle ona bakıyordu.

"Çık dışarı," dedi, tişörtünü karıncalanan teninin üzerinde tekrar kapalı tutarak.

"Seni buraya koymaları çok yerinde olmuş," dedi, ellerini yorganın üzerinde yumuşatarak odaya bakarken. Gözleri bir an için yerde duran ve kadının resmi örtmek için kullandığı kazağa takıldı ve ağzının seğirdiğini gördü. "Burası tüm Cullraven gelinlerini koydukları yer. Buraya tek boynuzlu at odası diyorlar, malum sebeplerden. Buraya geldiklerinde çoğu bakireydi."

"Ben gelin *değilim*." Kelimeler şiddetle ağzından döküldü. Bu fikrin onu neden bu kadar rahatsız ettiğinden emin değildi ama ediyordu.

"Sadece gelin olmadığın için mi?" Çılgınca ondan uzaklaşırken kahkaha atan adamın nefesinin ılık pufunu karnında hissetti.

"Her iki durumda da amaç aynı. Masum kızların namusunu kötü kalpli, açgözlü kocalarından korumak."

Nadine öfkeyle ona sırtını döndü ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde düğmeleri iliklemeye başladı, ama elleri beceriksizdi ve karnının alt kısmında erimiş kurşun gibi hissettiren derin bir ağrı vardı. Cal bunu eğlenceli buluyor gibiydi çünkü kalbi yumruklarına çarparken onun yine güldüğünü duydu.

Başını genç kızın kucağına koymuş olan dokuma tek boynuzlu ata baktı. "Kulağa karanlık çağlardan kalma bir şey gibi geliyor."

"Size eski kafalı olduğumuzu söylemiştim. Gerçi bu odaya girmeyeli epey oldu. Bariz hizmetçi eksikliğinin yanı sıra, bu ev o kadar büyük ki, bazı bölümlerini görmeden haftalar geçirebilirsiniz - ta ki birinde bir şey ilginizi çekip size içeri girmeye değer olduğunu hatırlatana kadar."

"Sen tam bir pisliksin!" dedi, etrafında dönerek. "Buraya neden geldin ki?"

"Kapıyı açık bıraktın, küçük serçe. Bazıları bunu bir davet olarak görebilir."

"Kesinlikle kapattım."

"Emin misin?" Gözleri karardı. "Daha önce açık duruyordu. Sadece bu sabah geçerken fark ettim - sen küçük gösterini yaparken."

Onu boğmak istedi. *Bahse girerim bundan hoşlanacaktır*, diye fısıldadı zihninin karanlık bir köşesi ve zihninde aniden beliren görüntüler, onları uzaklaştırmak için hızla gözlerini kırıştırtmasına neden oldu. Adamın dokunuşunun belli belirsiz izlerini hâlâ hissedebiliyordu, tenindeki sıcak ateş izleri gibi.

"Fark ettiniz," diye tekrarladı, sesini sabit tutmaya çalışarak. "Ben pek çok şeyi fark ederim. Bu yüzden yaptığım işte bu kadar iyiyim."

Dün gece kapıyı kapatmış mıydı? oldukça emindi ama hayır. artık eskisi kadar emin değildi. Eğer düzgün kapanmamışsa -ya da biri açmışsa- menteşelerin gıcırdayarak açıldığını duyması gerekmez miydi?

Şimdi düşününce, penceredeyken bir gıcırtı duyduğunu fark etti. Döşeme tahtalarından geldiğini düşünmüştü ama muhtemelen kapıdan da gelmişti.

Bu da Cal'ın açtığı anlamına geliyordu.

"Umarım insanları uyurken de *fark etmiyorsunuzdur*," dedi soğuk bir şekilde.

"Nadine," dedi nazikçe azarlayarak, "eğer benim yanımda kendini gerçekten güvende hissetmiyorsan, belki de kapını kilitlemelisin - tabii kendini benim merhametime bırakmaktan hoşlanmıyorsan."

Kadın ona ters ters bakarken, adam usulca ayağa kalktı.

"Personelden size biraz kahvaltı ayırmalarını istedim. Tahmin edebileceğiniz gibi bu evde her şey çok çabuk bitiyor ama sizin için aldığım her şey tamamen güvenli."

"Öyle mi," dedi açıkça.

"Yeterince güvenli. Artık terbiyeli olduğuna göre, neden benimle aşağıya gelmiyorsun? Sonra sana evi gezdiririm."

"Bu turda gaz lambası var mı?" diye tersledi. "Çünkü onlara düşkün görünüyorsun."

"Mm, oldukça eşek arısısın, değil mi? Ben de senin kız kardeşin gibi tatlı, uçarı bir şey olacağını sanıyordum."

Bu canını yakmıştı ve yakmamalıydı, çünkü kimseye *tatlı* borcu yoktu. Ama güvensiz ve beceriksiz olarak büyümüş ve tüm hayatını bunun için yargılanarak geçirmişti. Kendine bir şekilde, güzel olamıyorsa bile iyi olabileceğini söylemişti. Güzel. Ancak tüm hayatını *kibarlık* üzerine inşa etmek, insanların onu ezip geçmesine neden olmuş ve iş kendi ayakları üzerinde durmaya geldiğinde çaresiz hissetmesine yol açmıştı. Çünkü bu *hoş* bir şey değildi.

Ve eğer iyi biri değilse, hiçbir şeyi yoktu.

Kız şaşırmış görünüyor olmalıydı, çünkü adam, "Sorun değil, Nadine. Benim için tatlı olmana gerek yok."

Dick. Saçının bir tutamını çekiştirmek için uzandığında başını geri çekti ve kapıya doğru yürüdü. Cal onu takip etti, saldırgan ve oyuncu bir köpek gibi topuklarını ısıırıyordu, durumdan aldığı zevk açıkça ortadaydı.

Nadine tedirginlikle koridora baktı ve dünkü hizmetçiyi gördü. Cal'ın ona Holly dediğinden emindi. Holly sanki adını duymuş gibi başını kaldırdı ve Nadine, kadın onu ve Cal'ı yatak odasından çıkarken izlerken boğazında yavaş yavaş bir sıcaklık hissetti.

"Neyse ki ılık atmadın." Sesi kızın kulağına çok yakın geliyordu. "Uysal küçük gelinler için tasarlanmış bir odada benimle boğuk boğuk bağırdığını duyan birini dnsene."

Nadine sıçradı. "Kes şunu," diye tısladı. "Ailenle başımı belaya sokacaksın."

"Sevgilim," dedi derin ve gven veren bir ses tonuyla, "bence zaten ylesin."

Sevgilim mi? Titredi. "Bu bir tehdide benziyor."

"Gitmek için çok geç değil, Nadine."

Gitmek mi? Bu evi mi? Bu kasabayı? "Gidemem."

"Pekala," dedi, tüm atalarının gözleri önünde gıcırdayan merdivenlerden inerlerken sesi pek de zgn çıkmıyordu. "O halde kaderin imzalandı ve mühürlendi, değil mi? Tıpkı bu eve özgürce giren diğer tüm ruhlar gibi."

Nadine ona sertçe baktı. "Perili olduğunu söylemiyorsun değil mi?" "Sen söyle," dedi yüzünde garip bir yoğunlukla.

Oh güzel, kabus görmek için bağka bir şey.

Evin geri kalanıyla kıyaslandığında son derece neğeli olan mutfağa girdiklerinde, gllerle tıka basa dolu olmasa bile memnun bir şekilde gözlerini kaçırdı. Nadine gllerin kokusunu hâlâ alabildiğine neredeyse yemin edebilirdi, ancak bir yıl sonra kokuları kesinlikle solmuğ olacaktı.

Buzdolabında onun için sakladığı yumurta, pastırma ve kruvasanlar, soğuk olsalar bile, lokantada yediklerinden çok daha iyiydi. Adamın kendisine dokunma ve alay etme şekli yüzünden hâlâ kızgın ve utanç içinde olmasına rağmen, erkenden kalkıp ona yemek getirdiği için istemeden de olsa minnettarlık duydu.

Cal'ın yanında olmak, bir ısı lambasının altında kaynayarak ölmek gibiydi. Onun yanında kendini sersemlemiş ve beceriksiz hissediyordu, o kadar ki ondan ve onun bir sonraki hamlesinden bağka bir şey dğnemiyordu ve bunu nasıl durduracağını ya da durdurmak isteyip istemediğini bilmemekten nefret ediyordu, çünkü bazen Cal ona öyle şeyler söylüyordu ki, kendini öyle kötü hissediyordu ki.

Son lokmayı ağzına götürür götürmez bir hizmetçi gelip tabakları kaldırdı ve Cal neredeyse hiç dokunmadığı porselen kahve fincanını bir kenara bıraktı. "Evi görmeye hazır mısınız?"

"Numara yok mu?" diye sordu temkinli bir şekilde, boynunu ovuğturarak.

"Söz vermiyorum. Ama uslu durmaya çalışacağım." Gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı. "Bu kadın çoğunu zaten gördüğüne göre, en tepeden başlayıp aşağıya doğru ilerleyebiliriz."

Yine de merdivenlerden çıkarken ayağı takıldı ve adam onu sabitlemek için hemen uzanmasaydı uçup gidecekti. Nadine onun dokunuşundan çekindi ama bu kez ısrar ettiğinde onu sarsmadı. "Dikkatli ol."

"Orada bir şey vardı. Ama ben bir şey göremiyorum."

"Bu evde çok fazla gevşek tahta var. Size doğru fırlama eğilimindeler."

Nadine parmaklıktaki tutuşunu sıkılaştırdı. *Tek şey onlar değil.* "Neden onları tamir etmiyorsun?"

"Birçoğu boyutsal kereste. Standart dışı," diye açıkladı. "Ama aynı zamanda, bu eski evlerin yıpranma ve yaşlanma şekli de bu. Kesinlikle gerekli olmadıkça onları restore etmek zevksizlik olarak görülüyor."

"Buna kim karar veriyor? Eski ev polisi mi?"

"Annemle babamın görseniz gülmezsınız," dedi kuru bir sesle. "Tarihi topluluğu yöneten hanımlar, kötü düşünülmüş tadilatları yasadışı hale getirebilselerdi, insanları anında hapse atarlardı. Sanırım istediklerini yaptırmak için silah kullanmadıkları için şanslıyız."

Komik biri. Neredeyse gülecekti ve tam zamanında kendini tuttu - ama gülümsemesini engellemek için tam zamanında değil. Tanrım, neden komikti ki? Çekici olmayan bir adama direnmek kolaydı; sadece öyle olduğunu bilmekle kalmayıp, cazibe cephaneliğindeki her parlak silahı size karşı sürekli ve başarıyla kullanıyorsa daha zordu.

"Gülümsüyorsun," dedi. "Çünkü gülünçsün."

",," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Düğünde, senin sadece kız kardeşinden daha güzel olabilirsin. Ama gülümsediğinizde, buna hiç şüphe yok. İnsanın içini aydınlatıyor."

Birçok duygu, parlak renkli ışıklar gibi içinde titreşti. Gülümsemesi olduğu hızla kayboldu ve boğazının hissetti. "O kayıpken bunu söylemek çok kötü bir şey."

"Biliyorum," dedi. "Ama yine de bilmen gerektiğini düşündüm."

Neden? Sormak istedi ama sormadı. Kibirli ya da incinmiş görünmeden bunu yapmanın bir yolunu bulamadı, bu da onun iltifatlarından olması gerektiğini düşündüğü kadar rahatsız olmadığını bilmesiyle daha da kötüleşti.

"Yani ev neredeyse hiç restore edilmemiş mi?"

"Evet. Annemin bir yıl önceki turundan ne kadarını hatırladığınızdan emin değilim ama duvar kağıdını fark ettiğinizden eminim," dedi Cal, hızlıca konu değiştirirken duvar kağıdının koyu parlaklığını izleyerek. "Hepsi Çin'den ithal edilmişti. Yelpaze palmiyeler blok baskı ile yapıldı ve lamba siyahı ve bronz tozu ile boyandı. Mobilyaların çoğu da orijinal. Buraya İngiltere'den getirildi."

"Bu çok-"

"Rahatsız edici mi?" diye sordu. "Evet, öyle olması gerekiyordu."

O hâlâ bunun tuhaflığını düşünürken koridordan aşağı indiler. Tüm bu koridorlar yanında başka biri yürürken daha az yasaklayıcı görünüyordu ama bunun tek sebebinin yalnız olmaması olduğunu biliyordu. Gölge köşelerde atlamaya hazır sinsiler gibi pusuya yatmış, dişlere ve boynuzlara benzeyen parşömenleri olan keskin, köşeli mobilyalara baktı. "Evinin korkutucu olmasını mı istiyordu?" Nadine açıklığa kavuşturdu.

Cal cevap vermek yerine, "Burası babamın odası," dedi. "Sanırım şu anda orada, o yüzden içeri girmeyeceğiz. Ama geleneksel olarak her zaman Ravensgate'in Efendisi'ne ait olmuştur. Aile arması duvarların üzerinde asılıdır-Venari, *dormire: in hoc est salus*. Avlanmak, uyumak: hayat budur."

Nathaniel'le yaptığı tatsız konuşmayı hatırlayınca bir huzursuzluk hissetti ve onun yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ederek etrafına bakındı. "Onu gördüm," diye mırıldandı. "Yanlışlıkla içeri girdim."

"Sende var. O zaman çabuk hareket et." Sesinde acımasız bir ton vardı. "Burası annemin odası, gerçi gündüzleri dairelerini kilitli tutar. Hizmetçilerin bile girmesine izin verilmez. Rahatsız edilmekten hoşlanmaz."

Başka bir uyarı mı? Muhtemelen. "Peki ya baban?"

"Onda ana anahtar var."

Odessa'nın odası tamamen beyazdı. "Buraya kuğu odası diyorlar." dedi Cal, kuğuya benzeyen duvar lambalarını ve bir gobleni göstererek

daha fazlasını tasvir ediyordu. Öte yandan Ben'in odası oldukça sertti: maun mobilyalar ve koyu altın rengi jakarlı kumaş, odayı dar ve soğuk gösteren siyah vurgularla birlikte. Nadine, Noelle'in birkaç eşyasının etrafa saçıldığını gördü ve Cal izlerken kız kardeşinin döküntü elbiselerinden birini eline aldığında yüreği burkuldu.

Sonra onu izlediğini fark etti ve ipeğin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi, yine de sanki bariz bir şeyi kaçırmış gibi geriye doğru son bir kez şüpheyile bakmaktan kendini alamadı. "Geri kalan eşyaları nerede?" diye sordu aniden. "Nathaniel onun odasının eskiden benim olduğunu söyledi."

Cal'ın yüzü titredi. "Depodalar." "Şimdiden mi?"

Cevap vermedi ve Nadine'in kaşları daha da çatıldı.

Sadece birkaç haftadır kayıp, neden eşyalarını depoya koysunlar ki?

"O zaman onları gözden geçirmek isteyebilirim," dedi

uyarırcasına. "Elbette," dedi Cal. "Seni daha sonra oraya götürebilirim."

Koridordaki kapıların çoğu kapalıydı ve verdiği söze rağmen Cal, "büyük" bir turdan bahsederken, tıpkı kız kardeşinin eşyalarının nerede saklandığını söylemediği gibi onları da açmadı. "Isıtmadan tasarruf etmek için çoğunu kapalı tutuyoruz. Yalıtım çok zayıf. Cereyan yapıyor. Zaten bu kapıların çoğu eski hizmetkâr koridorlarına açılıyor. Eskiden yardım görmemenin daha zevkli olduğu düşünülürdü. Bir ev kendi kendini idare etmeli."

Nadine, "Bu çok boktan," diye ağzından kaçırdı.

"Katılıyorum." Hafifçe gülümsedi; Ben'in odasından ayrıldıklarından beri ilk kez gülümsemişti. "Bu seni şaşırttı mı?"

"Seni hiçbir şeye şaşıracak kadar iyi tanımıyorum. yap."

"Bundan şüpheliyim. Sende beni endişelendiren bir merak havası var. "Seni bütün gece şok edebilirim."

Neredeyse "Ne?" diyecekti ki, bunun sadece onun haklılığını kanıtlamak olacağını fark etti. Aslında, onun alaylarına sürekli olarak sessiz bir öfkeyle tepki vererek onun ne demek istediğini birçok kez kanıtlamıştı.

"Suskun görünüyorsun Nadine," dedi. "Öyle ?"

Ona döndü. "Her iki saniyede bir adımı söyleyip durmana gerek yok."

"Doğru," dedi. "Benimki de diyebilirsiniz. Bu arada, burası benim yatak odam." Adam onunkinin yanındaki kapıyı açarken, kadın skandal ve öfkeyle adamın geniş sırtına baktı. Onun odası onunkinin yanında mıydı? Bunca zamandır? Ayrıca, bu ne *cüret*.

Nadine içeri bakmadan önce derin ve sakinleştirici bir nefes aldı, Argentum'daki herkesin onda fazlasıyla bulunduğunu iddia ettiği ahlaksızlığı görüp görmeyeceğini merak ediyordu. Şimdiye gördüğü tüm diğer odalar gibi onunki de güzeldi ama erkeksi zevklere göre dekore edilmişti. Ben'in odasıyla aynı ağır maun mobilyalara sahipti ama renkler daha koyu ve sakindi: bolca zengin, koyu, gece mavisi. Burada da Ben'in seçip seçmediğini merak etmesine neden olan daha fazla tablo ve altında küçük bir tilki serçesinin ebediyen korunduğu cam bir kubbe vardı.

Serçeleri say.

Temkinli bir şekilde birkaç adım daha attı ve güvenli bir mesafede olduğundan emin olmak için Cal'a baktı. Önce serçeye yöneldi, ama zengin bir adamın biblosu olmak için hayatını feda eden bu küçük yaratık için duyduğu üzüntü dışında bir şey bulamadı.

Cal'ın gözlerini fark edince kollarını kavuşturdu ve odanın geri kalanını incelemeye koyuldu. Dizüstü bilgisayar dışında, buradaki en modern şeyler kitaplardı. En alttaki iki raf hukuk metinleriyle doluydu ve diğer her şey klasik edebiyat, şiir ve korkunun eklektik bir karışımıydı. En üstte, düğünde yakasına taktığı küçük kuzgun rozeti vardı.

"Senin odanın da bir adı var mı?"

"Kuzgun odası," dedi. "Mavi-siyah duvar kâğıdı ve kontrplak yüzünden."

Kendi duvarında asılı olan duvar halısını incelemek için dönerken buruşuk yatağa bakmadı. Gerçi bu duvar halısında tek boynuzlu atlar ya da bakireler yoktu; bunun yerine, pahalı kumaşa zengin bir şekilde işlenmiş, ağaçlardan oluşan bir bordürle çevrelenmiş bir av partisi tasvir ediliyordu.

"Bu eski görünüyor," diye mırıldandı, parıldayan iplikleri incelemek için daha yakına eğildi.

"Ortaçağdan kalma," dedi, hâlâ onu izliyordu.

"Ne?" Nadine geri sıçradı, elleriyle ağzını kapattı, sanki nefesi ağzının parçalanmasına neden olacaktı gibi. "Gerçekten mi?"

"Biz çok eski bir aileyiz. Bakın, burada aile armasını görebilirsiniz." Siyah kanatlı bir kuşun pençeleriyle bir armayı kavradığı tepeyi işaret etti. Nadine altında, titrek harflerle CULLEHRAVEN yazdığını gördü. "Korunmuş. Nasıl olduğunu sorma, annem bilirdi. Ama bu yün. Ve buradaki parlak iplikler yaldızla sarılmış. Çok pahalı, özellikle de o zamanlar."

Adamın göğsünün sırtına değdiğini hissetti ve adam aniden etrafına uzanıp kumaşı kenara çekti. Adam küflü örtünün arkasındaki kapıyı ortaya çıkarınca kadının protestosu bir ünleme dönüştü. *Gizli bir kapı!* Kız ona baktı ve o da başını salladı.

Şimdi temkinli davranarak kapıyı çevirdi ve üç ayak uzunluğunda bir koridor ve başka bir kapı ortaya çıktı. Örümcek ağları tavanda uçuşurken, cereyan eski ahşabın tatlı kokusunu yayıyordu.

"Şu ipucu nerede?"

"Dene ve gör."

Nadine küçük koridora adımını attı, onu içeri kilitleyip kilitlemeyeceğini merak ediyordu. Onu gizli geçide hapsedip sonra da çekip gitmek iyi bir şaka olmaz mıydı?

Omzunun üzerinden arkasına baktı ve adamın aklını okuyormuş gibi ona gülümsediğini gördü. Böyle bir adamın ona bu şekilde bakmaya ve ona gizli kapıları gösterirken *güzel* olduğunu söylemeye hakkı olmadığını düşündü. Bu bir oyun gibiydi ama ne daha önce oynadığı ne de kazanma umudu olduğu bir oyuna benziyordu.

Meydan okuyan bir alaycılıkla kapıyı açtı ve kendini kendi yatağına bakarken buldu.

Yatak odası onunkine açılıyordu.

Nadine bir adım geri attı ve onu dar koridorda takip eden Cal ile çarpıştı. Cal'ın kolları onu sardı ve onu kendine doğru çektiğinde dizlerinin çözülmeye başladığını hissetti.

"Bu hep burada mıydı?" diye sordu hafif tiz bir sesle. "Caledon Cullraven karısının yanına gelebilmek için bu koridoru inşa ettirdi. gecenin içinde." Diğerlerinden daha hafif olan bir zemin parçasını tekmeledi.

Bu hareket adamın kalçalarını kadının içine doğru itti ve kadının nefes alışını kesti, neredeyse büyük büyükannesinin kocasıyla gizli buluşmalarının olduğu odada kaldığının çıkmasından duyduğu dehşeti gölgede bırakacaktı. "Eskiden burada beklediği küçük bir bank vardı. Onu bekletmeyi severdi."

Adamın eli kalçasının üzerinde gezindi ve orada kaldı, bel kemerini okşadı, sonra elleri aniden sıkılaştı ve onu kendi etrafında döndürdü. Yüz hatlarında şimdi odaklanmış bir yoğunluk vardı, sanki bir insanı gerçekte kim olduğunun özüne kadar yontabilen güzelce bilenmiş bir bıçak tarafından yontulmuşlardı.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Şu kapının kilitli olup olmadığını merak ediyorum," diye ağzından kaçırdı.

Boğuk ve derin bir kahkaha attı. "Öyle olsa bile," dedi ve başparmağıyla yüzünü yukarı kaldırırken dikkatle ona baktı. "Bir saniyeliğine bile olsa, bir kapının beni durdurmaya yeteceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Demek bu buydu, diye düşündü, aynı anda hem korkmuş, hem hayal kırıklığına uğramış, hem de rahatlamıştı. Bu onun için sadece bir oyundu. Kız teslim olur olmaz kemerini çentikleyecek ve onu serbest bırakacaktı. Muhtemelen şimdi ona teslim olmalı ve bu işi bitirmeliydi ama onun tuhaf gözlerine bakarken ve kendisini izlemesini izlerken, hareket edemediğini hissetti.

"Sana gelirdim, minik serçe." Parmağının ucu kızın alt dudağında gezindi. "Gelmemi ister miydin?"

Arzu, beyaz bir şimşek gibi içinden geçti. Nasıl olacağını hayal edebiliyordu. En kötüsü de buydu. Kendisini beceriksiz ve aşırı tetikte hissetmesine neden olan imalı sataşmalar, bir tuzak gibi ortaya çıkabilecek yumuşak dokunuşlar, evet, onunla yatmanın nasıl bir şey olacağının çok canlı bir resmini çiziyordu. Kibar ya da nazik olmayacaktı ama iyi olacaktı ve onunla oynamayı bitirir bitirmez kalbini buradaki diğer ganimetler gibi delik deşik edecekti.

"Titriyorsun," diye fısıldadı. "Tıpkı küçük bir kuş gibi."

Ve sonra onu öpmek için eğildi, ellerini yukarı kaldırırken derinden gelen memnun bir sesle öne doğru eğildi, gömleği kaburgalarının etrafında sıkışana ve eli göğüslerinden birini kaplayana kadar onunla birlikte kaydırdı.

Nadine meme ucunu cimciklediğinde bir ses çıkardı, bu da onu tekrar yapmasına neden oldu, daha sert, onu gözlerine maruz bırakmak için dantel bardakla uğraştı.

Kadın bir adım geri atınca adam homurdanarak onu daha derinden öptü ve duvara yasladı. Bunun karanlık odalarda ve birbirine dolanmış çarşaflarda son bulan türden bir öpücük olduğunu biliyordu. Karanlık bir odadaydılar, yani zaten yolu yarılamlışlardı ve çarşaflar sadece birkaç adım ötedeydi. Nadine, adamın fermuarının çekilmesiyle korkmuş gibi bir ses çıkardı ve adam elini tutup onu kavradığında aniden sert, sıcak bir et hissetti.

Tanrım, diye düşündü, şaşkınlıkla ona bakarken, eli pantolonunun içindeydi.

"Hepsi senin yüzünden." Bu sözler en az elini dolduruşundaki ürkütücülük kadar şok ediciydi. Nadine konuşmayınca, adam onun elini kavradı ve bir adım daha yaklaşarak onu duvara yasladı. "Hâlâ bana işkence etmek istiyor musun, Nadine? Bazı önerilerim olabilir."

Parmakları istemsizce büküldü ve avucunun içinde adamın zonklamasını hissedince sert bir nefes verdi. Teni sıcak ipek gibi pürüzsüzdü ve parmakları üzerinde gezindiğinde ürpermesine neden olan kabarık bir damar izi vardı.

Sadece seni kullanıyor.

Ve o da senin onu kullandığını düşünüyor.

"I-"

Nadine ondan ürkererek geri çekildi, içinde utanç gibi çirkin bir his yükseldi ama daha da kötüsü, onun cinsel olarak uygun olduğunu varsayması hem alay hem de küçümseme gibi hissettirdi. Adamın kolunun altından sıyrıldığında, açık kapı aralığına doğru tökezledi, eşiğe takılıp kendi yatak odasına girdi, az önce maraton koşmuş gibi nefes alıyordu.

Omzunun üzerinden bir bakış atma tehlikesi geçirerek, kemerini yeniden taktığını gördü, o kadar kırgın görünüyordu ki, başka bir bağlamda, bu kadar kötü hissetmediği bir ortamda, komik olabilirdi. Ama ona attığı bakış boğazına bıçak saplanmış gibi olsa da, "Eninde sonunda kaçmana izin vermekten yorulacağım," dediğinde sözleri aldatıcı bir şekilde yumuşaktı.

Nadine karmakarışık saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ancak bunu yaptıktan sonra onun kendisine dokundurduğu elin aynısı olduğunu fark etti.

Elini yanına indirdi ve onun elini takip ettiğini gördü. "Bunu istediğimi düşündüğün için özür dilerim," dedi sert bir sesle. "Gerçekten sadece evi görmek istemiştım. Ve şimdi de, ah, bahçeyi görmek istiyorum. Lütfen."

"Oh, öyle mi, öyle mi?" Ses tonu acımasızca eğleniyordu. "Sanırım uslu duracağıma söz verdim. Ben daha aptalım."

Bu uğursuz sözlerle karanlık küçük koridoru terk ettiler ve bu kez yatak odasının kapısından dışarı çıktılar. Nadine'i rahatlatacak şekilde koridorda meraklı bir personel yoktu ve adam ona bir bakış daha attığında Nadine başını eğdi.

Artık senden nefret ediyor.

"Sakin ol, serçe," dedi, sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi. "Ben sabırlı bir avcıyım."

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

Adımları onları salonun önünden geçirdi. Nathaniel gazetesini okuyordu ama gözleri gazetenin üstünden onları takip ediyordu. "Onu ormana götürüyorsun, değil mi?"

"Hayır, aslında bahçe." Cal'ın yanıtı sıradan bir yanıtı ama içinde bir gerginlik vardı.

"Sadece onun senden uzaklaşmasına izin verme." Nathaniel elindeki kâğıdı salladı. "O küçük, hızlı bir şey. Dün gece nasıl koştuğunu görmeliydin."

Cal elini kadının sırtının alt kısmına koydu ve onu, panellerinden birinin içinde güzel bir cam tasarım bulunan bir kapıya doğru itti. "Buradan," dedi ve parmakları kızın omzunu demir kısıkaçlar gibi ısırırken sesi de tutuşu kadar hafıftı.

Nathaniel arkalarından seslendi: "Sanırım akşam yemeğinde görüşeceğiz." "Ne de olsa siz ailedensiniz."

Solaryum olması gereken yere girerlerken Cal nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Corrine'in düğünde şaka yaptığı gibi, *solaryumla* ilgili hiçbir şey yoktu; Nadine'in şimdiye kadar gördüğü en karanlık, en kasvetli odaydı ve *nemliydi* de. Odanın bunaltıcı sıcaklığı onu boğazına sarılan bir el gibi kavradı.

"o?" "Hiçbir şey."

"Bir şey yokmuş gibi gelmedi."

"Ailem çok eski kafalıdır. Kadınları eve getirdiğimizde bazı beklentiler içine giriyorlar." Boş saksılara, solmakta olan bitkilere ve eskimiş hasır mobilyalara baktı; sert bir bakıştı bu, neredeyse küçümseyici. "Babam yuva kurmam için çok hevesli."

Beni buraya sen getirmedin, demek istedi ama adamın onu o odada öpme şeklinden sonra mücadelecı olamayacak kadar korkmuş hissediyordu. "Ve sen istemiyor musun?"

"Kendimi hiçbir zaman evlenecek biri olarak görmedim."

Kaburgalarının altında keskin ve nahoş garip bir sancı belirdi. Yüzünün yarısı gölgede olan adam, kasabanın olmasını istediğı tehditkâr figürün her santimine benziyordu.

Helena *onun iradesinin çok derinlerde* olduğunu söylemişti ve Nadine şimdi bunu onun uzun ve zarıf bedeninde saklı olan tüm o güçte görebiliyordu. Düello yapmak ve ata binmek için yaratılmış bir vücuttu bu, heybetli ve görkemliydi; kendi başına bir Cullraven gelini için yeterince iyi olmadığını düşünmesine neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Eğer bile.

Öyle olmadığına dair bir his vardı içinde. Adamın buradaki hareketleri tanıdık olsa da, kendi evinde rahat olan bir adamın hareketlerine benzemiyordu.

Onun için ikinci oymalı cam kapıyı açmak üzere öne çıktı. "Önden buyurun."

Zar zor ehlileştirilmiş, arsız bir yeşillik patlamasının içine adım attı. Bahçe, ön taraftaki kadın-geyik heykelinin işçiliğine ve detaylarına benzer bronz heykellerle doluydu, ancak onun aksine, bunların hepsi tamamen doğal görünümlyüdü. Hayvanlar kendi yaşam alanlarında. Bir bıldırcın geçidi, bir geyik ve dişisi ve hatta büyük bir ayı vardı. Taş bir sehpanın üzerinde, uzun saplar üzerinde beyaz çiçeklerden oluşan bir serçeye bakan bir serçe bile vardı.

Nadine'e Beyaz Cadı'nın tüm düşmanlarını taşa çevirdiğı sarayı hatırlattı.

"Heykeltıraş kimdi?" diye sordu merakla.

Cal umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım zaman içinde kayboldu. Diğer her şey gibi."

Asık suratlı güzelliğine rağmen oldukça kasvetli ve asık suratlı bir bahçeydi. Çiçeklerin hepsi mavi ve beyazın serin tonlarında açmıştı; kıızılağaç kuzukulağı, kanyon kar süseni, beyaz civanperçemi ve acı bakla. Evin yakınlarında güller ve kamelyaya benzeyen bitkiler vardı ama bunlar, ekili kuzenlerine karşı tam bir savaş başlatmış gibi görünen yerli bitkiler tarafından yavaş yavaş boğularak öldürülüyordu.

Evin arkasında, diğer her şeyden uzakta, gölgede büyüyen ve çürük renkli çiçekler açan birkaç bitki kümesi vardı. O kadar çoktu ki, yapraklar bahçeyi ormandan ayıran ferforje çitleri kısmen sarmış, yer yer parmaklıkları neredeyse tamamen gizlemiş ve yapraklardan oluşan yoğun, karanlık bir duvar izlenimi vermişti.

Nadine, hepsi de yukarıya doğru bakan yıldız şeklindeki çiçeklere baktı ve sanki her an o ödemli taç yapraklarından kan ağlamaya başlayabileceklermiş gibi onları hafiften uğursuz buldu.

"Karaca otu bu mu?" diye sordu alçak ve huşu dolu bir sesle.

"Evet. Bunlar büyük büyükbabamın zamanından kalma orijinal bitkiler. Büyüleyici, değil mi? Bunca yıl hayatta kalmaları? Karaca otu genellikle ölüm ve gizemle ilişkilendirilir, ancak can çekişen şöhretlerine rağmen dayanıklı ve zehirlidirler."

"Zehirli!"

"Ah evet." Onlara kayıtsızca baktı. "Çıplak elle dokunursanız cildinizi yakabilirler. Ve yüksek dozda alındığında ölümcül olabilir. Büyük büyükbabamın böyle bir gücü kendi coşkulu duygularıyla bir tutmasını hep ilginç bulmuştumdur ama o Viktorya döneminden kalmaydı. Hastalıklı olma eğilimindeydiler."

(Onu hellebore'un altına gömdü)

Nadine toprağa baktı. Etrafındaki topraktan daha açık bir renge benziyordu.

"Onlarla kim ilgileniyor?"

"Bir bahçıvanımız var. Hizmetçilerden biri yapıyor, hangisi olduğundan emin değilim. Bahçe işlerini sever misin?" Cal elleri kemerinde bahçenin kenarlarında dolaşırken boş boş sordu. "Burada daha az gergin görünüyorsun."

Üstlerinde, öğleden sonra yağmuru vaat eden bulutlar fırtına gibi esiyordu. Nadine, hava pek soğuk olmasa da kollarını ovuşturdu. "Dışarıda olmayı her zaman sevmişimdir. Sorun olan insanlar." Tereddüt etti. "Bazen yeni yerlerde kendimi endişeli hissediyorum. Eskiden kaybolmaktan korktuğumu düşünürdüm ama sonra beni kimin bulabileceğinden korktuğumu fark ettim."

"Anlat bana Nadine." Onun ötesine, çitin ötesindeki kalın ahşap alana bakıyordu. "Kendini daha çok avcı olarak mı yoksa avlanan olarak mı görüyorsun?"

"Sanırım bunu hiç düşünmemiştim."

"Hiç mi?" Biraz daha yaklaştı. "Bir fikrin olmalı." "Avlanmak isteyip istemediğimi mi soruyorsun?" diye sordu endişeyle.

Cal'ın duruşu tanımlanamaz bir şekilde değişirken bakışları yukarı kaydı. "Öyle mi?"

Bu beni kimin kovaladığına bağlı. Bu düşünce, bulutların kırıldığı ve küçük bir ışının ayaklarının dibindeki toprağa yarı gömülü bir şeye göz kırpmak için aşağıya doğru süzüldüğü sırada ortaya çıktı.

Altın bir şey. Bir kolye.

İki kere düşünmeden önce eğilip onu aldı. Ama şeklini ve biçimini zaten biliyordu, çünkü onu binlerce kez görmüştü: üzerinde küçük bir N harfi olan altın bir kolye.

"Bu Noelle'in." Sesi sessizlikte çok yüksek çıkıyordu. "Hiç çıkarmaz."

"Öyle görünüyor." Cal hâlâ onu çaresiz hissettiren bir şekilde inceliyordu. Yüzü, babasıyla konuşurken takındığı o sert maskeye dönüşmüştü.

Bahçenin etrafına, boş ormana baktı. Ağaçlar o kadar sıktı ki, uzakta bir bulanıklığa dönüşüyorlardı ve yarı yarıya kız kardeşinin onlardan birinin arkasından görünmesini bekledi, ama hayalinde kız kardeşinin yüzü gri ve ceset solgunluğundaydı.

Nadine nefesini içine çekerek bir çam ağacına baktı.

"Dışarıda biri var," diye fısıldadı. "Ormanda. Biri bizi izliyor."

"Orada kimse yok," dedi kısa bir bakışla.

"Onları *gördüm*."

"Nadine." Cal onu karaca çiçeğe yuvarlanmadan önce yakaladı.

"Tanrım."

"Zincir kırıldı." Neden aniden bu kadar korktuğunu ya da zinciri neden ölümüne tuttuğunu bilmiyordu. "Tanrım, koparılmış gibi görünüyor. Sanki biri-"

Ona saldırdı.

Cal hiçbir şey söylemedi ama o kendini hareket ederken buldu. Onu evin içine götürüyordu. Kütüphaneye. Salonda değil de kütüphanede olduğu için memnundu. Bütün o ölü şeylerin önünde oturmak muhtemelen kalbinin patlamasına neden olurdu. Cal'in gömleğinin altında onu kavradığı yerdeki kasların hareket ettiğini hissedebiliyordu ve onu bırakıp kendi başına yürümesi gerekirdi ama yapmadı. Bunun yerine onun rahatlatıcı sedir kokusunu içine çekti ve gözlerini kapattı.

Önüne çömelmeden önce onu koltuklardan birine oturttu. Bunca eski kitap vardı ama hiçbiri ihtiyaç duyduğu soruların yanıtlarını içermiyordu.

"Nadine," dedi sinir bozucu bir şekilde, boştaki elini daha büyük ve sıcak olan elinin içine alıp hafifçe ovuşturarak. "Kendini tüm bunlara bulaştırman kız kardeşini kurtarmayacak."

N'nin ucunun keskin bir şekilde avucuna battığını hissetti. "O zaman bana yardım et." "Yardımlımı istemiyorsun," dedi Cal. "Benim fiyatımla olmaz."

Bir kütüphaneleri var, diye düşündü. Kütüphanelerde kitaplar vardır.

Gözleri, sanki mıknatısla çekiliyormuş gibi, Paris yeşili kumaşla ciltlenmiş üç kitabın bulunduğu cam vitrine doğru kayd. Cal'a göre bu kitaplar onun büyük büyükbabasına aitti.

Bir tanesi hâlâ kayıptı.

CHAPTER EIGHT

. . şiddete boyun eğme . .

Çok fazla suçluluk duygusu taşıyordu. Bu, insanların hayatta kalma ve ölüm hakkında size söylemediği bir şeydi: suçluluk. Ne kadar mantıksız olursa olsun, sevdiklerinizi kurtarmak için daha fazlasını yapmanız gerektiği hissi. Ruhunuzun derinliklerinde bunu *nasıl* yapacağınızı biliyor olmalıydınız.

Yıllarca, ailesinin ölümünden sonra bu duygunun onu tüketmesine izin vermişti. Şimdi burada olmasının nedenlerinden biri de buydu. Seyahat etmekten ve yeni yerlere yalnız gitmekten, Cal'a söylediği gibi yanlış kişi tarafından bulunmaktan korkmasına rağmen, Argentum'a Noelle için elinden geleni yapmaya kararlı bir şekilde gelmişti çünkü çocukken bu yetki kendisinden esirgenmişti.

Kendini bir daha asla o çaresiz, ezici keder duygusuna kaptırmak istemiyordu.

Ama onun için geldiğini hissedebiliyordu. Bu geniş odada oturmuş, kız kardeşinin kolyesini küçük bir çocuk gibi göğsüne bastırılmış, uğursuz kilitli kutusunun ardındaki zehirli yeşil kitaplara bakarken, onun yıkıcı bir dalga gibi yaklaştığını hissedebiliyordu.

Noelle ölmüş olabilir, diye fısıldadı o küçük ses. Gerçekten ölmüş olabilir. Ve bu aileden biri onu öldürmüş olabilir.

Cal elini dirseğine koyarak onu odasına geri götürdü. Birkaç dakika önce ne kadar acımasız olmasına rağmen, şimdi endişesi yeterince samimi görünüyordu. Ama Nadine, Cal'in iyi bir insandan ziyade iyi bir aktör olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı. Ve bu iyiydi.

Hatta daha iyi.

Çünkü eğer iyi bir insan değilse, o da onu sevmek zorunda değildi.

Çünkü eğer gerçekten endişelenmediyse, belki de başı büyük bir belada değildi.

Kapısının önünde durdu. "Endişeleniyorsan kolyeyi Rael'e verebilirim. Babasının onu almasını sağlayacaktır. Zaten topladıkları kanıtlara bunu da ekleyebilirler."

Noelle'in kolyesinin karanlık bir kanıt dolabında tek başına durduğu görüntüsü Nadine'in ağlamak istemesine neden oldu. Zinciri sıkıca kavradı. "Hayır."

"Emin misiniz? Kanıt olabilir." Sesi hafifti ama anlamadığı bir uyarı tınısı taşıyordu.

(Yardımlımı istemiyorsun)

"Hayır," dedi tekrar.

(Benim fiyatımla olmaz)

"Bu sana bağlı." Tereddüt etti. "Sanırım akşam yemeğinde görüşürüz."

Tek boynuzlu at gobleninin altındaki kapı da dahil olmak üzere *her iki* kapıyı da kilitleyip sürgülemekten önce onun gidişini izledi. Kilitler dayanıksızdı ve mekanizmaların yüz yıl sonra ne kadar iyi eskidiğinden emin değildi ama yine de kendini daha güvende hissetmesini sağlıyordu.

Gerçi yerde bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

Telefonunu eline almadan önce odanın içinde gergin bir şekilde birkaç tur attı. Thomas ona wi-fi şifresinin *raisetheblood* olduğunu söylemişti, çünkü tabii ki öyleydi. Ürkütücü kuş katili patriği ve onun çılgın heykel fetişini onurlandırmak için her şeyi yapardı. İster kupaları, ister mantraları, hatta isterse felsefesi olsun, Cullraven'lar bu adama duydukları saygıyı tehlikeli derecede fanatik seviyelere çıkarmış görünüyorlardı. Dışarıda liderlerine daha az hayranlık duyan tarikatlar olduğundan şüpheleniyordu.

Kendini yine o aptal resme bakarken buldu ve başını sallayarak başka tarafa baktı. Geyiğin gözlerindeki bir şey onu rahatsız ediyordu. Ona uzun süre bakamazdı.

"Selam tatlım," dedi Nikki ev telefonunu çevirdiğinde. "Beni iyi bir zamanda yakaladın. Ben de tam bir çıkış partisi düzenlemek üzereydim. Nasılsın? Arama nasıl gidiyor?"

"Nikki," dedi Nadine, zorlukla dengeli bir sesle. "Noelle'in kolyesini buldum."

"Ne?"

"Kolyesi. Onu buldum. Ama Noelle değil." Sesi kesildi.

"Ah, tatlım." Uzun bir sessizlik oldu. "Onu nerede buldun? Polise götürdün mü?"

"Hayır. Şerifin oğlu, Ca'nın oğullarından biriyle çok iyi arkadaş ve kolyeyi onların bahçesinde buldum."

İstediği şeyi eklemedi, yani bir aile yeni ve istenmeyen bir gelinden kurtulmak istiyorsa, sonsuz ağaçlarla çevrili bir kasaba ve her şeyden hoşnut bir şerif, bir kadını ortadan kaldırmak için mükemmel bir yol olurdu.

"Bahçede mi?" Nikki tekrarladi. "Kocasının bahçesini mi kastediyorsun?" "Evet," dedi Nadine. "Bir süredir oradaymış gibi görünüyordu."

"Kahretsin." Nikki kalemini düşürmüş gibi bir takırtı duyuldu. "O zaman hâlâ orada ne yapıyorsun? Eve gel. Hemen. Bunu polise bırak."

Korkularının gerçekleştiğini duymak onaylayıcıydı. Ama aynı zamanda korkutucuydu çünkü gerçekten içinde bulunduğu tehlikeyi pekiştiriyordu. Nadine o gizli kapıyı örten tek boynuzlu at goblenine baktı ve Evangeline'in bu odada oturup kocasının haber vermesini beklerken aynı korkuyu hissedip hissetmediğini merak etti. Acaba zalimleşecek mi diye.

(Titriyorsun. Tıpkı küçük bir kuş gibi.)

"Ben de bir şeyler buluyorum," diye kekeledi Nadine, gözlerini goblenden kaçırarak. "Bıraktığı notlar. Bir tanesi madendeydi... bir diğeri de bir tablonun arkasında. Gotik romanlardan fırlamış gibi. Gizli bir kapının ardında gizli bir oda bile var. Tanrım, bu ev. Sırlarla dolu. Onu bulacağımı ummuyorsa neden bunları benim için bıraktı bilmiyorum. Ve Nikki, yapamam. Onu hayal kırıklığına uğratamam."

Nadine neredeyse, "*O benim her şeyim,*" diyecekti ama tam zamanında yutkundu. Çünkü bu tam olarak doğru değildi; teyzesi vardı. Kilometrelerce uzakta olan ve muhtemelen aynı derecede çaresiz hisseden teyzesi.

Ama güvenli, diye fısıldadı ses. *Çok güvenli. Ona orada ulaşamazlar. Senin gibi değil.*

"Bu gerçekten hoşuma gitmedi Nad. Elinde ne varsa alıp polise vermelisin, *herhangi* bir polise. Bu kulağa gerçekten kötü geliyor."

"Sanırım öyle," diye fısıldadı Nadine. Durdu, koridora baktı ve nefesini tuttu. Duyduğu bir gıcırtı mıydı? "Sanırım kötü bir şey olmuş olabilir-"

Sinyal aniden kesildi, kayboldu. *Kahretsin.* Sinyal yok.

Telefonunu etkisiz bir şekilde salladıktan sonra pes etti ve hayal kırıklığı içinde yatak başlığına yaslanıp elini direklerdeki sarmaşık ve asterlerin üzerinde gezdirdi. Salondan başka ses gelmiyordu. hayal mi görüyordu diye düşündü.

Elleri, yavaşça yanına düşmeden önce oymalı karyola direklerine doğru sürüklendi. Uykuya daldığını hatırlamıyordu ama gözlerini tekrar açtığında perdelerden gelen ışığın rengi değişmişti ve midesi gurulduyordu. Nadine elini açtı ve Noelle'in kolyesini sıkıca tuttuğu için kırmızı izler kaldığını gördü. Kolyenin yatak örtüsüne düşmesine izin verdi ve telefonuna baktı. Saat 5:45. Yani saatlerdir uyuyordu.

Kimsenin beni uyandırmak için buraya gelmemesine şaşırdım, diye düşündü.

Başka herhangi bir şey söz konusu olduğunda çok az kısıtlamaları varmış gibi görünüyordu.

Noelle'in kolyesini, tablonun arkasındaki parşömen parçasıyla birlikte saklamak için geceliğinin cebine koydu. Sonra dikkatlice katladı, böylece açık valizinin üstünde düzgün bir kare şeklinde duruyordu.

Yemeğe hazırlanmak için daha bir saatten fazla zaman vardı ve Cal'ın annesi gibi bazı üyeler için düğünden beri onları ilk kez görecekti.

Hepsiyle aynı anda karşı karşıya oturma ihtimali korkutucuydu. Burada geçireceği zamanın büyük ölçüde arama ekipleri ve diğer lojistik işlerle geçeceğini düşünerek, çoğunlukla dışarıyı için hazırlanmıştı. Bu olmamıştı ve şimdi asla olmayacağından şüpheleniyordu.

Tanrım, çok soğuk ve resmîydiler. Sadece evlerine bakarak bile dış görünüşe her şeyden fazla önem verdiklerini anlayabilirdiniz. Nadine onların karşısına kayıp bir yürüyüşçü gibi çıkmak istemiyordu. Bu onlara fikir verebilirdi.

Oops, Nadine ormanda yürüyüşe çıktı ve bir daha geri dönmedi. Çok Kötü.

Yüzünü buruşturdu - onlar *katil değil*, aptal - ve birkaç tanesini attı. Üst üste giysiler giydi, her bir seçeneği reddederken onları geniş yatağın üzerine fırlattı. Sonunda koyu renk bir kot pantolon ve işlemeli siyah bir köylü bluzunda karar kıldı. Nikki Teyze, basın toplantısı yapmak zorunda kalması ihtimaline karşı yanına güzel bir bluz almasını söylemişti.

Her ikisi de bunun nedeni konusunda dikkatle dans etmişlerdi.

Nadine makyaj masasına gidip saçlarını toplamaya başladı ve tam o sırada boynunda garip bir iz fark etti. Neredeyse bir çürük gibi görünüyordu. *Ya da bir ısırtık.*

Topladığı saçlar, eğilip tahtayı kavrarken gevşemiş parmaklarından döküldü.

Cal'ın rüyasında ısırdığı yer boğazının yan tarafıydı.

Bu bir rüya mıydı? Birden kendini hasta ve korkmuş hissetti. Rüya ?

Camın diğer tarafındaki kız çok solgun görünüyordu, bu da patlamış kan damarlarının çok daha belirgin görünmesine neden oluyordu. Kapatıcı sürerken parmakları titriyor, çirkin izi gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

Birinin gizlice odasına girip ona bunu düşüncesi midesini geriyor ve paniğe kapılmasına neden oluyordu ama daha da kötüsü, saldırganın ahlaksız bir ressam gibi yaptığı işin sonuçlarını incelediği düşüncesiydi. Çıplak tenini incelemek. Belki de bir dahaki sefere neresini işaretlemek isteyebileceklerini düşünüyorlardı.

Tam olarak inlemedi ama yakındı.

Cal'ın karanlıkta o goblenli kapıdan içeri girip, bir karabasan gibi elbiselerini soyarak onun rüyalarına girdiği ve- ve- hayalini canlandırmak zor değildi.

(İyi ki çılgılık atmadın)

Makyaj masasından ve telefonunu ölümüne tutarak eline aldı. Birini aramak istiyordu ama kim olduğundan emin değildi. Onlarla *bu* şekilde nasıl yüzleşecekti?

Ne kadar korkmuş olsa da, odasında saklanmak daha kötü olabilirdi. Odessa ve Cal'ın onu nasıl kışkırttığını ya da Nathaniel'in o kaçarken nasıl gülümsediğini unutamıyordu.

Bu aileden biri onun sinmesi fikrinden çok hoşlanabilir.

Şahsen görmek isteyebilirler.

Nadine'in eli tırabzana sıkıca yapıştı. Cal'in daha önceki uyarısına kulak vererek ayaklarını merdivenlerde nereye koyduğuna dikkat etti. Resimler merdivenin aşağıya doğru inen eğimini takip ediyor ve ailenin çeşitli üyelerini resmediyordu. Bazıları işaretliydi, örneğin Benjamin Alexander Cullraven, Ben'e benziyordu ama daha açık renk saçları ve daha büyük bir burnu vardı.

Yanındaki kalp durduracak kadar güzel kadının portresinin üzerinde Adelaide Carmody Cullraven yazıyordu.

Nadine onun gülümsemediğini fark etti.

Merdivenin dibinde, inci damla küpeler ve yüksek yakalı bir elbise giymiş, gri saçlarını elmacık kemiklerinin zayıf etkisini artıran sıkı bir topuzla geriye toplamış, ciddi görünümlü bir kadının eski bir resmi vardı. Nadine resme şöyle bir baktı ve ismi görünce gözlerini kırıştırdı. Evangeline, ama salon portresinden çok daha yaşlı.

Nadine, ressamın, Nadine'in düşüncesine göre oldukça acımasızca, eserde bırakmayı tercih ettiği koyu göz altı halkalarına *bakarak, bir bok görmüş gibi görünüyor, diye düşündü.*

Ya da belki bu ev sizden bir şeyler götürüyordur.

Bu noktada, mutfağa giden yolu oldukça iyi biliyordu, bu yüzden orada bekleyen tek kişi bir hizmetçi olduğunda şaşırdı ve "ailenin her zaman yemek odasında yemek yediğini" bildirmeden önce küçük bir şok ünlemi çıkardı.

Cal bundan bahsetmişti, değil mi? Ama bu bir süre önce, düğünde olmuştu, o yüzden unutmuştu. "Bunun nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. Turda yoktu.

Hizmetçi sabırsız bir ses çıkardı. "Benimle gel."

Cevap beklemeden hızlı adımlarla odadan çıktı ve Nadine'e onu takip etmekten başka bir seçenek bırakmadı.

Yeşil kafesli duvar kâğıtları olan uzun bir koridordan geçip yan odaya girdiler; bu oda, en az on iki ayak uzunluğunda olması gereken sert ahşap bir masanın bulunduğu geniş ve açık bir alana açılıyordu. Geyik boynuzları ve demir zincirlerden yapılmış ağır bir avize masanın üzerinde asılı duruyordu ve keskin, organik kıvrımları rahatsız ediciydi ve sivri tavanın tepesinde birleşen kalın siyah ve beyaz şeritlerle boyanmış duvarların üzerine garip gölgeler düşürerek dev bir tepenin içine hapsedilmiş gibi rahatsız edici bir izlenim veriyordu.

Masa çoktan hazırlanmıştı. Altın çerçeveli porselen tabaklar, kristal kadehler ve masanın ortasında açılmış bir şişe şarap bekliyordu. Markayı tanıdığında Nadine'in yüreği ağzına geldi. Noelle'in Pineview yakınlarındaki küçük bir aile mülkünün müdürüyken çalıştığı şaraphaneden geliyordu. Ben'le evlenmeden önce.

Bunu onlara hediye olarak getirmiş olmalı. Bu onun yapacağı türden bir şeydi, düşünceli ve kendini övücü. *Ben nazik ve başarılıyım. Beni seçin.* Ben de onu seçmişti ve şimdi sanki hiç burada olmamış gibi gitmişti. Bunu şimdi ortaya koymanın amacı neydi? Hata mı? Yoksa kasıtlı bir zalimlik mi?

Nadine nereye oturacağı konusunda tereddüt etti, masa düzenine baktı. Hizmetçiye sormak için başını kaldırdığında kadının ortadan kaybolduğunu gördü. Onun yerine koridorda bir gölge titreşti ve ardından Nathaniel, üzerinde bir elbise gömleği ve buruşuk bir pantolonla odaya .

"Nadine," dedi. "Ne büyük bir zevk. Bu karanlık odada bir ışık kaynağısın."

"Ha, teşekkürler," dedi gergin bir şekilde, onun *tavsiyesini* hatırlayarak - *onu heyecanlandırmak*. Bilinçsizce bir adım geri çekildi, böylece sandalye ve masa aralarında kaldı. "Temiz oda."

"Bu yeni bir eklenti. 1920'lerin başı. Art deco diyorlar sanırım. Otur canım. Törende ayakta durmaya gerek yok. Lütfen, izin verin."

Masanın etrafında yürüdü, elini sandalyenin arkasına koyduğunda kadının kaskatı kesilmesine neden oldu, onu bir an bile yanıltmayan bir nezaket hareketiyle elini çekerken onu tekrar geri adım atmaya zorladı, çünkü döndüğünde gözleri bluzunun düşük yakasına gitti.

"Gergin olma," dedi adam, kız parmaklarının arasından sıyrıldığında. "Sana biraz şarap koyayım. Kız kardeşinin malikanesinden, biliyorsun."

"Fark ettim," dedi sıkıca.

"Olabileceğini düşünmüştüm. Çok dikkatli görünüyorsun." Ona gereğinden fazla büyük bir bardak doldururken göğsü sırtına bastırdı. "Odanı beğendin mi?"

Adam şişeyi dikkatsizce geri çekerken şaraptan birkaç damla göğsüne sıçradığında Nadine irkildi. Adam ona doğru uzandığında "Hayır," dedi. Eliyle şarabın üzerini örterek onu uzaklaştırdı. *Uzak dur benden, seni sürüngen.*

"mi?" dedi usulca.

"Tabii ki biliyor." Cal'ın yumuşak sesi Nadine'in suçluluk duygusuyla kapısına doğru yönelmesine neden oldu. O duvarına yaslanmıştı.

kollarını kavuşturmuş. "Kadınlar tek boynuzlu at odasına bayılır."

"Caledon," dedi Nathaniel, ayağa fırlayarak. "Geldiğini duymadım. içeri."

"Gerçekten mi? Seni bu kadar tuzağa düşüren şeyin ne olduğunu bana söylemelisin. tamamen."

"Biz de tam kızın kalacağı yer hakkında konuşuyorduk," dedi babası.

"Hm." Cal tembel bir tembellikle masanın etrafında dönerek Nadine'in yanındaki boş sandalyeye oturdu. "Caledon Cullraven'ın portresini bir kazakla örtmeye çalıştığından bahsetti mi?"

Her iki adam da ona baktı. "Gözlerini sevmiyorum," dedi belli belirsiz. "Ya da kanı."

"Ama kan hayatın nektarıdır," dedi Nathaniel. "Öyle değil mi Cal?"

"Nedir bu kan hakkında?" Odessa talep etti, düzeltti. içeri girerken elbisesinin lavanta rengi eteğini sıyırdı. "Ben yine kirli av gömleklerinden birini yıkamaya atmadı, değil mi?"

Gözleri Nadine'e takılmadan önce masanın üzerinde gezindi ve sonra gülümsedi.

"Oh, *Nadine*. Daha iyi hissediyor olmalısın. Thomas dün gece bize katılamayacak kadar bitkin olduğunu söyledi. Hepimiz senin için çok üzüldük, odanda öylece tek başına oturuyordun."

"I-"

"Resim sana kötü rüyalar mı gördürdü canım?"

Nathaniel onun karşısına oturmuştu. *Seni izlemek daha iyi, canım.* Korkunç düşünceler kafasına demir çiviler gibi saplanıyordu. -Seslendirmeye cesaret edemediği ama kulağının altındaki hassas yerin acı verici şekilde farkına varmasını sağlayan düşünceler.

(Kan hayatın nektarıdır)

Cal elini onun kalçasına koydu ve bir kez sıktı. Bir uyarı mı?

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Rüyalarımı hatırlamıyorum." Cal'a baktı. Yüzü ona dönüktü ama gülümsemedi.

"Ne yazık," dedi babası. "Bazı rüyalar hatırlanmaya değerdir."

Nadine kaskatı kesildi ve Cal'ın eli daha sıkı sıkıldı.

Tanrım, diye düşündü. Bu o muydu?

"Oğlumun daha önce size evi gezdirdiğini duydum," dedi Nathaniel, kalbinin hızla çarpmasına rağmen önceki konudan sıkılmış görünüyordu. "Pek hoşunuza gitmiş gibi görünmüyordu. Bahçe çok mu hayal kırıklığı yarattı?"

"Güzel bir ev," dedi otomatik olarak. "Çok ilginç."

"Komik," diye mırıldandı Nathaniel, kendi kadehini doldururken. "Buna korkutucu dediğini duydum."

Aklına kubbenin altındaki serçenin görüntüsü geldi. Kendini o serçe gibi hissetti, kapana kısılmıştı ve aval aval bakıyordu, sanki odadaki hava yavaş yavaş ciğerlerini terk ediyormuş gibi hissediyordu.

(Biri izliyor)

"Bunu yapmamak çok zor," dedi kısa bir öfke patlamasıyla. "Bu ev şiddete hürmet ediyor."

Nathaniel'in ağız ilgiyle kıvrıldı. "Bunu duydun mu Corrine? Nadine dekorasyonunuzun kabuslara konu olduğunu düşünüyor."

Yaşlı kadın kocasının yanındaki koltuğa oturduğunda gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kravat bel bir elbise giymişti ve saçları yarı açık yarı kapalı, çıplak omuzlarına ustalıkla dökülecek kadar açık bırakılmıştı.

"Evimiz senin zevkine uygun olmadığı için üzgünüm Nadine," dedi sert bir sesle. "Herkes tarihe değer vermiyor-" gözlerini indirmeden önce kocasına baktı. "Ya da geleneklere."

Nadine aralarına baktı ve söylenenden çok söylenmeyeninin olduğu şüphesine kapıldı. Birbirleriyle oynadıkları oyunda kendisinin sadece bir piyon olduğunu düşünüyordu.

"Sizi kırdıysam özür dilerim-"

Ben içeri girdi ve annesi ile Odessa'nın arasına oturmasını izlerken sesi kesildi. Evin müstakbel reisinin masanın başına oturduğunu tahmin etti ve Noelle'in muhtemelen diğer uca, Nathaniel'in yanına oturacağını içini kemiren bir hisle fark etti.

Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve yüzü tıraş edilmemişti. Ona her ne oluyorsa, yüzünü aynı anda ham ve cılız gösteriyordu, vahşi olan gözleri hariç.

"Merak ediyorum," dedi, "madem bu kadar sevmediğini iddia ediyorsun, neden burada kalıyorsun"

"Onu ben davet ettim," dedi Odessa ve Ben ona uzun, ağır bir bakış fırlattı.

"Burası solgunlara göre bir yer değil."

Cal elini onun kalçasından çekti, o sırada odaya çorba gibi görünen bir şeyle birkaç servis elemanı girdi. "Çok fazla ruhu var," dedi. "Sadece onu saklamayı seviyor."

"Argentum'da ne kadar kalacaksın Nadine?" Corrine kendi çorbasının servis edilmesine izin vermek için arkasına yaslanarak sordu. Kıvamlı ve parlak kırmızıydı.

"Bilmiyorum. O gerçekten düşünmemiştim."

Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim.

"Bu biraz pervasızca görünüyor. İş yeriniz buraya kadar gelmenize bir şey demiyor mu?"

"Anne," dedi Cal ve kadının şaşkınlıkla biraz sıçramasına neden oldu. "Gerçekten mi?" "Benim bir işim yok," dedi Nadine sessizce.

"Daha yeni mezun oldum."

"Ve sen buraya tek başına mı geldin?" Nathaniel şarap kadehinin üzerinden ona baktı. "Ne kadar ." Bir yudum aldı. "Umarım birileri nerede olduğunu biliyordur."

Kalbi küt küt atmaya başladı ve sonra neredeyse yerinden fırlamasına neden olacak bir takırtı duydu. Hizmetçi elindeki kâseyi yere bıraktı ve ona sert bir bakış attıktan sonra rahatsız edici kaşığı aldı ve "Size yenisini getireyim hanımefendi" dedi.

Nadine hâlâ titreyerek, "O kadar uzun sürmez," dedi. "Hâlâ teyzemin yanına dönmem gerekiyor."

Teyzem, eğer biriniz öldürür ya da tecavüz ederse kesinlikle polisi arayacak.

-Ben.

"Biraz sinirli görünüyorsun canım," dedi Nathaniel, kadehini düşünceli bir şekilde çevirerek. "Çocuklarımdan hepsinin demir gibi bünyeleri var elbette. Yaprak gibi titrerken silahla ateş edemezsin." Gözleri Nadine'in kucağına koyduğu ellerine kaydı. "Avlanır mısınız?"

Nadine hizmetçinin uzattığı kaşığı alarak, "Silahlardan pek hoşlanmam," dedi.

Ben nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. *Kanayan bir kalp* gibi geliyordu.

Nathaniel oğluna bir bakış atarak, "Herkesin midesi bunu kaldırmaz," dedi. "Ya da yüreği."

Kulağa onu savunuyormuş gibi geliyordu ama Nadine savunmadığını biliyordu. Adamın yüzündeki gülümsemeyi düğünden hatırlıyordu, huysuz olanı. Onun pahasına biraz eğleniyordu.

Sessizlik yoğun ve bunaltıcı olsa da, bu konuşmanın sonu gibi görünüyordu. Çorbanın közlenmiş dolmalık biber olduğu ortaya çıktı ve tadı çok lezzetliydi ama Nadine artık pek iştahı olmadığını fark etti.

"Evet," dedi Nathaniel. "Artık evimi bütünüyle gördüğüne göre söyle bana, Ravensgate hakkında ne düşünüyorsun? Korkunçluğu bir yana tabii ki. Eminim oğlum size gösterirken çok titiz davranmıştır. İlginizi çeken bir şeyler olmalı."

Nadine çorbasını içerken boğuldu ve Corrine'e baktı.

Nathaniel bakışları yakaladı. "Oh, gel. Çekingen olma ya da duygularımızı koruma konusunda endişelenme. Argentum korkaklara ve aptallara göre bir yer değil, canım. Bize gerçekten ne düşündüğünü söyle. Gölgelede zıplıyorsun, değil mi? Evet," diye ısrar etti, kız ona baktığında. "Güzel olması için tasarlanmadı. Bu koridorlarda yürürken hissettiğiniz tedirginlik-" tatsız bir şekilde güldü. "Tamamen kasıtlı."

"Cal, "Çoğu Viktorya dönemi insanı gibi Caledon Cullraven da ölüm ve ürkütücü şeylerle ilgileniyordu.

"Aynı zamanda bir hedonistti." Nathaniel kadehini tekrar doldurdu. "Zevke her şeyden çok değer verirdi, özellikle de en yoğun haliyle, yoğun bir şekilde ve o anda yaşandığında, çoğu zaman hünerinin kanıtı olarak sergileyebileceği dünyevi zevklerin peşindeyken."

"Avlanmak gibi," dedi Nadine, tıpkı maden turunda olduğu gibi yönlendirildiğini hissederek.

Corrine kaçırdı. Odessa'nın küçük, gizemli bir gülümsemesi vardı.

Nathaniel uzun bir aradan sonra, "Evet," dedi. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Sevişmeyi severdi," dedi Cal açıkça, tam da servis elemanları ana yemeklerle geri dönerken. Cal'ın bu çıkışına hiç tepki vermediler, bu da Nadine'in bu ailenin normalde ne hakkında konuştuklarını merak etmesine neden oldu. "Babamın nazlı nazlı ima ettiği şey de bu, Nadine. Caledon Cullraven kadın peşinde koşmayı en az geyik peşinde koşmak kadar severdi. Ve eğer söylentilere inanılacak olursa, onların istekli olup olmadıklarını pek de umursamazmış."

"En küçüğüm çok tutkuludur." Nathaniel gözlerindeki soğuklukla çelişen abartılı bir hoşgörü ifadesiyle Cal'a baktı. "Sanırım içindeki avukatlıktan kaynaklanıyor. Çizginin nerede olduğunu bilmekten hoşlanıyor, böylece onu rahatça geçebiliyor."

"Renkli yerel iftiraların tekrarı da dahil," dedi Ben kuru bir sesle.

"Oysa Ben," dedi Cal, hiç vakit kaybetmeden, "sınırları yavaş yavaş test etmekten hoşlanır, böylece her şeyi yerle bir etmeden önce tüm taşıyıcı duvarların nerede olduğunu bilebilir. Onun gibi adamlar bu yüzden mimar olurlar. Bu onların yıkım fantezilerini besler."

"Bu çok eğlenceli," dedi Odessa. "Şimdi beni yap." "Hiç çizginiz yok."

Nathaniel, "Zevk karşılıklı ya da adil olmak zorunda değildir," dedi. "Kimse geyiğe boğazının kesilmesini isteyip istemediğini sormaz, ama bu avcının heyecanına gölge düşürmez."

"Misafirimizi korkutuyorsun," dedi Ben.

"Buna izin veremeyiz," dedi Nathaniel. "Umarım hatalarımızı bağışlarsınız."

"Kız kardeşimi bulmak için ne yapıyorsun?" diye sordu etini . Sıcak ve hoş baharatlı kokuyordu ama içinden sızan kahverengi sıvı ona gölet suyunu hatırlattı. Eti tabağına doğru iterek, "Şerifle konuştum ve bir açıklama yardım ettiğini söyledi. Neden bana ya da teyzeme haber verilmedi?"

Nathaniel ona alaycı bir mizahla baktı. "Seni temin ederim canım, elimizden geleni yapıyoruz. Yine de elimizi uzatmak bizim için pek uygun değil. Dış dünyayla bağlantılarımız en iyi ihtimalle zayıf. Eminim Cal sana ne kadar eski kafalı olabileceğimizi söylemiştir."

Mumlar ve arabalar, aslında söylediği buydu. Bu da kulağa, doğru düzgün acil durum müdahalesi yapamayan ve kaçan genç kızların ırzına geçen ölüm takıntılı Viktoryenlerden çok daha romantik geliyordu.

"Artık buradayım," dedi meydan okurcasına.

"Demek öylesiniz. Umarım Geyik Koşusu festivali için kalıyorsunuzdur. Bu tatsız olay kasabanın üzerine bir gölge düşürdü ama insanlar dünyanın dört bir yanından bizim küçük vahşi avımıza katılmak için geliyorlar. Bu kadar tecrübesiz olduğunuza göre, adamlarımdan biri sizi götürmekten memnuniyet duyacaktır."

"Evet, Nadine," dedi Cal, sesi alçak perdeden. "Sana çok iyi bakacağımdan emin olabilirsin."

O hafif alaycı dudakların kendi dudaklarına bastırıldığında nasıl hissettirdiğine dair anılar, eski ahşap ve toz kokusu ve Ben'in teninin keskin sedir kokusuyla yüklü olarak beynine hücum etti. Nadine onun çok bilmiş bakışlarından uzaklaştı ve Ben'le göz göze geldi.

Kızgın görünüyordu. Ona mı? Yanına baktı. Cal'a mı? Elbette onu ava götürmek istemiyordu.

"Web sitesini yeni güncelledim," dedi Odessa neşeyle. "Bir göz atmalısınız."

"Dediğim gibi, silahları pek sevmem."

"Tabii ki yemek, şarap ve diğer eğlence türleri de var. Bunun insanları gerçekten köklerine yaklaştırdığını düşünüyorum. Herhangi bir insan, Tanrı'nın tüm yaratıklarını egemenliği altına aldığı bir günlüğüne kral olabilir."

Cal, "Babam tüm dünyanın önünde diz çökmesini isterdi," dedi.

"Cal diz çökme konusunda çok şey biliyor," dedi Ben. "Bütün bu kasabayı kendi gönüllü cemaati haline getirdi."

"Sesin acı geliyor, Ben. Ama seni dışarıda elinde fenerle karını ararken görmüyorum."

Ben'in gözleri Nadine'e kaydı, dudaklarında acı bir bükülme oldu. "Aynı şeyi kız kardeşi için de söyleyebilirim."

Nadine'in gözleri doldu ve gözyaşlarını geri kıptı. Böğürtlenli tartlar servis edildiğinde, tatlılığın boğazındaki ani ağrıyı daha da kötüleştireceğini bildiği için onlara zar zor baktı.

En kötüsü de haklıydı. Sözleri çok acımasızdı ama dışarıda bir yerlerde bir şeyler aramalıydı. Sadece nereden başlayacağından emin değildi. Kız kardeşinin ipuçları ona yol gösterse bile, ev çok büyüktü ve Passer Ormanı daha da büyüktü. Noelle'in bulmasını istediği Yeşil Kitap oralarda bir yerdeyse, bir kuyruklu yıldız tarafından çarpılma ihtimali onu bulma ihtimalinden daha yüksekti.

"Buraya geldi, değil mi?" Cal beklenmedik bir şekilde söyledi.

Her ne kadar onu savunmak için çok az çaba sarf etmiş olsa da, o anda bu jest onu neredeyse gözyaşlarına boğacaktı.

Çünkü çok *yorulmuştu*.

"Pekala," dedi kalın bir sesle. "Sanırım hepimiz onun ortaya çıkmasını umduğumuz konusunda hemfikiriz. Değil mi?"

"Ah canım," dedi Corrine gergin, sinirli bir kahkahayla. "Elbette, Nadine. O ailedendi."

Aile.

Bu kadar, diye düşündü Nadine. *Benden bu kadar.*

Nadine liman teklifini reddetti ve odasına gitti. Kimse onu durdurmaya çalışmadı, Cal bile, ama o çıkarken gözlerinin sırtına dikildiğini hissedebiliyordu.

Neden böyleydiler? Neden bu kadar kötüydüler? diye merak etti, gülümsemeyen boyalı yüzlerin altında odasına doğru ilerlerken. Bu aileyle geçirdiği zaman arttıkça, tuhaflıklarıyla ve zarar verme arzusuyla gaz alevleri gibi parlayan değişken, düşmanca doğalarıyla tüm kasabanın şüphesini nasıl kazandıklarını daha iyi anlıyordu.

Belki Noelle kaçmıştır.

Ama kaçtıysa neden eve dönmemişti? Nikki onu hemen geri kabul ederdi. Nadine de öyle.

Bu, her şeyden çok, korkunç bir şey olduğunu ima ediyordu.

Yokluğunda eşyalarının toparlanmış olduğunu fark etti. Denediği ve yatağın üzerine attığı giysiler askılara asılmış ve dolaba yerleştirilmişti. Nadine bundan hoşlanmamıştı. Bu, yerine getirmeye hiç niyeti olmadığı bir kalıcılığı ima eden bir izinsiz giriş gibi hissettiriyordu.

Yapılmış yatağın yanında durdu ve yastığından çıkan beyaz bir üçgeni fark etti. Bu, kız kardeşine ait olmayan, pürüzlü bir el yazısıyla yazılmış bir nottu.

*NE BILİYORUM. YARIN SAAT 9'DA
MADENE GELİN.*

OceanofPDF.com

CHAPTER NINE

. . ilk kan kuralı . .

O gece rüya gördüyse bile hatırlamıyordu ama her uyandığında nefesi kesiliyor ve karanlık odaya vahşi bir bakış atıyordu.

(Tavşan kalpli kuzgun)

Notu *düşündü-NE ARADIĞINI BİLİYORUM*. Bu ne anlama geliyordu? Evdeki biri Noelle hakkındaki gerçeği biliyor ve ona bir şey mi söylemeye çalışıyordu? Yoksa evlilik çok daha soyut bir şeye mi işaret ediyordu?

El yazısı biraz tanıdık geliyordu ama nereden geldiğini hatırlayamıyordu.

Altı civarında uyumaktan vazgeçti, kapri pantolonunu ve lacivert-beyaz polo tişörtünü giydi. Pencere kenarındaki koltuğa gitti ve kütüphaneden aldığı aşk romanlarından birine kıvrıldı ama bir düğün ve vasisi hakkında bir şeyler okumak için uygun bir ruh halinde değildi. Gözleri okumadığı sayfalardan camın ötesindeki ağaçların bulanıklığına takılıp kalıyordu.

Koridora çıktığında duvarlardan gelen boru seslerini duyabiliyordu. Yakında ailenin geri kalanının kahvaltısı için aşağıya ineceğini tahmin ediyordu. Thomas saat yedide başladığını söylemişti. Nadine onlara katılmayacağına karar verdi. Çünkü akşam yemeğinden sonra, onlarla birlikte daha fazla yemek yemeye hiç niyeti yoktu.

Zihni sürekli Nathaniel'le olan ilişkisini ve Cal araya girmeden önce onun üzerine nasıl eğildiğini hatırlıyordu. Kadının korkusu onu heyecanlandırmış ve cesaretlendirmiş gibiydi.

Eğer bir kesinti olmasaydı ona ne yapacaktı?

(Bazı rüyalar hatırlanmaya değerdir)

Corrine orada öylece oturmuş, kocası atalarının sefahatinden bahsederken bir yandan da masanın öbür ucundan ona bakıyordu. kaba davranışları Corrine'i hiç rahatsız etmemişti; gözlerini

tabakta bir füğ. Herhangi bir tepkiye yol açan tek şey, dekorla ilgili nispeten masum yorumları olmuştı.

Bir de Ben vardı, perişan dul. Haftalardır uyumamış gibi görünen ve onu düğünde gördüğünden beri yaklaşık on yıl olan Ben. Ateşli silahları küçümsemesiyle alay etmiş ve onu kız kardeşini bulmak için yeterince çaba göstermemekle suçlamıştı ve belki de bu acılı bir yerden geliyordu. Ama tepkilerinde ve bakışlarında bir tuhaflık vardı.

Cal'ın onu bu yüzden çağırmış olması onu şaşırtmıştı. Yalnız kaldıklarında onu kışkırtmaktan ne kadar hoşlansa da, onu ailesinden korumak için özen göstermişti.

Avluya doğru yürürken ağır ön kapılar arkasından büyük bir gürültüyle çarptı. Kadın-geyik heykelinin etrafından dolandı ve dokunulduğunda acı verecek kadar soğuk ve nemli olan demir kapıyı yordamıyla açtı. Kapılar ilk başta kapalıydı ve açılmıyordu. *İçeride kilitli kaldım*, diye düşündü. *Beni içeri kilitlediler*. Ama sonra usulüne uygun olarak metal sürgüsüne tutturulmuş olan mandalı buldu. Muhtemelen vahşi yaşamı dışarıda tutmak ve misafirlerini içeride tutmamak için.

Kapıyı arkasından kapattı, kendine istediği gibi girip çıkabileceğini kanıtlamak için bu hareketi yaptı. Sonra kafasını kaldırıp, çanağını koruyan huysuz bir köpek gibi geniş arazisinin üzerinde oturan eve baktı. *Killraven Kalesi*, diye düşündü, Odessa'nın söylediklerini hatırlayarak. Panjurlu pencerelere baktı. Üst katlardaki perdelerden biri sanki biri onun gidişini izliyormuş gibi kıpırdadı. Kimin odasıydı bu? Cal'ın mı? Nathaniel'in mi?

Kimse sana bakmıyor, Nadine.

Ama bu doğru değildi. Notu bırakan kişi kesinlikle onu izliyordu, akşam yemeği için çıkmasını bekliyor, sonra da görünmeden odasına giriyordu. Korkak görünümlü personelden birinin bunu bir uyarı olarak bırakıp bırakmadığını merak etti. Yoksa aileden biri miydi?

Uyurken odasına giren aynı kişi miydi?

Notu bırakan kişi sabah dokuzu mu yoksa akşam dokuzu mu kastettiğini belirtmemişti. Sadece "yarın" demişlerdi ki bu da belirsizdi. Ama notun aciliyeti Nadine'in daha erken bir saati kastettiklerinden şüphelenmesine neden oldu. Bu da paradoksal bir şekilde kendini biraz daha iyi hissetmesine neden oldu.

Güneş parlarken insanları kim öldürdü?

Yine de madende parlamayacak.

Gidecek daha iyi bir yeri olmadığı için kendini lokantaya doğru yürürken buldu. Kapı açılır açılmaz, içeriye doluşmuş tüm bedenlerin sıcaklığını ve terleyen ızgaranın radyasyonunu hissetti. Yerli oldukları belli olan yaşlı müşteriler yemeklerini yerken köşede bir tür kart oyunu oynuyor, kamyoncu kasketlerinin altından birbirlerine şüpheyile bakıyor ve kreplerini akçaagaç şurubuna batırıyorlardı. Kapının yanında oturan bir grup sırt çantalı gezgin gülüşüyor ve selfie çekiyorlardı. Çantalarını sandalyelerinin etrafına bir kale gibi yığılmışlardı, bu da homurdanan sunucunun uzanıp tabaklarını almasını zorlaştırıyordu.

Gözleri onlarınkiyle buluşmadan önce birkaç kişi başka tarafa baktı. İnsanların küçük gruplar halinde ya da tek başlarına yemek yediği, sadece yarısı dolu olan birkaç masa vardı ama o kimseye katılmayı istemeyecekti ve onlar da kesinlikle ona sormayacaktı. "Kasaba meydanında Cullraven'lı çocuğu öpen kız" olduğundan beri.

Çok aptalcaydı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Şef - Gregg adında bir adam - sanki daha önce en az üç kez siparişini almamış gibi onunla kaba bir şekilde konuştu. Ama o zaman da dostça davranmamıştı.

"Ekşi mayalı kızarmış ekmek üzerine kolay yumurta ve baharatsız sade biftek alabilir miyim?"

Yumruğunu kalçasına dayayarak, "Bunu götürmek zorundasınız," dedi. "Yer yok."

"Her zaman yaparım," dedi biraz hararetle.

"Gregg!" diye seslendi tanıdık görünümlü siyah bir kadın masalardan. Nadine onu hemen tanıdı; konuştuğu şehir müdürüydü. "Mızımızlanma. Benimle oturabilir!"

Pembe eliyle ensesini kaşıyarak, "Gerçeklere dayanıyorsa huysuzluk sayılmaz," diye mırıldandı. "Ve sen de kendi işine bakmalısın, Deena." Ama yine de ızgaraya geri döndü. Artık söyleyeceğini söylediğine göre, kızın ne yaptığı onun için önemli değildi.

Ödeme yaparken kendisini izleyen kadının -Deena- farkındaydı. Yüzündeki eğlenen yarım gülümseme tamamen ona aitmiş gibi görünmüyordu.

gider, bu yüzden temkinli bir şekilde oturdu. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

"Sebeplerim tamamen saf değil. "Sen, bir kadın tarafından Birkaç gün önce, değil mi? İlçe kayıtlarını mı soruyordunuz? Nadine Cullraven?"

"Ben Harnois," dedi, sohbetin sesi azalır gibi olduğunda. "Kız kardeşim Ben'in karısı." Durakladı. "Um. Bu bana şehri terk etmemi söylediğin kısım mı?"

Deena güldü. "Hayır, Tanrım, hayır. Her şeyden önce parana ihtiyacımız var. İkincisi, neden burada olduğunuzu merak ediyorum. Bir gün kasabada herhangi bir meraklı turist gibi geziniyorsun. Ertesi gün Ravensgate'te kalıyor ve Cal Cullraven ile dedikodu yapıyorsunuz."

Siktir, diye düşündü Nadine.

"Seni suçladığımdan değil," diye ekledi sinsice. "Daha yakışıklı olan o."

"Kız kardeşim kayıp. Bu yüzden buradayım."

"Bak ne diyeceğim. Neden bana neyin peşinde olduğunu söylemiyorsun? O evin nasıl bir yer olduğunu ve belki de o kayıtlar konusunda sizin için ne yapabileceğime bakarım."

"Katibin tatilde olduğunu sanıyordum."

"Oh, öyle. Ama sanırım küçük kasaba dedikodularının da birkaç satırlık devlet mürekkebi kadar kapsamlı olduğunu göreceksiniz. İnsanların kağıda dökmek istemedikleri bazı şeyler var."

Nadine içini çekti. "Buraya kimseyi kandırmak niyetiyle gelmedim. Sadece kız kardeşimden tuhaf bir kartpostal aldım ve onun iyi olup olmadığını merak ettim." Yardım talebinden bahsetmemeye karar verdi. "Buraya geldiğimde kayıp olduğunu öğrendim, ama kimse bana söyleme zahmetine girmemişti. Herkes kayınvalidesinden şüphelendiği için ben de bundan bahsetmedim."

"Bu sana kesinlikle biraz zaman kazandırdı. Madene yaptığınız küçük geziyi duydum." Nadine suçluluk duygusuyla kızardı. Bunu yanlış anlayan Deena, "Şu anda olduğun kadar açık sözlü olsaydın bu kadar ilerleyebileceğini sanmıyorum. Ne yazık ki."

"Şerifle konuştun mu?"

"Herkesle konuşurum. Bazen şehir müdürü Bayan Spangler olarak. Bazen de masa yedideki Deena olarak. Şu anda seninle konuşuyorum, bir yabancıyla. Ama artık yabancı değiliz, değil mi Nadine? Ve artık yabancı olmadığımıza göre, bu bizi arkadaş olmaya daha da yaklaştırıyor. Ve bir arkadaş olarak şunu söyleyeyim, o evde olanlar hakkında kimsenin söyleyecek iyi bir şeyi yok. Kız kardeşin için orası nasıl bir yerdi bilmiyorum ama buradaki insanları yeterince sarhoş edersen, hepsinin kan içtiğine ve çarşafklar içinde zıplayıp karanlık bir tanrıya taptıklarına dair sana yemin ederler."

"Ben böyle bir şey görmedim," dedi Nadine dikkatle, etrafındaki insanların onu dinlediğinin farkındaydı. Bu noktada Cullraven'lara özel bir bağlılığı yoktu ama onlarla birlikte kalırken arkalarından konuşurken yakalanmak istemiyordu. "Sanırım bir sürü av ganimetleri var. Eski olanlardan. Ve onlar-" *ürkütücü* "-eski- moda gibi görünüyorlar."

Bunun Deena'nın bilgi arzusunu tatmin etmeye yetmeyeceğini hissederek durakladı.

"Kasvetli," diye karar verdi. "En az bir tane gizli kapı var ve arka bahçede siyah karaca otları yetişiyor. Yemek odası da iğrenç, siyah beyaz çizgilere boyanmış. Tim Burton filmlerinden fırlamış gibi. Korku filminden fırlamış gibi."

Deena homurdandı. "Muhtemelen gerçeklerden çok uzak değil. Caledon Cullraven çok teatral bir tipti."

Nadine, bütün heykelleri ve resimleri düşününce *bunun ciddi bir yetersizlik olduğunu* düşündü.

"Avlanmayı sevdiğini bildiğinizi tahmin ediyorum. Festivalden önce, o ve arkadaşları kendi vahşi avlarını düzenlerlerdi. Kendilerine Oberon ya da Actaeon gibi hayali lakaplar takarlar ve ormanda isyan çıkararak hareket eden her şeye ateş ederlerdi."

"Bir şey var mı?"

"Şey, insanlar değil," dedi Deena. "Gerçi av arkadaşlarından biri evcil avukatı Ephraim Crocker'dı. Yani varsayımsal olarak, bir gün bir adamı vurup bunun bir geyik olduğunu iddia etse, o zamanlar etrafta onunla yüzleşebilecek güce sahip çok fazla insan yoktu."

bir gölge düştü. Gregg, tabaklarını bıraktı. Önce ona, sonra da Deena'ya baktı.

döndü ve ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

"Ama bu sadece eski bir dedikodu," dedi Deena, Nadine'in bifteğini kesmesini izlerken. "Gergin küçük bir şeysin, değil mi? Bu ev senin son sinirlerini de yıpratıyor olmalı."

Nadine, sıcak yağ ağzına dolduğunda gözlerini kapatarak, "Yardıma olmuyor, hayır," dedi.

Deena kuru bir sesle, "Seni o bifteği üzerinde hiçbir şey olmadan yerken görmek beni öldürüyor," dedi. "Baharatlara alerjin mi var?"

"Hemen ," dedi Nadine. "Mısır alerjim var."

"Şunu söyleyebilirim. Şeytana tapsın ya da tapmasın, çarşafli bir adama bakmak zorunda olsaydım, Cal Cullraven bu listenin başında olurdu. Gerçi bilmelisiniz ki, buralarda pek çok kız onun için ağlayarak yatağa girmiştir. O biraz kalp kırıcıdır."

" bir şey değil."

"Hey, ben yargılamıyorum. Artık , değil mi?" Kahvesinden bir yudum aldı. "Dürüst olmak gerekirse, çocuk için biraz üzülüyorum. Babası onu bir tür kısıp almış olmalı, onu buraya geri sürüklüyor. O bir avukat, biliyorsun, sözüm ona iyi bir avukat. Ona param yeteceğinden değil."

"Ha, evet. Plaklardan bahsetmiştin?"

"Ah, doğru ya. Kayıtlar. Sanırım seni şimdilik yeterince dinledim." İç çekti. "Bu noktada bu kasabanın tarihini içiyle dışıyla biliyorum. Ne bilmek istiyorsun?"

"Festivaller sırasında insanların kaybolma eğiliminde olup olmadığını biliyor musunuz?"

Deena'nın gülümsemesi soldu. "Neden böyle bir şeyi bilmek istiyorsun? Kız kardeşin yüzünden mi?"

"Evet. Onun için endişeleniyorum." Sesini alçalttı. "Ve bazı şeyler duydum."

"Şey, dediğim gibi. Avcılık her zaman tehlikelidir. Bazı insanları deli gibi davranmaya iter, özellikle de arkadaşlarıyla birlikteyken, kalpleri küt küt atarken ve kendilerini sert davranmak zorunda hissederken. Bu dağlarda insanlar her zaman kaybolur. Bazen -genellikle- tekrar ortaya çıkarlar. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, 16 Mayıs'ta ya da civarında kaybolmak istemezdim, çünkü genellikle bunun geri dönüşü olmaz."

Nottaki tarih. "Bu av festivalinin tarihi mi?" "Kesinlikle öyle.

Neden? Gitmeyi mi planlıyorsun?"

"Elimden gelse yapmam." Nadine yumurtalarının bir kısmını yedi ve biftikten kalanları içine batırmak için yumurta sarısı. "O zaman neden festivale devam ediyoruz? Buradaki insanlar tarihi ya da avlanmayı sevmiyorsa, her ikisini de yapmaya devam etmek aptalca görünüyor."

"Geyik Koşusu bu kasabaya çok para getiriyor," dedi Deena. "Ve zaten kaybolan insanlar genellikle aptal ya da genç oluyor. Ya da yaşlı ve unutkan. Muhtemelen sarhoş. Kanunun gözünde açıkça şüpheli şey yok. Kanıtlanması kolay bir şey değil. Birkaç on yıl önce insanlar davacı olurlar diye feragatname dağıtmaya başladılar ama hepsi bu."

Bu .

Nadine telefonuna baktı. Saat dokuz çeyrek vardı.

"Gitmen gereken bir yer var mı?" Deena onu izliyordu.

"Biriyle buluşmam gerekiyor."

"O zaman seni tutmayacağım. Ama belediye binasında yabancı olma. I konuşmamızdan

keyif aldım."

"Evet. Aynen."

O da çok şaşırmıştı. Kolay kolay arkadaş edinmezdi ama edindiği birkaç kişi de hep ısrarcı tiplerdi. Onu konfor alanının ötesine iten ve gitmek istediğinden bile emin olmadığı yerlere götüren insanlar, ta ki o orada iyi vakit geçirene kadar.

Ona numaramı vermeliydim, diye düşündü Jessica'nın ona bahsettiği toprak yolda yürürken. Bunun gibi şeyleri sürekli unutuyordu. Yaptığı her şeyin dikkatle hazırlanması ve planlanması gerekirken, doğaçlama dostluk bunun kapsamı dışındaydı.

Ağaçlardan ona doğru daha fazla küçük kırmızı serçe cıvıldıyor, arada sırada bir kuzgunun gıkılamasıyla noktalanıyordu. Kuş sesleri tereddütlü bir şekilde yeniden yükselmeye başlamadan önce bu sert ötüş kısa bir sessizliğe neden oluyordu ve Nadine kendini kuzgunların serçeleri yiyip yemediğini merak ederken buluyordu (*onları yiyoruz biliyorsunuz*).

Hayır, bekle, onlar yaptı. Düğünde bir serçeyi kovalayan bir kuzgun vardı. İki kuş tam Cal ile onun arasına uçmuşlardı.

dans etti, onları parçaladı. Ve
sonra demişti ki- (*bir
kuzgunun bir serçeye
ihtiyacı vardır*) Tuhaf bir
şey.

Maden büfesi açık gibi görünmüyordu. Nadine kulübenin dayanıksız mandalına baktı. Dottie'nin onu şerife ispiyonladıktan sonra tekrar görürse ne diyeceğini merak ediyordu, bu yüzden etrafta olmaması muhtemelen iyiydi, ama aynı zamanda çevresinin daha fazla farkında olmasını sağladı.

Kimse çılgınlığını duymayacak, Nadine.

Tereddüt etti, maden girişine baktı. Sonra telefonuna baktı. Telefonu hâlâ çekmiyor olsa da, acil bir arama yapabilirdi. İddiaya göre. Telefonu her kilitlendiğinde ve tekrar açmak zorunda kaldığında bu seçeneği görebiliyordu.

Nadine sert bir nefes verdi ve madenin gölgesine doğru yürüdü.

Sabahın serinliği hâlâ taştan yayılıyordu. O kayanın ağzından içeri adımını atar atmaz hava on derece daha soğudu. Nadine orta yola yakın durdu ve esintiyle sallanan lambalara tedirginlikle baktı. Lambaların hareketleri duvarlardaki metal damarların tıpkı rüyalarındaki gibi donuk ve rafine edilmemiş bir ışıltıyla parlamasına neden oluyordu.

Nemli hava, turda fark ettiği tozlu mineral kokusunu artırmış, neredeyse baskın hale getirmişti. Yine de bunun altında başka bir şey vardı. Ona ormanın kendisini hatırlatan bir şey, keskin ve odunsu.

"Nadine."

Sıçradı. "Merhaba?"

Yanıt gelmeyince omzunun üzerinden baktı; zihinsel bir yara bandını yırtar gibi hızlıca. Gömleği sırtına yapışmış, korkudan ter içinde kalmıştı. Pençe gibi kendisine uzanan parmakları hayal edebiliyordu. Omurgasına nasıl sürtüneceklerini.

"Hel-" Sesi ve bir anda kayboldu. Orada kimse
yoktu.

"Nadine."

Sulu yankılar madenin derinliklerinden geliyordu, ki bu mümkün olmamalıydı çünkü Dottie ona tünellerin güvenli olmadıkları için kapatıldığını söylemişti.

Sol tüneli kapatan tahtalardan ikisi yerinden sökülüştü. Görünüşe bakılırsa yakın zamanda. Bunu her kim yaptıysa, arkasında yetişkin bir insanın geçebileceği büyüklükte bir delik bırakarak ortalığı dağıtmış. Birisi yapmış gibi görünüyordu. Parçalanmış çerçevenin bir kısmına hâlâ yapışan küçük bir yırtık beyaz kumaş parçası vardı.

Hayatta olmaz, diye düşündü Nadine, bir adım geri çekilerek.

Karanlıkta bir şey parladı. Parlak bir ışık.

"Orada biri mi var?" dedi. "Tünellerde mi?" Işık kapandı.

Bir adım geri çekildi. Girişe yaklaştı. Güvenliğe daha yakın.

"Ben buradayım," dedi. "Benimle konuşmak istiyorsan, seni görebileceğim bir yerde konuş."

Koşabileceğim bir yerde konuş benimle.

Gömleğinin kumaşında hava kıpırdadı. Tekrar geri çekildi ve sert bir şeye çarptı.

Sıcak.

Yaşıyor.

Çığlık attı ve kör edici bir acı patlaması oldu. Dünya kayıp gitmişti ve çok sertti. Kaydığını hissedebiliyordu ve sanki derisini ısırarak çakıl taşları gibiydi. Ve sonra, o ilk acı patlamasından sonra, başka bir kırmızı dalga oldu ve her şey grileşerek filmimsi bir pus haline geldi.

Gözlerini açtığı anda karanlıktı. Keskin bir nefes aldı, başının zonklamasına ve optik sinirlerinin hayali ışıkla titreşmesine neden olacak şekilde dikleşti. *Tüneldeyim,* diye düşündü, düşünmek acı verse de. Her şey acıyordu. *Tanrım, tüneldeyim.*

Zor nefes alarak geriye düştü. Tavanın sarkıtlarla dolu olduğunu hayal ettiği yere baktı. Hava soğuktu ve aşağıda cildinde boncuk boncuk oluşacak kadar nem vardı. Bunun sadece su olduğunu ve zehirli bir şey olmadığını umuyordu.

Kızarıklık olursa anlarım.

Baş aşağı durduğu noktadan hâlâ girişı görebiliyordu. Oldukça aşağıya sürüklenmişti ama yine de görebiliyordu. Birisi onu parçalanmış tahtaların arasından çekmiş ve taşlarla birlikte kollarını oldukça kötü çizmişti.

"Siktir," diye homurdandı, dişlerini göstererek. Başını ellerinin arasına alarak tekrar doğrulmaya çalıştı. Kafatasındaki acı, kafatasının sınırları içinde dönen kızgın bir yıldız gibiydi ve her dönüşte gözlerinin arkasını yakıyordu. İnledi ve mağaranın içinden bir başka ışık huzmesi süzülürken yüzünü kapattı, bu seferki tam yüzüne odaklanmıştı ve onu sarı bir ışıkla aydınlattı.

"Ah, Nadine," diye fısıldadı bir ses. "Orada yataarken çok çaresiz görünüyorsun. Yaralı küçük bir kuş gibi."

"Kim o?" diye boğuldu, ağzı tozdan kurumuştı. "Kim var orada?" Bir duraklama oldu ve sonra ses şöyle dedi: "Efendin."

Kanı buz gibi oldu.

Kalk, diye bağırdı zihni ona. Hemen şimdi kalk.

Dizlerinin üzerine çökmek için mücadele etti ama dizleri o kadar kötü titriyordu ki tekrar yere düştü.

"Ama şimdi buradayım." Bir adım daha. "Seninle ilgileneceğim." Bir el yüzüne dokundu ve ondan ürktü. "Benim zavallı kırık serçem. Sana bıraktığım hediye beğenmedin mi?"

Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu. "Ne hediyesi?"

Karanlıkta yırtıcı bir hayvan gibi çömelmiş bir beden onunkinin üzerinden geçti. Sırtını mağaranın zeminine dayadı ve küçük kayalar sırtını dişler gibi kemirdi. "Saklamaya çalıştın ama iz bırakan kişi avın sahibidir, Nadine. İlk kanın kuralı budur. Bu yüzden bu sefer," dediler, sesleri neredeyse seçilebiliyordu, "üstünü örtme."

Dudakları onunkilere çarptı, testere dişi gibi keskin bıçakları vardı. Parmakları boğazını sarmış, çekmeye çalıştığında daha sıkı kavırıyordu. Ve sonra gerçekten dehşete kapıldı çünkü kalçalarına bu şekilde binen her kimse, bundan zevk alıyordu. Son derece.

Bunu hissedebiliyordu.

"Hayır," dedi, geri çekilerek. "Hayır, lütfen..."

"Şşş." Bir el gömleğinin altından kaydı. "Sadece biraz acıtacak."

"Hayır! Ne yapıyorsun?" Göğüs ucunu bulup sıkıştıran sert erkeğin göğsünü iterek vücudunu savurdu. "*Lütfen* yapma. Bana zarar verme. *Yapma-*"

"Seni uçurmak istiyorum, Nadine." Adam onunla oynarken, sertleşen tomurcuğu parmaklarının arasında yuvarlarken onların -onun- boynunu öptüğünü hissetti. Adamın eli üstünden kayarak secde halindeki bedenine sahiplenici bir şekilde indiğinde hıçkırarak ağladı. Ama onu durdurmaya çalışarak elini tuttuğunda, adam bileklerini büyük bir elde topladı ve başının üzerinde gevşekçe tuttu. "Yakında, sadece benim için uçacaksın."

Ve sonra onu ısırdı.

Çığlık atarken acı, boynunun yan tarafını bir maytap gibi aydınlattı. Ve tekrar kaçmaya çalıştığında, adamın elinin pantolonunun içinde olduğunu fark etti. Parmaklar klitorisinin üzerinde kayıyor, o kadar kabaca, o kadar *bilerek* dolaşıyordu ki, tekrar haykırdı. "*Hayır!*"

"*Evet.* Benim için gel," diye fısıldadı ses, nefesi sıcaktı. "*Beni seç.*"

Kadın onunla mücadele etti, bacaklarını ısırdı ve tekmeledi. Ama bu sadece vücudunu onunkine yasladı, adam kararlı parmaklarıyla onu okşamaya devam etti ve dehşetine rağmen karıncalanan klitorisi zonklarken onu istenmeyen bir serbest bırakmaya yaklaştırdı. Serbest kalan eli kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve onu tekrar öptüğünde kız kan tadı aldı.

Onun kanı. Aman Tanrım. Zavallı bir şekilde nefesini tutarak onu tırmaladı, tırnaklarını ensesine geçirdi ve parmaklarına bulaşan kanın nemini hissedene kadar ısırdı. Havada, teninde, kalçalarının arasında, her yerde rutubet vardı. Kan, ter ve arsenik. Karanlık zevk korkusuyla sarmaş dolaş olmuş, bedeninde cıvıl cıvıl bir şimşek gibi çakıyordu. Kız parmaklarının etrafında kenetlendiğinde adamın keskin ve kararsız bir nefes aldığını duydu, parmakları oymaya devam ederken bile kalçaları zayıf bir şekilde bükülüyordu.

"Hayır," diye inledi ve onun içine dalarken titrediğini hissetti. *Seni onun için hazırlıyorum,* diye fısıldadı beyni panik çılgılığının üzerine. *Seni becerecek, Nadine.*

Onu tekrar taradı, saç çizgisine kadar. Saçları gürdü, yumuşaktı. Onunla ilgili olan tek şey buydu. Başparmağı klitorisinin üzerine bastırdı, yıldızları görmesine neden olacak kadar sert sürttü. *Hayır,* diye düşündü. *Bunu bana yapamazsın!* Sonra spor ayakkabılarının topuklarını madene dayayarak

çekerek, yakaladığı ipleri o kadar keskin bir şekilde büktü ki, çenesinin geri *çekilirken* tıkırtıyı duydu.

"*Bırakın beni!*"

Bir tıslamayla geri çekildi. "Cezanı farklı bir tatta mı tercih edersin? Bu baştan çıkarma olabilir, Nadine. Sana mum ışığı ve tatlı sözler verebilirim."

Ceza mı?

Nadine zonklayan boynunu tuttu ve mağara duvarının sertliğini sırtında hissedene kadar geriye doğru tekmeledi. Kendini yukarı doğru kaldırdı ve parlak bir ışık hemen yüzünde belirerek onu kör eden mor lekeler yarattı. Delici, parçalanmış ışınların arasından uzun, gölgeli bir figüre kısa bir bakış attı.

"Sana her şeyi verebilirim," diye fısıldadı.

"Siktir git," diye bağırdı. "*Siktir git!*" "*Yakında.*"

Ve sonra ışıklar yanıp söndü.

OceanofPDF.com

CHAPTER TEN

Beni korkutuyor.

Madenden tökezleyerek çıkmak bir kâbustan sürünerek çıkmak gibiydi. Kabustan farklı olarak, güneş ışığı kötü şeyleri unutturmuyor ya da ağzından kendi kanının tadını almıyordu.

Kollarının ve bacaklarının her yerinde kayaların oyduğu kesikler ve çizikler vardı ve boynundaki ısırık *zonkluyordu* ve çatlamış dudaklarını ıslattığında yanmış ve morarmış hissediyordu ve o-

(Orada yatarken çok çaresiz görünüyorsun)

Panik onu pençe gibi kavradı. Nadine dizlerinin üzerine çöktü ve tam Dottie büfeyi açmaya yöneldiği sırada kustu. Yaşlı kadın şaşkınlıkla ona bakarken, Dottie'nin gölgesi üzerine düştü ve Nadine ağzını çılgınca bir hareketle düzeltti, gözleri çılgına dönmüştü.

Bu o değil. O geri gelmedi. Bu o değil.

"Sana ne oldu böyle kızım? Sarhoş musun sen?"

"Ne?" Zihni anlamıyordu; belki de dehşet sarhoşuydu.

Geri gelmedi.

Dottie sabırsız bir ses çıkardı.

"O madendeydin, değil mi? Bana arsenik hakkında soru sorar sormaz başıma bela olacağını anlamıştım. Hadi" elini Nadine'in bileğine doladı "-Şerifi çağırıyorum."

Nadine karşı koyamayacak kadar sersemlemiş bir halde, diğer kadının arkasından oyuncak gibi çekiştirildi. Dottie arkadan iki sandık çıkardı ve onları birbirine itti, Nadine'e derme çatma kanepeye oturmasını emretmeden önce ikisinin de üzerine atılmış bir çuval bezi parçası geçirdi.

Çok geçmeden Gideon Crocker haki üniformasını giymiş, şapkasını aşağıya doğru çekmiş bir halde içeri girdi. "Bayan Harnois," dedi. "Size kanun yolundan uzak durmanızı söylediğimi sanıyordum. Tanrı aşkına, o madende ne yapıyordunuz? Ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmediniz mi?"

Dottie yardımsever bir , "Ona arsenikten bahsettim," dedi. "Ona madenin iyi bir sebepten dolayı kapatıldığını söyledim. Ama dinlemeyeceğini biliyordum."

Gideon ona sabırsız bir bakış attı. Nadine yarı yarıya ona gitmesini söylemesini bekliyordu ama anlaşılan küçük kasabalarda işler farklı yürüyordu çünkü Dottie'nin görmek istediği şeyi kapalı bir kapının arkasından da olsa göreceğini anlamış görünüyordu.

Söz konusu kapı açıldı ve siyah üniformalı genç bir Latin adam içeri girdi. Başka bir polis, diye düşündü Nadine, ta ki adam dönüp PLATA COUNTY EMERGENCY MEDICAL SERVICES yazan mavi armayı gösterene kadar. "Pekâlâ," dedi, "hastam nerede?"

"Şu sandığın üzerinde güzelce oturuyor."

Adam ona baktı ve bir an duraksadı. "*Tanrım*. Umarım diğer adam daha kötü görünüyordur."

Boynunu. Yavaşça gözlerini kırptırdı, pas lekeli parmaklarına baktı. *Boynunu yakaladım*.

Gideon siyah bir kitabı çevirerek açtı. "Bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Nadine, ilk yardım kutusunu açan acil yardım görevlisine dikkatle baktı. "Biri bana saldırdı."

"Madende mi?"

"Ow! Evet."

"Neden olduğuna
dair bir fikrin var
mı?"

Nadine iki adama baktı ve bir şey söylemek istemediğine karar verdi. Neden?

(Seni uçurmak istiyorum, Nadine)

Sağlık görevlisi, "Uzanırsan iyi olur," dedi ve Nadine isteksizce vücudunu geriye doğru eğerek ayaklarını yere bastı ve *(ısırtık)* yarasını sabun ve steril suyla yıkayabilmesi için yarı uzandı, yarı oturdu. "Üzgünüm, acıtacak."

"En başta madende ne yapıyordunuz?"

Şerife ne kadarını söylemek güvenliydi? Ailesi Cullraven'larla yakındı ve Deena'ya göre yıllardır da öyleydiler. *Onun evcil avukatı*,

Ephraim Crocker'a böyle sesleniyordu ve Nadine, ofisinde asılı duran geyiği vuranın büyük büyükbabası olduğuna bahse girerdi.

Gideon Crocker da büyük büyükbabası gibi Cullravens'in cebinde miydi?
Ona güvenebilir miydi?

Rael onu babasının yolundan uzak durması konusunda uyarmıştı ve o zavallı yaralı kuşu kurtaran ve Noelle'in meydandaki çıldırışını ona anlatan kişi o olsa bile ona ne kadar güvenebileceğinden emin değildi.

"Nadine."

(Nadine)

"Bir not aldım." Tavanın açıktaki kirişlerine baktı. "Birisi onlarla orada buluşmamı istedi. Noelle hakkında bilgi sahibi olduklarını söylediler," diye yalan söyledi.

"Ve siz de bunu yapmaya karar verdiniz, öyle mi? Bu notu görebilir miyim, Bayan Nancy?"

Ugh. Kaprisinin cebine uzandı, önce birine sonra diğerine daldı ama eski kurutucu tüylerinden başka bir şey bulamadı. "Gitmiş," dedi. "Madende düşmüş olmalı."

Ya da biri aldı. İlk etapta sizinle buluştuğunu kimsenin bilmesini istemeyen biri.

Adamın şüphesi yüzüne baktı. "Gerçekten bir not vardı! Yemin ederim."

Kahretsin. Bu da elle yazılmış bir nottu. Gideon muhtemelen el yazısını tanırdı. En azından bir uzmana gönderebilirdi. Onlarda hâlâ vardı, değil mi? çekmeliydi. Neden önemli olduğunda hiç *düşünemiyordu*?

"O tünellerin yasak olmasının bir nedeni var," dedi Gideon. "Tehlikeliler. Küçük maceranız bir göçüğe ya da daha kötüsüne neden olabilirdi."

Nadine zihnini notla ilgili kendini kırbaçlayan düşüncelerden uzaklaştırmak için mücadele etti. "Bu bir macera değildi. Size söyledim, biri benimle orada buluşmak istedi. Saldırıya uğradım. Umurunda değil mi? Hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"Eğer biri size saldırdıysa, muhtemelen bir serseri olduğunu söyleyebilirim." "Ama adımı biliyorlardı!"

"Öyle diyorsun." Ama bu onu bir an için afallattı. Yüzünü düzeltmek ve ilgisini gizlemek için büyük çaba sarf eden acil yardım görevlisine baktı. "Saldırganı görebildiniz mi?"

"Hayır. Çok karanlıktı. Ve biri kafamın arkasına vurdu-ah."

Sağlık görevlisi yüzünü buruşturdu. "İnsan ısırıkları kötüdür, bu yüzden onları temizlememiz gerekir. Barlarda meydana geldiklerinde genellikle 'kavga ısırığı' derler. Enfeksiyon başlarsa kemiğe kadar inebilir."

"Kızı korkutma, Ramon. Tanrım." Gideon gözlerini tavana kaldırdı. "Birinin sana vurduğuna emin misin? Çünkü duyduklarıma göre şöyle bir şey olmuş. Etrafa bir göz atmak için madene girmişsin. Belki biriyle buluşacaktın, belki de buluşmayacaktın. Ama bir şeye takıldınız ya da belki bir duvara çarptınız ve küçük bir göçüğü tetiklediniz, bu da kendinizi tünellere ilk etapta nasıl indirdiğinizi açıklıyor. Ve sonra, bir şey sizi ısırды. Belki de bir insandı. Belki de gerçekten adını biliyorlardı. Belki de bir not vardı. Ama şu anda elimde sadece senin sözün var. İşin aslı, olmaman gerektiğini bildiğin bir yerdeydin. *Bunu kanıtlayabilirim.*"

"Bu bir insan ısırığı," dedi acil yardım görevlisi. "Isırığın şeklinden anlayabilirsiniz."

İşaretler paralel. Hayvanlarda böyle bir simetri yoktur." Gideon sinirlenmiş görünüyordu. ". Yani bu bir insan ısırığı. Ne olmuş yani?"

"Birisi madendeki tahtaların yerini değiştirmiş," dedi Nadine. "Kıymıkların üzerinde bir parça beyaz kumaş vardı. Muhtemelen sürünerek geçerken. Sana *söylediğim* gibi. Ama yüzlerini görmedim. Beni kör etmek için gözlerime bir ışık tuttular."

Sonra bana dokundu. Her yerime.

"O." Gideon bu kelimeye yapıştı. "Yani onları bir an için gördün mü?"

"Hayır." Nadine kızardı ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Bunu kontrol ettireceğimden emin olabilirsiniz." Ses tonu o kadar küçümseyiciydi ki tokat gibi geldi. Bildiği kadarıyla, onun için başka kimse çalışmıyordu ve bu, ona bok yemesini söylemenin çok da ince olmayan bir yoluydu. "Bu arada Nadine, o madenden uzak dur. Anladın mı? Eğer seni görürsem

Bu bölgede bir daha dolaşırsan, seni izinsiz girmekten tutuklarım ve ilçe hapishanesinde sakınleşirsın."

"Ama-"

"Baba." Rael kapıyı iterek açtı ve öyle aniden ortaya çıktı ki Nadine onun ne kadar zamandır dışarıda gizlenip onu dinlediğini merak etti. Güneş saçlarının kenarlarını alevlendirmişti, tıpkı eski ustaların azizlerin başlarının etrafına çizdikleri taşlar gibi. "Telefon sana."

"Önemli mi?"

"Aile içi bir durum, bir çeşit. Arboreus'un dışında. Destek istediler." Yeşil gözleri Nadine'e kaydı. "Onları hemen geri arayacağını söyledim."

"Hemen geliyorum. Anlaştık mı?" Gideon bir elini kalçasına, kılıfının hemen üstüne koyarak ona sordu. "Nadine?"

Nadine onu zar zor duydu. Rael geçen seferki gibi fanila giymişti ama fanılanın altında ince bir gömlek vardı.

Beyaz bir tane.

"Bayan Harnois." Gideon parmaklarını şıklattı. "Az önce ne dediğimi duydun mu?"

"Madenden uzak dur." Gözlerini Rael'den kaçırmaya çalıştı. "Anladım."

Tıraşsızdı. Onu öpen adam da öyleydi. Ve yapısı, onu bu kadar kolaylıkla zapt eden adamı yeterince heybetli kılıyordu. Ama Rael onu neden öpsündü ki? Rael'i çok az tanıyordu ve onunla sadece birkaç kelime konuşmuştu.

Ama bu Argentum'daki herhangi bir erkek için söylenebilir, Cal dahil. Cal'i öptün.

Nadine Rael'in ensesine bakmaya çalıştı ama gömleğinin yakası çok yüksek, saçları da çok uzundu. Babasının ardından dışarı çıktığında bir hayal kırıklığı hissetti.

Beni kanattın mı?

"Benim de yola çıkmam gerekiyor." Sağlık görevlisi çantasını hazırlamadan önce ellerini temizledi ve şerifle oğlunu takip etmek için dönmeden önce ona şapka çıkardı. "Kendine iyi bak."

Nadine başıyla onayladı. Sonra sadece o ve o izlerken örgü örmek için tezgâha geri dönen Dottie kalmıştı. Şimdi yaşlı kadın ona acıyan bir ifadeyle bakıyordu. "İşte." Uzandı ve buzluktan bir kola çıkardı. "Müesseseden."

Özür dilemeye *gelince*, "*Seni darbettiğim için özür dilerim, işte bir kola*" oldukça zayıftı. Nadine yine de kutuyu aldı. Neredeyse boynuna bastıracaktı ama Dottie kapağı kapatmadan önce soğutucunun içinin ne kadar kirli olduğunu görünce vazgeçti. Kutuyu açtı ve uzun, derin bir yudum aldı. Soda ısıracak kadar soğuktu ama kabarcıklar kuru boğazını yatıştırdı.

"Teşekkürler," dedi bir süre sonra.

"Ne olursa olsun," dedi Dottie, "birinin seni o madene çektiğine inanıyorum."

Kadın bunun için ne istedi? Bir teşekkür mü? Gideon'a bu konuda hiçbir şey söylememişti ve istenmediğinde fikrini açıklamaktan da çekinmiyordu. Şimdi bu sadece yaraya tuz basmak gibi geliyordu.

Yaraları düşünme.

Dottie bu sessiz yargıyı kendi hakkı olarak kabul etmiş olacak ki arkasına yaslandı ve iğnelerini takırdatmaya başladı. "Senin yerinde olsaydım," dedi, "bunu belki de geri dönüp geldiğim yere gitmem gerektiğine dair bir işaret olarak alırdım."

"Sen ben değilsin," dedi Nadine. Sessizce söyledi ama canı acısa da kendini ayağa kalkmaya zorlayarak söyledi. Çünkü düşerse, etrafta onu yakalayacak kimse yoktu.

Tıpkı Noelle kalkıp giderse onu bulacak kimsenin olmayacağı gibi.

Dottie'nin gri kaşları havaya kalktı. "Hayır, değilim. Ve görünüşe göre şimdilik kendini Tanrı'nın ellerine bırakmaya karar vermişsin. Umarım seni başkalarından önce bulur."

Kutu Nadine'in avucunda buruştu.

"Kola için teşekkürler." Görünürde geri dönüşüm kutusu yoktu, bu yüzden dışarı çıkmadan önce boş kutuyu tezgâhın üzerine bıraktı. Dottie'nin kendisini kimin ellerine bıraktığını düşündüğünü sormadı çünkü onların sıcak, mengene gibi pençelerini çoktan hissetmişti.

(Yakında)

■ ■ ■ ■ ■

Nadine döndüğünde kapı açıktı.

Kapının da öyle olduğunu fark etti. Eşikten adım atmaması gereken birinin geçmediğinden emin olmak için mutlaka birileri kapıyı gözlüyor olmalıydı ama Nadine bu fuayeye tökezleyerek girerken kendilerini belli etmemişlerdi ve Nadine buna minnettardı.

Ravensgate'e girmek geçmişe geri adım atmak demektir. Işıksız siyah kâğıt üzerindeki blok baskı yelpaze avuçlarına bakarken, kendini başka bir zamanda hayal etmek kolaydı. Bir kadının sadece efendisinin izin verdiği ölçüde evinin hanımı olduğu bir zaman.

Ve burada kimin hüküm sürdüğü acı bir şekilde açık.

Aklına korkunç bir düşünce geldi: Ona saldıran kişi Nathaniel olabilir miydi?

Koridordan gelen sesler, az önce aklından geçenlerin korkunç sonuçlarını tam olarak düşünmeden görüş alanından çıkmasına neden oldu.

"- karıştırmak. Onu senin bulman gerektiğini sanıyordum." "Evet, şey, misafirlere güvenmedim, değil mi?"

"Oh, ama o çok tatlı küçük bir sevgili. Kıskanmıyorsun, değil mi Ben? Eğer kıskanıyorsan, Bebek Cal'ın seni ezmesine izin veriyorsun demektir. Seni kışkırtmak için yaşıyor."

"Hiçbir şey yapmasına izin vermiyorum," dedi Ben öfkeyle. "O ne isterse onu yapar."

"Varis sensin." Odessa'nın sesi . "Öyle davran. Ne istiyorsan onu yap. Bana gelip sızlanma. Lafı açılmışken, Cal'ın korkmuş küçük oyuncağının nerede olduğunu merak ediyorum. Akşam yemeğinden beri onu görmedim. Umarım onu çoktan kırmamıştır ..."

Ben iğrenmiş bir ses çıkardı. Yanıt verdiyse de, ikisi sola doğru süzülürken Nadine bunu duymadı.

O berbat yemek odasına doğru.

Yani Cal'in kardeşleri bile onunla yattığını düşünüyordu. Bu da Nathaniel'in ona söylediklerini daha da ürkütücü kılıyordu. Neden oğlunu "heyecanlandırmak" için ona ipuçları versin ki?

Nadine nefesini tutup odasına yöneldi, banyo yapmadan önce üstünü değiştirmeyi ve evdeki görevlilerden birine ilk yardım konusunda neler yapabileceklerini sormayı düşünüyordu. Ancak üst kattaki koridorda, Cal Cullraven ıslak saçları ve nemli bordo gömleğiyle yatak odasından çıktığında, kendisi de yeni banyo yapmış gibi görüldüğü için iyi şansı aniden tükendi.

O ne isterse onu yapar sözü kulaklarında bir uyarı gibi yankılandı. Onun gerçekte nasıl biri olduğunu anlamak için buna ya da kardeşlerine kulak misafiri olmaya ihtiyacı yoktu. Müşterileriyle telefonda nasıl konuştuğunu duymuş ve yapabildiğinden başka hiçbir sebep olmaksızın insanları kafa karışıklığına sürüklemeye yeteneğine ilk elden tanık olmuştu.

Onu şimdi, en savunmasız olduğu anda görmek, kendisini umutsuzluğa yakın hissetmesine neden oldu.

Çünkü -ne yazık ki- ona hissettirdiği tek şey bu değildi.

"Nadine. ? Biz de seni arıyorduk."

Ya sen? Ona baktı, gerçekten orada olduğundan bile emin olmadığı yüzünü taradı - belki de ondan istediği küçük bir nezaket ipucuydu. Şimdi nazik görünmüyordu; sadece uyanık ve ıslaktı. Nemli saçlarından hâlâ damlalar akıyordu ve gömleği vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmıştı.

Tıraş da olmamış.

"Boynuna ne oldu?" Sanki kızın zaten kendisine ait olduğunu düşünüyormuş gibi ona bakıyordu. "Peki ya geri kalanın?"

"Yani bilmiyor musun?" Sözcükler, daha önceki dehşetinden arta kalanlarla renklenmiş bir şekilde patladı. Nefes aldığı anda, kanın parlak, bakırımsı tadını hâlâ alabildiğini hayal etti.

Gözleri kısıldı. "Gömleğindeki kan mı?" O anki utancıyla gözyaşlarına boğuldu.

Cal öne çıktı, kollarını ona doladı ve onu gömleğinin ön kısmına doğru çekti; bir örümceğin kucaklaması bu kadar sarhoş ediciyse, neden bu kadar çok sineğin yok olduğuna şaşmamak gerekirdi. Kız ona karşı gevşedi, bunun için kendinden nefret ediyordu ama örümceğin izini sürerken hareket edemiyordu.

Güçlü, becerikli parmaklar sırtından aşağıya ve yanlarına doğru inerek onu sarsıp ürpertirken, siyah duvar kâğıdı ve bronz tozlu yelpaze avuç içleri gözlerinin önünde gölgeli bir bulanıklığa dönüştü.

Lütfen yapma, diye düşündü, parmakları gömleğinin etek ucunda kısa bir süre duraksadığında. *Şimdi olmaz. Karşı koyamayacak kadar güçsüzken olmaz.* Tenin tene değdiği o hafif dokunuşla ona daha sıkı sarıldı ve Cal bir kolunu çekip elini saçlarına götürmeden önce durakladı. Ama Cal onun başını okşamaya çalışırken, kayadaki hassas yarayı sıyırdı ve kadın, Cal'ın sarmalayan kolunun kafesine doğru eğildi, sanki tamamen yok olmaktan keskin bir düşüş uzakta gibi hissediyordu.

Gözlerinde sıcak ve sahiplenici bir şey vardı ve kaçmak istemesine neden olsa bile bundan heyecan duydu. Adam ona dokunmasını sağladığında da aynı şeyi hissetmişti; adam ona, *"Hepsi senin yüzünden," derken iri aleti titreyen parmaklarına doğru yükseliyordu.*

"Bana ne olduğunu söyle."

"I-" Sesindeki nefessizlik onu korkuttu. "Başımda bir yara var. Korkuyorum."

Bana saldıran o olabilirdi. O yeterince güçlü.

Yine de kafasına nereden darbe aldığını neden bilmesin ki? Madenin ana odasında duran biri onu bayıltmış ve sonra da sürüklemişti. Eğer o olsaydı, bundan kaçınması gerektiğini bilirdi.

Tabii yokmuş gibi davranmıyorsa.

Ama o zaman tünellerde kim vardı?

Nadine kendini onun boynuna uzanırken buldu. Bu, göğüslerini onun göğsünün nemli sıcağına ve güvende hissettirmeyen bu kucaklaşmanın daha da derinlerine itse de. Hissetmeye ihtiyacı vardı. Aradığı kişinin o olmadığını bilmeye ihtiyacı .

Cal onu bileğinden yakaladı ve elini yavaşça yanına indirerek kendi eliyle kavuşturdu.

"Benimle gel."

Adam onu odasına çekerken Nadine karşı koymadı ve bu hareketinde bir öneriden çok bir emir gibi hissettirecek kadar güç vardı. Onunla gitmenin kötü bir fikir olduğunun farkında olmasına rağmen

ve onun odasının olması gereken en son yer olduğunu düşünse de yine de gitti ve onu saran sedir kokusunun tam da bu odaya nüfuz ettiğini gördü.

Ona zaten tehlikeli olduğunu söylemişti. O da öyle olduğuna inanıyordu. Ama şu anda bunu umursamayacak kadar yorgundu. Kolları ve bacakları terden ve kirden yanıyor, batıyor ve saldırganın kanı tırnak diplerinde kuruyordu. Şu anda tek istediği, birinin onunla ilgilenmesi ve sadece küçük kalmasına izin vermesiydi.

Çünkü Tanrım, kendini çok küçük hissediyordu.

"Kavga bile etmeyecek misin?" dedi şaşırılmış bir sesle. "Zaten dövüştüm," dedi kırık bir sesle.

Adamın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ama ondan daha fazla detay vermesini istemedi.

Daha sonra nedenini merak edecekti. Şimdi ise merak etmediğine seviniyordu. Gideon Crocker'ın tek taraflı sorgusu içindeki hayati bir şeyi söküp almıştı ve o sıcak utançtan sonra kendini çok yorgun hissediyordu.

"Seni zavallı şey."

Ellerini kadının omuzlarına koyup köprücük kemiklerini hafifçe okşadıktan sonra, dizlerinin hemen bükülmesine neden olacak bir güçle onu yatağa itti. Bu hareket o kadar yumuşaktı ki, adamın bunu daha önce başka birine de aynen böyle yapmış olabileceğini düşündü.

Muhtemelen onları becermeden önce, dedi yardımcı olmayan beyni.

Adam komodininin çekmecesini açıp şeffaf, pahalı görünümlü bir alkol şişesi çıkardığında, yatağını kavradı, parmaklarını yumuşak gece yarıları çarşafına gömdü.

"Bazen uyuyamıyorum," dedi, kadın ona baktığında.

Yani zengin çocuklar bile yalnız içer.

"Rüya görüyor musun?" diye fısıldadı
usulca. "Görsem bile hatırlamıyorum.

Cal başka bir çekmeceyi açtı; bu çekmecede iç çamaşırı vardı, Bu da yüzünün kızarmasını gizlemek için başka tarafa bakmasına neden oldu ve çatlak gözünün ucuyla adamın birkaç temiz mendil çıkardığını gördü. Kumaştan yapılmıştı. Ve *monogramlı*.

"Canın ," diye uyardı, onun baktığını fark ettiğinde.

"Acıması umurumda değil."

Ağzının kenarları seğirdi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Alkolle nemlendirilmiş bez ilk temas ettiğinde tısladı. Cal kolunu hemen sıkıca kavradı ve her sıyrık ve kesiği ıslatırken onun geri çekilmesini engelledi. Acil yardım görevlisinin aksine Cal özür dilemiyor ya da kızın çıkardığı sesler karşısında acıma hissine kapılmıyordu ve beyaz bez pembeye döndüğünde bile elleri sabit kalmıştı.

Görüşü bulanıklaşınca başını çevirdi, gözleri gece yarısı ve yaldızlı fleur-de-lis duvar kağıdına odaklandı. "Kan seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır," dedi. "Hiç de değil."

Muhtemelen buna alışkıdır. Ne de o bir avcı.

"Çok görüyor olmalısın," diye geveledi. "Yaptığın işi yapıyorsun."

Yüzünü buruşturdu. Bu seferki derindi. "Evet," dedi basitçe. "Bu doğru."

"Biri bana zarar verdi." Sesi artık neredeyse yalvarır gibiydi. "Kana dayanamıyorum. Kanın görüntüsüne. Kokusuna bile. Ama karanlıkta kokusunu alabildiğim tek şey oydu. Öleceğimi sandım."

İtiraf onu sarsmıştı. Bunu Şerif Crocker'a bile söylememişti, oysa söylemesi gerekirdi. Öleceğini düşünmüştü. O adam üzerine tırmandığında ve onun acısından duyduğu hastalıklı zevki hissettiğinde, akılsız, umutsuz bir dehşetle dolmuştu.

"Biliyorum." Fazla alkol damlasını nazikçe düzeltti. "Özür dilerim."

Biliyor muyum? Ne tuhaf bir . "Haberler hızlı yayılır."

"Burada her şey hızlı hareket eder; zaman, insan, canavar. Buna alışacaksın."

"Küçük kasabaların yavaşlığıyla ünlü olduğunu sanırdım." Cal şakayla karışık güldü. "Bu öyle değil."

Aralarında sessizlik uzanıyordu, tamamen rahatsız edici değildi. Nadine pencerenin ötesinden gelen kuş cıvıltılarını neredeyse duyabileceğini hayal edecek kadar sessizdi. Cal'ın perdeleri açılmış, ormanın kenarını ve gotik demir kapıyı ortaya çıkarmıştı.

"Ne-" Sesi kesildi ve tekrar denemeden önce kendini toparlaması gerekti, adamın ona sağladığı geçiş cümlesine kilitlendi. "Ormanda ne için avlanıyorsun?"

"Çoğunlukla geyik ve tavşanlar," dedi başını kaldırmadan. "Bir sürü küçük kuş."

Adam bileğinin arkasında özellikle derin bir yaraya ulaştığında parmakları kıvrıldı. Ellerindeki bu güç avcılıktan mı geliyordu? Nadine ailesinin ölümünden sonra pek çok avukat görmüştü. Hiçbiri Cal gibi yapılı değildi. Hiçbiri onun gibi de davranmıyordu.

Yanaklarından daha fazla gözyaşı dökülene kadar gözlerini sıkarak kapattı.

"Kuşları neden öldürüyorsunuz? Ötücü kuşlar ve serçeler size ne veriyor?"

"Küçük, hızlı ve yakalaması zorlar." Diğer bileğine geçti, kesik avucunu incelerken parmakları bileği tamamen sardı. "Bu kadar korkmuş ve kaçmaya kararlı bir şeyi yakalamak beceri ister. Nazik, acımasız ve sabırlı olmalısın. Ve silah patladıktan sonraki o ilk sessizlik patlamasında, baş döndürücü bir beklenti anı vardır - buraya gelme nedenimi bulabildim mi?"

"Demek heyecan arayan birisin," dedi suçlayıcı bir ifadeyle.

"Hayır," dedi ve gülüşü pek sıcak olmasa da yine de son derece keyifliydi. Sanki kızın sözleri, onlara katılmasa bile, tanımlanamaz bir şekilde onu memnun etmişti. "Bahislerimi koruyorum. Platon bir adamın ölçüsünün gücüyle ne yaptığı olduğunu söyler. Ve ben sahip olduklarımdan ayrılmak konusunda çok isteksizim."

"Bir tiran o zaman."

Gülümsemesi daraldı. "Burada değil. Babam bu kalenin kralı ve kardeşim de onun ardından gelecek." Ellerini iki yanına indirdi, öne doğru eğilirken hâlâ romu ve mendili tutuyordu. "Ama benden bahsettiğimiz yeter. En son ne zaman birinin seninle ilgilenmesine izin verdin?"

"Ben-" Başını salladı, temizlemeye çalışıyordu ama bu bir hataydı çünkü başını da ağrıtıyordu. "Teyzem benimle ilgileniyor. Kız kardeşim de öyle. Hepimiz ilgileniriz. Bunu bana neden soruyorsun? Neden bana madende ne olduğunu sormuyorsun?"

"Oh, orada mıydın? Merak ettim. İyi o zaman. Madende ne oldu?"

"Bilmediğine emin misin?" Adamın ağzına baktı, ölçüsünü aldı. Acaba o dolgun, yontulmuş dudaklar, hafif bir zalimlik kıvrımıyla, karanlıkta onunkini yakalayan dudaklar mıydı? "Madem her şeyi biliyorsun," diye bitirdi belli belirsiz.

"Ben bir avukatım," dedi. "Medyum değil." "Ve her zaman benimle alay ediyorsun."

"Eğer izin verirsen başka şeyler de yaparım." Adam sandalyeden kayarak dizlerinin üzerine çöktü ve kadın kaçmaya hazır bir şekilde ayağa kalkmaya başladı.

Hınzır bir gülümsemeyle ellerini kadının kalçalarına koydu ve onu geriye doğru kaldırarak sırtüstü yere yığdı. Başka bir bezi alkole batırdı ve ayak bileklerindeki çiziklere uyguladı. O kadar da kötü değillerdi. Pantolonun kapri boyuna rağmen, ayakkabılarının lastik topukları bacaklarının yerle tam temas etmesini engellemiş olmalıydı.

Onu izleyebilmek için kendini dirseklerine kadar itti, başını eğmişken bile ne kadar gururlu ve titiz görüldüğünden rahatsız oldu.

"Dizlerimin üstünde olmamı ister misin?" "*Cal.*"

"Bazen bunu düşünüyorum," diye itiraf etti karanlık bir şekilde. "Senin için dizlerimin üzerine çökmeyi. Yüzündeki ifadeyi hayal etmek hoşuma gidiyor."

Haince bir acıyla, yatak odasında onu tişörtü ve sütyeniyle yakaladığında ona nasıl baktığını hatırladı. Çıplak karnını okşayan nefesinin sıcaklığının nasıl da içini acıttığını hatırladı.

Tıpkı şu anda olduğu gibi, adam kalçalarının arasında eğilmişken. "Yapma," dedi ama sözlerinde hiç sıcaklık yoktu.

"Madene bir daha gitmemelisin." Bileğinin tersiyle saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve dirseği dizinin kıvrımını sıyırdığında bacağı hissiyatla dalgalandı. "Şerifin sana bunu söylediğine eminim. Ama bu olayda haklı."

"Demek bunu biliyordun," dedi, sesi istediği kadar keskin çıkmıyordu.

"Rael söyledi, evet. Bana her şeyi anlatır. Biz çok yakınız."

"Ama anlatmamalı. Babası bir polis."

"Burada işler hep böyle yürümüştür, Nadine. Eski ittifaklar Kan. Bunun ötesini görebilmeniz çok sevindirici, ancak bu durum işlerin gidişatını değiştirmiyor."

"Ben bir kamyonun arkasından düşmedim, biliyorsun," diye tersledi, bandajın üzerinden boynunu kavradı. "Tamamen saf değilim. Biri bana bir not bıraktı. Bu yüzden madene gittim. Bana ellerinde bilgi olduğunu ve onlarla orada buluşmam gerektiğini söylediler."

"Ve sen de itaat ettin?" Rom şişesini komodinin üzerine koydu. "Bu bana biraz safça geliyor."

Adam ona baktığında boğazında bir ateş yandı. *Bu gerçek değil*, diye fısıldadı o ses. *Sadece seninle taşak geçiyor. Ve sen buna kanar kanmaz, gülecek. Sen sadece onun kemerindeki bir çentiksin.*

Bacaklarını yana kaydırıp ve narin olmayan bir şekilde ayağa kalktı. "Neden umursuyorsun ki? Bu kalenin kralı olmadığını sanıyordum."

"İstediğin bu mu?" diye sordu ironik bir hafiflikle. "Çünkü karaya çıkmış birini arıyorsan, korkarım yanlış kardeşe sahipsin, küçük serçe. Ben-şimdi, için oynuyor. Ben sadece küçük bir yakalama ve bırakma arıyorum."

Şakacı sözlerinin altında neredeyse kızgın görünüyordu ve nedenini anlayamıyordu. Onun kardeşinin peşinde olduğunu mu düşünüyordu? Neden ve bunun ne önemi vardı? Tüm o şifreli uyarıları ve baştan çıkarıcı sataşmalarıyla ne yaptığıyla ilgilenmeye ne hakkı vardı?

İstememesi gereken şeyleri istemesini sağlayarak onu asıl amacından uzaklaştırıyordu.

"Çok konuşuyorsun," dedi, kendini test yatağının kalın direğine yaslayarak. "Buraya geldiğimden beri benimle uğraşmaktan başka bir şey yapmadın. Neden seni dinleyeyim ki? Neden sana güveneyim? Sadece tek bir şey istediğin çok açık."

"Neymiş o şey?" Sesi artık soğuktu. "Kız kardeşini öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Ve şimdi, ne? Seni öldürmek istediğimi mi? Belki de ölmeden önce seni becermek istediğimi mi düşünüyorsun?" Cal'ın gözleri kızın yüzüne kaydı ve öylece kaldı. "Ya da belki, sonrasına kadar beklemek? Oynamak için güzel bir ceset mi?"

"Hayır-" diye başladı, korkmuştu ve itiraf etmese de üzgündü. "*Dur.*"

"Biliyor musun, seni ilk gördüğümde trajik görüldüğünü düşünmüştüm." Odada volta atıyor, kafese kapatılmış huzursuz bir panter gibi görünüyordu. "Hüzünlü gözlü bir şehit, ateşe atılmak üzere. Ama kız kardeşinden bahsederken gözlerinde parlayan bir şey var. Ya da bana cevap verdiğinde. Ve bu tamamen bilinçsizce."

Arkasını döndü ve onu kollarından hafifçe kavrayarak yataktan uzaklaştırdı.

"Azim, sanırım öyle olabilir. Ya da yıllar ve yıllar süren gayretli bir kısıtlamaya bağlı garip, ilgisiz bir tutku. Ama her neyse, camın altında donmuş durumda. Sıcak ve parlak ama dokunulmaz. Soruma hiç cevap vermedin, Nadine. En son ne zaman biri seninle ilgilendi? Ve bununla, teyzenin sana yaptığı gibi birkaç şefkatli dokunuşu ve elini okşamayı kastetmiyorum, hayır. Gözlerinde gördüğüm o donmuş alev, o inatçı iradeyle birlikte eriyip gidene ve tek söyleyebildiğin *evet* ve *lütfen olana* kadar seni yere atıp bir kibrit çakmaya çalışır gibi beceren biri olup olmadığını bilmek istiyorum."

Keskin bir nefes çekti.

Madende.

Bu düşünce o kadar korkunçtu ki düşünmeyi bıraktı.

Ama bedeni - bedeni hâlâ o çaresizliği, akılsız dehşet ile ... başka bir şey arasındaki o vahşi bocalayışı hatırlıyordu. Daha karanlık bir şey.

(sadece biraz acıtacak)

Kötü bir şekilde sarsılan Nadine, "Artık odama dönmek istiyorum," dedi.

"Hayır," diye fısıldadı, neredeyse korktuğunu hissettirerek. "Sanırım önce ben cevabımı alacağım."

Kollarını etkisiz bir şekilde çekiştirdi. "Kes şunu. *Kes* şunu, Cal. Bırak beni! Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"Öyle değil mi?" Sesine sert ve inatçı bir şey girmişti. "Çünkü var. Bence bana çok şey borçlusun. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin olduğunu sanmıyorum-"

Titreyerek sözünü kesti ve aniden ellerini açarak kadının sendeleyerek geri çekilmesine izin verdi. Adam parmaklarını saçlarında gezdirirken kollarını arkasında kavuşturdu, hareketleri hızlı ve telaşlıydı.

"Gitmenizi öneririm. Ama bu bir öneri ve bir daha gitmene izin vermeyeceğimi anladığın sürece göz ardı etmekte özgürsün."

Bir daha gitmene izin vermeyeceğim.

Cal ayağa kalktı ve yatağının kenarına oturarak bir elini direğe doladı. Ona gitmek, güçlü kalçalarının arasında durmak ve ikisi de geriye doğru düşerken kendini ona teslim etmek kolay olurdu, ona söz verdiği kır çiçekleri gibi olmasa bile.

Ama belki de mahvolmak istiyordu.

Yerin ayaklarının altından kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Çünkü, dikkatsiz sözlerine rağmen, en büyük korkusuna değinmişti: birine açılmanın acı ve ihanet anlamına gelmesi. Kucağa alınma isteği sürekli olarak itilip kakılma korkusuyla eşleşiyordu.

Cal'la birlikte, bu acının akıl almaz ve kıyaslanamaz bir boyuta ulaşacağını biliyordu.

Ama yine de istedi.

Şu anda yüzünde her ne oluyorsa gözlerini kısmıştı. "Git," dedi ama ağırlığı ayak toplarının üzerine doğru kaydı.

Sanki yapmazsa onu kovalayacakmış gibi.

Arkasına bakmadan odadan çıktı, bakarsa kendine ihanet edeceğinden korkuyordu. Lisedeki sınıfında, bir kolye uğruna hoşlandığı bir oğlanla yattığı için utanç duyan bir kız vardı. Ucuz tellere cam boncuklar gibi dizilmiş birkaç çalıntı an. Adam da bunu teklif ediyordu, diye düşündü, pantolonunu tekmeleyip eşofmanını giyerken. Düşün bekleyebileceğine karar verdi.

Nadine pencere kenarındaki doğru ilerledi ve hafifçe irkilerek bacaklarını kaldırdı, başını duvara yaslariken yastıklı minderlere yaslandı. Burası çok güzeldi. Keşke evin geri kalanı da böyle olsaydı. İç çekerek parmaklarını vual perdelerin arasında gezdirdi, yukarı bakarken perdelerin noktalı kıvrımlarına sıkıştırılmış küçük kirli beyaz kareyi fark etti.

Tablonun arkasında bulduğu yaldızlı parşömenle aynıydı. Ama bu parça daha büyüktü; dörde katlanabilecek kadar büyüktü, ki saklayan kişi de bunu yapmıştı.

Damarlarında dolaşan kanın seyrelmiş olabileceğinden korktuğum, atalarının aptallıkları yüzünden zayıf düşmüş yavrularım üzerine kafa yoruyordum. Ne yazık ki, bu tür ılık mizaçlar oldukça durgun bir şekilde akar ve hayat yanlarından hızla geçerken, dişleri ve pençeleri kıpkırmızı olan herhangi bir nesli züppece süt dişli bırakır.

İşte bu düşünceyle Argentum'a doğru yola çıktım, böylece kendim için bir isim oluşturabilir ve torunlarıma bir gelecek bahsedebilirdim. Böylece, Cullraven ismi öyle büyük bir güçle yankılsın ki, onu duyan herkes kulakları sağır eden çan sesinden huşu içinde kalsın, ailemin mirasının ve hünerlerinin ihtişamı karşısında donup kalsın ve bu nesilden nesile devam etsin.

Çocuklarımı ve onların çocuklarının çocuklarını canlandıracak ve güçlendirecek bir festival yaratacağım, onlara toplumun onlara giydirdiği ve terbiye ve onur olarak adlandırdığı bayağı kıyafetleri atma sanatını aşılatacağım, böylece cennetin büyük yüksekliklerine engelsiz bir şekilde yükselmelerini sağlayacağım. Ve eğer bu çabalarında başarısız olurlarsa, cennetten ve onun tüm altın, tanrısal zenginliklerinden atılan taşlar gibi düşeceklerdir.

Arkasında da farklı bir elle yazılmış:

Kocamdan çok korkuyorum. Bana geldiğinde bir hayvan gibi oluyor. Ve sonrasında bana dokunmuyor ya da benimle konuşmuyor. Ama uykusunda o kadar şiddetli titriyor ki bu beni korkutuyor.

Beni korkutuyor.

Ve o burada olmadığında, garip rüyalar görüyorum. Onlar da beni korkutuyor. Her zaman çok korkuyorum. Ve bunu biliyorlar. Beni izliyorlar. Sanırım korkunç bir hata yaptım.

CHAPTER ELEVEN

Kimin kovaladığına bağlı .’.

Sanırım korkunç bir hata yaptım.

Nottaki korku ve çaresizlik Nadine'in yüreğini parçaladı. Kız kardeşinin el yazısı zar zor seçilebiliyordu; artık Nadine'in onunla özdeşleştirdiği neşeli kabarcık harfler değil, kanayan bir kalemle yazılmış umutsuz karalamalar vardı.

Noelle ne zamandır böyle hissediyordu ve böyle bir şeyi perdelere saklamasına neden olacak neye tanık olmuştu?

Arkadaki günlük yazısı, daha öncekiyle aynı kitaptan koparılmış gibi görünüyordu. Nadine kalın kâğıdı, yaldızlı kenarları ve yazarın görkemli üslubunu tanıdı. Yeşil kitap olduğunu tahmin etti. Noelle'in kendisi tarafından saklanmış, kitabın hiç bulunamaması ihtimaline karşı sigorta olarak etrafa küçük kırıntılar saçılmıştı. *Ya da yanlış kişi tarafından bulunması ihtimaline karşı.*

Madendeki nota ne olduğunu hatırlayan Nadine, bu kez yırtılmış sayfanın her iki yüzünün de fotoğrafını çekmeye özen gösterdi. Sonra da Noelle'in kırık kolyesi ve tablonun arkasında bulunduğu parçayla birlikte gecelik gömleğinin cebine sokuşturdu. Sanki bir suçun adli kanıtlarını bir araya topluyormuş gibi hissetti.

Yakında polise gidecek kadar param olacak, dedi kendi kendine. Bu sefer beni görevden alamayacaklar ya da ayak bağı olduğumu söyleyemeyecekler. Bunda biraz acı bir tatmin vardı.

Bu arada, hiçbir sorun yokmuş gibi davranacaktı. Yeşil kitabı bulana kadar, şüphelendiği şeyi ailesine söyleyemezdi. Bu yeterince kolaydı, çünkü o da neden şüphelendiğinden emin değildi. Tek bildiği, Noelle'in kaybolmadan hemen önce Ben'den çok korktuğu ve bu günlüğün sayfalarının da bu korkuyla bağlantılı olduğuydu.

Hiçbir sorun yok.

Yemeklere gitti ve Odessa'nın ona ödünç verdiği elbiseleri giydi. Kız kardeşinin evlendiği yabancı aile sohbet etti. O

Numara yaptı. Tanrım, rol yaptı.

Çünkü hayatı buna bağıymış gibi hissetmeye başlamıştı.

En azından Corrine ve Nathaniel nadiren orada bulunuyordu. Hayır işleriyle uğraşmadıkları zamanlarda Nathaniel sık sık iş seyahatlerine çıkıyordu (Nadine sorduğunda Odessa, "O bir yatırımcı," demişti) ve Corrine kendini sadece kocasının anahtarının olduğu odalara kapatıyordu. Onların varlığı, onlar olmadan bile mayın tarlası gibi olan siyah-beyaz yemek odasına ek bir gerilim katıyordu, bu yüzden Nadine onları özlemiyordu.

Cal da sık sık uzaklardaydı. Müşterileriyle buluşuyordu ya da öyle diyordu. Ama Nadine onun kendisinden kaçtığı izlenimine kapılmıştı. Yaralarını sardığı o gün bir şeyler değişmişti. Ona önemli bir şey anlatmaya çalıştığını ve anlayamamasının onu kızdırdığını hissediyordu. Kontrolünü kaybetmeye çok yaklaşmıştı. Onu hiç bu kadar soğukkanlı görmemişti.

Nadine o konuşmayı tekrar gözden geçirmiş, her şeyin nerede yanlış gittiğini tam olarak . Buranın babasının şatosu olduğuna dair sözleri onu kızdırmış gibi görünüyordu ama bunlar onun sözleriydi.

Bahçede ona "evlenilecek biri" olmadığını söylemişti. Yatak odasında ise sadece "yakalamak ve bırakmak" istediğini eklemişti. Kız kardeşinin ortadan kayboluşunu bir dayanak olarak kullanarak onu bir ilişkinin içine çekmeye çalıştığını mı düşünüyordu?

Bu fikir dehşet vericiydi - çünkü onu çok düşük bir ışıktaki gördüğünü gösteriyordu. Çok az vicdanlı olan fırsatçı bir servet avcısı. Hiç *de öyle* biri değildi.

Ama neden onun bağlanma konusundaki isteksizliğine dair iğneleyici bir hatırlatmada bulunduğunu ve ardından *borçlu* olduğuna dair öfkeli bir açıklama yaptığını anlayamıyordu.

Neden ona borçlu olduğunu düşünüyordu? Onu yemeğe çıkardığı için mi? Ona birkaç dakika temel insani nezaket gösterdiği için mi? Zamanını boşa harcadığı için mi? Bazen ona karşı o kadar agresif oluyordu ki, bu dehşet vericiydi ve acımasız bir metal hesaplama oyununda tüm etkileşimlerini takip ettiği düşüncesi onu hasta hissettiriyordu.

Hayır, daha da kötüsü; bu onu aptal hissettirdi.

(buradaki birçok kız onun için ağlayarak yatağa girdi)

Uyarılmıştı.

Herkes ona Cal Cullraven'ın kadınlar için hem gözlerini hem de adını aldığı atası kadar tehlikeli olduğunu söylemişti. Ona "kalp kırıcı" ve "rezil" dendiğini duymuştu: büyük büyükbabasının hık demiş burnundan düşmüştü.

Bunların hepsi ona söylenmişti ve o dinlememeyi seçmişti.

Bir yanı ondan daha iyisini bekliyordu ve kalp kırıklığının kaçınılmazlığı konusunda kendini eğitmiş olsa da, o masaya her oturduğunda ve onun boş sandalyesiyle karşılaştığında bunun gerçekliği hâlâ göğsüne bir ok gibi saplanıyordu.

Şaşırdın mı? Kafasının içindeki o kötü ses fısıldadı. Senden hoşlandığını mı sanıyordun?

En azından Ben ve Odessa biraz tahmin edilebilirdi. Cal, *Ben'in sürekli oynadığını* söylemişti, o da bunun Ben'in sıradanlığına karşı bir hakaret olduğunu düşünmüştü. Ne olursa olsun, Cal orada olmadığından her zaman daha iyi bir ruh hali içindeydi ve bazen ona *neredeyse* nazik davranıyordu.

Öte yandan Odessa sadece kendisiydi: Herkes sinirlenene kadar odada çalışmaktan, insanları iğneden yanana kadar küçük iğnelerle vurmaktan hoşlanıyordu.

"Bütün gün nereye gittiniz?" Odessa bir akşam sadece üçünün olduğu bir anda sordu. "Seni neredeyse hiç görmedik ve Thomas odana gitmediğini söyledi."

Nadine, teyzesinin onu on iki yaşındayken oturtup, *"Tatlım, bir oyun yüzü edinmelisin"* dediğini hatırlıyor. "Keşfediyordum," dedi. "Açık havayı hep sevmişimdir."

"Hm. Bizden *kaçmadığınız* sürece sorun yok."

"Açık havanın nesini seviyorsun?" Ben, yumruğunun üzerinden sakince ona bakarak sordu. Ben'in dikkati mutlaktı ve kız kardeşi gibi sevildiğini hissetmek için görülmek *isteyen* birine bunun nasıl çekici gelebileceğini anlayabilse de, bunun nasıl hızla korkutucu hale gelebileceğini de görebiliyordu. Özellikle de bu keskin gözlem sizi bir laboratuvar numunesi gibi hissettirmeye başladıysa.

Tabağına, yarısı yenmiş yemeğine baktı. "Yalnızlık, sanırım? Yalnız hissetmeden yalnız olmayı seviyorum."

"Yalnız mısın, Nadine?" Odessa ipeksi bir ilmiğin tüm yumuşaklığıyla sordu.

Nadine yutkundu ve gülümsemeye zorladı. "Artık değil."

"Güzel." Ben bifteğini, bıçağın porselene sürtünmesine neden olan ete kararlı bir vuruş yaparak kesti. "Çünkü Cal'in talihsiz bir alışkanlığı var, onlarla oynamayı bitirir bitirmez döküntülerini ortalıkta bırakıyor."

"İlk olduğunu düşünmedin, değil mi canım?" Odessa hafifçe bastırdı.

"Hayır." Nadine başını salladı. "Söylentileri duymuştum."

Ben alay etti. "Normalde sana onları dinlememeni söyledim. Ama Cal ile, Ne yazık ki söylediklerinin çoğu doğru."

Wi-fi çalıştığında ve zamanı elverdiğinde Nikki'yi arıyordu. Teyzesiyle her konuştuğunda kendini eve gitmek isterken buluyordu. Nikki de onun eve gelmesini istiyordu. Nadine'in perdelerde bulduğu nota verdiği tepki neredeyse paniğe kapılmak üzereydi ve teyzesine madende olanları anlatırsa Nikki'nin birkaç dakika içinde bir taksiyle buraya geleceğini biliyordu.

Ve bir şey ona bunun olmasını gerçekten ama gerçekten istemediğini söylüyordu. Aslında, kasabanın kendisinin de bundan hoşlanmayacağı gibi rahatsız edici bir izlenime kapılmıştı.

Kurbanları seçilmişti, teklif edilmemişti.

Saçmalama, Nadine. Kasaba şimdi canlı mı?

Tam olarak anlayamadığı bir huzursuzluğun etkisiyle kendini sakinleştirmek için uzun yürüyüşlere çıkmaya başladı. Tavuk oynar gibi, cesaret edebildiği kadar çevredeki ormana yaklaştı. *Orada senin için bir şey yok.* Belki de yoktur. Ama yine de etrafa bakacaktı.

Argentum güzeldi, dağınıklıktan ziyade bir sır gibi hissettirecek şekilde büyümüştü. Ama parantez ve sarmaşıklarla birlikte başka bir şey de içeri girmişti. *Karanlık bir sır*, diye düşündü Nadine, hâlâ sabahki sis perdesine bürünmüş ağaçların uzun tepelerini incelemek için başını yukarı kaldırarak. *İnsanların saklamak için cinayet işleyebileceği türden bir sır.*

Eğer hızlı yürürse, kasabanın tüm sınırını kat etmesi yaklaşık iki buçuk saatini alırdı. Gideon'un tehdidini hatırlayarak, Eski Kent'e giden patikadan tamamen kaçındı, bunun yerine meydandan geçerek AirBnB'sini kiraladığı aynı yerleşim bölgesinden yürüdü. Kasabanın bu kısmı daha rahattı, neredeyse yazlık gibiydi.

Bu gölgeli, kır çiçekleriyle bezeli sokakta yürüyen hiç kimse kendini ölü gözlü hayvanları ve insanların kaybolduğu festivalleri düşünürken bulmaz.

Kendini güneşin altında göz kamaştırıcı beyazlıkta bir kanyon kar süsenine bakarken buldu. O kar beyazı yaprakların kana bulandığını hayal etti. *Gelinliği içinde öldürülmüş bir gelin gibi.*

Nadine keskin bir nefes verdi ve dizlerini kavramak için eğildi.

(bana geldiğinde bir hayvan gibi oluyor)

Madenden çıktığında parmak uçları kırmızı boyaya batırılmış gibi görünüyordu. O gece banyo yaptığında bile, kırışıklıkların tamamını çıkaramamıştı.

Bir hayvan gibiydi, onu boyun eğmeye zorlarken çektiği acıdan zevk alıyordu.

Ben bunu Noelle'e yapmış mıydı?

Madendeki Ben miydi?

Şimdi tehditkâr görünen sessiz caddeye baktı, uzun otlar sanki içlerinde sinsi bir yaratık geziniyormuş gibi rüzgârdan kıpırdanıyordu.

Yarık bir çit direğinin üzerinde oturan bir kuzgun başını eğdi ve ona doğru öttü. Nadine yürüyüşü erken bitirmeye karar verdi.

Odasına geri dönme düşüncesi iç karartıcıydı. Güzel olduğu kadar tek boynuzlu at odası olduğu halde, kendini oraya kadar sık hapsediyordu ki, bir hapishane ya da kilitli bir kule hissi vermeye başladı.

Belki bir kitap alırım, dedi kendi kendine ve meydandaki heykele temkinli bir bakış atarak şehir merkezine doğru yöneldi. Helena Peters'ın döküntü Harlequin' birinin, düşüncelerini çürüten karanlığı bir süreliğine de olsa temizleme potansiyeline sahip olması mümkündü. En azından, dışarıda *bazı* insanların mutlu sonlara sahip olduğunu hatırlatan güzel bir şeydi.

Deena köşeden bakıp, "Ah, sensin Nadine. Elindeki hangisi? *Sicilyalı'nın Bakire Sekreteri* mi?"

"Oh, uh, selam!" Deena sırtınca kitabı arkasına sakladı. "Sorun değil.

Dediğim gibi, yargılamıyorum."

"Ha ha, doğru." Nadine içten içe irkildi. "Hatırlıyorum."

"Madende yaralandığını duydum. Umarım şerif seni çok fena azarlamamıştır." Nadine yüzünü sakinleştirmeye çalışırken o kollarını kavuşturup ofisinin kapı pervazına yaslandı. "Çocuklar oraya her zaman uyuşturucu içmeye ve grafiti yapmaya gidiyor, bu yüzden neden orası kutsal bir yermiş gibi davrandığını anlamıyorum."

Biliyorum, diye düşündü Nadine.

"O kadar da ateşli görünmüyorsun." Kadının kahverengi gözleri endişeyle üzerinde gezindi, kısa bir süreliğine boynuna kayd ve Nadine bu acımasız ışıklarda morluğu gizleyecek kadar kapatıcı sürmüş olduğunu umdu. "Nasıl dayanıyorsun? Korkunç bir şey olmalı."

"Acil yardım görevlisi iyiydi." İçinden daha fazlasını söylemek geliyordu - korkunç bir şey olduğunu, vücudunun ona ihanet etmiş gibi hissettirdiğini. Hâlâ rüyalarında kendisine efendisi diyen o fısıltılı sesi gördüğünü ve nefes alış verişinde bir tutuklukla uyandığını.

"Ramon mu? Evet, o bir bebek." Deena kaşlarını çatarak başını eğdi. "Kız kardeşinle şansın yaver gitti mi?"

"Hayır." Parmakları elinde tuttuğu kitabın kapağına gömüldü. "Ben onun öldüğünü düşünüyor."

Bir cenaze töreni planlamaya başlamalıyız, aslında söylediği buydu. *O geri gelmeyecek.*

Öylece, birdenbire. Sanki Noelle bir isme bile layık değilmiş gibi.

Ondan önce de berbat bir akşam yemeği olmuştu. Şarap sertti, bu da karanlık odanın üzerine kara kara düşündürücü bir gölge düşürmüştü, çünkü herkes az yemeğin ışığında olması gerekenden daha fazla içmişti. Ama Ben'in sözleri üzerine Nadine kaşığını yere bıraktı ve "Ne?" dedi.

"Evet," diye iç geçirdi Odessa. "Sanırım muhtemelen haklısın. Ve bunu Nadine buradayken de yapabiliriz. Böylece kapanışı yapmış oluruz."

İçinde bir şeyler koptu. Kapatmak mı? *Kapatmak mı?* O ve Odessa onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorlardı ve o da buna katlanmak zorundaydı çünkü onların cömertliğiyle yaşıyordu. Ama Noelle'i bulmak için neredeyse hiçbir şey yapmamışlardı ve *kapanış* hakkında mı konuşmak istiyorlardı?

Kız kardeşinin kocasının, karısının ortadan kaybolması onun ayrıcalıklı lanet hayatındaki bir başka rahatsızlıkmiş gibi davranmasına dayanamıyordu.

"Nadine," dedi Odessa. "İyi misin? Üzgün görünüyorsun."

"Onu *zar zor* aradınız," diye hırladı, öfkesiyle kendisini bile şaşırtmıştı. "En azından *öldüğüne* karar vermeden önce lanet olası bir arama yapın!"

Cal o akşam yemeğinde onlarla birlikteydi ve başını kaldırıp keskin ve şaşkın bakışlarla ona bakmıştı. Soğukkanlılığını kaybetmiş olması ona, bir maske olduğundan şüphelenmeye başladığı şakacı görüntüsünün altında yatan tuhaf bir bakış sunmuştu ve o anda Cal'in her zamanki soğukkanlılığını böylesine çıplak bir şaşkınlıkla gizleyerek ona bakması, hem varlığının onu ne kadar etkilediğini hem de onu ne kadar az tanıdığını hatırlatmıştı.

"Daha önce de söylediğim gibi, nereden başlamamı öneriyorsun?" Ben, kardeşinin varlığı nedeniyle zaten morali bozuk bir şekilde cevap vermişti. "Sana bu ormanda arama yapmanın ne kadar zor olacağını söylemiştim. *Haftalar* oldu Nadine. Eğer yaşıyorsa, belli ki geri dönmek istemiyor."

"Peki bu kimin hatası olacak?" Nadine, sanki vücudu artık kendi kontrolünde değilmiş gibi hissederek karşılık verdi. "Neden bahçedeki hellebore'un altını aramayı denemiyorsun? Caledon Cullraven'ın kayıp karısını gömdüğü yer orası değil mi?"

Korkunç, ölümcül bir sessizlik olmuştu. Odessa hem skandala uğramış hem de eğlenmiş görünüyordu; Ben, sessiz, fokurdayan bir öfkeyle kaynıyordu; ve Cal, onu daha önce hiç görmemiş ve masasında otururken bulduğu için irkilmiş gibiydi.

İlk konuşan da o oldu. "Nadine, ne oluyor lan?"

"Hayır," dedi Ben garip bir şekilde memnun bir gülümsemeyle. "Buraya geldiğinden beri en dürüst olduğu bu. Senin küçük serçe sonunda gerçek yüzünü gösteriyor."

"Seni yakaladı, Baby Cal," dedi Odessa, hareketsiz duran en küçük kardeşine.

"Neden hepiniz bana böyle hitap edip duruyorsunuz?"

"Çünkü senin öyle olduğunu düşünüyor, sevgilim," diye cevap verdi Ben ve kardeşine soğuk ve bilmiş bir bakış atarken sesinin tonu neredeyse baştan çıkarıcıydı. "Korkmuş, kanat çırpın küçük bir kuş. Bir *serçe*."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

Nadine gözlerini kırıştırdı ve kendini kesilmiş geyik boynuzlarından yapılmış o avizenin altında değil de burada, bu titrek floresan ışıkların altında bulunca irkildi.

(yaralı gibi)

"Araştırdım." Yüzünde titrek bir gülümseme belirdi. "Yetkililerin kabul etmesi için kızın beş yıldır kayıp olması gerekiyor ama kendi törenini yapmasını engelleyecek bir şey yok."

"Oh, tatlım," dedi Deena. "O evden çıkman gerek."

(küçük kuş)

Varlığındaki her lif tam olarak bunu yapmak için yanıyordu. Ama o not - *beni korkutuyor*- onu ruhunun derinliklerine kadar delip geçmişti. Daha fazla günlük kaydı bulmak için neredeyse o eski perdeleri parçalayacaktı, bulduğu tek şey bir toz çağlayanı olduğunda hayal kırıklığıyla sessiz bir çığlık attı.

Başka bir şey olmalıydı. Kaçırıldığı bir şey.

Ben'in inandığının aksine, Noelle arkasında bir parçasını bırakmadan yeryüzünden öylece kaybolamazdı.

Yapamadı.

"Bu hiç adil değil," dedi yüksek sesle, sesi hayal kırıklığıyla burkulmuştu. "Biliyorum," dedi Deena, mümkün olmasa da.

Sakin ağlamaya kalkma, dedi kendi kendine. Cal'ın önünde iki kez ağlamış olması yeterince kötüydü. Bunu bir yetişkinin işine ve bir yetişkinin soğukkanlılığına sahip bu sakın yetişkin kadının önünde yapmayacaktı. *Kendine gel, seni lanet olası çocuk.*

"Özür dilerim." Nadine kitaplara bakmak için döndü, bu daha güvenliydi çünkü Deena'nın yüzündeki endişe boğazındaki yumrunun derisinden fırlayacakmış gibi hissetmesine neden oldu. Acımanın ne kadar çabuk küçümsemeye dönüşebileceğini biliyordu ve bunu görmek istemiyordu. "Genelde böyle değilimdir."

"Kız kardeşin kayıp," dedi Deena. "Korkuyor ve endişeleniyorsun. Herkes olurdu."

Evet, Nadine. Duyguların olması normal. Uzun süreli öğretmenlerin sana bunu söylemedi mi?

Elinde tuttuğu kitabı çantasına bıraktı çünkü Deena'nın gözleri ellerine kayınca kitapla oynamaya başladığını fark etti. Kitabın adını çoktan unutmuştu.

"Özür dilerim," dedi tekrar.

"Özür dilemeyi bırak," dedi Deena gülererek. "Tanrım, evlat. Cehennemi yaşıadın."

Nadine bir nefes verdi ve kendine sarıldı. "Tamam."

"Tamam. İşten çıktığımda bir şeyler içmek ister misin? Bir içkiye ihtiyacın var gibi görünüyor ve seni henüz Blue Bar'da takılırken gördüğümü sanmıyorum."

"Rahatsız etmek istemem."

"Olmayacaksın." Deena'nın sesi bundan o kadar emin geliyordu ki Nadine kendini kadına inanmakta isteksiz buldu. Gerçekten sadece daha fazla bilgi peşinde olsa bile, ona eşlik etmekten hiç de hoşlanmıyor gibi görünmüyordu. Muhtemelen, temel bir düzeyde, bundan zevk bile alıyordu.

"Tamam," dedi Nadine tekrar, biraz daha güçlü bir şekilde.

Numaralarını değiştirdiler ve saat sekizde The Blue Bar'da buluşmak üzere sözleştiler. "Orayı seveceksin," diye söz verdi Deena. "Burası üç ilçenin de en işlek yeri. Senin yaşında bir sürü çocuk var."

En kalabalık kelimesini duyduğunda kafasında paniğin başlangıcı olabilecek küçük alarm zilleri çalmaya başladı. Kalabalıklarda pek iyi değildi. Ama Deena'nın ondan hoşlanmasını istiyordu, çünkü Deena ona iyi davranmıştı, bu yüzden "Kulağa eğlenceli geliyor," dedi, "*Böyle bir yer gerçekten ne kadar kalabalık olabilir ki?*" diye düşündü.

Yine de Deena'yla konuşmak kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Noelle'e kafayı taktığı için daha az deli. Bu biraz Nikki'yle konuşmak gibiydi ama Deena'nın teyzesiyle (çok genç bir teyze bile olsa) kıyaslanmaktan hoşlanacağından emin değildi.

Ben ve Şerif Crocker, orman olsun ya da olmasın Noelle'i bulmak için çok daha fazlasını yapabilirdi. Posterler, nöbetler, lanet olası hashtag'ler neredeydi? Şerif ona soruşturmada çekilmesini söylediğinde bir hashtag başlatmanın yasallığını araştırmak için bir not aldı. Şüphesiz bu ifade özgürlüğü kapsamına giriyordu. Cal muhtemelen biliyordu ama ona sormayacaktı. Şimdi değil.

Hazır eli değmişken o kartpostalın ve diğer notun da fotoğrafını çekmeli. Bir kayıt oluşturmalıydı. Olur da madenle ilgili not gibi bir şey kaybolursa diye.

Diğer parşömen parçası hâlâ geceliğinin içindeydi ve Nadine'in kırık kolyesiyle birlikte telefonuyla fotoğrafını çekti. Ama spor çantasını karıştırıp kartpostalı aradığında orada değildi. İçine koymadığını bildiği halde bavulunu da karıştırdı. Aramanın sonunda elleri titremeye başlamıştı.

Biri eşyalarımı mı karıştırdı?

Bunu söylemek zordu -her şey zaten çok dağınıktı, çünkü doğru kıyafetleri bulmak için defalarca karıştırmıştı. Belki de her şey biraz farklı görünüyordu.

Kadın barda giyecek bir kıyafet bulmaya çalışırken Thomas kapıyı çaldı. Onu içeri almak için kapıyı açtığı anda, elinde bir yığın yeni nevresim takımı olduğunu gördü. "Çarşafaları değiştirmeye geldim," diye açıkladı, açık valizine bakarak. "Geri gelebilirim."

"Hayır, sorun değil." Kapıyı iterek daha geniş bir şekilde açtı, bunu yaparken menteşelerin sessiz ve pırıl pırıl olduğunu fark etti. Sanki yakın zamanda yeni yağlanmış gibiydiler.

Onlara bakarak, "Buraya sizden başka kimse geliyor mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum, hanımefendi. Muhtemelen hizmetçiler." Kadının bakışını yakalayınca

"Şu anki çarşaflarınız tatmin edici mi hanımefendi?" diye sordu tereddütle. "Evet." Nadine durakladı. "Neden olmasınlar ki?"

"Sadece merak ettim. Bayan Cullraven-" Duraksadı. "Görünüşe göre yatağına karşı bir reaksiyon göstermiş. Ya da o öyle söyledi. Yüzünün bir tarafında oldukça kötü bir kızarıklık vardı. Yastığından olduğunu söyledi. Kocasına bize yeni çarşaflar aldırdı ve deterjanı değiştirtti. Sonra da geçti."

"İsilik mi?"

"Evet, bayan."

Gözleri yatağa gitti. "Hayır. Ben böyle bir şey yaşamadım."

"Güzel. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" "Hayır. Hepsi bu kadar.

Teşekkürler."

O gider gitmez yatağa doğru koştu ve yatağı kaldırdı. Altına bakarak, çıplak kutu yaylarını inceledi ve gördü- Hiçbir şey.

Hiçbir şey yoktu. En ufak bir yeşil *parıltı* bile yoktu.

Bu kadar kolay olacağını , değil mi?

Döndü, omuzları çöktü ve ayak parmağını yere vurunca küfretti - yine. Burada ayağı neye takılıp duruyordu? Aptal oda, sanki onu yakalamak için dışarı çıkmıştı. Caledon Cullraven'in resmine ters ters baktı. *Aptal resim.*

Kapının kolunu tutarak koridorda ilerlemeden önce iki tarafa da baktı. *Aptal koridor. Aptal ürkütücü duvar kağıdı. Aptal her şey.*

Banyoda duş bile yoktu. Saçlarını ayaklı küvette yıkamak ve sonra da kalan suyla yıkanmak zorundaydı. En azından çok çeşitli sabunlar vardı, hepsi de ev yapımı görünümlüydü ve sütlü kalıpların içinde çiçek ve bitki parçaları vardı. Çam ağacı gibi kokan koyu yeşil olan Cal'ın olmalıydı. Onu bir kenara bıraktı ve hanımeli gibi görünen beyaz olanı kullanarak olabildiğince hızlı bir şekilde yıkandı.

Gidebilirsin. Bu düşünce baştan çıkarıcıydı. Çok kolay olurdu. Wi-fi'ye bağlan, bir şoför tut. Toparlan, eve git.

Nadine bu düşünceyi bir kenara itti. Ne kadar cazip olsa da henüz gidemezdi.

Sıcak bir akşamdı, bu yüzden kot pantolon ve siyah bir atlet giymişti. Genelde giydiklerinden daha açıktı ama bu gece kendini iyi hissetmek istiyordu. Bir süredir hissetmemişti ve her şeyin ezici ağırlığını omuzlarında taşımaktan çok yorgundu.

Bu gece, yaşadığını hissetmek istiyordu.

Deniz mavisi gökyüzüne karşı silüetini oluşturan çamlar, sanki yıldızları delip geçecekmiş gibi yükseklerle uzanan keskin mızraklar gibi görünüyordu. Güveler sarkık barın dışındaki neon tabelanın etrafında tembelce kanat çırpıyordu. İsim yoktu, sadece mavi bir neon daire vardı, San Francisco'nun havalı olmak için çok uğraşan bir barı gibi.

Kapıyı açtı ve hemen bir gürültü duvarıyla karşılaştı. Birkaç kişi ona doğru baktı ve kapıyı hızla arkasından kapatarak geceyi dışarıda bıraktı. Gözleri odayı taradı. Deena'nın

Henüz gelmemişti -muhtemelen işten geliyordu- bu yüzden Nadine, yaşlı bir kadın barmenin çalıştığı bar alanına doğru sürüklendi, görünmeyen bir hoparlörden Johnny Hates Jazz alınırken şüpheli görünümlü bir bezle bardakları temizliyordu.

"Ben bir porter alayım lütfen," dedi ve bahşış kavanozuna birkaç banknot attı. Hafif biralardan daha sertti ama şarap kadar güçlü değildi. Bunlardan birkaç tane içse bile kafayı bulmazdı ve yine de kaygısını dindirirdi.

Tıpkı *gerçek bir dağ adamı gibi*, diye düşündü, stein'ını kavrayarak odanın kenarına doğru sürüklendi ve ilerleyişini takip eden gözleri fark etmemeye çalıştı. Yürüyüşü sırasında gördüğü bir tabelaya Argentum'un nüfusu sadece birkaç yüzdü ama Deena buranın en az üç ilçenin sıcak noktası olduğu konusunda abartmamış gibi görünüyordu. Kasabanın tüm nüfusu tek başına bu bara doluşmuş gibiydi.

Bazı eski atari oyunlarının yanıp sönen ışıkları dikkatini çekti. Çocukken Nikki, Noelle'le birlikte oynamaları için Limewire'dan bunun gibi bazı eski oyunları korsan olarak indirmişti. Küçük bir gemi üçgeni olduğu ve uzayın pikseli boşluğunda dönen yumrulu daireleri patlattığı bir oyunu hatırlıyordu. Sırasını beklemek ızdırap vericiydi; Noelle'e erken oynamasına izin vermesi için yalvarırdı, ta ki Noelle sabrını kaybedip durması için bağırana ve Nikki koşarak gelip uslu durmazlarsa "internetin fişini çekmekle" tehdit edene kadar.

Bu güzel bir anıydı. Birasından uzun bir yudum aldı ve makinenin yan tarafına cıvatayla tutturulmuş bardak tutucusuna yerleştirdi, içine bir çeyreklik atarken o acı tatlı duygulara tutunmaya çalıştı. Hâlâ eyreklik *kabul* ediyor olması şaşırtıcıydı, burası pek değişmiş gibi görünmüyordu. Başlık ekranında *Galaxian* yazıyordu ama çocukken kendisinin de oynadığından oldukça emin olduğu *Space Invaders*'ın daha gelişmiş bir versiyonuna benziyordu.

Zaman tünelinin tadını çıkarabilirsin, Nadine.

Kısa süre sonra barın gürültüsünü zar zor duyabiliyordu. Odaklandıka vücudu gevşedi ve endişeli kaşları kayboldu, neredeyse şiddetli bir konsantrasyon görünümüne dönüştü.

Farkında olmasa da, konsola doğru eğilirken kıcının kot pantolonunu nasıl doldurduğuna ve sırtının müstehcen kavisine dikkat çeken birkaç göz ona doğru kaymaya başlamıştı. Kendini daha fazla kaptırdıkça daha da hareketlendi, yanıp sönen ışıklar saçlarının dalgaları tarafından hapsedildi.

Ve bir çift göz -koyu, kan kırmızısı ela- hepsinden daha çok perçinlenmişti.

Ağır bir el çıplak omzuna yerleşerek şaşkınlıkla irkilmesine neden oldu. Dizini makineye çarpıp birasının bir kısmının kenarlara dökülmesine neden olunca küfretti.

"Deena seni arıyor."

Nadine, gemisi uzaylılar tarafından atılan mermilerden birine çarparak savrulurken irkildi. Omzunun üzerinden suçlayıcı bir şekilde bakıp Rael'in kedi gibi bakışlarıyla karşılaşmadan önce 8-bitlik bir bulutun içinde patlamasını izledi. Rael onun üzerinde dururken, arkasındaki makinelerin neon ışıkları omuzlarını ürkütücü bir yeşil ışıkla yaldızlıyor, bu da ateşli saçlarıyla çatışıyordu. Yine o flanel düğmeli önlüklerden birini giymişti ve biraz fazla yakın duruyordu.

"Tanrım," dedi. "Ne *oluyor* be?"

"Ne halin varsa gör," diye karşılık verdi. "Neden bu kadar gerginsin?"

"Niye insanların arkasında bu kadar yakın duruyorsun? dikkatini çekmek mi?" diye karşılık verdi, kendi cüretine belli belirsiz şaşırmıştı. *Alkol*, diye düşündü, bardağına uzanırken. *Öyle olmalı*. Alkolün sıcak ışıltısının kızarmış yanaklarında biriktiğini hissedebiliyordu.

"Farklı görünüyorsun." Gözleri onun üzerinde gezindi. "Küçük kuzgun arkadaşın gayet iyi bu arada."

"Ne?"

"Yaralı kanatla." Bir kaşını kaldırdı. "Sen Cal ile birlikteydin. Hatırladın mı?"

Nadine ona sırtını dönmeden önce yüzünü buruşturdu. Kollarını bilinçsizce kavuşturarak Deena'yı aradı. Bu kadar açıkta olmak onu şimdiden tedirgin etmeye başlamıştı. Bunun gibi büyük alanlar ona her zaman herkesin ona baktığını hissettirirdi. Normalde değillerdi. Ama burada

Özellikle bir yerde, tamamen yanıldığına kendini ikna edemiyordu.

Bir Cullraven olmayabilirdi ama yine de çağrışımlarla lekelenmişti.

"Nadine!" Deena elini sallayarak seslendi. Üzerinde yine o pantolon takımlardan biri vardı ama sıcağa dayanamayarak ceketini çıkarmış, kolsuz, kuşgözü bluzuna kadar soyunmuştu. "Buradayım! Sana eski moda bir içki getirdim. Senin tarzında bir içkiye benziyor."

geri kalanını geri fırlattı ve gösterilen koltuğa geçerken bardağı masanın kenarına koydu. "Selam," dedi. "Teşekkürler. İş nasıldı?"

"Oh, bilirsin işte. Her zamanki şeyler. Bütçeleri ayarlamak. Belediye başkanıyla toplantı. Masama bir alev makinesi alıp her şeyi yakmak istemiyormuşum gibi davranmak. Peki ya sen?"

Nadine içkisinden bir yudum aldı. Aslında viskinin tadı pek hoşuna gitmiyordu ama bu ona elleriyle yapacak bir şey veriyordu. "Yavaş oldu. Hey, eğer Noelle için bir hashtag başlatırsam, sence Gideon Crocker beni adaleti engellemekten tutuklar mı?"

Nadine şaka yapmamış olsa da Deena güldü. "Muhtemelen hayır." Kendi içkisinden bir yudum aldı. "Ama onu tanıyorsam, bunu kişisel olarak algılayacaktır ve sen yine de kelepçelenebilirsin."

İşte tam da korktuğu şey buydu. İçkisinden daha büyük bir yudum aldı ve şakaklarında bir zonklama hissetti. Alkolleri karıştırmamakla ilgili eski atasözünün bir nedeni olduğunu düşündü. Bu içki, ilkinin yapmadığı bir şekilde kafasına giriyor, suda dönen boya renkleri gibi onu bulanıklaştırıyor, akıcı ve sessiz hissetmesine neden oluyordu.

Rael açıklanamaz bir şekilde bir sandalye çekip onlara katıldığında, Nadine sadece küçük bir tedirginlik hissetti. Deena ondan hoşlanıyor gibiydi - belki de Deena herkesten hoşlanıyordu. *Ne de olsa beni seviyor.*

Deena'nın ona ne iş sorduğunu duyunca içkisini elinde evirip çevirdi ve Deena ile Rael'e neden psikoloji okuduğunu açıkladı. "Beyin çalışmaları üzerine bir ders alırsam belki kendi beynimi çözebilirim diye düşündüm, anlıyor musunuz?" diye geveledi. "Neden bu kadar çok sorunum olduğunu çözebileceğimi düşündüm. Ama şimdi iş bulamıyorum."

Deena kuru bir sesle, "Sanırım şu anki sorun senin elinde," dedi.

"Evet, eğer kendini sarhoşlar koğuşunda bulmak istemiyorsan sosu biraz azaltabilirsin." Rael bir eliyle kızın bileğini tuttu, böylece parmaklarını bardaktan çekebildi. Sonra durakladı, kızın eli hâlâ onunkindeydi ve omzunun üzerinden dikkatle bir şeye bakıyordu. "Ya da köpekbalığı tankına."

Nadine onun bakışlarını takip etmek için arkasını döndü. Cal hâlâ süslü avukat giysileriyle odanın diğer ucundan geçiyordu. Ama onlara bakmak için barda durmuştu.

Ya da daha spesifik olarak, birbirine kenetlenmiş ellerine.

"İlginç," dedi Deena. "Karanlıklar Prensi genellikle şatosundan inip biz köylülerin arasına karışmaz."

Nadine kollarını masanın üzerinde kavuşturarak, "Burası babasının şatosu," diye mırıldandı. Deena ona tuhaf tuhaf baktı.

Cal onun eski moda içkisi gibi bir bardakta gelen bir içki sipariş ediyordu ama onunki berraktı. *Rom*, diye düşündü. Komodinde bu vardı.

(Bazen uyuyamıyorum)

Kalbi küt küt atmaya başladı ve bir an için onun da onlara katılacağını düşünerek her tarafının diken diken olduğunu hissetti. Ama o katılmadı. Onların yanından geçerek, kendisini hevesle işaret eden belli belirsiz tanıdık sarışın bir kadına doğru ilerledi. Ve ona katılmak için oturduğunda, Nadine o kadından nefret etti

-Çok, çok fazla. O kadar çok ki kendi kendine

telaşlandığını hissetti. "Sen iyi misin?" Deena sordu.

"Ben iyiyim." Sanki düşüncelerini fiziksel olarak geri püskürtmeye çalışıyormuş gibi elinin topuğunu alnına bastırdı. "Ben sadece Sanırım o kadını tanıyorum."

"Ne? Kim?"

"Sarışın beyaz kadın. Beni zehirledi."

Evet, ondan bu yüzden nefret ediyorum. Tek sebebi bu.

"Ne?" Barın etrafında boş gözlerle dolaşan Rael ona sertçe baktı. "Zehirlenmiş mi?"

"Yunnan Rooster'da. Bana mısır yedirdi. Karideslerin güvenli olup olmadığını sordum, o da evet dedi. Ama asla güvenli değiller. Her zaman mısırla dövülürler." Vücuduna giren yoğun krampları hatırlayınca yüzü karardı. "Alerjim var. Kusmama neden oluyor."

"Şey, adı Nora Adams," dedi Rael. "Ve babası da restoranın sahibi."

"Daha çok Nora'ya benziyor, senin yiyeceklerine bakamayacak kadar tembelim," dedi Nadine, küçük tutsak izleyicisinin şaşkınlığından habersiz. Boynu ısınıyormuş gibi hissettiği için saçlarını bir omzuna doğru kaydırıp ve çevresinde Cal'ın onu izlemek için dönmüş gibi koltuğunda hareket ettiğini gördü. "Rail," dedi kasıtlı olarak. "Bu nasıl bir isim böyle? Baban sana bir trenin adını mı verdi?" Bunun özellikle zekice olduğunu düşünerek kendi kendine sırıttı.

Rael'in gözleri tekrar omzunun üzerinden geçti ve karanlık bir eğlenceyle kıvrıldı. "Rael," diye düzeltti, kız arkasını dönüp neyin bu kadar komik olduğunu anlayamadan. "Bir meleğin adı."

"Işığın efendisi demek." Deena içkisinden bir yudum daha aldı. "Lanet olsun, bu çok sert. Carol bugün her şeyini ortaya koyuyor."

Aydınlığın Efendisi ve Karanlığın Prensi. Nadine kendi kendine kıkırdadı, bir an için başka kimsenin düşüncelerini duyamayacağını ve inanılmaz derecede aptal görüldüğünü unuttu. *Sonsuza dek en iyi arkadaşlar.*

"Sana başka bir şey sorabilir miyim?" diye sordu, Rael'in yüzünde garip, neredeyse gergin bir ifadeyle bakışlarını kaçırmamasına neden olacak şekilde öne doğru eğilerek. "Kız kardeşim Ben'de ne buluyordu? Bunu düşünüp duruyorum ve bir türlü anlayamıyorum. Onun için çok yanlış biri gibi görünüyor."

"Ona hava atmayı severdi." Rael bardağının ağzını yokladı, duruşu savunmaya yönelikti. "Onunla yüz yüze görüşmeye gelmeden önce internette bir süre konuştuğunu biliyorum. Cal onun çok istekli olduğunu söyledi; Ben de onun aradığı her şey olduğunu. Bunu hatırlıyorum. İlk buluşmaları için kendi tasarladığı bir binaya gittiler ve Ben onu en üst kata çıkardı. Gün batımında tüm şehre bakarak içki içtiler. Kız fotoğraf çekmişti," diye ekledi Rael. "Çok mutluydu."

"Onunla parası için mi evlendiğini söylüyorsunuz? Parası *vardı*." "Hayır, istediğim bu değil. Belki bu da bir parçasıydı.

Bilmiyorum. Aralarında kimya vardı. Ve her zaman konuşuyorlardı. Böyle bir kasabada fazla seçeneği yoktu," diye ekledi hayıflanarak. "Ne hakkında konuştuklarını ya da işlerin nasıl bu kadar ters gittiğini bilmiyorum. Ama meydandaki o güne kadar, onun adama böyle korkuyla baktığını hiç görmemiştim."

(bana geldiğinde bir hayvan gibi oluyor)

"O zaman neden onu bulmuyor?" diye fısıldadı. "Eğer onu sevdiyse, neden *aramıyor*?"

"Belki de onun bulunmak istemediğini düşünüyordur." Rael ona baktı, tam da Ben'in ona söylediği sözlerin yankısını fark ettiği sırada. "Çok hızlı, çok genç yaşta evlendiğini fark etmiş olabilir. Bir hata yaptığını. Adam biraz daha yaşlı değil miydi?"

"Noelle öyle biri değildir," dedi Nadine sadakatle, ama emin olmadığını da fark etti. Noelle evlenmeden önce onlara Ben'den bahsetme zahmetine katlanmamış ve onunla tek başına buluşmak için uçacak kadar aceleci davranmış, evlendikten sonra da onlara sadece üstünkörü düğün davetiyeleri göndermişti.

"Onu en iyi sen tanırdın," dedi Rael pragmatik bir tavırla, kadının yüzündeki ıstırapı okuyarak. "Ama belki de Ben'in yüzünü kurtarmak için hâlâ bir şansa ihtiyacı vardır."

"Evet, ama ben-hey." Etrafına bakındı, şaşkıncı. "Bardağım nereye gitti?"

"Gökyüzündeki büyük bara," diye espri yaptı Deena. "Sanırım bu akşamlık işin bitti evlat. Rael haklı. Babası gerçekten de insanları sarhoş etme konusunda hiç utangaç değil ve sen de onu kesinlikle peşine . Birinin sana kapiya kadar eşlik etmesini ister misin?"

Nadine Cal'ın oturduğu yere doğru baktı. Diğer kadın -Nora- gitmişti ve şimdi tek başına oturmuş, o karanlık, ışıltılı gözlerle içkisini onu izliyordu.

Saçlarını beceriksizce savurdu ve sırtındaki kavurucu bakışların kızgın bir bıçağın ucu gibi keskinleştiğini hissettiğini hayal etti. "Hayır."

"Emin misin?" Deena bastırdı. "Burası küçük bir kasaba ama karanlık."

"Yürüyebilirim."

"O iyi olacak." Rael sandalyenin arkasından ceketini için eğilirken elini Deena'nın koluna koydu. "Yine de seni evine bırakabilirim."

"Şey-" Deena isteksizce Nadine'e baktı. "Eğer eminsen." "Çok uzak değil."

Onların gidişini izledi. Rael parmaklarını ona Cal'ı hatırlatan bir şekilde saçlarında gezdirdi ve sınıf yüzüğünün ışıklar altında yakut kıvılcımlarla kısa süreliğine parlamasına neden oldu. Boynunun arkasında -dişlerinin nefesini bıraktı- iz yoktu. Ona saldıran o değildi.

Tabii etmediyse.

Rael ve babası muhtemelen *örtbas* işlerine yabancı değillerdi.

Nadine tabureden kalktı ve sallanan kapıdan dışarı çıktı, soğuk bir rüzgârla tokatlanırken çantasını omzuna daha yukarı kaldırdı. Bu yükseklikte hava çok daha hızlı soğuyordu. Buralarda havanın ne kadar değişken olabileceğini unutmuştu.

Güneş daha sıcak, daha sert yakıyor ve gece daha soğuk, daha yakın.

Başını kaldırıp yıldız yağmuruna baktı. Hiç bu kadar yakın görünmemişlerdi. "Gerçekten yalnız mı dönüyorsun?"

O derin, zengin sesle birlikte omurgasından aşağı bir korku dalgası yayıldı. Cal onu bardan çıkarken takip etmişti, tıpkı onun düşündüğü gibi. Bu onu korkutmayacak kadar sarhoştı, hatta tam ona bakmak için döndüğünde tekrar gözden kaybolduğunda bile.

"Arkadaşına ne oldu?"

"Kıskanmış gibisin, Nadine."

Kadın tekrar döndü ve adam yine ona yan adımlarla yaklaştı. Bu sefer daha yakındı. O kadar yakındı ki, ensesine vuran soğğun, adamın nefesinin ensesine dokunuşu olduğunu hayal edebiliyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu biraz sallanarak. "Başımı döndürüyorsun."

"Burada karanlıkta tek başına olmamalısın."

"Neden? Beni o aptal *ormana* sürükleyebileceğin için mi?"

Onu avlunun dışına, şehir merkezi olduğunu fark ettiği binaların arkasına doğru çekmişti. Ama arka taraftaydılar, kaba, çıplak tuğlaların ve köhne sokakların olduğu tarafta. Küçük, derme çatma sokağın toprak omuzu boyunca görebildiği tek şey ağaçlardı. Görünmeyen hayvanlarla cıvıldaşan bir sürü ağaç.

Endişeyle omzunun üzerinden baktı. Adam onu gölgelerin arasında yalnız bırakarak tekrar uzaklaşmıştı. "Cal?"

Binanın yan tarafına baktı ve sonra parmakların omurgasını tırmıkladığını hissedince çığlık attı.

"Ormanım hakkında ne biliyorsun?" diye sordu tehditkâr bir şekilde.

Bu onu hantal bir koşuya itti ve binalar boyunca tökezlemesine neden oldu - yanlış yönde olduğunu geç de olsa fark etti,

uzaktaki sokak lambalarının turuncu karartılarını gördüğünde.

Arkasında, alçak sesle, keyifle atılan kahkahaları duydu.

Sonra karanlıktaki koronalar gibi döndüler, kendini bir çift güçlü, boyun eğmez kola doğru savrulurken hissetti. Şaşkınlıkla bir tekme attı ve seken tekme onu adamın vücuduna sertçe fırlatarak kıcının adamın leğen kemiğine çarpmasına neden oldu.

"Yakaladım seni." Kollardan biri sıkıldı. "Artık bana aitsin."

Adamın eli sanki bu noktayı göstermek istercesine ön tarafında gezinirken nefesi kesildi. Adamın bacaklarının arasına bastırıldığını hissedip kıvrandı, oyunun heyecanı aniden yerini daha karanlık ve çok daha tehlikeli bir şeye bıraktı. "Hayır. Bekle-"

"Nadine." Kulağına doğru fısıldadı. "Beni duymadın mı? Gitmene izin vermeyeceğim."

Kot pantolonunun düğmesini açarken dişleri kulak memesinin etrafında hafifçe kapandı ve bileğini kullanarak uyluklarını birbirinden ayırdı. Kadından bir ses kaçtı ve kadın irkilerek bir adım geri attı.

"Cal-"

". "

Adamın sesindeki memnuniyet bacaklarının neden oldu.

"Cal, *lütfe*-"

"Henüz değil, minik serçe." Diş minesinin sertliğini hissetti. kulağının dış kabuğu. "Bana ne için yalvardığını bile bilmiyorsun." Kalbi vahşice göğsüne çarptı.

"Dışarıda olmaz."

"Neden olmasın?" Nefesi sıcaktı. "Çılgılık mı atacaksın?"

Parmaklarını iç çamaşırının derinliklerine doğru kaydırды, klitorisini vücudunun bir mengene gibi kenetlenmesine yetecek kadar sıkıca çevreledi. Adam keten gömleğine aldırmadan kirli duvara yaslandığında haince, "Yapabilirim" diye düşündü. Hâlâ onu tutarken, hafifçe eğildi, dizini bacaklarının arasına soktu ve onları daha da ayırdı, böylece uyluklarından birine bindi.

"Bu daha iyi," dedi, kadın ürperdiğinde. "Sana yakın olmamızı istediğimi söyledim ve mektuplarımı aldığını biliyorum. O yüzden yalan söylemeye zahmet etme.

bana."

Titrek bir nefes verdi. "Onları attım."

"Tahmin etmiştim." Cal güldü; sesi sıcak alkol gibi içine aktı ve vücudunu ağır hissettirdi. Uyuşturulmuş. "Buna hayranım, biliyorsun. Israrcılığına. Kaç kez yanmış olursan ol, tekrar tekrar geri gelme şeklin-" parmaklarını oynattı "-yanmış. Ama aramızda gerçek bir bağ olduğunu sanmıştım. Bunların ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?"

Bağlantı. Nadine ürperdi. Sağ kalçasının arkası adamın bacaklarının arasına sıkışmıştı ve adamın ereksiyonunun kalçasını dürttüğünü hissedebiliyordu. *Bağlantını hissedebiliyorum, tamam mı?* "Beni korkuttun."

"Korkmayı seviyorsun." Öne doğru eğildi. "Bütün gece bunu istedin."

Alkolün ve adamın sarhoş edici varlığının etkisiyle sersemlemiş bir halde sığ nefes alıyordu. Başını adamın göğsüne yasladığında, onun memnuniyetinin sessiz gürültüsünü hissetti.

Korkmayı sever miydi? Hayır. Genelde sevmezdi. Ama korku genellikle böyle görünmezdi. "Romantizmi severim," dedi umutsuzca, onun kadar kendini de ikna etmeye çalışarak. Dizlerinin de iradesiyle birlikte çökmesine ramak kalmamış gibi davranmaya çalışarak, "*Bu* her neyse onu değil."

"Çok tatlısın. Eminim insanlar sana sık sık tatlı diyor, değil mi? Ve iyi." Eli gömleğinin altından kayarak kaburgalarının üzerinde gezindi. Adamın sıcak eli göğsünü kavrayıp parmaklarının uçları dekolte üstünden dışarı çıkana kadar yayılırken, baktığı ağaçlar gözlerinin önünde şiddetle burkuldu. "Yine de merak ediyorum," diye devam etti usulca, meme ucunun sert noktasını okşayarak, "seni şu anda benimle görselerdi sana ne derlerdi? Dizlerimin üzerine yayılmış."

Bu onu kızdırdı, ama ağzını açar açmaz klitorisine sertçe bastırdı ve bunun yoğunluğu içinde bir şeyin ateş yağmuru içinde yanmasına neden oldu.

"Aşk acımasızdır, Nadine," dedi o yumuşak, hırçın sesiyle. "Sahiplenici. Affetmez. Eğer kalbini ona açarsan, onu söküp alırsın. Siz romantiklerin, en çok istediğinizi iddia ettiğiniz şey tarafından canlı canlı yenmek için kendinizi bu ballı tuzaklara bırakmanızı oldukça trajik buluyorum."

Kız çığlık attığında, adam eğilip ağzını kendi ağzıyla kapattı ve bu garip açıda, dudağının üst kısmı alt sürtünüyordu,

Burnunun sivri ucu çenesiyle aynı hizadaydı. Garip hareket boynunu, tendonları deriye doğru gerilene kadar dışarı itti ve sarhoş sersemliğini kesen uğursuz bir önsezi patlamasıyla, boğazını bıçağa teslim etmek üzere olan bir kurban gibi görünüp görünmediğini merak etti.

Canlı canlı yenmiş, diye düşündü ve ona karşı ürperdi.

"Sen iyi bir insansın. Bunu söyleyebilirim." Geri çekilerek kulağına doğru söyledi: "Ama aşk iyi insanlara kötü şeyler yaptırır."

Parmaklarını içine soktuğunda vücudunun aniden gerilmesi canını acıttı. Şaşkınlıkla homurdandı, itiraz edemeyecek kadar hazırlıksız yakalanmıştı. "Ne?"

"Evet, sen bile, benim tatlı serçem. Rael bana sadıktır -" parmaklarını yavaşça itmeye başlarken dişleriyle üstünün kayışını çekiştirdi "-Bir dahaki sefere beni kıskandırmak için onu kullanmaya çalıştığında bunu hatırlamanı öneririm."

"Lütfen-"

"Beni kıskandırmak mı istedin?" "Cal-"

"Cevap ver bana."

Boğazında bir yumru oluştu. "Evet," diye boğuldu. "Tanrım."

"Çünkü beni istedin." Bu artık bir soru bile değildi. Nadine ürperdi ve cevap vermedi.

Yavaşça diğer kayışı da omzundan çıkardı. "Bana söylemeliydin. Seninle ilgilenirdim." Hâlâ gömleğinin altında olan eliyle kumaşı içeriden kavradı ve kaburgalarından aşağı kaymasına izin verdi. İkinci bir çekişle sutyeni de onu takip etti. "Tabii koşmayı sevmiyorsan."

Bu kimin kovaladığına bağlı.

Bahçede aklından geçen düşünce, adamın ondan kaçmasına izin verdiği her seferin hesaplanmış olabileceği aklına gelince, tüm gücüyle tekrar geri döndü: hepsi de buna yol açan bir dizi darbe.

Ve sonra kolunu gömleğinden çıkardı ve onu daha sıkı kavradı, hareketsiz tuttu; dudakları bir silahın namlusu gibi şakağına bastırdı

Silahı onu dizlerinin üzerine getirdiğinde, eğer bu kadar tehlikeli bir şekilde onun üzerine tünemiş olmasaydı.

"Bırak," diye fısıldadı ve kadın bıraktı.

Gölgelerin içinde gizlenerek geldi, teri teninde keskin buz damlalarına dönüştü, meme uçları soğuk gece havasında gergin ve sertti. Duyguları, bir alev kadar kurlsız bir şekilde içinden geçiyordu. Göğsünün kolunun sert üzerinde izin verdi, kendi nefesi hafif ve eşitti. Kadının onu etkilediğine dair tek işaret, hâlâ kalçasına, onu kıpırdatmaya yetecek kadar sert bir şekilde batıyor olmasıydı.

"Seninle her zaman kavga ediyoruz, şimdi bile." Ona dokunduğu parmağını nazikçe şişmiş dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Bahse girerim kaybetmenin tadının bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemişsindir."

Onları yaladı, kendi tadına baktı ve adamın gözlerindeki ifadenin karardığını gördü.

Sonra gözleri kapandı ve eli fermuarına gitti. "Gel buraya, bırak şunu." Kıyafetlerini çekiştirmeye başlamıştı. "Biraz buruşuk iyi görünüyorsun. Daha az düğmeli." Gözleri çalınmış yıldız ışığının hapsolmuş sıcaklığıyla parlıyordu. "Tam da hayal ettiğim gibi."

Adam onu daha yakından kucaklarken kalbi küt küt atmaya başladı. Bu sefer çürükten kaçınmayı unutmamıştı.

Daha sonra, ağzının telaşsız hareketleri sonunda onu saran buz tabakasını kırdığında ve tüm dikkatsiz rezervinin altında kaynayan karanlık tutkuyu bir anlığına gördüğünde, belki de Noelle'in Ben'de ne gördüğünü bildiği aklına geldi.

CHAPTER TWELVE

Bu benim doğamda var .’.

Cal karanlıkta onu eve kadar götürdü, sabit durmasını sağlamak için kolunu beline doladı çünkü her adımda düşecekmiş gibi hissediyordu. Onun güçlü ve sabit elleriyle demir kapıyı açmasını izlerken, Cal'ın buraya ne kadar *ait* olduğunu fark ederek bir belirsizlik hissetti. Sanki temelin kendisinden oyulmuş ve sonra insan şeklindeki bir parça gibi yontularak koparılmış gibiydi.

Merdivenlerden yukarı çıktıklarında ev sessizdi ve uğultulu sessizlikte bir alay hissi vardı. Özellikle de onu gelin odasının kapısına dayayıp, bir kocanın gelinine bahsedebileceği aynı ölçülü tutkuyla dudaklarından öptüğünde.

"İyi geceler, minik serçe." Onun yüzünü sahiplenerek okşadı. "Beni hayal et."

odasına geçerken baş döndürücü bir yorgunluğun onu ele geçirdiğini hissetti, sanki ruhunun bir parçasını çalmıştı. Belki de öyleydi. Kendini çok garip hissediyordu.

-Alkolden olduğu kadar onun yakınlığından da başı dönüyordu. Kıyafetlerini çıkarıp geceliğini giymek için tüm gücünü toplayabildi, notları ve kolyeyi gözden uzak bir yere koyarak yatağına kıvrıldı, vücudu hala onun dokunuşunun küçük artçı şoklarıyla dalgalanıyordu.

O gece, rüyaları tarafından alay edildi. O kadar ki, neredeyse cezalandırılıyormuş gibi hissetti. Rüyasında Noelle geri dönmüştü ama her zaman bir adım uzaktaydı. Nadine ona bakmak için her döndüğünde, o gitmişti. Onu sadece göz ucuyla görebiliyordu.

İnsanlar sürekli "Geri döndü! Geri döndü!"

"O zaman neden onu *göremiyorum*?" diye bağıırıyordu.

Bu korku dolu hayal kırıklığı hissi, gözyaşları yavaşça yanaklarından aşağı süzülürken uyandığında da onunla birlikte kaldı. Sanki önemli bir şeyi hatırlamaya çok yakınmış gibi hissediyordu. Yeşil kitapla ilgili bir şey. A

Uyanıklık ve uyku arasında sıkışmış bir halde debelenirken kara kaşlarının arasında bir çizgi oluştu.

Thomas'ın söylediği bir şey olduğunu düşündü. Ya da onun söylemediği bir şey.

-

Gözleri açıldı ve aklından geçen her neyse onun kuyruğu koptu. Noelle ile birlikte kaçıp gitti. Kız kardeşi burada değildi. Hâlâ kayıptı.

"Kahretsin," dedi Nadine, beyaz şal desenli taze gök mavisi çarşafların içinde doğrulup otururken. Odasına giren yeşilimsi ışık acı verecek kadar parlaktı, karanlık ve tehditkâr görünen bulutların arasından süzülüyor, neredeyse şiddetli, sağanak yağmur vaadiyle zonkluyordu.

O kadar çok içmemeliydim.

Dün gecedен beri hâlâ hassas hissediyordu. Elbette üniversitedeyken de bir şeyler yapmıştı ama hiçbir zaman bu kadar sert olmamıştı. Üniversitedeki erkek arkadaşı onu hiç kısıtlamamıştı ve o da hiç sormamıştı. Sormak hiç aklına gelmemişti; çoğunlukla o ne derse onu yapardı.

Belki bu zehirliydi, ama rahat hissettiren buydu. Hep veriyor, hiç sormuyordu. Karşılık beklemeden ona oral seks yapıyordu ve adam teklif etmiş olsa da -ki teklif *ettiğini* söyleyebilirdi- asla karşılık vermesine izin vermemişti, çünkü adam genellikle teklifinin ardından vücuduyla ilgili kendini kötü hissetmesine neden olacak bir yorum yapıyordu.

Evet, bu *onun için* çok rahat bir anlaşmaydı. Ta ki öyle olmayana kadar.

Dönem sonunda ondan ayrılmıştı ve bu hiç de hoş olmamıştı. Ona iffetsiz, muhtaç ve daha bir sürü incitici şey söylemişti, kız da ağlamaktan gözleri yaşarmış, söylediği şeyi başkalarına tekrarlamaktan utanmış, onunla aynı fikirde olabileceklerinden korkmuştu. Daha sonra, onun utangaç *ya da* endişeli olmayan başka bir kızla görüşüğünü öğrenmiş, bu da başarısızlık duygusunu ve kendisinin gerçekten umutsuz bir iffetsiz olduğuna dair gizli inancını daha da arttırmıştı.

Yine de dün gece kendini iffetli biri gibi hissetmemişti.

Cal onun güvenli olmayan şeyler istemesine neden oluyordu, bu da kafa karıştırıcıydı çünkü şimdiye kadar istediği tek şey güvenlikti. Ama bu nasıl olabilirdi ki?

onu da mı istedi? Güvende değildi.

Ve onu istiyordu.

Onun için dizlerinin üzerine çöktüğü anı, yüzünün yanmasına neden oldu. Klitorisi hâlâ orgazmdan çırpınırken, onu ağzına almış ve yavaş, sık vuruşlarla boğazını sikmesine izin vermişti. İlk başta nazikti, ellerinin bu kadar sert olmasından sonra bu bir sürprizdi. Yine de boşalmadan hemen önce, tempo onun tercih ettiğinden şüphelendiği bir tempoya kaymıştı ve ellerini tutup acımasızca üzerine koymuş, derinliği kontrol etmek için onları örtmüştü.

Onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmişti.

Bunun için burada değilsin, diye kendi kendini azarladı, o tanıdık utanç geri dönüp onu hırçın bir kuş gibi gagalarken. Kollarını kıvrımadan ve kolyesini düzeltmeden önce atletinin üzerine flanel bir gömlek geçirdi. *Ve o seni sadece hızlı bir sevişme olarak görüyor.*

Caledon Cullraven ve kanlı geyiğin resminin önünde durakladı. Bunca zamandır onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu yeni fark etmişti.

Geyiğin gözleri parlak maviydi.

Solgun gözbebeklerine baktı ve bir ürperti hissetti. Bu çok ... doğal değildi. Ressam hayvanı bu şekilde resmetmeye nasıl karar vermişti?

Ne kadar çok bakarsa o kadar huzursuz hissediyordu. Yüz ifadesindeki bir şey

İnsan.

Bu tabloyu tekrar örtmeye başlamalıyım. Etrafta kırmızı hırkasını aradı ama hırka yerde kaybolmuştu ve dolaptaki askılardan birinde de yoktu.

Belki de hizmetçilerden biri bunu bir bez parçası sanıp dışarı atmıştır.

Yine de bundan hoşlanmamıştı. Bu, bu evdeki insanların, siz onları görmeseniz bile, istedikleri yere ve istedikleri şekilde gelip gittiklerinin bir kanıtıydı.

Bu tedirginlik duygusu onu, bulutlar tarafından yutulduğu için ışığın erken sönmeye başladığı mutfığa kadar takip etti

tekrar. Ağaç tepelerinde kabarcıklar gibi şişen gök gürültüsü başlarını görebiliyordu ve rüzgâr hızlanmaya başlamıştı.

"Fırtına yaklaşıyor," dedi Odessa gereksiz bir şekilde, selamlamak için. Köşedeki Cal sadece elini kaldırdı. "Umarım elektrikler kesilmez."

"Böyle şeyler olur mu?" Nadine hâlâ yarı yarıya resimdeki geyiği düşünerek sordu. Eğer ikisinden biriyle yalnız olsaydı bunu sorabilirdi ama Cal'in varlığı kız kardeşinin önünde utanmasına neden oluyordu. Birbirlerinin geldiğini gördükleri için ona nasıl bakması gerektiğinden emin değildi ve bunun yüzüne yansımından korkuyordu.

"Yeterince sık. Bebek Cal daha sonra mum almaya gidecek, ne olur ne olmaz." Sesi biraz soğuk geliyordu ve Nadine yüzünün ısındığını hissedebiliyordu. "Nasıl uyudun, Nadine?"

"I-um. İyi misin?" Tam çalışanlardan biri içeri girerken Nadine dalgın bir şekilde buzdolabının kapağını açtı. Önlüklü kadın öfkeli görünüyordu ve Nadine içindekilere bir an bile bakamadan onu masaya geri götürdü.

"Sadece ne istediğini söyle," dedi kadın. "Ben getiririm."

Nadine, kahvesini yudumlamak için tezgâha yaslanmış olan Cal'a baktı. Göz kırptı.

"Zorla kabul ettirmek istemiyorum," dedi, sesi kendi kulaklarına bile tiz geliyordu. "Alerjim var. Belki biraz sade yumurta alabilirim?"

"Yumurtalar," dedi kadın, çoktan dönmüştü. "Yakında hazır olurlar."

"Yardım ederken çok tatlı oluyorsun," dedi Odessa. "Sen her zaman bekletilmekten rahatsız mı oldun?"

Nadine bu kez Cal'a bakmadı. "Kimsenin yaygara koparmasını istemiyorum."

"Tanrım, Nadine. Burada olmak için para alıyorlar. Onlara ne yapmalarını söylersen onu yapmak onların işi." Portakal suyuna benzeyen ama içinde şampanya varmış gibi kokan bir şeyden zarif bir yudum aldı. "Geçen gece bu kadar çekingen değildin," dedi dikkatle.

Nadine yüzünün renginin solduğunu hissetti. "Ben-ne?"

"Ben," dedi Cal, görüş alanına girerek. Tercih ettiği düğmeli önlüklerden bir tane daha giymişti ama bu beyaz olanı vücudunu bir eldiven gibi sarıyordu. Cal elini masaya dayayıp sertçe, "Hatırladın mı?" dediğinde gözleri düğmelerin gerginliğine takıldı.

"Tamam." Neden öyle gülümsüyordu? "Ben nerede?"

"Dışarı." Cal'ın gülümsemesi soldu, artık bir tür yarı yüz buruşturmaya dönüşmüştü. Ben Cal'dan ne kadar hoşlanmasa da, bu duygunun karşılıklı olduğu anlaşıyordu. "Babam için bir şeyle ilgileniyor."

"Onu kendi karısını öldürmekle suçlaman oldukça utanmazcaydı. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim - orada *neye* sırtıyorsun Cal?"

"Hiçbir şey," dedi masumca.

Odessa gözlerini ona dikti. "Sakın bana onu cesaretlendirdiğini söyleme."

"Düşünüyordum da," diye ağzından kaçırıldı Nadine. "Belki de kalacak başka bir yer bulmalıyım? Burası içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor gibi hissediyorum. İstemiyorum-"

"Hayır, , *hayır*." Odessa hızla sözünü kesti. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Ben ... ?" İçindeki korku açığa çıktı ve belirsiz bir şekilde Cal.

"Ben, işlerin ne kadar çabuk kontrolden çıkabileceğini anlıyor. Kanınız ısınıyor. Kardeşini özlüyorsun. Tabii ki özlersin. Herkes özler. Tek yapman gereken özür dilemek ve her şey eskisi gibi devam edecek."

Ama özür dilemek istemiyorum.

"Sadece düşünmüyorum-"

"*Nadine*. Aptal olma. En azından festival için kal. Babam haklı, biliyorsun. Yapacak çok şey var. Senin gibi utangaç küçük bir sevgili için bile."

Cal'ın ağzı düzleşti.

Beni orada istemiyor.

O zaman tam da düşündüğü gibiydi. Sadece biraz eğlenmek için dışarı çıkmıştı ve kızın muhtaç ve yapışkan olmasından korkuyordu. *Tıpkı senin her zaman olduğun gibi*, beyni

yardımcı olarak vurdu.

Çabucak, "Ben-" dedi.

"Silahlardan hoşlanmasanız bile," diye devam etti Odessa, kelimeleri tırnak içine alarak, "balık tutma, yemek pişirme yarışmaları ve çöpçü avları var. Ve eğer büyük korkunç ormandan gerçekten korkuyorsanız, Baby Cal size göz kulak olacaktır. O bu konuda iyidir. Değil mi Cal?"

Ses tonunda sinsi bir şeyler vardı ve bu her neyse, Cal buna karşılık veriyordu. Gerginleştğinde daha da büyüyor, tıpkı şu gök gürültülü bulutlardan biri gibi kabarıyor gibiydi. Şu anda devasa görünüyordu.

"Avlanmayı sevmiyor."

"Öğrenebilir."

Yanağındaki bir kas sıçradı. "Hayır."

Nadine, "Sana yeterince dayattığımı düşünüyorum," dedi.

Odessa gözlerini devirdi. "Seni neredeyse hiç tanımamışım gibi hissediyorum. Buraya geldiğinden beri *saklanıyorsun*. Kasabadaki insanlarla bizimle geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdin Nadine ve biz neredeyse aileden sayılırız. Hatta kardeşiz. En azından öyle olabiliriz."

Benim bir kız kardeşim var, diye düşündü Nadine. *Ve sen onu kaybettin.*

Ve sanki Odessa bu düşünceyi hissetmiş gibi, gülümsemesi aniden daha az tatlı hale geldi.

"Dün gece Blue Bar'daydınız, değil mi? Ben de bir süredir oraya gitmedim. Carol'ın o sefil Helena ile arkadaş olduğu için içkime tükürdüğünü gördüğümünden beri. Ama dün gece Cal da oradaydı." Nadine'e sert bir bakış fırlattı. "Onu orada gördün mü?"

"I-"

"İşe yeni başladığında şehirdeki birkaç kişi için karşılıksız işler yaptı, bu yüzden şimdi ondan bizden nefret ettiklerinden biraz daha az nefret ediyorlar. Eminim içkisine tükürmedikleri için oldukça cömert davrandıklarını düşünüyorlardır. Ve tek yapması gereken bedavaya çalışmaktır."

Nadine şaşkınlıkla Cal'a baktı. "Pro bono yaptığını bilmiyordum."

"Yapmazsın, değil mi? Hepimizin saf kötülük olduğu onların gündemine aykırı." Odessa dirseklerini masaya dayadı. "Ve konuşmak

Şehir müdürümüzle ne konuşuyordunuz? Rael, Deena ile takıldığınızı söyledi."

"Onunla şehir merkezinde kitap alırken tanıştım. Sadece bir şeyler içiyorduk."

Çünkü ofisinin önünde yıkıldım ve o da benim için üzüldü.

"Kardeşlerimden birine katil demeniz ve ardından sözde hükümet yetkililerimizden biri ve şerifin oğluyla gizli bir toplantı yapmanız biraz garip."

"Gizli bir toplantı değildi. Kelimenin tam anlamıyla halkın içindeydik ve Rael Arkadaşın mı?"

Kafa derisini hafifçe çekiştiren bir sesle irkildi. Cal yanına yaklaşp saçından bir tutam almıştı ve şimdi boş boş onunla oynuyordu.

"Geçen gece onunla oldukça samimi görünüyordunuz."

Nadine ona gergin bir bakış fırlatarak, "Bunun ne önemi var ki? Beni izlettiriyor musun?"

Odami mı arıyorsun?

Lanet kapı menteşelerimi yağladın mı?

Odessa cevap vermedi. Ağabeyinin Nadine'in omzuna bıraktığı eline bakıyordu. "Vay, vay," dedi, yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. Neredeyse heyecanlı görünüyordu. "Nedir bu? Onu da yanında götürmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır." Başparmağını kızın köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi. "Sadece biraz zararsız bir eğlence."

Nadine irkildi.

"Onun duygularını incittin," dedi Odessa. "Senin küçük sevgilin olmak istiyor."

"Bir sevgiliden çok bir serçeye benziyor," dedi Cal, bırakmadan önce omzunu son bir kez sertçe sıkarak. "Başka bir müşteriyle buluşmam gerekiyor. Mumlar için daha sonra döneceğim. Ofisimden uzak dur," diye sertçe ekledi. "Oraya girersen anlarım."

"Onun ofisi," dedi Odessa. "JD'nin Eşeklik Görevi anlamına geldiğini biliyor musun?" diye seslendi arkasından aniden, "çünkü görünüşe göre

derece içeride! Her neyse, hava berbat olduğu için *bu gece* herhangi bir hükümet yetkilisiyle sır alışverişinde bulunmayacağınızı varsayıyorum."

"Ben-"

"Seni giydirmeme izin vermelisin. Ödünç aldığın şeyler bir gelişme, ancak tam olarak uymuyorlar ve babam zaten bazı açıklamalar yaptı. Bebek Cal bunu söylemeyecek kadar kibar olsa da, kısa etek giymeni daha çok istiyor."

"Uh, ne?"

"Sorun değil. Onaylıyorum, Nadine. Onun küçük serçesi olmanı *istiyorum*. Yalnız olduğunu asla kabul etmez, ama Ben Noelle'i eve getirdiğinde gözlerindeki bakışı görmeliydin. Kalbinde romantizm var, görüyorsun. Bu dünyada en çok istediği şey ona benzeyen bir ruh bulmak, böylece onu ormana götürebilecek ve sonra da asla bırakmayacak."

"Ne?" Nadine tekrar söyledi, ama bu sefer içinde bir korku vardı. *Küçük serçe mi?*

"Bunun için endişelenme. Sadece takılıyorum. Yemekten önce odama uğra, sana giyecek güzel bir şeyler bulurum. Belki seni kanadımın altına bile alırım, anladın mı? Eğer gerçekten şanslıysan, Ben'den senin adına özür bile dilerim ve onu Noelle'i öldürmekle suçladığın için ne kadar üzgün olduğunu söylerim. Ne de olsa ikisinin arasında kalmana izin veremeyiz."

Nadine ona baktı ve düzgün ve etkili bir şekilde tuzağa düşürüldüğünü fark etti.

"Hayır," dedi çok sessiz bir şekilde. Odessa gülümsedi.

"Aferin kızıma."

■□□□■

Odessa'nın odasına uğrayacağına dair tekrar söz verdikten ve çoktan unuttuğu için odanın adresini aldıktan sonra, Nadine diğer kadının çöpçatanlığından biraz rahatsız olmuş hissederek oradan uzaklaştı. Bu ailede kimsenin onu kabul ettiği hissine kapılmamıştı, bu yüzden Odessa'nın Ben'i kullanarak onu Cal'in yanına atmaya çalışması tuhaftı.

Manipülatif, garip ve ürkütücü.

(Onun küçük serçesi olmanı istiyorum)

Yağmur oldukça şiddetli yağmaya başlamıştı, bu yüzden Nadine her zamanki yürüyüşüne çıkmak yerine kütüphane yönünde dolaştı. Mutfak ve kendi yatak odası dışında, bu evde kendini rahat hissettiğı tek yer burasıydı.

ekilmiş şam perdelerinin ardındaki cama şiddetle sıçrayan damlaların sesini duyabiliyordu. Kaşlarını çatarak kitaplara baktı, parmağını dokulu sırtlarında gezdirdi, özel bir şey ararken kumaşın ve eski deri ciltlerin verdiğı hissin tadını çıkardı.

Sonra biri boğazını temizledi.

"Günaydın, canım."

Nathaniel köşede oturmuş, öğleden önce olmasına rağmen alkollü olduğı anlaşılan bir içkiyi yudumluyordu. nnde sabah gazetesi açıktı ama gözleri gazetenin üstünden onu izliyordu ve oturuyor olmasına rağmen her an fırlamaya hazır görünüyordu.

"Ah, merhaba," dedi, çoktan dnmş. "Burada birinin olduğunu bilmiyordum.

Ben gidiyorum."

"Dün gece oğlumla geri döndüğünü duydum."

Kadın sertleşti.

"Evet, beni eve bıraktı," dedi, pencereden onu izleyen adamın görüntüsünü kafasından atmaya çalıştığı gecikmeli bir duraksamadan sonra. "Bardan."

"Oh, hepsi bu mu?" Soru gibi gelmişti ama öyle olmadığını biliyordu, çünkü insanlar sadece cevap istedikleri şeylere soru sorarlardı ve Nathaniel'in sesi zaten cevabı varmış gibi geliyordu.

(onu heyecanlı tutun)

Nadine tekrar kitaplığa döndü ve elini *Jane Eyre*'in bir kopyasının üzerine kapattı. Arkasındaki kâğıt yüksek sesle hışırdadı ve onun ayağa kalkmadığından emin olmak için kafasını geriye attı. Gülümseyerek, sanki onun tedirginliğini hissetmiş ve bunu hızlandırmak için elinden geleni yapıyormuş gibi, sakince, "Sana karşı oldukça korumacı görünüyor," dedi.

Kulağa pek iltifat gibi gelmedi.

Cevap vermedi, o sert bakıyordu.

"Ben bana kasabada bizimle ilgili pek çok soru sorduğunu söyledi." Onun koltuğunda kaydığını duydu. "Bazı sorular oldukça üzücü."

Omuzları dikleştirdi ve isteksizce dönüp tekrar onunla yüzleşti. "Buraya neden geldiğimi senden hiç saklamadım."

"Evet, ama o güzel boynunu uzatarak ne bulacağını ?" Adam ona sertçe baktığında solmakta olan morluğa dokunma isteğine karşı koymak zorunda kaldı. "Şimdiye kadar burada bulabileceğin bir şey olmadığını anlamışsındır diye düşünmüştüm. Kız kardeşin öldü canım, bunun için üzgünüm ama yapabileceğimiz en iyi şey birliktelikle teselli bulmak."

Nadine Cal'ın ofisinin kapalı kapısına baktı. "Ben de öyle dedim."

"Bu eve liderlik etmesinin bir nedeni var." Nathaniel içkisinden bir yudum aldı ve kâğıdın sarkmasına izin verdi. "Ne kadar acı verirse versin, yapılması gerekeni yapmaya istekli. Hayali düşünceleri ve romantik idealleri olan Cal gibi değil. O inatçı ve . , zapt edilmesi vahşi bir aygır kadar zor ." Adamın gözleri kadına kaydı. "Ama belki de sana sadece zaten bildiğin şeyi söylüyordum."

Midesindeki o nahoş his daha da arttı. "*Ben*'in makul olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi, bu iğrenç konuşmanın dokunmaya istekli olduğu tek parçasına tutunarak.

"Cal'den daha çok, evet. Onlar farklı," dedi, sanki bu her şeyi çözmüş gibi. "Tıpkı senin kız kardeşinden farklı olduğun gibi." Bir sayfa çevirdi. "Daha az güzel ve canlı, ama tüm rezervlerin için çok daha ilginç. Bir zambakla bir devedikenini karşılaştırmak gibi."

Seni pislik, diye düşündü. *Seni sik kafalı*.

Gözleri onun yüzüne gitti. "Bakışlarınızda oldukça ferahlatıcı bir açık sözlülük var; neredeyse bir meydan okuma gibi geliyor. Acaba öyle mi?"

Nadine buna söyleyecek bir şey bulamayınca bir kitap kapıp kapıya yöneldi, hem karşılaştırmadan hem de adamın kendisi hakkındaki değerlendirmesinden sarsılmıştı.

Bir meydan okuma.

Hepsi bu kadar mıydı? Nadine öfkeyle başını salladı ve kendi kendine Nathaniel'in ne düşündüğünün önemli olmadığını söyledi. Ne önemi vardı ki? O seçimini yapmıştı.

Ancak bir sonraki sözleri onu olduğu durdurdu. "Sana sahip oldu mu?"

Yavaşça etrafında döndü. "Ne?"

"Yapma bunu," dedi, öyle sert bir sesle ki, kadın istemeden bir adım geri attı. "Oğluma istediğin kadar kekeme cilvesi yapabilirsin, ama bunu bana yapman ikimizin de zekâsına hakarettir. Senin yanında nasıl davrandığını gördüm. Normalde bu kadar sahiplenici değildir."

"I-"

"Hadi ama, sen ahmak değilsin, değil mi canım? Onu becerdin mi? Caledon uzun zamandır kendini adamayı reddediyor ama bunun doğru cins kadını bulmakla ilgili bir mesele olup olmadığını hep merak etmişimdir. Onu iddia için biraz çaba harcamaya zorlayan biri."

Cildi ter içinde kaldı. Hiç kimse onunla böyle konuşmamıştı. Lisedeki en zalim akranları bile onun üzerinde tepinecek ve onunla alay edecek bir deneyimi olmadığını sezmiş gibiydi.

"İğrençsin," dedi, konuşurken bile bu kelimelerin yeterli olmadığını hissediyordu. "Sen-"

"Burası küçük bir kasaba, Nadine." Okumadığından emin olduğu bir sayfayı daha çevirdi. "Nelerin ortaya çıktığını bilsen şaşırırsın. Gölgelede bile gözler var ve her şeyi görüyorlar. Görülmek istemeyen şeyleri bile."

Yumruk yemiş gibi hissetti.

Hayır, diye düşündü, kitabı göğsüne bastırarak. O önermiyor-

"Festival için gerçekten kalmalısın, Nadine. Daha önce böyle bir şey yaşamamış olacaksın. Gerçekten büyük bir telaş var - gece boyunca devam eden bir telaş." Şahin gözleri yine ona doğru kaydı. "Bu ailede bu kadar çok çocuğun Mart ayında doğmasının bir nedeni var."

Aman Tanrım. Kâğıdını yavaşça katlarken, imalı sözlerinden midesi bulanarak ayağa kalkmasını izledi. Dilinde yavaş yavaş şekillenmekte olan diğer kelimeler bir anda buharlaştı.

"Cal'ın seni götürmeyi teklif etmemesine şaşırdım. Biliyorsun, Cullraven erkeklerinin festival akşamı evlenmek istediklerini söylemeleri bir gelenektir.

Avın heyecanı kanlarını yükselttiğinde. Bunun nasıl bir şey olduğunu *tahmin edebileceğinizden* eminim."

İnce bir gülümsemeyle gitmek için döndü.

Ve odadaki tüm sıcaklık ve hava da onunla birlikte gitmiş gibiydi.

■ ■ ■ ■ ■

Eminim tahmin edebiliyorsunuzdur.

Nadine tek boynuzlu at odasındaki yatağına oturmuş, yanındaki kitabı okuyamıyordu. Onun yerine Caledon Cullraven'ın mavi gözlü geyiği öldürdüğü resme bakıyor ve paniğe kapılmak üzere olduğunu hissediyordu. Yıllar önce doktorunun emirlerine rağmen anksiyete ilaçlarını almayı bırakmıştı çünkü haplar ona hiçbir şey hissettirmiyordu. Ama şimdi, böyle zamanlarda, kendini *her şeyi hissetmenin* nasıl bir şey olduğunun sancıları içinde buluyordu.

Bazen -şimdi olduğu gibi- kalbi patlayacakmış gibi hissediyordu.

Çünkü Nathaniel, Cal ile onu sevişirken gördüğünü ima ediyormuş gibi gelmişti.

Ya da başka biri yaptı ve ona söyledi.

Bahçede, ağaçların arasında birini gördüğüne yemin ettiği zamanı düşündü. Orada duruyordu. Onları izliyordu.

Tıpkı odasına birinin girmiş olması gibi.

Birinin onları kasabada izlemesini engelleyecek ne vardı?

Birisi kapısına sertçe vurduğunda, Nadine neredeyse yataktan düşüyordu. "Ne oldu? Kim o?"

"Benim," dedi Cal'ın sesi. "Mum almak için dükkâna gidiyorum. Gelmek ister misin?"

Elleri iki yanında yumruk olmuş halde kapıya baktı. Son birkaç saattir kendini yorduktan sonra, ailesiyle yalnız kalma düşüncesi onunla yalnız kalmaktan sadece biraz daha korkutucuydu. Özellikle de babası ve kız kardeşiyle konuştuktan ve her ikisinin de onun hakkında festival sonrası yatağından başka bir şey değilmiş gibi konuşmalarından sonra.

(benim için tatlı olmak zorunda değilsin)

Kadın cevap vermeyince, "İçeride olduğunu biliyorum ve küçük bir karşılıktan çekinmem. Kapıyı açarsan sana öğle yemeği ısmarlarım."

Onu zaten çok iyi tanıyordu, diye düşündü acımasızca. Gerçekten de o kadar üzölmüşü ki yemek yemeyi unutmuştu.

Tam kapıyı tekrar çalmaya hazırlanırken kapıyı açtı, eli kenetlenmiş ve kolu havaya kalkmıştı ve bir kez daha boyuna çarpıldı. Gözlerinin içini görebilmek için ona bakmak zorunda kaldı ve başı ancak omzuna kadar geldi.

"İşte buradasın." Onu gördüğüne sevinmiş gibiydi ama yüzündeki gülümseme, giysilerini kontrol edip her şeyin olması gereken yere sıkıştığından emin olma isteğı uyandırdı.

"Beni satın almaya çalışmayın," dedi. "Bu beni ucuz hissettiriyor." "Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?"

"Bilmiyorum. Ne yapıyorsun?" diye karşılık verdi, babasının iffetsiz suçlamalarının ona hissettirdiğı aciz öfkenin acısı hâlâ üzerindeyken hissettiğinden daha cesurca.

"Mum alıyorum."

İç çekti. "Sanırım mağaza sadece caddenin aşağısında."

"Hayır. Arboreus'a gidiyorum."

"Bakkal değil mi?"

"Mermi almak istemediğim sürece hayır."

"Tanrım." Sesi şaka yapıyormuş gibi gelmiyordu. "Seni gerçekten vurur muydu?"

"Muhtemelen sadece pis bir bakış. Ama Odessa alevleri körüklemeyi sever." Merdivenlerden aşağı inerlerken durakladı, elini korkuluğun oymalı tepesine dayadı. "Ailesi yıllardır bizimkilerden nefret ediyor, hem de çoğundan daha fazla."

"Neden?" Kadın ön kapıya doğru yöneldi ama adam hafif bir dokunuşla onu çevirdi ve solaryuma giden koridora yönlendirdi.

"Akrabalarından biri Caledon Cullraven'ın ilk karısıydı."

Kadın şok içinde ona bakarken adam dolabı açtı. İki pantolon çıkardı, bir tanesini kıza fırlattı, sonra da kendisi için bir tane daha çıkardı. Kız zar zor yakaladı.

İlk karısı. Dottie Peters bir eşten bahsetmişti, değil mi? Maden turu sırasında Caledon Cullraven'ın yerel bir kadınla evlendiğini söylemişti. O kadar sıradan bir sözdü ki Nadine o sırada madene odaklandığı için başka soru sormamıştı. "Resimlerini yaktığı kadın bu muydu?"

"Evet. Jesamyn Peters."

"Anlıyorum."

"Yani," dedi kasıtlı bir hafiflikle, "Arboreus'ta mum alıyoruz. Önden buyurun."

Şiddetli yağmurla çamura dönen zemin, Converse'inin tabanlarını açgözlülükle emiyordu. Pahalı arabasına binmeden önce onları araba evinin iç kısmına serilmiş kıllı paspasa dikkatlice sildi.

Jesamyn Peters. Nedeninden emin olmasa da bunun önemli olabileceğini hissetti. Nedense düşünceleri bahçede çırpınan karaca çiçeğine gitti.

"Biri hakkında böyle hissetmeyi hayal bile edemiyorum," dedi yüksek sesle. "Yani, onlar için bir ev inşa etmek ve öldüklerinde evin bir kısmını yakıp kül etmek ve onları siyah çiçeklerin altına gömmek..." Sözünü yarıda kesip ona baktı. "Kim *yapar* bunu?"

"Ailem," dedi.

Buna söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Ama onun için üzülüyordu.

Deri koltuğa yaslandı ve ön cama vuran yağmurun sesini dinledi. Müzik açmayı teklif etmedi ya da konuşması için onu zorlamadı; görünüşe göre o da kendi düşüncelerinde kaybolmaktan memnundu. Bu onu rahatlatmıştı. Eğer konuşurlarsa, adamın geçen geceyi tartışmak isteyeceğinden korkuyordu ve onun için muhtemelen kendisinden daha önemli olan bir şeyi ucuzlaştırdığını duymak istemiyordu. Babası ona *meydan okuma* demişti.

Üstesinden gelinmesi ve sonra bir kenara atılması gereken bir şey.

Arboreus'taki tezgâhtar onlara hiç garip bakmadan mumları satarken, Nadine onun yanına sokulmuş, elleri ceketinin cebindeydi.

Dükkânın etrafına baktığında kimse dönüp bakmıyordu. Bu ferahlatıcı bir değişiklikti.

"Öğle yemeği için nereye gitmek istersin?" Cal mumları arkaya bırakarak sordu.

"Japon mu?"

"Burada, taşrada böyle bir incelik olduğundan emin değilim," dedi ama kontrol etmek için telefonunu çıkardı. "Görünüşe göre var. Ne kadar da metropolitiz."

"Şehirde çalışmıyor musun?"

"Eskiden ." Yüzü temkinli bir hal aldı. "Sonra eve daha yakın bir yerde çalışmaya başladım."

Nedenini sormak istedi ama adamın yüzündeki ifade onu temkinli yaptı. "Pro bono mu yapıyorsun?"

"Sadece Argentum'da, o da son zamanlarda pek değil. Ailenizin kan içtiğine dair İncil üzerine yemin eden insanlardan ödeme talep etmek oldukça garip geliyor."

"Ben olsam iki katını alırdım," diye mırıldandı Nadine.

"Öyle mi?" diye eğlenen bir bakış fırlattı ona. "Bunun için fazla tatlı görünüyorsun."

Geçen gece ona söylediği sözleri hatırlayınca yüzü kızardı. "Zorbalardan hoşlanmam."

"Hm. Geçen gece Ben'i kışkırtırken durum böyle görünmüyordu, küçük serçe. Bu senin için çok akılsızcaydı."

"Ben olsaydım sevdiğim birinin hayatını bu kadar çabuk karartmazdım."

"Korkarım bu o kadar basit değil. Buranın bizim için nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun. Onun için." Arabayı bir sarsıntıyla park etti, elleri direksiyonun etrafındaydı. "Herkesi kurtaramazsın."

Kız kardeşimin kurtarılması mı gerekiyordu?

"Bana gerçeği söyle o zaman. Ailen Noelle hakkında bir şey mi saklıyor? Yoksa yalan söylemesine izin verilmeyen tek kişi ben ?"

"Nadine," dedi, adını neredeyse bir iç çekiş gibi uzatarak. Adam anahtarları çevirip , kadın beklentiyle ona baktı. Sanki ona ihtiyacı varmış gibi

Ellerini meşgul edecek bir şey.

Yüzündeki ifade neredeyse pişmanlığa benziyordu. "Cal?"

diye fısıldadı, adam sustuğunda. "Ne oldu?"

Başını iki yana salladı ve yüz hatlarını umursamaz bir gülümsemeyle düzenlerken, kızın yüzünde gördüğü her neyse, derin ve sessiz bir gölün yansımasını gizleyen dalgalar gibi kayboldu.

"Önemli bir şey değil. Hadi gidelim."

Çok yaklaştım, diye düşündü Cal'a üzüntüyle bakarak. *Bana bir şey söyleyecekti.* Arabanın kapısını kapattı ve keskin bir kayıp duygusuyla peşinden koştu.

Shibuya Sushi çok şık bir Japon restoranı değildi, ancak içerisi yapay bir serayı andıracak kadar çok sahte bitkiyle tıka basa doldurulmuştu. Masalar daha çok egzotik, pahalı ahşap çeşitlerine benzemek için boyanmış ahşaptan yapılmıştı ama o kadar eski ve yıpranmıştı ki doğal sarı renk boyanın arasından görünmeye başlamıştı.

Garson onları bir kabine oturttu ve Nadine önce sıkıştı, bir yanında büyük bir örümcek bitkisi, diğer yanında Cal olduğu için kendini biraz kafese kapatılmış gibi hissetti. Cal'ın kalçası onunkine karşı sert ve sıcaktı, bu da bacaklarının arasında nasıl bir his olduğunu hatırlamasına neden oldu.

(Artık bana aitsin)

Önlüğünü çıkarıp dikkatlice ayaklarının dibine yerleştirdi ve menüsünü incelemek için eğilerek kolyesinin öne doğru sallanmasına neden oldu. Başını çevirdiğinde Cal onu izliyordu.

"Ne istersen al," dedi, onun için hafif bir ses tonuyla. Gözleri sallanan kolyesindeydi.

"Tamam." Huzursuzca gülümsedi ve elini göğsüne bastırdı. "Teşekkür ederim."

"Thomas öğle yemeğini yemediğini söyledi."

Nadine durakladı. "Ona beni mi sordun?"

Soya sosu şişesiyle oynadı. "Diyelim ki sen benim çıkarlarım."

Garson döndüğünde Cal bir şişe sake ve deniz kestanesi sipariş etti. Biraz daha tereddütlü olan Nadine ton balığı göbeği, bir wakame ve küçük bir şişe çilekli ramune aldı. Adam onu bu kadar yakından izlerken sipariş vermekten utanıyordu. Öyle olmadığını bilse de bu bir randevu havasındaydı. Cal gibi adamlar onun gibi kadınlarla çıkmazdı.

(Sana sahip oldu mu?)

"Benim için sipariş vermeyi hiç denemediğine şaşırdım," dedi ve şişeyi açmak için mermeri bir patlamayla aşağı itti. "Bunun havalı bir zengin adam hareketi olması gerekmiyor mu?"

Cal ona yemekte yüzünde beliren belli belirsiz şaşkınlık baktı. "İhtiyaçların için en iyisini senin bileceğini düşündüm."

"Evet," dedi. "Bu doğru. Ama bazı insanlar bunu bu şekilde görmüyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Adamın dönüp kaşlarını çatarak yağmura baktığını gördü; yağmur çarşaflar halinde cama çarpıyordu ve yanından geçen bir garson kız belli ki eve gitme endişesiyle yağmura bakıyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu şüpheciliğini gizlemeye çalışarak.

"Avukatım diye kalbim yok mu sanıyorsun?" Sesi alaycı olsa da hafif bir azarlama taşıyordu. "Senden hoşlanıyorum, Nadine. Ne düşünürsen düşün."

Yüzü hâlâ ona dönükken elini kalçasına koydu. Arabada yaptığı hareketin aynısıydı ama bu sefer, karışık sinyaller yüzünden kafası karışmış olsa da kız geri çekilmedi. Festivalde kalmasını istemiyordu ve bazen onunla görünmek istemiyormuş gibi davranıyordu, ama sonra onu yemeğe çıkarmak ve herkesin önünde öpmek gibi şeyler yapıyordu ve aklından ne geçtiğini bilmiyordu.

Ama başparmağıyla kot pantolonunun iç dikişini ovuştururken, Nadine onun aklından neler geçtiğini gayet iyi anladığını düşündü. Kafasını kurcalayan her neyse, sekse kadar uzanmıyordu. Ve ona baktığında, yakışıklı yüzünü kısa bir şüphe gölgesi kaplasa da, gözlerindeki arzu kıvılcımını engelleyecek hiçbir şey yapmadı.

Yemekler geldiğinde Nadine yüzünün renklendiğini hissetti ve Cal tek eliyle yemek çubuklarına uzanırken garson onlara bilmiş bir bakış attı, diğeri çok bariz bir şekilde masada değildi. Çubukları yumruğuna geçirerek Nadine için bir fincan sake doldurdu ve ona doğru itti.

"Yine de sana sert davrandığım için özür dilemeyeceğim," dedi garson uzaklaştığında. "Çünkü sanırım ikimiz de senin ne kadar umursamadığını biliyoruz."

Aman Tanrım. Nadine omzunun üzerinden bakarak onlara hizmet eden kambur genç adamın görünürde olmadığından emin oldu. "Bunu burada konuşma! Biri seni duyabilir!"

"Dün gece seni kimin duyduğu konusunda pek endişeli görünmüyordun." Yüzü alev alev yanıyordu. "Beni *kovaladın*."

"*Sen kaçtın*."

O sert kulağına nasıl geldiğini hatırlayarak sertçe yutkundu.

"Seni kovalamamı *istedin*." Elini daha yukarı kaydırды ve homurdandı, "Beni kıskandırmaya çalışıyordun, seni pis küçük alaycı, ve ben sana tam olarak istediğini verdim."

Uyarılma hissi içinde sıcak bir başak gibi çarpıyordu. Adamın barda ona attığı bakışı, gözlerindeki karanlık vaadi ve Rael ile Deena'dan kurtulmak için nasıl çaresizce bir ihtiyaç duyduğunu hatırladı. Çılgınca bir sake içti ama alkol sadece yüzünü daha sıcak hissettirdi.

Onun takip edeceğini biliyordu. Bunu istemişti.

"Mahkemede olsaydık, seni yalancı şahitlikten tutuklardım, Nadine." O koştu

İki parmağının arkası yanağından aşağı indi. "Ve sonra hiçbir sebep yokken sana tekrar sahip olurdum. Hâlâ da yapabilirim."

"Ya biri gördüyse?" diye sordu, aniden üşüdüğünü hissederek.

"Neden?" Kolyesini nazıkçe çekti. "Sen mi istedin?"

"Baban bazı şeyler söyledi." Nadine tereddütle ona baktı. Yüzü hareketsizleşmişti. "Sanki görmüş gibiydi ya da başka biri görmüş ve ona anlatmış gibiydi."

Eli durakladı. "Sana ne söyledi?"

"Gölgelerin içinde gözler olduğunu söyledi," dedi Nadine. "*Hayal* edebileceğimi söyledi. Tıpkı senin yaptığın gibi."

Cal'ın gözleri çakmak çakmak oldu. "Bizi görmedi," dedi, Nadine'in anlamadığı garip bir vurguyla. "Ama ondan uzak durmalısın." Tekrar durakladı. "Sen de benden uzak durmalısın."

Gözlerini kaçırdı ve sonra tekrar adamın yüzüne baktı. "Arabayken," dedi duraksayarak, "tehlikeli olduğunu söylemiştin."

"Öyleyim."

"Tehlikeli görünmüyorsun."

Adam kızın ağzına baktı ve kız onun elini daha sıkı kavradığını hissetti "Yalan söylemekten vazgeçtiğimizi sanıyordum," dedi ve kızın omurgasından aşağı bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Nefes aldığı anda, adamın dudaklarından çıkan alkol dumanının tadını alabiliyordu. *Beni öpecek*, diye düşündü ve ona doğru uzandı, yüzüne doğru. Ama adam elini temas edemeden yakaladı ve onu çekemeyeceği kadar sert bir şekilde kavradı.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye mırıldandı.

Kafasının içindeki ses her şeyi fısıldıyordu ve adam kadının aklından geçen her kötü düşünceyi duymuş gibiydi çünkü gözleri tekrar kadının ağzına gitti.

"Doğum günün ne zaman?" diye ağzından kaçırdı. Adam gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Doğum günün. Ne zaman?"

Cal geriye yaslandı, parmaklarını bıraktı ama diğer elini bacağında bıraktı. "Mart'ın on üçü." Sake'den canlandırıcı bir yudum aldı. "Neden?"

"Sadece merak ettim." *Sadece dikkatini dağıtmaya çalışıyorum.*

Şimdi kaşlarını çatıyordu. "Seninki ne zaman?"

"Ekim'de. Cadılar Bayramı'ndan sadece birkaç gün önce." "Akrep."

"Akrep," diye düzeltti, şaşırmıştı. "Evet. Burçlarla ilgileniyor musun?"

"Hayır." Sesi yine mesafeliydi, arabayı park ettiği zamanki gibi. "Odessa öyle."

Olmaya çalıştığında acı verici derecede çekiciydi, ama olmadığında daha da iyi görünüyordu. Islak, dağınık saçları ve düşünceli kaşlarıyla neredeyse ulaşılabilir görünüyordu.

Bu da onu gerçekten tehlikeli yapıyordu, çünkü Nadine olmadığını biliyordu.

"Kız kardeşine yakın görünüyorsun," dedi biraz tereddütle.

"Ailemizde ne kadar yakın olunabilirse, evet. Sanırım öyleyim." Gözleri uzaklara daldı. "Kurbağa ve akrebin hikâyesini hiç duydun mu?"

"Hayır."

"Şöyle bir şey. Bir zamanlar bir akrep ve bir kurbağa varmış. Akrep bir nehri geçmek istemiş ve kurbağaya, kurbağanın sırtında karşıya geçip geçemeyeceğini sormuş. Kurbağa, akrebin kendisini sokmasından korktuğunu söylemiş. Akrep bunun aptallık olacağını, çünkü sokarsa ikisinin de boğulacağını söylemiş. Kurbağa bunun mantıklı olduğuna karar vermiş ve ikisini de derenin karşısına geçirmiş, ama yolun yarısında akrep saldırmış ve iğnesiyle kurbağayı delmiş.

"Kurbağa ve akrep ölürken, kurbağa sormuş: 'Bunu bana neden yaptın? Şimdi ikimizi de öldürdün' demiş. Akrep de 'Özür dilerim, bu benim doğamda var' diye cevap vermiş."

"Ne korkunç bir hikâye," dedi Nadine. "Hayır, kimse bana yatmadan önce bunu okumamıştı."

"Benim favorim olduğunu söyleyemem." "Bunun amacı ne? Ya da bir tane var mı?"

Cal tabağındaki son deniz kestanesi parçasını aldı ve ağzına atmadan önce bir süre inceledi. "Sanırım bunun uyarıcı bir hikâye olması gerekiyor. Bazı insanlar, kendi çıkarlarına aykırı olsa bile, hayatları boyunca başkalarına zarar vermeye mahkumdur."

"Bu bir uyarıya benziyor."

"Belki de ," dedi yorgun bir sesle. "Hadi kasabaya geri dönelim."

Kara ve gök gürültülü gökyüzünün altında Argentum'a geri döndüler. Ön cam silecekleri son sürat çalışıyordu ama camlar yağmurla yeniden ıslanmaya devam ediyordu. Eve vardıklarında Nadine yağmurluğunu restoranda unuttuğunu fark etti ama Cal bunu önemsemedi.

"Artık bunun için geri dönüş yok. Daha çok var."

Bu uğursuzluk getirir.

Nadine arabadan indi, yeni deri kokusu yerini eski ahşap ve çürüyen boyanın tatlı kokularına bıraktı. Cal araba evinin kapısına doğru ilerledi ama Nadine onun kolunu yakalayarak ikisini de şaşırttı. Gömleğinin altındaki kasların esnediğini hissetti, hepsi gizli, sarmal bir güçtü.

(zapt edilmesi vahşi bir aygır kadar zor olabilir)

"Evet?" dedi, dikkatle ona bakarak.

Artık eve döndüklerine göre, birden utandığını hissetti. Omzunun üzerinden endişeyle bakarak, "Sanırım... ailen bize tuzak kurmaya çalışıyor olabilir?" dedi.

Yüzünde çeşitli duygular titreşiyordu. İzlemesi korkunçtu çünkü bu duyguların hiçbirisi özellikle gurur verici görünmüyordu ve en azından biri onu biraz hasta hissettirdi.

"Yani, emin değilim," diye kekeledi, boğazı düğümlenmişti. "Ama kız kardeşin dedi ki-"

"Yaptıkları şey bu değil," dedi uğursuzca. Nadine durdu, kafası karışmıştı. "Ama-"

Onu daha yakına çekti. "Sana her ne yapmanı söyledilerse, yapma."

"Akşam yemeğinde elbise giymek gibi mi?" diye sordu kafası karışmış ve korkmuş bir halde. "Kız kardeşin öyle dedi."

"Hayır." Cal gözlerini kısa süreliğine kapattı. "değil."

"O zaman ne-"

"Gitmelisin. Bunu söylediğim için üzgünüm ama kardeşini sikeyim. Festivali siktir et. Her şeyi siktir et ve git."

Nadine şok içinde geri çekildi ama adam hâlâ Nadine'in kolunu sıkıca tutuyordu, öyle ki Nadine kolunun eklem yerindeki direncini hissetti. "Ne? Gitmek mi? Ama ben düşündüm ki-" *Onun kız arkadaşı mı olacaktın?* Gözleri yaşardı ve bu yüzden kendinden nefret etti. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?" *Ormana götürdüğün diğer kızlar gibi mi?*

"bu değil."

"Ama yaptığın şey bu." Şimdi ciddi ciddi ağlıyordu. "Beni *kullandın*. Ve şimdi-ne, ailenin bilmesi artık *uygun* değil mi?"

"Bu onlarla ilgili değil."

"Ama öyle," dedi. "Onlar etraftayken tuhaf davranıyorsun Cal. Sanki benimle görölmeye bile katlanamıyormuşsun gibi."

"Lanet olsun," dedi Cal burnunun kenarını sıkarak. "*Lanet* olsun. İşte bu yüzden serçelerle yatmıyorum."

Kulaklarında bir çınlama başladı. Yağmur da dahil olmak üzere her şeyi bastırıyordu. Şimşek çaktı ve camların kısa süreli, kör edici bir beyazla parlamasına neden oldu.

"Az önce ne dedin sen?"

"Hiçbir şey. Söylediğimi unut."

"Hayır! Noelle serçelerden bahsetti. Odessa ve Ben de öyle. *Sen de bahsettin.*

Serçe de ne demek Cal?"

Eğildi, şimdi onu iki kolundan tutuyordu, parmakları fanilayı ısıırıyordu.

"Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, Nadine," dedi, "bunu bir daha asla sormayacaksın."

(Gagana vurmuyayım ya da boğazını kesmeyeyim diye)

"yakıyorsun," diye fısıldadı.

Cal onu serbest bıraktı ve sanki artık ona yakın olmak konusunda kendine güvenmiyormuş gibi büyük bir adım geri çekildi.

"Senden hoşlanıyorum, Nadine," dedi. "Ve bu benim doğamda yok. Bunu daha sonra hatırla: Seni bu durumdan kurtarmaya çalıştım."

Nadine sarsılmış bir halde, taş gibi bir ifadeyle arabadan mumları toplamasını izledi; yüzü, bir an için kibar maskesini yırtıp geçen vahşi gözlü aciliyetten çoktan sıyrılmıştı. *Korku*, diye düşündü onu izlerken. *Korku buydu.*

Sonra bir uğultuyla elektrikler kesildi ve oda karanlığa gömüldü.

CHAPTER THIRTEEN

Bana koş. .

Ana evin ışıkları da kapalıydı ve Nadine ölü şeylerle dolu bir evin, bir mumun hareketli alevi onlara geçici bir yaşam yanılsaması verdiğinde ne kadar tedirgin edici olabileceğini anladı. Cal'ın tuhaf sözleriyle sarsılmış bir halde odasına yeterince hızlı gidemedi.

(işte bu yüzden serçelerle uyumuyorum)

Şiddetli yağmurlar ve daha da şiddetli uyarılarla dolu bir öğleden sonradan sonra, medeni bir aile yemeğinin başka bir oyun versiyonuna oturmaya hiç niyeti yoktu. Neyse ki Cullraven'lar gölgeli yemek salonunda oturmak yerine kendi odalarında yemek yemeyi tercih etmişlerdi.

(Bunu sizden esirgemeye çalıştım)

Nadine odasında tek başına yemek yerken patatesleri ve geyik etini karıştırıyor, Cal'ın ona mahzende kendi etlerini nasıl yakalayıp sakladıklarını anlattığını düşünüyordu.

Size ne söyledilerse, yapmayın.

Serçenin ne olduğunu merak etti.

Eğer öğrenirse ona ne olacağını merak ediyordu.

Belki Noelle öğrenmiştir. Belki de bu yüzden ortadan kayboldu.

Kendini banyoya götürmek için bir mum yaktı, aynada dişlerini fırçalarken gözlerini yere indirdi, dans eden alevin yüzünü camda uğursuz ve yabancı göstermesinden hoşlanmıyordu. Odasına girdiğinde, kapısının önündeki yemek servisini yere bıraktı ve ardından tablonun üzerini atılmış pazen gömleğiyle örterek derin bir uykuya daldı.

Rüyasında Cal onu ormanda kovalıyordu ve o korkuyordu. Elinde bir ok ve yay vardı ve az önce onun bir geyiği öldürdüğünü görmüştü ve nedense bunu onun üzerinde kullanacağını düşünmüştü. Adam onu yakaladığında çığlık atmıştı ama adamın tek yaptığı onu yeni öldürülmüş geyiğin üzerine itmek olmuştu. İkisi de çıplaktı ve geyiğin kanı üzerlerindeydi.

Cal'ın yalayarak temizlediği yüzüne ve vücuduna kıpkırmızı damlalar halinde akıyordu.

Sonra da bacaklarını ayırdı ve onu cesedin üzerinde becerdi. Nadine bir nefesle ayağa fırladı.

Elektrikler hâlâ kesikti ve uzaktaki gök gürültüsünün uğultusu sarp vadilerde yankılanıyordu.

Ne iğrenç bir rüya, diye düşündü. Rüyanın kendisi dışında, Cal'ın ona yaptığı şey *hoşuna* gitmişti. Bakırımsı kan kokusunun havada ağır egzotik bir baharat gibi asılı kalması hoşuna gitmişti. Aleti bile onu acıya varan bir dolgunluğa kadar gererken iyi hissettirmişti.

"Seni uçurmak istiyorum," diye fısıldadı.

Ama sonra etrafına baktı ve ağaçlardan onları izleyen insanları fark etti. Ama onlar insan değildi, çünkü gözleri yoktu; sadece akrep kuyruklarının palto kancası gibi çıkıntı yaptığı kafatası benzeri oyuklar vardı. Başını kaldırıp Cal'a baktığında, tam da onun gelmesine neden olduğu anda Cal'ın da gözlerinin olmadığını fark etti.

Ona gülümsedi, sonra o korkunç, gözsüz yüzüyle uzanıp sarkan akrep kuyruklarından birini boş yuvasından kopardı ve seğiren, zehirli ucunu kadının çarpan kalbine sapladı.

"Üzgünüm, Nadine; bu benim doğamda var."

Rüyalarında bile Cal onu incitiyordu.

Soğuk ve terli çarşaflarından sıyrıldı. Fırtına şiddetleniyor, yağmur eski kurşunlu camı sıçratıyordu. Koltuk minderinin kenarına oturduğunda klitorisi zonkluyor, soğuk cam, gömleğinin kolundan hayalet bir el gibi sızarak altındaki teni serinletiyordu. "Siktir," diye inledi, başını arkaya yatırdı ve elini iç çamaşırının içine soktu.

Parmakları çabucak kaplanmıştı. Hayatında hiç bu kadar ıslanmamıştı. Hızla doruğa ulaştı, yanakları kızardı, göğsünün her sıkışını bıçak gibi bir nefes izledi.

Bu ev, diye düşündü, gözlerini kapatarak. *Bu evde bir sorun var.*

Noelle de bunu hissetmiş olmalı. Belki de yavaş yavaş deliliğe sürüklenmek böyle bir şeydi. Dedikodu ve şüpheyi zehirlenmiş bir zihnin rüyalarıyla işkence görmek.

(Bütün serçeleri öldürüyorlar.)

Koridorda zar zor duyulan bir gıcırta gözlerini açmasına neden oldu. Karanlığa inanamayarak bakarken, kapı kolunun sessiz bir tıkırtıyla hareket ettiğini gördü.

Saniyeler içinde pencere kenarındaki koltuktan kalktı ve poposunu örtmek için geceliğini geri çekerken odada ağır bir şey aradı. Bavuluna karar verdi, onu kavradı. Gerekirse onu umutsuzca sallayabilecek kadar güçlüydü.

"Orada biri mi var?"

Sessizlik uzadı. Biri gerçekten cevap verip 'evet' derse ne yapacağından emin değildi. *Evet, Nadine, burada karanlıkta kendine dokunmanı dinliyordum ve bu arada benim gözlerim yok. İzin ver içeri girip oynayayım.*

Kalbi, kendini kaburgalarının kafesine doğru fırlatan bir kuş gibi hissediyordu. *Serçe kalbi*, diye düşündü, şimdi o kadar zor nefes alıyordu ki bayılabileceğini düşündü. Bu da rüyanın unuttuğu bir başka eğlenceli . Cal kalbini çıkardığında, bu bir kalp değil, damlayan, kana bulanmış bir tüy yumağıydı.

Bir şimşek çaktı ve o kadar yükseğe zıpladı ki, bavul da onunla birlikte yere düştü. Yere çarparken çıkardığı gümürtü onu yeniden irkiltti.

Bekledi, ama kapı kolu yine hareket etmedi.

Nadine şifonyerden mumu aldı ve yakmaya çalıştı ama eli o kadar titriyordu ki, kibritin nihayet alev alması için üç kez denemesi gerekti. Mumu göğsüne bastırarak kapının kilidini açtı ve her iki tarafa da baktı.

Koridor boştu.

Ama beni nerede bulacaklarını biliyorlar.

Kim *olduklarından* emin değildi, sadece gelin odasında artık kendini güvende hissetmiyordu. Ağaçların arasında üç gölgeli figür vardı. Üç Cullraven, hepsi de gözsüz.

(Gölgelerde bile gözler vardır ve her şeyi görürler)

Kelimelere dökülemeyecek kadar korkunç karanlık bir şüphe, yapışkan bir örümcek ağı gibi tenine yapışıyor, izin verirse yakıcı bir zehirle felç edecek kabus gibi bir gerçekle yavaşça sarıyordu. Çünkü o

Bu evin içinde gerçekten kötü bir şeyler olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. İzleniyordu ve biri ona zarar vermeye çalışmıştı bile.

Belki de Noelle o şeytani şeyin ne olduğunu öğrenmiş ve *bu yüzden* ortadan kaybolmuştu.

Ben gidiyorum, diye karar verdi, merdivenlerden bir fare kadar sessizce inerek. *Bu fırtına biter bitmez gideceğim. Benden bu kadar. Polis bunu halledebilir, çünkü ben yapamam.*

Neredeyse mutfığa gidecekti ama nedense onun yerine kütüphaneye gitti. Ama biri onu orada yenmişti; floklu duvarların üzerinde soluk ışıklar titriyordu. Birkaç fener yakılmış ve kasırga fenerlerine yerleştirilmişti: ikisi bir sehpanın üzerinde, biri de masanın üzerindeydi. Ve orada, Noelle'in düğün gününde hayranlıkla baktığı gece mavisi kanepede Cal oturmuş, kucağındaki kitabın sayfalarını çevirirken bir kadeh rom gibi görünen bir şeyi yudumluyordu.

Rahatlamıştı, sırtüstü yatıyordu ve beline kadar çıplaktı, üzerinde sadece yontulmuş kalçalarından aşağı sarkan siyah bir pijama altı vardı. İçki gözlerini ağırlaştırmıştı ve gözleri onun üzerinde gezindiğinde, teninde ısınmış ateş suyu gibi yanmalarını hissetti.

"Merhaba, küçük serçe." Kitabı yüzüstü yere bıraktı ve bardağını yeniden doldurmak için eğildi. "Bana eziyet etmeye gelen başka bir gölge misin? Ne de olsa bana işkence sözü vermiştin."

Serçelerle ilgili uyarısından sonra bu lakap onu ürkütmüştü. Ama sözleri ve bu sözlerin ses tonu onu nefessiz bırakmıştı.

Onu hiç gömleksiz görmemişti. Her zaman şık bir şeyler giyerdi. Şimdi ona baktığında, bu kıyafetlerin imajını ne kadar düzelttiğini fark etti, çünkü vahşi, neredeyse vahşi görünüyordu. Belli ki güneşin altında gömleksiz çok zaman geçirmişti, çünkü teni koyu altın rengine kadar bronzlaşmıştı. Siyah kıllar zayıf ve biçimli göğsünün üzerinde dalgalanıyor, bakır rengi meme uçlarının etrafını sarıyor, Adonis kemerinin derin oluklarıyla çerçevelendiği göbeğinden aşağıya doğru daha ince bir başka kıl çizgisi uzanıyordu.

Adam çok güzeldi ve kadın hayatında hiçbir erkekten bu kadar korkmamıştı.

"Mm. Bu nasıl bir bakış?" diye sordu, bir kolunu uygunsuz bir şekilde kanepenin arkasına doğru sarkıtarak. "Sanırım hoşuma gitti. Işığa gel de daha iyi görebileyim."

"O masalı biliyorum," dedi suratsızca, bu da onun başını geriye atıp gülmesine neden oldu.

"Ben bir kuzgunum, sevgilim. Kurt değil. Gerçi sana göre ikisi de aynı şey sanırım."

Kadehi dudaklarının keskin yayına kaldırıp bir yudum aldığıında içinde arzu kabardı.

Sevgilim.

Ona daha önce sadece birkaç kez böyle seslenmişti ve o zaman da şimdi olduğu gibi aynı etkiyi yaratmıştı. Çünkü diğer evcil hayvan isimlerinin yapmadığı bir şekilde samimi hissettiriyordu.

Ailesinden biri ona böyle mi seslenmişti? Hatırlayamıyordu. Belki de bu yüzden bu yaşlı adam ona muhtemelen alay etmekten başka bir şey ifade etmeyen aptalca bir sevgi sözcüğü kullandığında içinde belli belirsiz bir sıcaklık hissediyordu.

"Ne zamandır buradasın?" "Yeterince uzun zamandır."

"Odama uğradın mı?"

"Mmm." Gömleğine takdir dolu bir bakış daha fırlattı. "Bakmalı mıyım?"

"Biri denedi." Sertçe konuştu, sesi korkudan titriyordu. "Bu yüzden buraya geldim. Odamda kendimi güvende hissetmiyordum. Düşündüm ki-"

"Kimse seni kütüphanede bulamaz mıydı?"

"Korkmuştum."

"Evin içinde bağırma. Birileri duyabilir ve sen bunu istemezdim." Başını arkaya eğdi ve boştaki elini tıraşsız yüzüne sürerken boğazının uzun, pürüzsüz sütununu ortaya çıkardı. "Kapıyı kapat."

Nadine bir gıcırtyla kapıyı kapattı. Hiçbir şey yapmamışlardı ama bunların hiçbirisi masum gelmiyordu ve Nathaniel'in çarpıtılmış sözlerinden ve imalarından sonra, diğer Cullraven'ların bazı alışılmadık fikirleri olabileceğinden şüpheleniyordu

kütüphanelerinde gece yarısı ilişkileri söz konusu olduğunda. Karanlık koridorun kapatılmasıyla kendini biraz daha güvende hissetti.

"Ben gidiyorum."

"O zaman kendini kapının yanlış tarafına koymuşsun," diye işaret etti. Dışarı.

"Bu odadan değil. Evden. Argentum'dan. Sanırım kötü bir şeyler oluyor."

"Siktir." Cal güldü -kırılmış gibi görünmesine neden olan sert, çirkin bir ses. "Senin için üzülmemi sağlama, Nadine. Suçluluk duygusuna doğuştan yatkın değilim."

"Neden buradasın?" diye sordu kendine sarılarak.

"Burası benim evim ve uyuyamıyorum ve birdenbire kendimi uyumaya çok daha az meyilli buldum." Adam sinsice ayağa kalktı ve Nadine, adam aralarındaki mesafeyi iki kolay adımda kapatıp mumu elinden alıp tek bir nefesle üflediğinde küçük bir ses çıkardığını duydu. "Neden buradasın?"

"Bir kabus gördüm. Kötü bir kabus." "Oh?"

"Ölü bir geyik vardı." Biraz tılandı. "Karanlıkta biri bana dokunuyordu. İnsanlar izliyordu. Ve sonra-"

Beni becerdin ve hiç gözün yoktu.

"Ya sonra?" diye yoğun bir şekilde sordu.

Geceliğinin içinden adamın sıcaklığını hissedebiliyordu. Adam çok yakınında duruyordu. Tek bir adım bile atsa vücutları birbirine değecekti.

"Hatırlamıyorum," diye yalan söyledi, göğsünden başka bir yere bakarak. "Ama bir rüya gibi hissetmedim. Özellikle de biri odama geldiğinde." Sertçe yutkundu. "Kız kardeşimi özledim. Onu bulmak için *çok* uğraştım ama gitmek istiyorum. Bunun için kendimden nefret ediyorum ama gitmek istiyorum. Bunu daha fazla yapamam."

"Gitmek için çok geç sanırım." Elini kalçasında gezdirdi ve meme ucunun kumaşta sertleştiği yeri okşadı. "Ve bu kız kardeşin yüzünden değil."

Adamdan geriye sıçradı ve kitaplığa çarparak deri ve çürümüş kağıt kokusunun çiçek-vanilya pusunun içinde onu yutmasına neden oldu. *Gitmek için çok mu geç?*

"Bana rüyalarından bahset," dedi ve tuhaf bir gülümsemeyle elini kalçasına indirdi.

"Hayır." Kollarını kavuşturdu. "Rüyalar gerçek değildir. Ne demek gitmek için çok geç?"

"Rüyalar yeterince gerçek," dedi onun sorusunu duymazdan gelerek. "Seni bu erken saatte yatağından kaldıracak kadar gerçek. Eminim kasabadaki insanlar seni ben ve kardeşim hakkında yeterince uyarmıştır. Kadınlara yaptığımız onca şey hakkında." Başını öne eğdi. "Efsane kudretlidir, sevgilim. Görünüşe göre rüyalarda bile."

"İçinde olduğunu hiç söylemedim."

"Sanırım az önce yaptın," dedi suratsızca memnun bir şekilde. "Beni sık sık rüyada görüyor musun, küçük serçe? Nazik miyim yoksa sert mi? Bilmek isterim."

"Serçe nedir?"

"Sana bana sorma demiştim." Adam yaklaşırken göğsü kadının göğsünü sıyırdı ve onu hapsetmek için başının üzerindeki rafları kavradı. "Eğer gerçekten gidiyorsan, bunların hiçbirinin önemi yok, değil mi?"

Adam ona sanki güçlü bir ruhmuş ve onu unutmak için can atıyormuş gibi bakarken keskin bir nefes aldı. "Çok geç olduğunu söylemiştin," dedi titreyerek. "Yapamayacağımı söyledin."

"Zavallı kayıp küçük Nadine," diye fısıldadı. "Çok yalnızsın... çok korkuyorsun. Kötü rüyaların için artık kız kardeşine koşamıyorsun, bu yüzden şimdi babana koşmak istiyorsun." Ellerini raflardan indirdi, onun kalçalarını kavradı. Ve sonra kabaca şöyle dedi: "Kaçmak mı istiyorsun Nadine? Bana koş."

Adamın ağzı yırtıcı bir kuş gibi kızın dudaklarına konmadan, dişleri dudaklarını pençe gibi ısırmadan önce kız şok olmuş ve itiraz edercesine küçük bir ses çıkardı. Adamın tadı rom, nane ve kızın yapmak istediği her kötü şey gibiydi ve çıplak göğsü kızın göğsüne bastırıp onu sıkıca kucağına alırken, adamın sıcaklığı bir fırından yayılan radyasyon gibi kızın içine akıyordu.

"Merak etme." Her kelime dudaklarında bir damga gibiydi. "Artık buradayım."

Şimdi buradayım.

Adam onu raflara doğru iterken keskin bir korku hissetti, hatta adam bacaklarının arasına vahşice girdiğinde kendini uyluklarını açarken buldu. Bir kıvılcım yağmuru gibi içinden geçen bir ısı patlaması gönderdi ve inledi. Adam onaylarcasına homurdandı ve boğazını öptü, kendini kalçalarına yaslarken sertçe emdi. "Sana yapmak istediğim şeyler," dedi. "Seni zavallı lanet şey. Seni güzel küçük sefalet. *Çok uzun zamandır* bekliyordum."

Kelimeler kafa karıştırıcıydı. Korkutucuydu. Ama sonra ağzı meme ucunun sert tepesine kapandı, pamuk nemli ve yapışkan olana ve dizleri zayıflayana kadar emdi. Sonra adam, kızın nefes alabildiğinden daha hızlı bir şekilde düğmelerini çözmeye başladı, ta ki belden yukarısını ayıran hiçbir şey kalmayınca ve kelimeler anlamsız gelmeye başlayınca kadar.

"*Siktir.*" Adamın gözleri elle tutulur bir şey gibiydi, vücudunun üzerinde titreyen ateş ışığı kadar sıcaktı ve yakması da bir o kadar olasıydı. Kız kendini örtmeye çalıştı ama adam ellerini çekip arkasına götürdü, böylece göğüsleri kalktı ve açık gömlek bir çift kanat gibi vücudunun etrafına düştü. "Keşke seni mum ışığında giydirebilseydim."

Sonra onu tekrar öptü, ellerini bileklerinden ellerine doğru kaydırıp ve dans ettikleri zamanki gibi kısa bir süre sıktı. Ona doğru eğildi, daha ateşli öpücükler ve tatlı sözler anlamına geliyorsa, kendini onun vücudunun sert uzunluğuna karşı şekillendirmeye istekliydı. Daha önce hiç kimse ona böyle şeyler söylememişti; bu sözler onu aynı anda hem kapana kısılmış hem de uçuyormuş gibi hissettirmişti.

Fırtına kuduz bir canavar gibi cama vururken, onu etrafında döndürerek kendisinden geri adım atmaya zorladı ve bir an onunla kütüphanede vals yapacağını düşündü. Kalbi kafese kapatılmış bir şey gibi titriyordu. Ama sonra elleri serbest kaldı ve adam onu kalçalarının arkasından kavradı, onu yukarı kaldırırken avuçlarını onunla doldurdu.

Sırtını kanepeye çarptığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Cal kendini onun üzerine atarak ikisinin de dolgun döşemeye ve onun cızırtılı, eski nakışlarına gömülmesine neden oldu. Kadın adamın çenesini kavrayıp ağzını kendi ağzına yaklaştırmaya çalıştığında, adam kadının bileklerini bir araya getirip başının üzerinde sabitledi.

Kadın gergin bir şekilde güldü ama adam gülümsemedi. "Buraya bunun için gelmedim."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim. Ama yine de hoşuma gidiyor." Gözbebeklerinin siyahı, irislerinin parlak bronz rengini neredeyse yutmuştu. "Becer beni Nadine," dedi aynı yoğun, rahatsız edici sesle. "Bütün gölgeleri kovalayacağım."

Kabusundaki görüntü geri döndüğünde Nadine sertçe yutkundu. *Gözler için kancalar*. Kapalı olduğundan emin olmak için kapıya çılgınca bir bakış fırlattı. "Bunu hiç yapmadım."

"Hayır mı?" Adamın eli kadının iç çamaşırına gitti. İç çamaşırının ıslaklığı onu utandırdı ama adam iç çamaşırını kalçalarından aşağı yuvarladı, sonra da ona doğru bastırarak pantolonunu çekiştirdi, ta ki adamın sıcaklığı o kayganlığın kalçalarına sürtünmesine neden olana kadar. "Buna nasıl dayanıyorsun?"

Şu anda, bilmiyorum. Adamın etrafında hafifçe ayrılırken ürpertici bir soluk kaçtı ve sıcak bir acı bıçağının zevki delip geçtiğini hissetti. "Bekle," dedi, onun pençesinde kıpırdanarak. "Cal-lütfen. Yapamam..."

"Buna benim kadar senin de ihtiyacın var, küçük serçe." "Cal."

"Kaçamayacaksın. Bu sefer değil." Daha yakına eğildi, kadının kalçalarının arasına daha derine battı. Kadın tekrar haykırdı. "Seni kurtarabilirim, Nadine," fısıldadı. "Ama sadece benim olursan."

İterken kalçalarının kemikleri yumuşak karnına battı ve son sözünün sert bir hırıltıyla bitmesine neden oldu. Vücudu şimdi onunkiyle aynı hizadaydı ve başını şiddetle salladığında, kalçalarının irkilerek geri tepmesi onu yolun geri kalanına taşıdı. Onu içine gömdü.

Mezar gibi.

"Aman Tanrım," diye bağırdı. "Cal, *lütfe*n. Acıyor."

Adam durakladı ve kadın onun kalp atışlarını her yerde hissedebildi. Mumlar titriyor, görünmez bir cereyana kapılıyor, vücutlarını terlerini parlatan altın bir ışıkla ıslatıyordu. Adamın göğsü her nefeste kızın göğsüne bastırıyordu, sert kaslarla kuşatılmıştı ve kızın göğüslerine çok kaba gelen o siyah saçlarla kaplıydı.

Mum ışığında parıldayan gözlerine baktığında içinde bir şeyler kıpırdandı. Helena onlara *Cullraven gözleri* demişti. Karanlıkta, kırmızı benekler küçük kara delikler gibi görünüyordu.

Böyle gözlerin içine düşebilirsin, diye düşündü. Düşebilirdin, düşebilirdin ve asla durmayabilirdin.

"Benim için
rahatla."

"Lütfen."

"Şşş." Çekilirken karnı esnedi, terden yapışmış derisi yırtıldı, sonra vücudu bir kez daha onunkine çarptı ve onu aynı derinlikte doldurdu. Kadının başı minderli koltuğa yaslandı ve adam parmaklarını kadının karmakarışık saçlarında gezdirdi. "Zavallı küçük serçe," diye fısıldadı, neredeyse şefkatle. "Sadece seni çok istediğim için acıyor."

Nadine, acısı çoktan azalmış olmasına rağmen neredeyse hıçkırık gibi düzensiz bir ses çıkardı. Cal yavaş ve sabit vuruşlarla onu sikmeye başlarken yanağına bir öpücük kondurdu.

Hevesliliğinde son derece sabırlıydı; acının yokluğu neredeyse açıkça zalim olmasından daha tehditkârdı. Nadine onun altında titreyerek öpücükten uzaklaştı; bunu istemediği için değil, çok fazla istediği için. Bu rüyasına çok benziyordu ve sırtında kanlı geyik derisi yerine jakar olsa bile onun vahşiliğine hazırlıklı değildi. Ve hiçbir şey onu bu dolgunluğa ya da kalçalarını her salladığında onu kavrayan yoğun sürtünme dalgalarına hazırlamamıştı, bazen koltuğa doğru kaymasına neden olacak kadar sertti.

İyi hissettiriyordu ama onun için değildi. *O* da iyi hissediyordu ama onun için kötüydü. Bu çok fazlaydı. Çok fazlaydı. Kıpırdandığında, parmaklarının ısırdığını ve onu kapana kısırdığını hissetti.

Ona başka seçeneği yokmuş gibi hissettirmek.

(sadece biraz acıtacak)

"Ellerimi istiyorum," dedi aniden. *"Lütfen. Zorlanıyormuşum gibi hissediyorum."*

Bir sonraki vuruştan önce adamın bir an durakladığını hissetti. "Bana baba dersen gitmene izin veririm."

"Ne?" Bir çılgılık olarak çıktı. "Hayır!"

"Evet." Adam eğildiğinde saçının nemli bir tutamının yanağına doğru sürüklendiğini hissetti. "Aynen böyle söyle. O keskin, küçük öfke titremesiyle."

Nadine korku dolu gözlerle ona baktı. "Cal, *hayır.*" "O zaman bana zorla yaptırmak *istiyormuşsun* gibi geliyor."

Nadine karnında hoş olmayan bir burkulma hissetti. Korkusuna ve utancına rağmen, sorduğu şeyin *yanlışlığından* kaynaklanan bir ilgi titreşimi hissetti.

"Baba?" Kelime onu sert bir patlamayla terk etti.

"Mmm."

"Baba, *lütfen*. Bırak beni gideyim."

"Yine." Sesi karanlıktı. "Bana *bunun* hakkında ne düşündüğünü söyle."

Onun gözlerinin karanlık merkezlerine baktı, yakalandığını hissetti. "Beni korkutuyorsun baba," diye fısıldadı. "Ve bu canımı yakıyor."

"Ama hoşuna gidiyor."

Nadine zorlukla yutkundu. "Evet."

"*Evet*." Onu hemen serbest bıraktı ve ona dokunmak için aralarına uzandı. Ona karşı kıvranana ve düşmemek için bacaklarını beline sarana kadar klitorisini okşadı. "*Sikeyim* evet. Çok iyi hissediyorsun. Yumuşak, tatlı ve *iyi*. Seni sikimin her yerine boşaltacağım."

Dibe vurduğunda keskin bir sürtünme patlaması oldu ve onun ürperdiğini, vücudunu sıcak salınımıyla doldurduğunu hissetti. Tuttuğunu hatırlamadığı omuzlarını daha sıkı kavradı. Dokunulduğunda pürüzsüz ve ipeksiydiler ve tırnaklarıyla hilal gibi kokuyorlardı.

Cal başını çevirdi, kapıya bakıyordu, diye düşündü, bu da onun boynunu sıkıca kavramasına neden oldu. Dokunuşuyla Cal'in omurgasında bir ürperti hissetti; hassas mıydı? Merakla parmaklarını daha da yukarı kaldırarak ensesine yaklaştı. Adamın eli onunkini kavramak için uzandı, tam o sırada kadın adamın balmumu gibi terden sıırıslam olmuş teninde beklenmedik bir sertlik hissetti.

Göğsündeki boş alanları yavaş yavaş, ürpertici bir korku doldurmaya başladı. Çizik izleri.

Onun bıraktığı çizik izleri.

Madende onunla dövüştüğü zamandan.

"Aman Tanrım." Kadının eli adamın elinde gevşedi. "Aman Tanrım."

O yapmıştı. Başından beri oydu. Kız ona gelmişti ve o da kızın yaralarını sarmıştı ve tüm bu zaman boyunca kıza gülmüş olmalıydı.

(*Eninde sonunda kaçmana izin vermekten yorulacağım*)

"Nadine-"

"Madendeydin." Onun altında debelenmeye başladı, yavaşça yumuşayan siki kalçalarına yapışmıştı. Boğuluyor gibiydi; nefes alamıyordu. Adam hâlâ onun içindeydi ve o *nefes* alamıyordu. "Beni ısırdın lan."

"Siktir." Parmakları kızın bileğini öyle sert ısırdı ki kız acı

hissetti. "Bırak beni! *Bırak* beni!"

"Sessiz ol, Nadine."

"Siktir *git*."

"Neyle anlamıyorsunuz," diye tısladı.

"Haklısın, anlamıyorum. Ormanda yapmayı sevdiğin şey bu mu Cal? Karşı koyamamışlar diye kızları bayıltıp sonra da ısırıp *tecavüz etmek* mi? Seni *hasta pislik*." bir hıçkırık geçerken tekrar ürperdi. "Bırak beni, seni piç, yoksa bütün evi ."

"Evet," dedi ve sesi acıydı. "Bunu yap, Nadine. Kuzgunlar etrafta dolanmaya başladığında gölgelere aldırmayan küçük serçelere ne olduğunu öğren. Boynunu umursamıyorsan bunu yapmak iyi bir şey."

"Serçelerini *sikeyim*," diye bağırdı. "Polise gitmemem için bana iyi bir neden söyleyin."

Cal ondan geriye doğru eğildi ve kadın yaptıkları şeyin kayganlığının kalçalarından aşağı süzüldüğünü, çoktan soğuduğunu hissetti. Kendini tekrar pantolonunun içine soktu. "Öleceksin."

"Ne?"

"Beni duydun." Adam ona doğru eğildi -bu da karnındaki keskin sancıya rağmen kadının geri çekilmesine neden oldu- ve ilk önce ona uzattıktan sonra şiddetle reddettiği shot bardağını aldı. Omuz silkerek derin bir yudum aldı, gözleri ona hipnotize olmuş bir yılanı hatırlatacak şekilde dalgalanıyordu. "Öleceksin. İstedğin bu mu Nadine?"

Nadine ona baktı. O da boş boş baktı ve sonra gözleri açık gömleğine kaydı. Kabaran göğsüne.

"İstedğim bu değil."

Gözlerini kaçırdı ve gömleğinin düğmelerini olabildiğince hızlı iliklemeye başladı, bazı düğmelerin çarpık ya da eksik olduğunu fark etmedi bile. Çevresinde, onun giyinişini izlerken bir içki daha aldığını gördü.

Öl, diye düşündü, parmakları titriyordu. Bu onun öldüreceği anlamına mı geliyor?

Ben mi?

Cal teslim olmuş görünüyordu. Sanki kaderini çoktan kabullenmiş gibiydi. Onu buna mahkûm etmişti ve artık hiçbir yalvarış onu bundan vazgeçiremezdi.

Korku midesinde soğuk bir düğüm oluşturdu.

"En azından beni eczaneye götürebilir misin?" diye sordu, artık neredeyse ağlamak üzereydi. "Lütfen mi?"

"Hayır." Adamın sesi pek mutlu gelmiyordu ve kız biraz daha az yıkılmış olsaydı bunu fark edebilirdi. Ama öyleydi, o yüzden fark etmedi. Tek duyabildiği kendi paniğiydi.

"Ama korunmadın. Ya hamile kalırsam? Ya ben-" Adamın yüzündeki karanlık, spekülatif bakışla sözünü kesti.

"Bunu mu *istiyorsun*?" diye fısıldadı, dehşete düşmüştü.

"Serçelerle yatmadığımı ," dedi bıkkınlıkla.

Ona tokat attı. Ona o kadar sert bir tokat attı ki, içkisinin bir kısmı bardağının kenarından taşı ve pantolonuna sıçradı.

Cal ona baktı ve sonra bardakta kalandan bir yudum daha aldı. Cal ona hiç vurmamış olsa da, bu hareket kadının irkilmesine neden oldu.

Yine de onu birkaç kez incitmişti. Kötü bir şekilde. Acıyan amcığı bir hatırlatma gibi biraz zonkluyordu. "Benden *hoşlandığını* sanıyordum."

"Odana git, Nadine." Tekrar yaslandı, kolunu kanepenin arkasına doladı ve uzun bacaklarını onun boşalttığı minderlere doğru uzattı. "Ve eğer biraz aklın varsa, kapılarını kilitle."

"Siktir git!" diye bağırdı. "Seni canavar! Seni hasta *sikik*!"

Hıçkırarak kapıyı zorladı ve adamın uyarısına rağmen arkasından çarparak kapanmasına izin verdi. Adımlarını körlemesine, ikişer ikişer attı, her adım ona zayıflığını ve böyle bir adama bulaşmakla ne kadar aptalca davrandığını hatırlattı.

Dişlerinin arasından gülümseyerek yalan söyleyebilen bir adam.

Yine o *lanet* zemine takılıp tökezlediğinde kendini dizlerinin üzerine bıraktı. "Neye takılıp duruyorum lan ben?" diye sordu yüksek sesle, sesi duygu yüklü çıkıyordu.

Karanlıkta görmek zordu ama hissedebiliyordu. Parmakları, tırnaklarından kısmen kurtulmuş bir tahtanın kabarık kenarlarına takıldığında, morarmış kalbi yerinden fırladı.

Tahtayı kaldırdı ve hâlâ komodinin üzerinde duran telefonuna uzandı. El fenerini çalıştırdı ve ortaya çıkardığı gölgeli girintiye tuttu.

Orada, o örümcek ağlarıyla kaplı derinliklerde, cam kutusundan alınmış kayıp kitabı görebiliyordu. Paris yeşili kapağı ve parıltılı yaldızlı kenarlarıyla Noelle'in muhtemelen saklamaya çalışırken kendini kızarttığı kitabı. *Muhtemelen yastığının altında saklıyordu.*

Sirtında hasar olan yeşil kitap, kendi gözyaşlarının bulanıklığında parıldıyordu.

Onu bulmuştu.

CHAPTER FOURTEEN

yeşil kitap .'

Nadine yeşil kitabı hemen okumak istiyordu ama bitkin ve tükenmiş bir haldeydi, ağrması mümkün olduğunu bilmediği yerleri ağrıyordu. Kalbi sanki un ufak olmuş, ağlamak için can attığı gözyaşlarını oluşturamayacak kadar kurumuştı. Bulduğu şeyi sindirecek enerjisi yoktu.

Ve doğrusunu söylemek gerekirse, bunca zamandır kitabı tüm sorunlarının cevabı olarak görüyordu. Bu sönük umuda bir süre daha tutunması gerekiyordu, her şey gibi bu da onu hayal kırıklığına uğratırsa diye. Bu gece daha fazla kalp kırıklığına dayanamazdı.

Hâlâ burnunu çekerek yatağına uzandı ve soğuğa karşı küçük bir top gibi kıvrılabilmek için çarşafı başının üzerine çekti. Ama soğuktan daha kötüsü, kalbinde yanan bir kor gibi parlayan hastalıktı; eğer ona teslim olursa, kanına her türlü zehri salacak, Cal'ın ihanetinin ve kendi acı verici saflığının tüm gücünü hissetmesine izin verecekti, gözyaşları olsun ya da olmasın.

(Yakında, sadece benim için uçacaksın)

Tekrar uyandığında gökyüzü kayrak grisi rengindeydi ve ağaçların etrafında bir sis dalgası vardı. Kendini yapış yapış ve iğrenç hissediyordu, bu yüzden birkaç kıyafet aldı ve banyo yaptı, işte o zaman elektriğin hala kesik olduğunu fark etti: su buz gibiydi.

Nadine yıkanırken titredi. Sabunlu, buz gibi su tüylerini diken diken ediyor, göğüslerinin etrafındaki eti sıkılaştırıyor ve Cal'ın onu hassas bıraktığı yerlerin farkına varmasını sağlıyordu.

(İz bırakan kişi cinayetin sahibidir, Nadine)

Bunu neden yapmıştı? Tüm bunlar onun için hastalıklı bir oyun muydu?

Onu dışarı çıkaran ve ağladığında ona sarılan adamla onu ağlatan adamı uzlaştırmakta *zorlanıyordu*. O adam ki-

(Seni uçurmak istiyorum, Nadine)

-Onu incitmek.

Adamın ensesindeki izlere dokunduğunda kalbinin durduğunu hissetmişti. *Bu Cal, ilk panik düşüncesi olmuştu. O iyi olan.*

Ama değildi, değil mi? Ona tehlikeli olduğunu söylemişti. Ondan uzak durması gerektiğini. Kanepede onun üzerine süründüğünde, madende ona söylediği sözlerin aynısını tekrarlamıştı. Sadece çok geç olana kadar fark etmemişti.

Sana mum ışığı ve tatlı bile vaat etti.

Adamın daha sonra ona nasıl baktığını aklından çıkaramıyordu. Pişmanlık yoktu. Sadece bir tür bıkkın kayıtsızlık. Sanki artık istediğini elde etmişti ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hâlâ telefonun var. Bay Pro-Yaşam seni kabul etmezse, kendine hap sipariş edebilirsin.

Doğru. Çaresiz değildi. Kendi başının çaresine bakabilir ve sonra da gidebilirdi. Ve sonra, burası çok çok uzaklarda, dikiz aynasının derinliklerinde kaldığında, kendini ağlamaya bırakabilirdi.

Şimdi üzerinde eşofman altı ve eski, soluk bir tişört vardı, telefonunu eline aldı ve rehberinden Deena'yı çıkardı.

Merhaba Deena, ben Nadine. Bana bir iyilik yapar mısın? Eğer varsa marketten benim için biraz Plan B alabilir misin? Lütfen sorma.

Deena hemen cevap verdi: *KIM???*

Nadine gözlerini kısa süreliğine kapattı.

Söylemek istemiyorum. Lütfen bir şeyler getir. Ve soğuk algınlığı ilacı olduğunu söyle, diye ekledi düşüncesizce. Aslında, kutusundan çıkar ve soğuk algınlığı ilacı kutusunun içine koy.

Tamam ama kasabanın çıkışındaki ana yolu kapatan bir heyelan var, dedi Deena. Ve bunu alırken Helena Peters'ın gözlerinin içine bakmak zorunda kalmak istemiyorum. Öğlene kadar tüm kasabaya yayılmış olur. Ne yapabileceğime bir bakayım, tamam mı? Bu arada, sıkı dur.

Heyelan mı? Nadine yazdı. Ne zaman?

Dün gece. Fırtınadan sanırım. Şerif Crocker ve oğlu hasarı değerlendirmeye ve festivalden önce temizlemek için kimi arayabileceklerini bulmaya çalışıyorlar.

Omurgasına bir ürperti yayıldı. Kasabadan çıkamıyordu.

Kapana kısılmıştı.

"Hanımefendi?" Orada bir vardı kapı çaldı. "Siz geliyor musunuz?"

Kahvaltı?"

"Hayır," dedi Nadine. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım burada kalacağım." Sanki başka seçeneği varmış gibi.

Lisede okuduğu bir hikâye aklına geldi. Bir aile Bir lanet altında, kızları yeraltı mezarlarına kapatan ve onları ölüme terk eden ölümün çarpık bayrağı altında çalışıyorlardı.

Hizmetçi hemen Cal'ın yanına gitmiş olmalı çünkü birkaç dakika sonra onun şöyle dediğini duydu: "Holly kendini iyi hissetmediğini söylüyor. Kapıyı aç da sana bir bakayım."

Mide bulandırıcı bir sarsıntıyla, makyaj masasında aklına gelen düşünceyi hatırladı - boğazında uyandığı ısırıkla ilgili olanı. Yemeğe inmeye korkmuştu çünkü onu orada bırakan kişinin ona hayranlık duymasını istemiyordu. Şimdi onu orada bırakanın *Cal* olduğunu ve muhtemelen başından beri tam olarak bunu yaptığını biliyordu.

Belki de şimdi ona hayran olmak ister.

"Beni rahat bırak," dedi tiz bir sesle. "*Seni* görmek istemiyorum." "Sana zarar vermeyeceğim."

"Zaten yaptın," dedi kapıya doğru. "Hatırladın mı?"

Bir duraklama oldu. Tekrar konuştuğunda, sesindeki sıcaklığın bir kısmı gitmişti. "Beni ana anahtarı almaya zorlama, Nadine."

Ana anahtar mı vardı? Yani kapısını kilitlediği, kendini güvende ve tecrit edilmiş hissettiği onca zaman, birisi her an odasına girebilir miydi?

Ya da belki de çoktan yapmışlardır, diye düşündü panelli ahşaba bakarak.

(Gitmek için çok geç)

"Nadine," diye hırladı Cal. "Sen-"

Sözünü bitirmesine fırsat vermeden kapıyı ölümcül sessizlikteki menteşelerin üzerinde çevirerek açtı ve ona sıcak bir bakış fırlattı. Siyah bir kot pantolon ve waffle örgülü bir Henley giymişti, her ikisini de zorlaştıracak şekilde dolduruyordu. Kadın

ıslak saçlarını ve nemli gömleğini incelerken gözlerinin parladığını gördü ve sonuncusu özellikle ilgisini çekmiş gibi görünüyordu.

Kollarını sıkıca kavuşturarak düşmanca, "Ne?" dedi.

"Solgunsun."

Nedenini merak ediyorum. "Toprak kayması olduğunu duydum."

Elinin tersini kızın alnına öyle bir bastırdı ki, kız onun neler zaten bilmeseydi ona doğru eğilebilirdi. Eğer bunu sadece ona hâlâ yapabileceğini göstermek için yapıyormuş gibi hissetmeseydi. Adam onu incelerken kendini sertçe tuttu.

"Evet, kötü bir tane, biraz gerginsin. Ağrın var mı?"

Öfkeyle başını ondan uzaklaştırdı. "Dün gece gitmek için çok geç olduğunu söyledin. Bununla ne demek istediniz? Yolların kapatılacağını biliyor muydun?"

"Beni neyle suçluyorsun, Nadine? Tanrı'nın eylemleri mi?"

(diz çöker misin?)

"Yalnızlıktan zevk alan kişi ya vahşi bir hayvandır ya da bir tanrı," diye tersledi.

"Peki." Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Ben ve Odessa'yla ava çıkacaktım ama belki de burada kalıp seninle ilgilenmeliyim, madem bu kadar tedirgin görünüyorsun. Seni daha iyi hissettirmek için yapabileceğim çok şey var." Parmak eklemleri kızın yan tarafında gezinerek kolunun alt tarafını sıyırdı. "Özellikle de ağrın yoksa."

Kendine daha sıkı sarıldı. "Deena bana ilaç getiriyor."

"Deena senin için benim yapabildiklerimi yapamaz." Bu, eskiden ona takılma şeklinin bir hayaletiydi ve şimdi burada duymak, midesinin yere düşmüş gibi hissetmesine neden oldu. "Seni o ıslak kıyafetlerden kurtararak başlayabiliriz."

Bir adım geri çekildi. "Serçelerle yatmadığını sanıyordum."

"Şunu söylemeyi kes." Gülümsemesi sanki bir düğmeye basılmış gibi kayboldu ve onun koridordan aşağıya baktığını gördü. "Yanlış kişinin seni duymasını istemezsin."

"Neden?" dedi meydan okurcasına. "Bu ne anlama geliyor?"

Cal daha yakına eğildi ve kapının çerçevesini kavradı. "Çok derine battın, Nadine. Şu anda kendin için yapabileceğin en iyi şey

Numara yap. Noelle'i bulmaktan vazgeçtiğini, kederinle bana döndüğünü farz et. Bana doyamadığını." Sert bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "Şimdiye kadar gördüklerime bakılırsa, fazla rol yapmana gerek yok."

Seni piç kurusu. "Bu iğrenç bir şey," dedi. "Yaptığın şey, akıl oyunları-"

"Bundan daha fazlası var. Yaşamak istiyorsun, değil mi? Bu evde zaten yeterince ölü şey var, küçük serçe. Senin de onlardan biri olduğunu görmek istemem."

"Canın cehenneme," diye fısıldadı.

Bir süre daha ona baktı ve neredeyse pişmanlıkla başını salladı.

"O zaman seni serinlemen için yalnız bırakayım. Daha fazla soğuk banyo yapma. Gerekirse Thomas'ı ara. Soğuk suya kaynar su karıştırabilir, böylece ölmezsin."

"Beni umursamıyorsun Caledon," dedi sertçe. "Benden gerçekten ne istediğini bilmiyorum ama gibi davranma."

Tam adını duyunca ona ironik bir gülümseme verdi. "Senden ne istediğimi gerçekten bilmiyor musun?"

Bu bakışta karnı zonkladı. Tüm o kötü söylentilere rağmen neden bu kadar çok kadını kendisiyle gelmeye ikna ettiğini anlayabiliyordu. Şimdi bile onun bakışları altında, kehribar rengi derinliklere hapsolmuş bir böcek gibi felç olmuşken, Nadine kendini onun yalanlarının tatlılığını acı bir özlemle hatırlarken buldu.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu acıyarak, onu hâlâ bu şekilde hissettirebilmesinden nefret ederek. "Beni öldüreceğini sandım."

"Babam seni Ben'e verecekti."

"Ne?"

"Seni onun hakkında uyarmıştım. Hatır için oynadığını söyledim. Sonra konuşuruz. Goblenin kapısını açık bırak, seni görmeye geleceğim." Omzunun üzerinden baktı ve gömleğinin yakasından dışarı fırlamış, kabarık ve kabuk bağlamış izlerden birinin yırtık kenarını gördü. Bunu görünce içinde bir tatmin duygusu alevlendi ve *"İyi"* diye düşündü. "Arkadaşını bu işe bulaştırmak akıllıca değil. Teyzeni de. Kız kardeşin de seni asla bu işe karıştırmamalıydı, gerçi artık senin için çok geç."

"Sakın onları inciteyim deme," dedi. "Sakın buna *cüret* etme. Eğer *dokunursan* onları, ben-"

"Ne?" Sesi şiddetliydi. "Bana ne yapacaksın, benim küçük serçem? Ellerin göğsüme mi vuracaksın? Tırmalayacak mısın? O tatlı, titrek sesinle bana bağırarak mısın? Eğer durum buysa, sadece cezayı arzulamamı sağlayarak beni kötülüğe teşvik ediyorsun."

Solgunlaştı, elleri sanki bir okla vurulmuş gibi yanlarına düştü. "Bunu neden yapıyorsun?" diye hıçkırdı. "Bana zarar mı vereceksin?"

"Hayır," dedi garip bir vurguyla.

"Yapmayacağım." "Ama ne-"

"Güle güle, Nadine. Seninle sonra ilgileneceğim."

Bir kez daha sanki çok önemli bir şey elinin altındaymış gibi hissederek, batan bir duyguyla onun gidişini izledi. Neden onu ailesinden uzak durması için uyarmış ve sonra da onlara tam olarak istediklerini vermişti? Neden ona gitmesini söylemiş ve sonra da onu *burada* bırakmıştı?

Hayır. Bunu yapması iyi oldu. Şimdi kitabı incelemek için zamanın var.

Kapıyı kilitledi ve sanki ondan güç almaya çalışıyormuş gibi tahtaya yaslandı, ardından kullanılmış tişörtlerinden birini aldı ve kitabı saklandığı yerden çıkarmak için dikkatlice kullandı. Bunu, parçalanmaya başlayan kapakları açmak için de kullandı. Çürüyen kapağın lekeleri siyah kumaşa bulaşmış, bir köşesi tamamen kaybolmuştu.

Eğer kız kardeşi bu kitabı yastığının altına saklasaydı, bu şekilde parçalanarak çantanın her tarafına dağılırdı. Zavallı Noelle. Bu kitabı sır olarak saklamaya çalışırken yüzünü mahvetmişti. Thomas kocasının fark ettiğini ve hemen yatak takımının değiştirilmesini emrettiğini söylemişti. Belki de Noelle'in ne yaptığından şüphelenmişti -Noelle buraya ilk geldiğinde ellerinde bir kızarıklık vardı. Belki de *ona* bulaşmıştı.

Sayfalar kalındı ve yaşlılıktan sararmıştı ama onları yazmak için kullanılan mürekkep hâlâ dün yazılmış gibi taze parlıyordu. İlk birkaç kayıt tarihsizdi, ancak Dottie'nin turda söylediklerine bakılırsa 1800'lerin ortalarında bir yerde olmalıydı.

Bu, Caledon Cullraven'ın günlüğüdür ve benim algıladığım şekliyle hayatımın gerçekliğini ortaya çıkarmak için yazılmıştır. Dört yirmi yaşına geldim ve beni İngiltere kıyılarından buraya taşıyan gemiden yeni indiğim için bünyem dinç ve sağlam.

Kazançlı bir madene yakın olmasına rağmen bu bölgedeki arazinin maliyeti düşüktür. Arazi vahşi ve inatçı, sabana direnen inatçı bir toprağa sahip. Yine de, bin dönümü kapsayan geniş bir arazi satın alabildim ve bir gün bir eş almayı arzuladığım için geliştirilmesi için hazırlıklara başladım. Ayrıca, bu bölgelerde avlanacak bol miktarda av hayvanı var - özellikle serçeler ve küçük geyikler.

Bu bölgedeki madenciler, asil bir soydan gelen bir beyefendinin topraklarında ok ve yayıyla dolaşmasını pek hoş karşılamayan temkinli ve kültürsüz bir topluluktur. Bununla birlikte, madenlerinin zahmetiyle meşguller ve yolumu kesmekten kaçınacak kadar akıllılar, çünkü bu topraklar artık onların değil.

Onlar benim.

■ ■ ■ ■ ■

Günlük bir süre bu şekilde devam etti, gösterişli ve etkilenmiş. Caledon harcama alışkanlıklarıyla ilgili bol bol notlar alıyor, masrafları onaylarken aynı zamanda satıcılardan da şikâyet ediyordu. Hayat hırsızlığı dışında hiçbir şey onu memnun etmiyor gibiydi; hayvanların izini sürerken ve onlar karşılık verdiğinde duyduğu hazzı anlattığı koca sayfalar vardı. Görünüşe göre, diğer insanların hayata aşık olduğu gibi o da ölüme aşık olmuştu.

Cullraven'ların reisinin sözlerini okuyan Nadine, onun kibrinin soğuk tonundan etkilenmişti. Bunun sığ yankılarını ailenin diğer üyelerinde, özellikle de Nathaniel ve Ben'de görmüştü ama hiçbiri Caledon Cullraven'ın soğukkanlılığına ya da duygusuzluğuna tam olarak hâkim olamamıştı. Bu kitabı okurken, kasabanın ona ya da onun soyundan gelenlere neden iyi gözle bakmadığını anlamak çok kolaydı. Tam bir pislik gibi görünüyordu.

Ama bu uğruna ölmeye değmez, diye düşündü Nadine ve sayfayı çevirdi.

22 Aralıknd, 187X

Bu gün sevgilim Jesamyn Cullraven, kızlık soyadı Peters ile evlendim. Kendisi saygın belediye başkanı Edward Peters'ın tek kızıdır ve annesi Victoria uzun zamandır ona uygun bir eş aramaktadır. Narin bir teni vardır ve "gece gibi güzellik içinde yürür", ancak hayata dair arzuları annesinin zaten peşinde olduğu düşük hedeflerle sınırlıdır. Başkaları tarafından kendisine empoze edilen arzuları zahmetsizce geri yansıtan bozulmamış bir tuvali, hatta bir aynayı andırır.

Ancak bu akşam, onun ışıltılı yüzeyi benim arzularımı taşıyacak. İkinci yatak odamın ve çalışma odamın bitişiğindeki odada bulunmasını emrettim, zengin duvar kağıdının yaldızlı tonlarını solgun yüzü ve kuzguni saçları için uygun bir fon olarak hayal ettim.

Ben yaklaşırken vücudunu titreme sardı ve bakışlarım kısa bir süreliğine duvara gelişigüzel serilmiş, beyaz ve denizci ipliklerle bir tek boynuzlu atı büyüleyen bir kızın sahnesini tasvir eden goblene takıldığında, bir an için kendi karımın o kıza ne kadar benzediğini düşündüm. Ne yazık ki, bu gece boynuzum delmek istediği için başını soktuğu yer benim kucağım olacak.

Nadine bir önsezi duygusuyla duvar halısına baktı.

Odessa bu odanın ancak ikinci karısıyla evlendikten sonra tek boynuzlu at odası olduğunu söylemişti ama sanki Jesamyn'i de buraya almış gibiydi.

Mayıs 5^{inci}, 187X

Bugün karım Jesamyn'i başka bir adamla birlikte gördüm. Benim sevgim için çok soğuk olan karım, bu vahşinin onu elinden almasına izin verdi.

Geyiğin dişisini kıztırması gibi. Uzun zamandır ihanetinden şüpheleniyordum; zayıf bünyesine rağmen ormanda nöbetleşe dolaşmaya başlamıştı ve bu topraklara ve içinde yaşayan herkese karşı duyduğu hoşnutsuzluğu bildiğimden, artan sıklıkla çıktđđı yolculukta onu takip etmeyi kendime görev edindim. Böylece önümdeki manzara ortaya çıktı.

Kongrelerini sonuna kadar izledim ve itiraf etmeliyim ki hiçbir duygu hissetmedim. Çünkü o anda onların diğerlerinden farksız, hissiz birer hayvandan başka bir şey olmadıklarını ve benim de onların her şeyi gören tanrısı olduğumu anladım.

Akşamüstü karıma bakarken, üzerinde ince bir elbise ve ihanet örtüsünden başka bir şey yokken, onun narin zarafetini ve güzel, kırılğan boynunu fark ettim. Onun için olduğu gibi benim için de ormanda ayakkabısızken ne kadar güzel görüneceğini düşündüm. Uçarken ürkmüş bir dişi geyiği andırırdı.

Bu düşünce içimde öylesine ilkel dürtüler uyandırdı ki, evlilik haklarım konusunda ısrarcı oldum. Benden önce bir başkasının onun nimetlerinden faydalanmış olması bile beni rahatsız etmedi. Hayır, çünkü masmavi bakışlarının derinliklerinde titreşen tiksinti ve endişe, onu benim kılıyordu, tıpkı hak iddia etmek için boğazına bıraktđđım iz kadar.

■ ■ ■ ■ ■

Mayıs 16^{inci}, 187X

Bu gün ormanlık alanda mavi gözlü bir geyik ve eşini öldürdüm. Ağaçların arasından süzülen solgun ay ışıkları gibi uçuyorlardı, derilerindeki kan lekeleri dışında. Boğazlarını kestikten sonra kıpkırmızı sıvıyı içtim ve sadece en seçkin şaraplarda olduğu gibi enfes buldum. Kanımı başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde yükseltti ve beni kendimle bir kongre aramaya itti.

Gelecekte gelin süiti olacak odaya asılması için bir zamanların asil geyiğinin bir kupasını yaptırdım. Buraya tek boynuzlu at odası adını vereceğim: artık benim için bir bakireden farksız olana dek bakireleri barındıracak bir yer. Bu simge müstakbel gelinime hem hünerlerimi hem de güvenimi boşa çıkarması halinde onu bekleyen kaderi hatırlatacak.

■ ■ ■ ■ ■

Nadine, "Ne oluyor lan," diye fısıldadı.

■ ■ ■ ■ ■

11^{inci} Mayıs, 188X

Bugün Evangeline bana kur yapmaya geldi. Onu, zevkli zenginliği sergilemenin yanı sıra kapıları kilitleme avantajına sahip olan büyük kütüphaneme davet ettim. O, Evangeline. Ne güzellik. Ne dinç. Eski karım gibi, açık tenli ve zarif bir vücuda sahip. Ancak başlık parasını ödmeden önce, masumiyetinden emin olmak için onu yakından incelemek istedim. Vasisiyle anlaştıktan sonra kapıları emniyete aldım ve titreyen serçeye cüppesini çıkarmaktan başlayarak her emrime uymasını söyledim. Üzerindeki elbiseyi çıkardığında, kalçalarının doğurgan dolgunluğu ve göğsünde tatlı tatlı açan soluk pembe gül goncaları beni memnun etti.

"Sen benim olacaksın," diye ilan ettim ona. "Ve aramızda aşk olmasa bile, sevgilim, bizi bağlayan bağın şimdiye kadarki en derin bağlardan biri olacağından emin olabilirsin, çünkü bu avcı ve avın bağıdır." Kaçmaya çalıştı, bu da benim iştahımı kabarttı ve çok geçmeden onu sırt üstü yatırdım, kendimi cennetinin en uzak köşelerine gömdüm, ta ki o artık bir genç kız olana ve ben onun umutsuz çılgınlıklarına tohumlarımı harcayana kadar.

Ertesi gün evlendik. Babası o asık suratının altında gözlerimle buluşmuyordu ve sevgilimin hareketleri sert ve çekingendi. Ama kalbim tutkuyla dolup taşıyordu. Yıllardır böyle bir duygu hissetmemiştim. O anda kendimi cennetteki ev sahiplerinden biri, Tanrı'nın gözünde parlayan seçilmiş bir melek gibi hissettim.

Ya da Lucifer, belki de büyük düşüşünden önce hazırlanıyordu. Ama ben asla düşmeyeceğim.

■ ■ ■ ■ ■

Mayıs 16^{inci}, 188X

Bugünkü avın bitiminde, damarlarımda dolaşan kana susamışlığın verdiği coşkuyla karımı yanıma çağırdım. Sesimdeki coşkuyla, ormanlık alanda bana eşlik etmesi için ona yalvardım. "Benimle gel serçem, tüylerin bir zamanlar geyiklerin ayak bastığı küllere ve kanlara karışmasın."

Yüzündeki renklerin çekildiğini gördüm ve bu bana haz verdi, ama gecenin içinde görkemli ve zarif bir şekilde benden hızla uzaklaştığını görmek kadar değil, çürük giysisi solgun bir güvercinin kanatlarını andırırcasına etrafında çırpınıyordu, ta ki ben öfkeyle tüylerini koparır gibi giysisini üzerinden yırtıp atana kadar.

■□□□□■

Mart 19^{inci}, 188X

Bir oğlum oldu.

Ephraim Crocker'dan son bir vasiyetname hazırlaması için yardım istemek niyetindeyim, böylece oğlumun annesi gibi kan görünce bayılan zayıf bir süt çocuğu olmamasını garanti altına alacağım. Onu erkekliğe taşıyacak avla gurur duyacak ve bununla birlikte krallığın anahtarları da onun olacak.

■□□□□■

Nadine sayfaları umutsuzca çevirdi ama Gideon'un atasının yazmasına yardım ettiği gizemli vasiyetname hakkında başka hiçbir şey yoktu. Oğlunun "kan görünce bayılan" bir "süt çocuğu" olmasını engelleyecek olan vasiyet.

Bu günlüğün çizdiği Caledon Cullraven portresi karanlık bir portreydi. Kasaba halkı hakkındaki söylentiler ve her türlü ölü şeyle dolu evi göz önüne alındığında, Nadine onun iyi kalpli bir adam olduğunu düşünmemişti. Meydanda onu yüceltmek için dikilen heykel bile bütün bir evin yıkılmasına neden olabilecek türden bir kibri ima ediyordu.

Ama bu-oh, *bu* hayal ettiğinden çok daha kötüydü.

Bu kitap, onun insan ya da hayvan olsun, başkalarının acılarından zevk alan bir adam olduğunu gösteriyordu. Bir tecavüzcü, bir sadist ve muhtemelen bir katil, çünkü Nadine birdenbire Mayıs ayında avladığı geyik ve dişi geyiğin ikisinin de insan olduğundan çok emin olmuştu.

Merhum karısı ve sevgilisi *öldürüldü*.

Ve o resmi buraya bir uyarı olarak astığını düşündü. Bir sonraki karısına bir uyarı.

Pencereden gelen bir ses dikkatini çekti. Yüzünü buruşturarak kalktı ve Cal, Ben ve Odessa'nın evden çıktıklarını görmek için tam zamanında pencereye gitti. Onlar giderken konuşuyor gibiydiler ve Nadine dinlemek için penceresini açtı: Yıllar boyunca kir ve döküntülerle çimentolanarak oluklarına yerleşmişti ve çerçeve şaşırtıcı derecede ağırdı.

Odessa, Nadine'in onu ilk kez gördüğü bir pantolon giymişti; bu pantolon kaslı kalçalarına yapışıyor ve minyon bedenine yükseklik katıyordu. Kendinden uzun iki kardeşinin arasında duran bir hortlağa benziyordu: sırtına silah bağlamış, savaş için giyinmiş kötü bir hortlak.

Ben kot pantolon ve kalın, sağlam kollarını ortaya çıkaran ve derin göğsüne sıkıca yapışan bir eşofman altı giymişti. Cal biraz daha zayıftı, ama kimse ona bu omuzlarla zayıf diyemezdi ya da bu sağlam yapı, açıkça titiz bir çabayla kırılmış ve yedeklenmişti.

Birlikte, güzel ve ölümcül bir kuş sürüsüne benziyorlardı.

Kuzgunlar, diye düşündü Nadine ve ürperdi.

"Bu sabah rahatsız edici derecede neşelisin," diye gözlemledi Ben. "Bunun senin sözde serçenin odasından çıkmayı reddetmesiyle bir ilgisi var mı?"

"Oldukça sevimli bir çekingenliği var, değil mi?" Cal kayıtsız bir şekilde konuştu. "Festivalden sonra beni ararsa, hayır demezdim. Sanırım okum için ona yalvarabilirim."

"Ona zaten bununla vurmadığına emin misin?" Ben soğukkanlılıkla sordu. "Kütüphanedeki kanepede kan gördüğümü sandım. Ve bana serçe kanı gibi göründü."

"Vay, vay," dedi Cal. "Beni takip etmeye başvurduğunuza göre av az olmalı."

"O zaman belki de avını evin içinde sürüklememelisin, Caledon," dedi Ben. "Kız zaten sana onu masada becereceğini düşünüyormuş gibi bakıyor. Eğer onu yere sereceksen, bunu festivalde düzgün bir şekilde yap ve ona bir geyikmiş gibi davran."

"O bir geyik değil," dedi Cal, sesinde bir gerginlikle.

"Babam öyle olduğunu düşünüyor, Baby Cal," dedi Odessa. "Ve onun asla yanılmadığını biliyorsun. Geçen sefer olanlardan sonra senin daha iyi bilmen gerektiğini söylüyor."

"Ve bu sefer senin pisliğini düzeltmeyeceğim," dedi Ben.

"Sen öyle diyorsun," dedi Cal, sesi buz gibiydi, "biz hâlâ senin dizlerinin dibindeyken."

"Bu farklıydı."

"Hayır, değildi," diye tersledi Cal. "Ve eğer okunu atman zamanda atmış olsaydın, karının nasıl bir kalbi olduğunu ve nasıl bir hainlik yapabileceğini hemen anlardın."

"Yapma," dedi Odessa, Ben daha konuşmadan. "Gerçekten, Bebek Cal. Babalarını kızdırmak çok kolay. Seni hiç bu kadar korumacı görmemiştim. Sakın bana yumuşadığını söyleme."

Cal kollarını kavuşturdu ve tişörtünü hızlı, telaşlı bir hareketle çıkarıp kalçalarına bağladı. Güneş çıplak sırtında parıltıyor, tenini eski İspanyol altını gibi parlatıyordu.

"Kimse bana yumuşak demedi."

"Umarım öyle değildir," dedi Ben buz gibi bir sesle ve küçük kardeşine sinirli bir bakış attı. "Eğer serçenin göğsünün altında neyin attığını bu kadar iyi biliyorsan, hayır."

"Kavga etmeyelim." Odessa ikisine de birer tüfek uzattı, Nadine'in buradan seçebildiği sert bir ifade de buna eşlik ediyordu. "Bir geyik bulmak istiyorum. Geyik etimiz azalıyor ve babamın sipariş ettiklerinin geçitten geçmesini beklemek istemiyorum."

Nadine kalbi sıkışarak onların gidişini izledi. Geyik mi? Caledon'un kitabında bahsettiği gibi insan-geyikler mi? Nathaniel bu yüzden mi ona sürekli "canım" diyordu? Bunca zamandır ona gerçekten "geyiğim" mi diyordu?

Tanrım, Noelle'i *avlamışlar* mıydı?

Kitaba geri dönmeye başlamıştı ki, biri kapıyı sertçe vurdu.

"Hanımefendi-" o hizmetçiydi, Holly "-arkadaşınız ilacınızla birlikte uğradı."

Tanrı seni korusun, Deena. Siyah gömleğini kitabın üzerine fırlattı ve kapıyı hafifçe aralayarak sanki iyi değilmiş gibi görünmeye çalıştı. Az önce okuduklarına ve duyduklarına bakılırsa bu hiç de zor değildi. Birazdan kusacakmış gibi hissediyordu. "Teşekkürler," dedi.

Hizmetçi başını sallayıp uzaklaşmadan önce bir süre tereddüt etti.

Belki de katil degillerdir. Kim bir katil için çalışır ki?

Histerik bir kahkaha attı. Bu tam da bir katil için çalışan birinin söyleyebileceği bir şeye benziyordu.

Panik halindeki gülümsemesi kayboldu ve acımasızlaştı. Deena'nın ona aldığı Sprite'ın kapağını kapattı ve soğuk ilaç kutusuna tıktırılmış hapi yuttu. Sonra kitabı açtı ve daha fazla yazı olan bir sayfaya gelene kadar sayfaları çevirmeye başladı.

■ ■ ■ ■ ■

Mayıs 16^{inci}, 192X

Beni neşeli bir kovalamacaya sürükleyen korkunç bir serçeyi öldürdüm, ta ki onu bir çamın gölgesinde yakalayana kadar. Bıçağım kalbini durdurduğunda, neredeyse üzgün hissettim. Av sonrası baloncukların tadını ekşi yaptı.

■ ■ ■ ■ ■

Mayıs 16^{inci}, 198X

Bugün ava çıktım ve bir geyikle dışisine rastladım. Onları bir süre gözlemledim ve sonra ikisini de yakaladım. Geyik iyi bir mücadele verdi ve neredeyse beni boynuzluyordu ama boğazını kestim. Dışinin canını bağışlamayı düşündüm ama derisinin hala geyiğin dölüyle lekeli olduğunu fark edince iğrendim.

■ ■ ■ ■ ■

Mart 28^{inci}, 202X

Çok masum görünüyor, serçem. Ama değil. O parlayan tüylerin altında, o da benim kadar karanlık. Ona gerçeği söylemek istiyorum ama korkuyorum. Onun tatlılığı çok derin. Belki de çok derine.

Belki de onu saklamalıyım. Kimsenin bilmesine gerek yok.

■ ■ ■ ■ ■

Bu sonraki kayıtların her biri farklı bir elle yazılmıştı. Nadine tarihlere bakarak, iki geyikle ilgili iğrenç yazının Nathaniel tarafından yazılmış olabileceğinden şüphelendi; bu da son yazının Ben ve Noelle hakkında olması gerektiği anlamına geliyordu.

Noelle Ben'in serçesi miydi?

Bu parlayan tüylerin altında, o da benim kadar karanlık.

Bu ne anlama geliyordu? Ona ne yapmıştı?

Belki de onu

saklamalıyım. Kimsenin

bilmesine gerek yok.

Sonuçta onu Ben mi öldürmüştü?

(Geçen sefer olanlardan sonra daha iyi bilmeniz gerektiğini söylüyor)

Nadine çantasını kaptı ve Noelle'den aldığı notlar ve kırık kolyeyle birlikte kitabı dikkatlice çantasına bıraktı.

(Bütün serçeleri öldürüyorlar)

Kız kardeşi, sadece bir değil, birkaç cinayeti tarif ettiği anlaşılan bu kitabı bulduktan sonra kaybolmuştu. Görünüşe göre Nathaniel bunca zamandır ona geyik diyordu ve Cal onu madene çekmiş ve babasının onu "Ben'e vermesini" engellemek için neredeyse tecavüz etmişti.

Ben, görünüşe göre Noelle'e serçem demişti. Ve Noelle, meydana histerik bir şekilde öldürüldüklerini haykırmadan önce arkasında serçeleri saymasını söyleyen bir not bırakmıştı.

(Kendisine dokunmasına izin vermezdi)

Tüm bunlar ve zaten topladığı kanıtlar arasında, Şerif Crocker'ın bu sefer onu başından savmasına imkân yoktu. Rozetini teslim etmeden olmaz.

Üzerini değiştirme zahmetine girmeden pijamasının üzerine kapüşonlu bir tişört geçirdi ve ayaklarını Converse'lerinin içine soktu. Kapıyı denedi, yarı kilitli bulmayı umuyordu ama kapı ardına kadar açıldı. Parmak uçlarında dışarı çıktığında koridorda da kimse yoktu.

Şanslısın.

Merdivenlerden inerken nefesini tuttu, sanki bu adımlarını hafifletecekmiş gibi. Çeşitli portrelerin gözleri onu takip ediyordu, birçoğu acımasızdı. Artık karanlık aile sırrını bildiğine göre, hep böyle mi bakıyorlardı yoksa o mu şimdi fark ediyordu diye merak etti.

Cal ve diğerlerinin görünüşe göre başarısız olan doğaçlama av partilerinden döndükleri sırada kapıdan geçiyordu. İçlerinden biri ona seslendi, sakın bir şekilde yürümeye devam edip duymamış gibi davranmalıydı ama panik onu koşmaya teşvik etti.

Ben'in alaycı bir tavırla, "Oh, kovalamak istiyor," dediğini duydu. "O gerçekten bir serçe."

Cal silahını Odessa'ya uzattı ve bunun ona verebileceği her türlü teselli, adamın onu yakalamaya niyetliymiş gibi koştuğu gerçeği tarafından tüketildi. *Kahretsin, çok hızlı,* diye düşündü, bir çılgılık atarak çantasını yanına aldı ve kaçmaya başladı.

Korku bacaklarını lastik gibi ve güçsüz hissettiriyordu ve Cal'ın sesini arkasından duyabiliyordu. Muhtemelen hayal ettiğinden daha yakın olduğunu anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu.

"Kaçmayı bırak, Nadine," dedi. "Buraya gel. Konuş benimle." "Benden uzak dur," diye bağırdı.

"Gidecek hiçbir yer yok," dedi yılan gibi. "Yol kapalı. Nereye gideceksin, şerifin evine mi?" Sonuncusu tamamen farklı bir tonda , sanki kızın nereye gittiğini yeni fark etmiş gibiydi. "Bunu *gerçekten* yapmak istemezsin."

"Canın cehenneme."

Onun bileğini yakaladı ve çekerek kendine doğru çekti. "*Nadine,*" diye hırladı. "Ciddiyim. O binaya girmek istemezsiniz. Her ne yaparsan yap

Bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun. Benimle eve gel, sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Göğsü kabararak ona baktı.

"Kız kardeşini düşün," dedi alçak sesle. "*Hatırla.*"

Sanki ona vurmuş gibiydi. Hâlâ sahip olduğunu fark etmediği bir güç patlamasıyla iki eliyle onu iterek dengesini bozdu. Adam tökezleyince ondan ayrıldı, Cal'ın durması için bağırmasına aldırmadan dönüp şerifin eski ofisine doğru koşmaya başladı.

Ürpererek kendini Gideon'un ofisine attı, Rael oturduğu yerden ayağa kalkınca zar zor durabildi. Masasında çalışmakta olan Gideon ona bir bakış bile atmadı.

Nadine nefesini tutmaya çalıştı, konuşamayacak kadar soluk soluğaydı, aniden bir hata yapıp yapmadığını merak etti. Gideon'un masasının üzerindeki çerçevelere, geyiğin kopmuş kafasına çılgınca baktı. Daha önce de olduğu gibi, Cal ve Rael'in resmi onu duraksattı.

Belki de kasabada başka bir yeri denemeliydi. Bakkaldaki Helena Peters daha iyi bir seçim olabilirdi.

Artık çok geç.

Gideon bilgisayarından uzaklaşarak, "Bayan Harnois," dedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir cinayeti bildirmek istiyorum," diye nefes nefese kaldı. "Bir cinayet." Gideon'un ses tonunu okumak zordu.

Cal kapıyı arkasından çarparak açtı, çıplak göğsü inip kalkıyordu. Hem teni hem de saçları terden elmaslar gibi parlıyordu ve yüzündeki ifade tamamen hayvani bir ifadeydi. Ona dehşetle baktı ve içgüdüsel olarak, başının hemen üzerinden Cal'le bakışan Rael'e doğru adım attı.

"Kimin cinayeti?" Gideon, Cal'ın yarı giyinik bir halde ofisine daldığını görünce şaşırdıysa da, yıpranmış yüzü bunu belli etmedi. Sandalyesinde oturmaya devam etti, bacak bacak üstüne atmış, masasındaki çekmecelerden birinin koluyla oynamaya başlamıştı. Bir içeri bir dışarı, bir içeri bir dışarı çekiyordu.

Nadine başını salladı. "Bilmiyorum. Birkaç tane."

"Lanet olsun, Nadine." Cal bir adım öne çıktı, Gideon elini kaldırdı. "Yapma."

"Onun ailesiydi." Nadine işaret etti. "Bütün lanet ailesi. Hepsini deli ve elimde kanıt var."

"Kanıt olduğunu söylüyor, Caledon."

Omuzları gerilirken Cal bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Neden bahsettiğini bilmiyor."

"Evet, *biliyorum*." Cal onu durduramadan -üzerine atlamaya hazır görünüyordu, diye düşündü, çok kızgındı- bulduğu her şeyi hızlıca anlatmaya başladı, ama bir şey onu henüz kanıtları teslim etmekten alıkoymuyordu. Çantasına yapışarak, Noelle'in gizemli kartpostalıyla başladı ve Jesamyn ile geyik hakkında günlükte okuduklarıyla bitirdi.

Sonunda konuşmasını bitirdiğinde nefes nefese kalmış ve ağlıyordu. Kendisine sert ve gülümsemeyen bir ifadeyle bakan Cal'a baktı.

"Anlıyorum," dedi Gideon. ". Bunu etmek çok zor."

"Buradan gerek," dedi Nadine. "Onlara geri dönemem."

"Yapmayacaksın." Gideon birkaç dakika önce çekmecesini oynamayı bırakmıştı ve şimdi elinde siyah bir kutuyu tartıyordu. "Merak etme. Hiçbir yere gitmeyeceksin."

"Bekle, ne?" Nadine ondan geri çekildi. "Bu da ne demek oluyor?"

O daha kaçamadan Rael kollarını yakalayıp arkasından kavradı. "Cal'ı dinlemeliydin," diye fısıldadı. "O seni korumaya çalışıyordu."

"Ne?"

Çevresinde gümüşü bir parıltı oldu ve ardından acı geldi. Nadine yüksek ve keskin bir çığlık attı, ardından Rael bir eliyle ağzını kapattı. Kollarından birini hâlâ tuttuğunu unutarak onu itti. Gideon ondan uzaklaştı, iğneyi kutusuna yerleştirmeye başlamıştı bile.

Ateşli acı şimdi buza dönüşüyor, kar eriyiği gibi damarlarına damlıyordu. O iğnenin içinde ne vardı? Damarlarındaki akıntıyı hissedebiliyordu ve bu akıntı madenlerdeki cevher gibi gümüşü bir renk alıyordu. *Zavallı küçük serçe*. Zorlu bir nefes aldı. *Zemin kaygan*.

Rael onu kollarıyla saran Cal'a doğru itti.

Bu kötü, diye düşündü, bunu bir gerçekmiş gibi ifade ederek. Ama sözcükler ne yapacağını bilemediği harf blokları gibi orada öylece duruyordu. Cal'ın farkına varma zahmetine bile girmediği zayıf bir mücadele çabası gösterdi. Cal'ın nefesini sırtında hissedebiliyordu, kovalamacadan dolayı hızlı ve hafifti.

"Lütfen bana zarar verme," dedi.

Cal cevap vermedi ve kalbi korkudan yerinden fırlamaya çalışırken -ve bunu başaramazken- ona doğru sarktı. Bunun yerine, Gideon yere düşen çantasını alıp içindeki eşyaları masasına yerleştirmeye başlarken ve yer açmak için çerçeveleri kenara iterken, orada, gevşekçe hapsedilmiş bir şekilde kalmaya zorlandı. "Tanrım," dedi takdirle. "Küçük Bayan Nancy Drew seni taşaklarından yakalamış, evlat."

"Cal," dedi Nadine gayretli bir sesle. "Lütfen."

"Çok yüksekte uçtun, sevgilim," dedi Cal, başparmağını kızın sıkışmış bileklerinden birinde gezdirerek. "Şimdi kanatlarını kırpma zamanı."

Dehşet, bir dağlama demiri kadar sıcak bir şekilde içinde alevlendi. Düşmemek için tutunmaya çalıştı ama bu bile onu aşağı çeken karanlıktan uzak tutmaya yetmedi: Bu, onu tutan adamın kararmış ruhu kadar siyah ve mutlak bir karanlıktı.

CHAPTER FIFTEEN

Bütün yollar bana çıkar

Gökyüzünden bir kuş gibi düştü.

Şu anda bile, onun kollarında sarmaya başlamıştı. Siyanür dolu bir kavanozun içindeki güve gibi kendi üzerine kıvrılıyordu. Gözleri kapandığında ve sonunda gevşediğinde, göğsünde bir şey gerildi. Adam kızın bedenini daha sıkı kavradı ve kız direnmeyince huzursuz oldu.

(Lütfen bana zarar verme)

"Ona ne enjekte ettiniz?" diye sordu.

Şerif kullanılmış iğneyi çöpe atmış. Tıbbi atıkların uygunsuz şekilde imha edilmesi, buralarda kimsenin umurunda olmazdı. "Sadece delileri yatıştırmak için elimizde tuttuğumuz küçük bir anestetik. Yakında uyanacaktır. Eğer isterseniz tabii. Eğer , bunu kolayca halledebilirim."

"Buna gerek kalmayacak."

Gideon alay etti. "Planladığınız şeyden çok daha basit olurdu."

Cal, "O benim" derken adama karşı duyduğu hoşnutsuzluğun bir kısmının ortaya çıkmasına izin verdi.

"Ona düşkünsün, değil mi? Onun senin küçük tahta oyunlarından biri olduğunu sanıyordum." Gideon çerçeveleri yeniden düzeltmeye, küçük ailesini etrafına dizmeye başladı. "Babanın bundan haberi var mı?"

Cal kollarındaki sessiz kadına baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence bir hata yapıyorsun." Çerçeveleri düzenlemekten vazgeçen Gideon etrafta dolaştı ve kollarını kavuşturarak bir kalçasını masasına dayadı. "Kız o kadar gergin ki tik tak ediyor. En azından kız kardeşi güzeldi. Elinizdeki ise yürüyen bir yük."

Cal, "Bu sadece bir aksilik," dedi. "Ben'e çok daha fazla hareket alanı bıraktı." "Öyle mi? Ve şimdi o bir dul. Böyle mi olmak istiyorsun?"

"Bunu ben . Babama söyleme."

Gideon onun için pek bir şey fark etmiyormuş gibi omuz silkti. Muhtemelen fark etmiyordu. Ormanda dehşete düşmüş dişi geyiklerle sevişmek ve finansal komisyonların tadını çıkarmak muhtemelen Gideon Crocker gibi basit fikirli bir adamın var olmaya devam etmek için ihtiyaç duyduğu tek motivasyondur.

"Telefonuna dikkat etmek isteyeceksin. Her şeyin fotoğrafını çekmiş."

Cal yüzünü buruşturdu. "Kimseye bir şey gönderdi mi?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır. babana söyledim. Sadık olduğum kişi o."

Sadakat. Cal çeşitli kâğıtları Nadine'in çantasına geri tıktırmaya başlarken ağzı mizahsız bir gülümsemeye dönüştü. Bildiği kadarıyla sadakati satın alabilecek sadece iki şey vardı: para ve kan ve bunlar bile kesin değildi.

Kadının vücudu ona doğru kaydı ve adam kadının sütyensiz göğsünün ağırlığının gövdesinin üzerinde sürüklendiğini hissetti. Şehvet içinde alevlendi ama şerife bir bakış atarak onu bastırdı.

Mahkeme salonunda sık sık kullandığı soğuk ve net ses tonuyla, "Endişenizi takdir ediyorum," dedi. "Artık işimiz bitti."

Gideon'un gülümsemesi çarpıtıldı. Cal adamın ona ne dediğini biliyordu - Nate'in "titiz avukat oğlu".

"Bu senin cenazen, evlat."

Teknik olarak onun, diye düşündü acımasızca.

Şerifin karakolundan çıkıp güneşe doğru yürüdü. Nadine hâlâ baygındı ama vücudu kaskatı kesilmemişti. Ölü bir beden gibi değildi. Hâlâ idare edilebilecek kadar uysaldı ve onlara bakan biri ne düşüneceğini biliyordu.

Ve tamamen haksız da sayılmazlar.

Etrafı gözetlemesi çoğunlukla zararsız görünüyordu. Etrafta koşuştururken, ondan kaçmaya çalışırken gerçekte neyin peşinde olduğunu bilseydi, her şeye çok daha önce bir son verirdi.

Kendi başına bulmayı başardığı bu kadar çok şey gerçekten çok etkileyiciydi. Caledon Cullraven'ın günlüğü, Tanrı aşkına. Ben bunca zamandır günlüğün üzerine titriyor, Noelle'in günlüğü kaybolması durumunda serbest bırakılmak üzere sakladığından endişe ediyordu.

Bunca zamandır kitabın gerçekten nerede olduğunu kardeşine söylemeyi çok isterdi ama Nadine'in başı zaten yeterince dertteydi. Hayır, kitabı bırakmak için kardeşinin mutlaka bulacağı başka bir yer bulmalıydı. *Belki içki dolabına.*

"Hey." Rael ona yetişmek için acele etti. "Telefonunu unutmuşsun."

"Çantaya koy."

"Spangler ortalığı karıştırıyor. Ona bir şey söyledi mi bilmiyorum." Cal uğursuz bir sesle, "Ben icabına bakarım," dedi.

Rael kısa bir kahkaha attı. "İstersen onunla konuşabilirim. Dikkatini dağıtın."

"İyi fikir. Neden bunu yapmıyorsun? Bütün gece boyunca yap." Gözleri sabırsızlıkla parladı. "Bu küçük dikkat dağınıklığıyla başa çıkmak için zamana ihtiyacım olacak."

"Çok şey biliyor," dedi Rael. "Ve daha da fazlasından şüpheleniyor."

"Biliyorum." Ve biliyordu. Bunca zamandır küçük serçeyi oynuyordu. Ama anlaşılan o da ona karşılık veriyordu. "Ben hallederim."

Kardeşleri onu kütüphanede pusuya düşürmek için bekliyor olmalıydı çünkü ikisi de gelmeden önce fuayeye iki adım bile atmamıştı.

"Güzel, onu yakalamışsın." Odessa kaşlarını çattı. "Onun nesi var? Öldü mü?"

"Kafasını çarptı."

"Neden kaçtı?" diye sordu Ben.

"Çünkü belli ki onu kovalamamı istedi." Kardeşine umursamaz bir sırıtiş fırlattı. "Daha önce de belirttiğin gibi, onu sürüklemekten zevk alıyorum."

"Mutsuzluğunu çok açık bir şekilde dile getirdi," dedi Ben. "Ve seninle. Senin sapkın arzularını tatmin etmekte bu kadar aceleci davranacağını düşünmezdim."

Cal omuz silkti. "Beni inkâr etmekten hoşlanıyor. Bu oynadığımız eğlenceli bir oyun." "Bırak Cal eğlensin," dedi Odessa. "Sırf kıskanıyorsun diye."

Caledon Cullraven da ikinci evliliğine kadar mutluluğu bulamadı." Ben onu görmezden geldi. "Seni izliyorum."

"Biliyorum," dedi Cal. "İzlemeyi seviyorsun."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve merdivenlere yöneldi.

Kısa bir süre düşündükten sonra tek boynuzlu at odasına girdi ve kapısını arkasından kilitledi. *Artık bir bakire değil*, diye düşündü acımasızca, serçeyi yatağına doğru hafifçe itmeden önce dikkatsizce bir kenara fırlattığı kapüşonunu çıkarırken. Nefesi kaçarken bir ses çıkardı, kahverengi saçları geriye düşerken başının etrafında dalgalanıyordu. Düz ya da derli toplu olamayacak kadar dalgalı ve rüzgârdan karışmış olan saçları, yumuşak, faun renkli bir hale halinde yüzünün etrafına yerleşti.

Onu ilk gördüğünde saçlarını topuz yapmıştı, sadece birkaç teli yüzünü çerçevelemek için serbest bırakılmıştı. Güzeldi ama dikkat çekmiyordu. İlk fark ettiği şey boyuydu; onunla dans ettiğinde, kollarının çemberine mükemmel bir şekilde sığmıştı. Kendisine doğru bastırılmış gibi hissetmesi hoşuna gittiği kadar, sanki kendi fırtınasını yaratıyormuş gibi onu çevreleyen gergin enerji havası da hoşuna gitmişti. Bazen ona dokunduğunda tenindeki paraziti hissedebildiğine yemin ediyordu. Sarsıntı, irkilme, gözlerindeki şaşkın arzu... Her seferinde yıldırım çarpmış gibi oluyordu ve buna bayılıyordu.

Neşeli görünmeye çalışsa da o gün yüzü çok kasvetliydi. *Neden bu kadar endişelisin, sevgilim?* diye düşünmüştü, onun yerdeki ilerleyişini takip ederken. Sanki avlandığını düşünüyor gibiydi, bu da onda onu avlama isteği uyandırmıştı. Özellikle de kırmızı elbisesi solgun teninde o kadar muhteşem dururken, cömert sırtını sararken ve göğüslerinin üst kısmını gösterecek kadar aşağıya inerken. *Bu seferki çok kolay korkacak*, diye düşünmüştü, vals yaparken kadının sırtındaki küçük ürkekliği hissederek. *Ne yazık. Sanırım benden hoşlanıyor.*

Ondan da hoşlanmıştı. Tüm o utangaçlığının altında zeki ve ilginç biriydi; ve hareketli yüzü ona baktıkça daha da güzelleşiyordu. Ve ona ne kadar uzun süre bakarsa, karanlık bir gülümsemeyle, kızın o kadar çok kızardığını ve omuzlarını kamburlaştırdığını hatırladı, sanki bu onun için meme uçlarının ne kadar sertleştiğini fark etmesini engelleyebilirmiş gibi. Hatta kız, uzanmış bir eli tutan yarı evcil bir kuş gibi, küçük bir ikna çabasıyla onunla birlikte gitmişti. Tatlı ama utangaç. Karanlıkta biraz şarabın onu gevşetebileceğini düşünerek kendisiyle mahzenlere gelmesini sağlamaya çalışmıştı ama o zaman da çekingenleşmişti -neredeyse korkmuştu- adamın gerçekten ne istediğini bir kenara bırakın, bir öpücük düşüncesinden bile kaçıyordu.

Düğünden sonra ona gönderdiği her not cevapsız kalmıştı ama bu durum Ben'i çok kızdırmıştı (ve Ben'in hoşuna gitmişti). Kadın hayatına devam etmişti. İş için kullandığı veri tabanlarını kullanarak onu biraz takip etmiş, kendisinininkinden çok farklı bir hayata açılan bu küçük pencereden büyülenmişti. Zararsız bir varoluş ve mütevazı sevinçlerle dolu bir hayat. Sade ve heyecansız. Bulduğu bir fotoğrafta kütüphanede gönüllü olarak çalışıyordu, bir diğerinde ise teyzesi olduğunu tahmin ettiği sarışın bir kadınla birlikte bir imza gününe yardım ediyordu. İnternette hüznü, kız gibi özlemlerle dolu şiirler yayınlıyordu ve bu da onu hiç ellerinde parçalayan biri olup olmadığını merak etmesine neden olmuştu.

Bunu asla öğrenemeyecek olması onu son derece rahatsız ediyordu.

Ama sonra Noelle ortadan kayboldu ve tatlı endişeli kız kardeşi onun yerine geldi, hala ciddi ve ürkekti. Hâlâ çabuk kızarıyordu. Onunla alay etmek kısa sürede yeni favori hobisi haline geldi ve kızın tepkileri bunu neredeyse bir sanat haline getirdi, ona genellikle sadece avlanırken ya da mahkemede bir rakibin içini boşaltırken hissettiği soluksuz beklenti duygusunu verdi. Değerli bir düşmanla uğraşmanın verdiği heyecan. Kanını yükselten biriyle.

Bir serçe.

Onun serçesi.

Düşünceleri geçen geceye, kızın nihayet onun olduğu geceye kaydı. Vücudunun mum ışığında o gecelikte nasıl görüldüğünü ve kalp atışlarının temposunu koruyarak içine girerken tatlı kalçalarının kalçalarının sert düzlemlerini nasıl kucakladığını. Çok korunaklı olmalıydı, zavallı şey. Ona zar zor bakabildiği anlar olmuştu. Kendini her ne için saklıyorduyorsa, bunun bu olmadığından şüpheleniyordu.

Ona istediğini vermek için acıyla mücadele etmiş, sanki onu parçalıyormuş gibi ona *baba* demişti. *Şiire ihtiyacın yok*, diye düşünmüştü. *Eğer bir adama böyle yalvarabiliyorsan*. O zaman ona yarı aşık olmuş, sanki zehirli bir kuyuymuş gibi tatlılığında boğulmuştu. Ama sonra parmakları boynundaki çiziklere dokunmuş, adam hâlâ amının sıcak, saten kılıfına gömülüyken paniğe kapılmıştı.

Odada volta atan Cal, kadının dolabının önünde durakladı. Gözlerini kırpmadan giysilere baktı, dalgınca askıları düzeltti. Bu olmuştu

Talihsiz. Ona serçelerden bahsetmeyi henüz planlamamıştı. Onu seçmeye ikna etmeden önce olmazdı.

Maden bile böyle olmasını istememişti. İlk başta onu sadece biraz korkutmak istemişti. Rael ona yardım etmişti ama kıza çok sert vurmuştu, bu yüzden arkadaşını dövmüş, Rael de küfrederek mağaradan çıkmıştı. Sonra babasının tehditlerini hatırladı. Ben'in Ravensgate'in gelecekteki efendisi olduğunu, kızın da karısının kız kardeşi olduğunu ve bu yüzden eğer isterse ona ait olacağını söylemişti. Ve Ben onu istemişti. Eşsiz geçen aylar onu sinirli ve huzursuz yapmıştı. Ben sürekli oynardı; bir kez yakaladığı serçe sonsuza dek onun olurdu.

Bundan emin oldu.

Ve Cal, "*Önce ben işaretlersem olmaz*" diye düşünmüştü.

Ama kızın korkusu onu heyecanlandırmıştı ve zaten ve sinirliydi. Kaçmayı ve kendini öldürtecekti.

O da itti, *itti* ve *itti*.

Japon restoranının dışında neredeyse ona gerçeği söyleyecekti. Başına gelecekleri bildiği için neredeyse onu . Özgürce uçuşmasına izin vermek için. En başından beri kız buna doğru, *ona* doğru savruluyordu. Ama neredeyse gitmesine izin verecekti.

Neredeyse.

Bu sefer değil.

Odessa'nın talimatıyla Thomas yatağın üzerine bir elbise sermişti. Cal elbiseyi makyaj masasına taşıdı ve odalarını bağlayan goblen kapıları açarak bir kibrit almak için kendi yatak odasına girdi, böylece ateşi yakabilecekti. Noelle'in yeşil kitaptan kopardığı günlük yazılarından birini atana kadar ateş zayıf bir şekilde yanmaya devam etti. Sonra alevler açgözlülükle parşömeni tüketip kenarlarını siyaha boyarken yanık deri kokusu yayarak canlandı.

Cal ateşten uzaklaştı ve makyaj sandalyesini girintisinden çekerek odanın ortasına, yatağı ve şömineyi görecektir şekilde yerleştirdi. Sonra odasına gitti ve eski kravatlarından bazılarıyla geri döndü.

Adam onu sandalyeye oturtup kollarını çektiğinde kadın uyanmaya başlamıştı. Göğüsleri hareketle birlikte kalktı, karanlık

Göğüs uçlarının halkaları şeffaf kumaşın arasından görünüyordu. Sertleşmişlerdi. Onun için değil, henüz değil. Ama yakında olacaklardı. Yakında tekrar onun altında, tam da *ait olduğu yerde* olacaktı. Onun kaşlarını çatmasını ve kaymasını izlerken siki kıpırdandı, yeni pozisyonunun verdiği rahatsızlık onu bağlarına karşı kıvrandırıyordu.

İyi bir adam yapmak üzere olduğu şeyden dolayı suçluluk duyabilirdi. Onu bağlı ve çaresiz görmekten kesinlikle zevk almazdı. Ama Cal, hâlâ morarmış olan boğazındaki nabzın çırpınışını izlerken, gözleri kırpışmaya ve ateşi çözülmeye başladığında, gelecek her andan zevk alacağından oldukça emin olduğunu hissetti. Bir valsin adımları gibi, yaptığı her şey onu buraya, bu odaya kadar getirmişti: aslında tam da bu ana.

Şimdi ikisini de kurtarmak ona kalmıştı.

Cal parmaklarını onun çenesinde gezdirdi. "Uyan, hayatım," dedi, onun endişeli, kalkık yüzüne bakarak. "Baban seninle konuşmak istiyor."

■□□□■

Nadine kıpırdandı, sanki beyni kurşundan yapılmış gibi hissediyordu. Bir anda değil, katmanlar halinde uyandı, düşünceler bir soğan gibi soyuldu. İlk aklına gelen, ışığın tuhaf görüldüğü ve teyzesinin evindeki odasında hiçbir şeyin olması gereken yerde olmadığı oldu. Sonra şöyle düşündü: *Tanrım, hâlâ o lanet evdeyim, değil mi? Ama farklı kokuyor, güzel kokuyor. Ağaçlar gibi. Ve kamp gibi. Belki de başka bir yerdeyimdir.*

Sonra gözleri açıldı ve nerede ve neden olduğunu anladı, ama ayağa kalkmaya çalıştığında kolunda bir acı hissetti ve neredeyse bir çığlık atarak öne doğru düşüyordu, çünkü yattığı şeyin dengesi bozuldu ve serbest düşüşte uçuyormuş gibi öne doğru devrildi.

Birdenbire, başını geriye itmesine neden olan yüksek sesli bir tahta şangırtısıyla geriye itildi, böylece tavana bakıyordu, altın bir rüzgar gülü boyanmıştı, parmaklıklar sanki bıçaklarla delinmiş gibi merkezi aydınlatma armatüründen dışarı doğru yayılıyordu.

Gözleri önünde kesildi ve sonra onun yüzünü gördü -kanlı bronz gibi gözleri olan o güzel lanet canavarı- ve vücudundaki her şeyin bir anda sıkıştığına yemin edebilirdi.

Hayır.

"Merhaba, küçük serçe."

Bir sandalyeye bağlanmıştı ve Cal onun başında dikiliyordu, şu anki durumundan memnun değilse bile kesinlikle çok üzgün görünmüyordu.

Tanrım, şimdi her şey aklına geliyordu; yeşil kitap, cinayetler, geyik ve serçelerden söz edilmesi. Sonra da Rael ve Cal'in arkadaş olduklarını, Ephraim'in asıl Caledon'un emrinde çalıştığını hatırlatan kuşkulara rağmen şerife gitmişti. Ama yol kapalıydı ve başka seçeneği yoktu, sonra *Gideon* onun boynuna Tanrı bilir ne dolu bir iğne saplamıştı ve şimdi buradaydı. *Onunla* birlikteydi.

"Ben ölüyor muyum?"

"Hayır, Nadine. Tüm çabalarına rağmen hâlâ hayattasın."

Üzerinde kot pantolon vardı ama tişörtü yoktu ve bu onu neredeyse bu sandalyede uyanmak kadar korkutuyordu çünkü onu bağlayacak vakti olsaydı, zahmet edip kendisi de giyinebilirdi.

Belki de elbiselerine kan bulaşmasını istememiştir.

Gözleri umutsuzca odanın içinde gezindi. Izgarada bir ateş yanıyordu ve orada bekleyen sıcak ütüler olmasa da, ondan gelen ve ona yanan saçları hatırlatan hoş olmayan bir koku vardı.

Tekrar sarsıldı, adamın çok yaklaşması ihtimaline karşı biraz tekmeledi. "Bana ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Bunu sormasına şaşırmış, hatta gücenmiş gibiydi. Belki de kafasında gerçekten bir anlam ifade etmiyordu, diye düşündü histerik bir şekilde. Sadece yarı canlı görünen bir şeyle oynamanın eğlencesi neydi? "Yine de neyi başarmaya çalıştığından emin değilim," diye düşündü. "Kasabada böyle koşturmak. Çılgınca suçlamalarda bulunmak. Seni kız kardeşin konusunda uyarmıştım."

"Bunlar *doğru* suçlamalardı," dedi dişlerinin arasından.

"Nadine." Nazik bir parmak ucunu kolundan aşağı doğru çekti. çalışsa da meme uçlarının büzülmesine neden oldu. "Noelle'e ne olduğunu gerçekten istiyorsan, sana göstereceğim. Ama karşılığında bana bir şey vermen gerekecek."

"Ne gibi," dedi ama sesi bozuk çıktı. Ne gibi olduğunu biliyordu. Adamın gözleri kızın göğüslerine kaymıştı ve kız adamın göğüslerinin önünde bir şişkinlik görebiliyordu.

Kot pantolon. "Ne gibi?" diye tekrarladı, dehşet içinde.

"konuya geri döneceğiz," dedi. "Önce sana bir hikaye anlatayım."

"Duymak istemiyorum."

"Ama bir kısmını zaten biliyorsun, sevgilim. Bu doğru," dedi, kız hareketsiz kaldığında. "Günlüğünde okudun."

"Hayır."

"Caledon Cullraven, eğer iki ucundan da yakmazsanız hayatın yaşamaya değmeyeceğine inanan bezgin ve ahlaksız bir adamdı. Viktorya dönemi üst tabakasının emirleri ona çekici gelmiyordu ve İngiltere'deki evini terk ederek buraya, dağlık Kaliforniya vahşi doğasının en uç noktalarına geldi: dilediği gibi, dilediği *şekilde* yaşayabileceği bir yer. Bizim hikayemiz de böyle başlıyor, çünkü hiçbiri yeterli olmamış. Hayatında ilk kez, her zaman gizlice arzuladığı tutkuya yakın bir şey hissedene kadar tekrar sıkıldı."

"Cinayet."

Cal ona, bir öğretmenin huzursuz bir öğrenciye atabileceği türden bir bakış attı. "O bir beyefendi idi, bu yüzden onlara bir seçenek sundu. Onlara her zaman bir bıçak verirdi. Geyiklerin bile boynuzları vardır. Onlara geceyi atlatırlarsa huzur içinde yaşayabileceklerini söyledi. Ama hayatta kalamadılar, Nadine. Hem de hiç. Çünkü yaptığı işte çok ama çok iyiydi."

"İkinci karısıyla evlendiğinde, ona öldürmeyi ve kanı ne kadar çok sevdiğini söyledi. Bunun onu dinçleştirdiğini ve kendisini bir tanrı hissettirdiğini söyledi. Tanrı, bu güç. Afyondan daha bağımlılık yapıcıydı ve çok daha yasa dışıydı, ama bu ona sadece sapkın zevklerine daha uygun bir tat veriyordu. Bu yüzden ona da bir seçenek sundu. Sessizliğini koruyabilir ve kanı dolduğunda onu becerebilirdi ve onun için av kansız olacaktı. Ya da şansını ormanda deneyebilir ve ondan daha uzun süre dayanıp dayanamayacağını görebilirdi."

Gözleri onunkilere kaydı. "Ondan üstün mü?"

"Hayatta kalma mücadelesinde. Ölümüne," diye ekledi soğukkanlılıkla.

Nadine ona baktığında sandalyeye yaslandı, tüm bu sert, zayıf hatları güzellikleri için değil, ilk kez acımasızca korunan bir silahın aerodinamik kenarları olarak gördü. Hayatta kalmak için verilen bir mücadele.

(bazen birbirlerine düşman olurlar)

Bu muydu yani? Onu kendisiyle dövüşmeye mi zorlayacaktı?

"Serçeler-" diye boğuldu, sanki onun gözlerinde boğuluyormuş gibi hissediyordu. "Tanrım, onlar ... onlar kadın, değil mi? Ne yani, beni ormanda mı öldüreceksin?"

"Serçeler seçim yapar, Nadine." Parmağını boğazında gezdirdi. Bıraktığı ısırgan izini sürerken hastalıklı bir şekilde fark etti; bu onu büyülüyor gibiydi çünkü gözleri ısırgan üzerinden ayrılmıyordu. "Senin için bunun yıkım olması gerekmiyor. Evangeline Cullraven ilk serçeydi. Kendini kurtardı."

"Çünkü bir psikopatla evlendi. Bunu neden yapıyorsun?"

Cal omuz silkti. "Bir vasiyetname var. Her nesil kendi vasiyetnamesini yazıyor, çünkü vasiyetname sadece var olan bir hayatı belirleyebilir. Ebeveynler servetlerini 'geçmiş nesillerin ilkelerini koruyanlara' dağıtıyor. Vasiyete itiraz edenlerin mirastan paylarını kaybetmeleri için bir in terrorem maddesi var."

"Bunu *para* için mi yapıyorsun?" Sesi tiz bir şekilde yükseldi.

"Şey," dedi, kelimeyi uzatarak. "Bilmiyorum."

Sanki kırık camlarla döşeli ciğerlerinden nefes almaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Onun altında sıkışıp kalmanın, onun tarafından *becerilmenin* ve onun hiç de düşündüğü *gibi* biri olmadığını öğrenmenin dehşetini hatırladı.

Naif hayallerinde, daha da karanlık trajedilerden doğan karanlık tutkularla dolu bir kalbe sahip, gotik bir romantizmin acı çeken kahramanı gibiydi. Girişken cazibesi sadece gözlerindeki gölgelerle yalanlanıyordu ve berrak kehribar derinliklerinde, merhem olabileceği Byronic bir işkence gördüğünü düşünmüştü. Ve tüm bunlarda haklıydı, çok önemli bir şey dışında:

O kahraman değildi. O, aslında, kötü adamdı.

Ve seni birden fazla şekilde becerdi, değil mi?

Belki de zihni benzer bir yöne doğru hareket çünkü gözleri kadının boynunun altına inmişti.

"Noelle öğrendi, değil mi?" dedi umutsuzca. "Günlüğü buldu."

"Evet," dedi ağırlığını değiştirerek. "Ben ona söylemek istemedi. Doğru seçimi yapacağına güvenmiyordu. Ama yine de onu istiyordu, bu yüzden

Babamıza yalan söyledi ve onu karanlıkta bıraksa da bildiğini söyledi. Ama babam yine de kitabı kaybettiğinde öğrendi ve o da kitabı buldu. Babam çok kızmıştı. Ben'e bunu düzeltmesini söyledi."

"Onu öldürmek için."

Cal başını eğdi. "Bir geyik gibi."

"Ah, Nadine." Elini saçlarının arasında gezdirdi ve Nadine'in gözleri önce karnına kaydı, sonra da hemen uzaklaştı. "Seninle ne yapacağım ben? Lanet kitabın tamamını okudun, değil mi? Bunun -" ısırtığa dokundu "- seni kaçtırtacağından emindim."

"Ben yapmadım."

"Hayır, . Bencilce, yapmayacağını ummuştum. Ve şu anda çünkü tam da düşündüğüm gibi bir kadınsın: cesur, tatlı
"- sesi düştü "-naïve."

Kadın gerildi ama adam hareket ettiğinde hedefi o değil masaydı. Adamın bazı kâğıtları -Noelle'in notları, günlüğün yırtık sayfaları- toplayıp alevlere atmaya başlamasını izledi.

"Hayır!" Öne doğru sarsıldı, neredeyse sandalyeyi deviriyordu. "Ne yapıyorsun sen? Onlar benim! Onları *bana* o yazdı-"

"Bunu senin iyiliğin için yapıyorum, küçük serçe," dedi, kız ağlamaya başladığında. Sesinde zafer yoktu, sadece karşı koyması çok daha zor olduğu için neredeyse daha kötü olan bir gerçekçilik vardı. "Sana oldukça düşkün oldum, biliyorsun. Ve biliyorum, şimdi acıtıyor
-Bizim sevgimiz her zaman öyledir. Ama zalim olduğumda bile nazik olabiliyorum."

Daha çok hıçkırdı.

"Zavallı sevgilim." Sesi neredeyse pişmanlık duyuyor gibiydi. O daha iyi biliyordu. "*Siktir* git Cal," diye bağırdı.

"Evet ve bu işte çok iyiydin." Döndü, elleri kalçalarında gevşekti; ateşler vücudunun her eğilip kalkışında parlıyor, her ince çizgiyi keskin bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Kadının gözlerini fark edince elini kasten göğsünün üzerinde gezdirdi. "Şimdi sana ne yapacağımı sormayacak mısın?"

Kız cevap vermeyince ateş kafesini kapattı ve ellerinin tozunu aldı. Adam önünde durup ona baktığında boğazından bir inilti yükseldi

uzun bir süre boyunca. Adam önünde diz çöküp arkasına uzandığında geri çekilmeye çalıştı ama adamın tek yaptığı bileklerini çözmek oldu.

Kız hemen ayağa fırladı ama adam onu geri itti ve öptü. Onu dün gece öptüğü gibi öptü: sanki kaçacağını düşünmüş gibi aynı anda hem zorlayıcı hem de ikna edici. Kız ağzını hiç oynatmadı, ki bu bir hataydı çünkü bu sayede kontrolü tamamen ele geçirdi, eli kızın saçlarına dolanarak başını istediği açıda eğik tuttu.

"Beni geri öp," diye fısıldadı sertçe.

"Siktir git," dedi yine. "Nasıl olsa beni öldüreceksin. Tıpkı Ben'in Noelle'i öldürdüğü gibi."

"Seni öldürmek istemiyorum," dedi, sözcükler dudaklarını usulca okşayarak. "Seni elimde tutmak istiyorum. Benim serçem olmak ister misin, Nadine? Tek yapman gereken bana boyun eğmek, beni becermek, beni sevmek. Karşılığında ben de sana bakarım. Sonsuza kadar."

Gözleri bir aralık açıldı. Gözyaşları yüzünden bulanıklaşmıştı ama kolları gevşekçe ona dolanmış, bileklerinden sandalyesinin arkasına çaprazlanmıştı. Artık elleri serbest olduğuna göre onu itebilirdi ama bu ona dokunmasını gerektirirdi ve o bu haldeyken bunu yapmaya isteksizdi ve açık havanın kokusu hâlâ çıplak tenine sinmiş, taze ter ve sabunun keskin sedir kokusuyla karışıyordu.

Ondan ne istediğinden emin değildi ve her ne ise canını acıtacağından korkuyordu. Ama hayır derse ne olacağından daha da çok korkuyordu.

"Sen bir canavarsın," dedi. "Hepiniz canavarsınız."

Sakinleştirici bir ses çıkardı ve bu yüzden ondan nefret etti. Ne cüretle kız kardeşinin mektuplarını onun önünde yakar ve sonra dönüp sanki elleri kana bulanmamış gibi onu teselli ederdi? Tüm bu yumuşak dokunuşlar, her an kapanabilecek bir kafesin yayları . Tek istediği onun bu hasta serçe oyunlarına uymasıydı, böylece onu becerebilecek ve muhtemelen öldürebilecekti.

Onun niyetli yüzüne, benekli bronz gözlerine baktı. Ona neredeyse hiç dokunmamıştı ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Onda şimdiden fark etmeye başladığı bir gerilim vardı ve bu gerilim sadece tek bir şeyle tatmin edilebilirdi.

(Beni sev)

"Eğer beni zorlayacaksan," diye boğuk bir sesle konuştu, adam yaklaştığında ve nefesinin çatlamış dudaklarına değdiğini hissettiğinde, "sadece bitir şu işi."

"Seni ne yapmaya zorlamak?" diye mırıldandı, kımıldamadan. Nadine başka tarafa baktı.

"Anlıyorum." Parmaklarını kızın çenesinde gezdirdi ve kız ona bakana kadar yavaşça baskı uyguladı. "Sanırım bunun için bana yalvarmanı tercih ederim."

"Hayır." Ayağa kalktı ve adam geri çekilmediği için, ondan uzaklaşmak için aceleyle sandalyeye doğru tökezledi. "Bana bunu bir daha yaptıramazsın."

"Yapamaz mıyım?" dedi alaycı bir tavırla ve kız bembeyaz kesildi.

Cal yatağının kenarına oturmuş, neredeyse üzgün görünüyordu. Ama konuştuğunda sözleri soğuktu.

"Sana nasıl sahip olacağımı seçebilirsin, tıpkı benim serçem olmayı seçebileceğin gibi. Ama tüm yollar bana çıkıyor sevgilim, bu yüzden gerçekten doğru seçimi yapmanı öneririm. Bu evde benden daha iyi bir müttefik bulamazsın." Ağzı sertleşti, biraz da duygusuz bir kibir vardı yüzünde. "Bana boyun eğdiğin için senin hakkında kötü düşünmeyeceğime söz veriyorum."

■ ■ ■ ■ ■

Nadine, seçimlerin tuhaf şeyler olduğunu düşündü. Prens sandığı bir canavarla evlendikten sonra ortadan kaybolan bir kız kardeşi ararken sizi eyaletin öbür ucuna götürebilirlerdi.

Kendinizi katil olduğunu bildiğiniz bir adama bağlamanıza, sayısız kişinin onun kan arzusuna yenik düşmesini izlemenize ve kendinizi bu arzuyu bastırmaktan muaf görmenize neden olabilirler.

Sizi dizlerinizin üzerine çöktürüp nefret ettiğiniz ama yine de sizi ısılatan bir adama zevk vermenizi sağlayabilirlerdi.

Adam o kadar büyüktü ki, onu kadar içine alamadı. Denemek bile onu boğuyordu. Cal gibiydi; kafatasının arkasını kucakladı

Başını geriye çekmek istediğinde dizgin olarak kullanmak üzere topladığı saçları gevşekçe parmaklarının arasından akıyordu.

Onun işini bitirmesine izin vermek yerine bunu yaptı. Onu dizlerinin altından kaldırdı ve yatağa bıraktı. İki çekiştirmeye tişörtü yukarı, pantolonu aşağı indirdi ve onun içindeydi, göğsünden kalçasına kadar ten tene, kıyafetleri hâlâ üzerindeyken onu becerirken, dilinden onun tadını emiyordu.

Ağzıyla başlaması girişini cam gibi pürüzsüz yapmıştı ama aç biraz farklıydı ve ilk itiş Nadine'in çılgılık atmasına neden oldu. "Canın yandığı için üzgünüm Nadine," diye fısıldadı, yüzünü nazikçe okşayarak. "Ama sana verebileceğim tek şey bu ve bunu almaya çalıştığını görmek hoşuma gidiyor."

Nadine gözlerini kapadı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Evet baba," dedi nefret dolu bir sesle.

Arkasını dönmeden önce adamın gözlerinin yumuşamış olabileceğini düşündü ama seks yine de acıtıyordu.

Öğleden sonra ilerledikçe daha fazla kıyafetini kaybetti. Adam onu kalçalarından tutup çılgılıklarını bastırmak için ağzını kapatmasına neden olan şeyler yaptığında pantolonu çıktı. Ondan sonra, ikinci rüzgârını aldığında gömleği çıktı ve ona binmesini sağladı, ellerini gevşekçe arkasından tuttu ve kısa, sık vuruşlarla onu becerdi. Adam işini bitirdiğinde kadın çırılçıplaktı ve sadece çarşaf onun iffetini koruyordu.

Kalçalarının üzerinde yarı göllenmiş kumaşla onlara yapıştı. Cal, çıplaklığından rahatsız olmadan pantolonunu almak için yataktan kalkarken ona takdir dolu, uzun bir bakış attı.

"Bu oda senin için olabilir, minik serçe.
Hem yaldız hem de turkuaz teninize çok yakışıyor."

Nadine çarşafı göğüslerine kadar sardı ve ailenin deri tutkusunun insan derisine kadar uzanıp uzanmadığını merak etti. Buralarda bir yerde genç kadınların derileriyle kaplı bir oda var mıydı? Şiddetle ürperdi ve gözlerinde yeni bir yaş dalgası oluştuğunu hissetti.

Cal'ın kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu. Kendisini ona açmasını isteyebileceğini düşündü ve bir an için cazip göründü. Ama sonra, goblenli kapıdan geçip kendi yatak odasına gitmeden önce ona sıkı bir gülümseme verdi.

Adam arkasını döndüğünde gizlice ona baktı. Bacakları ve kalçaları da diğer hatları gibi sıkıydı, gergin ve güçlüydü: zayıf bir koşucunun

inşa etmek. Nadine, biriyle sevişmek onun vücudu hakkında çok şey anlatır, diye düşündü. Saçları kısacık kesilmişti, tepesi yanlara göre daha uzundu ve ensesindeki pembe, buruşuk yara izlerini ortaya çıkarıyordu. Ayrıca sağ kürek kemiğinde bir doğum lekesi ve sağ kalçasında, kasık bölgesindeki siyah kıvrımların sünnetsiz sikinin tabanında kalınlaşmaya başladığı yerin hemen üzerinde bir tane daha vardı.

Ela gözleri kehribar ile bronz arasında bir yerdeydi, o tuhaf kırmızı motiflerle süslüydü ve yakından daha da hipnotize ediciydi. Tırnakları kısaydı ama parmakları uzundu ve bir eliyle kızın boynunu kolayca sarabilir ya da bir eliyle kızın boynunu tutabilirdi, kız bunu biliyordu çünkü her ikisini de yapmıştı.

Ve muhtemelen onlarla insanları öldürdüler.

Cal her zamanki üniformasını giyerek odaya geri döndü: koyu renk pantolon ve düğmeli gömlek. Bu gece siyah ve kırmızıydı, bu da onu düşmüş bir melek gibi gösteriyordu. Özellikle de ona yine o ateşli bakışlarından birini atıp, "Seni bu şekilde yemeğe götüremem," dediğinde.

Eli çarşafın içinde sıkıştı. "Psikopat ailenle yemek yememi mi istiyorsun?"

"Bence suda zaten yeterince kan var. Eğer seni çok fazla uzak tutarsam, seni sakladığımı düşünecekler." Makyaj masasına gidip Odessa'nın gönderdiği elbiseyi aldı ve düzeltmek için salladı. "Ayrıca, bana ayak uydurmak için gücünü koruman gerekecek, Nadine."

"Evet," dedi açıkça. "Benden faydalanabilirsin."

Cal elbiseyi ona fırlatmadan önce kıza bıkkın bir bakış attı. Kadın zar zor yakaladı, parmakları ince kumaşın içine girdi.

Nadine elbiseyi başının üzerinden çekerken ona sırtını döndü. Elbise çok kısa ve çok aşağıdaydı ve bir parçasını her çekiştirdiğinde, bir diğeri onu tamamen ortaya çıkarmakla tehdit ediyordu.

Onun çırpınışlarını eğlenen bir gülümsemeyle izleyen Cal yanına geldi ve arkadaki bağcıkları sardı. Giysinin emme hissinden hoşlanmıyordu, sanki vücudunu sıkıştırılmış bir boşlukta yavaşça boğuyormuş gibi.

Adamın parmaklarının çıplak teninde elektriklenme hissi yaratmasından hoşlanmamıştı.

Arkasında bu kadar yakın durması, onun cüssesinin acı verici bir şekilde farkına varmasını sağladı. Caledon Cullraven günlüğünde karıları üzerindeki hâkimiyetinden söz etmişti. Eğer büyük torunu kadar uzun boyluysa, kadınların korkup itaat etmeleri hiç de şaşırtıcı .

"Serçelerini öldürüyor musun?" diye sordu, gözlerini onun odasının açık kapısına dikerek.

Adamın parmaklarının bağcıkları yumuşattığını hissetti. "Sadece koşarlarsa."

Nadine arkasını dönüp ona baktı ve omzunun üstündeki makyaj aynasının yansımada bir an için kendini . Camdaki kadını tanıyamamıştı.

Çerçeveye kendine bakarak, "Öldürmek seni heyecanlandırıyor mu?" dedi. "Sanırım bunu öğrenmen gerekecek, minik serçe."

Nadine ondan bir adım geri çekildi ve onu takip etme dürtüsünü fiziksel olarak kontrol ettiğini gördü. Demek onu kovalamak istiyordu. O korkunç festivalden sonra onu becermek, tıpkı büyük büyükbabasının karısına yaptığı gibi. "Bir serçe ile bir geyik arasındaki fark nedir?"

"Ah, Nadine." Cal iç çekti. "Yapmak zorunda ?" "Bilmek istiyorum."

Kapıya kısa bir süre baktı. "Babamın bir sözü vardır, belki size de söylemiştir. 'Geyik kadar aptal'. Evet?" dedi, kızın çenesi dehşetle düştüğünde. "Bir geyiği becerebilirsin, vurabilirsin ve iyi bir ganimet olur ama asla çocuğunun annesi yapamazsın. Bir geyik doğurabilirsin ama bir serçe doğuramazsın. Bu kadar basit."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en iğrenç şeylerden biri." Cal espri yapmadan gülümsedi. "Sadece bir geyik olmadığına şükret."

"Sen . . . insanları yer misin?"

"Ne? Tanrım, hayır," diye mırıldandı. "Bizim ne olduğumuzu sanıyorsun?"

Nadine ona, tam olarak ne düşündüğünü açıkça ifade eden bir bakış attı: insanlara geyik diyen ve mahzeninde "geyik eti" yapan biri.

"Siktir." Kolunu beline doladı. "Artık soru sormak yok. Benim için değil, özellikle de onlar için. Şimdi yemeğe gel ve hayır, bu

İnsanlar," diye ekledi, eğlenemeyecek kadar gaddar bir sesle, "sıradakinin bu olması ihtimaline karşı."

Daha pek çok sorusu vardı ama adamın yüzündeki yasaklayıcı ifade onları yutmasına neden oldu. Şimdiye kadar ona karşı şaşırtıcı derecede açık sözlü davranmıştı, ta ki bunu yapmayana kadar. Belki şimdi onu zorlamazsa, daha sonra daha fazla cevap verebilirdi.

Eğer hala hayattaysam.

Cal onu merdivenlerden aşağıya, portrelerin yanından, Evangeline'in yüzünü buruşturan resminin yanından geçirdi. Nadine şimdi bildiklerini öğrenince, kadının bakışlarının yıllar içinde neden bu kadar tekinsiz ve erken yaşlanmış olduğunu anladığını düşündü. Kocasının öfkesini sürdürdükçe giderek daha ağır bir yük haline gelen serçe bilgisi ona ağır geliyordu.

Cal'a istediğini verirse kendi gözlerinin de böyle görünüp merak etti.

OceanofPDF.com

CHAPTER SIXTEEN

. . *Bir canavar pişmanlık hissedebilir mi? . .*

Beklemek için kendine verdiği söze rağmen, Nadine o korkunç avizenin altında otururken o kadar çok soruyla doluydu ki, patlayacakmış gibi hissediyordu. Avlanma işi *nasıl* yürüyordu? Miras almak için her yıl birilerini öldürmek zorunda mıydılar? Yoksa bir tanesi yeterli miydi? Ya da mirasçılar bir serçe seçip onları ölüm acısıyla seçim yapmaya zorlayana kadar devreye girmiyor muydu?

Corrine bir serçe miydi? *Odessa* öyle miydi? Yoksa erkek bir serçeyle mi evlenirdi? Erkek serçeler var *myd*? Dişi Cullraven'lar da en seçkin insan geyiklerini seçebiliyor muydu?

"Nadine," dedi Nathaniel. "Bize katılman çok güzel. Kendini iyi hissetmediğini duydum."

"Şimdi daha iyi hissediyorum." Kan kırmızısı şaraptan derin bir yudum aldı. Şurup kıvamındaydı ve diline yapıştı. Yutkunduğunda şarabın tanenli yakıcılığını sonuna kadar hissedebiliyordu.

Belki yeterince içersem, diğer her şey de yanar gider.

"Olağanüstü," dedi Corrine, zarif bir hareketle gümüş çatal bıçak takımını alırken. "Basit bir elbise ne kadar fark yaratabilir. Neredeyse sen kadar güzel görünüyorsun-"

Neredeyse söyleyeceği zalimce şeyi fark ettiğinde gözleri büyüyerek sözünü kesti.

Kız kardeşin kadar güzel.

Noelle'in aşağı kopyası. Büyürken *bunu* ne kadar sık duymuştu? Çok sık. Noelle'in kız kardeşi, ama asla Nadine.

Cal anlaşılmaz bir ifadeyle kadehini çevirdi ama Ben'in çenesi gergindi.

"Bu tatsız bir durum," dedi. "İnsanın kardeşleriyle aynı gözle görülmesi. Öyle değil mi?"

Nadine neredeyse korkunun önüne geçen bir düşmanlık titreşimi hissetti. Adamın kendi kız kardeşini ona karşı kullanması ve aynı zamanda

onun tarafını tutuyordu. Ve ne zaman onunla ilişki kurmaya çalışsa, bunun hep Cal'in zararına olduğunu fark etti.

"Onları seviyorsan değil," dedi sessizce, çatalını kavrayarak.

"Anlıyorum," dedi. "Yani bu yorgun konuya geri dönüyoruz, öyle mi? Bu, elbisenizin kesimini açıklıyor, değil mi? O şefkatli kalbe hayranlık duymak, bu kadar açıkken çok daha kolay."

Corrine başını kaldırarak, "Kabalaşma Benjamin," dedi. Ama oğlu onu görmezden geldi.

"Ve o aşağıladığın *benim* elbisem, sık kafalı," diye araya girdi Odessa.

"Güzel bir kızın sadakatini küçümser misiniz?" Cal söyledi. "Ya da beni, ona sahip olduğum için?"

Ben'in gözleri öfkeyle parladı. "Sen canı hangi bedeni isterse onun kemiklerini sıyıran bir akbabasın. Senin tek bir tipin var, Caledon. Dişi ve canlı ve senin kilisende ibadet eden herhangi bir kız, kararsız ve değişken bir tanrının merhametine kalmış. Bu yönden adaşına oldukça benziyorsun."

"Evet, adaşlar hakkında konuşalım," dedi Cal ve sesinde aniden bir zehir belirdi. "Çünkü seninki hakkında bir iki şey söyleyebilirim-"

"Sakın buna cüret *etme*," diye tısladı Ben.

"Sorun nedir, kardeşim?" Cal söyledi. "Mirastan şüphe mi ediyorsun?"

"Çocuklar," dedi Corrine endişeyle. "Misafirimizin önünde kavga etmeyelim."

İki adam da annelerini tanımadı, ancak ikisi de asık suratlı bir sessizliğe gömüldü.

Eğer birbirlerine böyle davranırlarsa, diye düşündü. Bana *ne yapacaklar?* Bu aile kan ve nefret üzerine kurulmuştu ama belli ki yıllardır birbirlerinin sırlarını saklıyorlardı. Belki de aşkın bununla bir ilgisi yoktu, ama onları harç gibi bağlayan şey her neyse, bundan daha güçlü ve karanlıktı ve açıkça diğerlerini dışarıda bırakmayı amaçlıyordu.

Nathaniel bu sahneden sessiz bir eğlence çıkarıyor gibiydi. En azından, etini keserken buna bir son vermek için hiçbir şey yapmadı. Nadine çok geç, Nathaniel ona baktığında bakışlarının bir meydan okuma gibi hissettirdiği hakkında söylediklerini hatırladı ve orada yanan tiksintiyi gördü.

"Bununla çok Cal," diye belirtti. "Burada annen gibi sessizce oturuyor olabilir, ama hiçbir şey yok"

gözleri uysal."

Cal'ın bu karşılaştırmadan en az onun kadar hoşlanmadığını anlayabiliyordu; gözleri kısa bir süre için, pahalı kravatlı elbisesinin içinde oturmuş, bir içkiyi fazla kaçırdığını ima eden donuk bir ifadeyle sessizce tabağına bakan annesine doğru kayarken çenesi sertleşti.

"Karınla nasıl tanıştın?" diye sorarken duydu kendini; neredeyse bir suçlama gibi çıkmıştı sesi.

"Geçmiş hakkında konuşmayalım," dedi Corrine. "Bu sadece çocukların yeniden kavga etmesine neden olur."

"Büyük aşkımızın hikâyesini anlatmanın ne zararı var?" Nathaniel'in sözlerinde Corrine'in gümüş çatal bıçak takımını daha sıkı tutmasına neden olan ironik bir şey vardı.

"Eşimle çok gençken tanıştım, Nadine. Üniversiteyi bitireli birkaç yıl olmuştu, aslında Cal'den çok da genç sayılmazdım. Babam festival için eve dönmemi istedi ve ben de tabii ki kabul ettim. Ne de olsa bu bir gelenek. Ve ben de geleneklerin takipçisiyim."

Nadine onun yeşil deftere yazdıklarını hatırlayarak bir tedirginlik hissetti. *Gelenek*, diye düşündü hastalıklı bir şekilde, adam karısına öyle bir bakış attı ki, Nadine başını çevirdi.

"Onu bir grup arkadaşıyla birlikte gördüm. Hepsi çok çekiciydi ama istediğim kişinin o olduğunu biliyordum." *Neden?* Nadine merak etti ama o söylemedi, Nadine de sormadı. "Ona festival bittiğinde benimle ormanda buluşmasını söyledim ve olaylar birbirini izledi."

Nadine, Corrine'in ellerinin titrediğine yemin edebilirdi. Ormanda ona ne olmuştu? Caledon'un günlüklerinde ayrıntılarıyla anlattığı vahşete benzer bir şey olduysa, korkmasına şaşmamak gerekirdi.

(Benimle gel, serçem)

"Neden ?" Nathaniel aniden sordu ve onu değerlendiren bir bakışla sabitledi.

"Sadece merak ettim. Annemle babam üniversitede tanışmışlar. İlk görüşte aşmış, ya da ben öyle duymuştum, ama öldüklerinde ben küçüktüm, bu yüzden onları hiç dinleyemedim. Sadece diğer insanların bana söyledikleri. I-" Tereddüt etti. "Diğer insanların ebeveynlerinin nasıl aşık olduklarına dair hikayeler duymayı seviyorum."

Seni hasta .

"Çok tatlısın canım," dedi Corrine boş boş. "Ve çok üzücü."

Bu odada aşk yok.

Nadine Odessa, Ben ve Cal'a baktı. O kitapta okuduğu Cullraven erkeklerinin hiçbirinin günlük kayıtlarında aşktan bahsedilmiyordu. Sadece acı bir vahşetten ve en iyi ihtimalle bencil bir pişmanlıktan söz ediliyordu.

Nathaniel, "Şerif Crocker bana festival için yolu zamanında açabileceklerini söyledi," dedi. "Bizim sözde şehir yetkilileri parmağını bile kıpırdatmaya tenezzül etmedi, her ne kadar festivalden para kazanmak için beşini de kullanacak olsalar da."

"Heyelanın Nadine'in gitmesini engellemesi çok kötü oldu," dedi Odessa.

"Evet." Nathaniel peçetelerden biriyle dudaklarını sildi - tıpkı Cal'in yaralarını temizlemek için kullandığı mendil gibi monogramlıydı. "Programında bu kadar dramatik bir değişiklik olmasına rağmen, sanırım artık festivali kendi gözlerinle görmemek için bir bahanen yok, Nadine."

Yüzünde güvenmediği garip bir gülümseme vardı. Cal, onu heyelanla bir şekilde ilgisi olmakla suçladığında, "*Tanrı'nın işi*" demişti. Peki ya kendini Tanrı sanan bir adamın yaptıklarına ne demeli?

Dottie Peters maden turunda patlatmadan bahsetmişti. Cullraven'ların avlarının kaçmasını engellemek için yolu kapattıklarını hayal etmek gerçekten çok mu zordu?

"Belki," diye boğuk bir ses çıkardı, bu korkunç düşüncüyü kafasından atamıyordu.

"Ve sanırım," dedi, "Cal seni götürecektir." Nadine yutkundu.

"Sana daha önce oğlumla ilgili niyetinin ne olduğunu sormuştum ve sen korkmuş bir geyik gibi kaçmıştın, Nadine. Belki bu sefer kekeleymeden cevap verirsin. Biz eski bir aileyiz. Uymamız gereken belli standartlar var. Karşılansın gereken bazı gereklilikler."

"Ben onun parasının peşinde değilim," dedi Nadine. "Eğer önerdiğin buysa."

"Oh hayır. Bu iş bundan çok daha derinlere gidiyor, canım. Senin gibi birinin hayal edebileceğinden çok daha derin." Adamın gözleri kızın üzerinde öyle bir gezindi ki

tatsız bulduğunu söyledi. "olmak gerekirse, bunun devam etmesine izin vermem için doğru eğilime sahip olduğunuzdan tam olarak emin değilim."

"Deneyimsiz," dedi Ben. "Düzensiz. Sıradan."

"Evet," dedi Nathaniel boş boş. "Bütün bunlar."

"Festival için mi kalıyorsun, Nadine?" Corrine bitkin bir halde sordu.

"Bilmiyorum." Sesindeki titremeyi taklit etmesine gerek yoktu. Bu insanlar onun hiçbir fikri olmadığını düşünerek gözlerinin önünde ölümünü planlıyorlardı. Çok belli etmeden Nathaniel'den başka bir yere bakmaya çalıştı. "Düşündüm ki ... gidemeyeceğime göre ... aklımı Noelle'den uzaklaştırabilir."

Nathaniel ona, "Öyle olacak," diye güvence verdi. "Güven bana, canım. Başka hiçbir şey düşünemeyeceksin."

■ ■ ■ ■ ■

Bu tatsızlıktan sonra, konuşmalar Nadine'in ancak yarım yamalak dinlediği kasabadaki genel olaylara döndü. Gideon ve kapatılan yol (*hain*, diye düşündü Nadine) hakkında daha çok konuşuldu ve yerel kasaba halkı hakkında dedikodular . Başkalarını değerlendirirken çok acımasız davranıyorlardı ve konuşmalar iki yönlü olsa da Nadine artık Cullraven'lar ve onların kirli itibarları için üzülüyordu.

Cal'la birlikte önce şarap, sonra da tatlı içmeye devam ettiler ve Cal sonunda onu dışarı çıkardığında kafası şarapla doluydu. Cal'ın elinin göğsünün yan tarafına dokunduğunu hissettiğinde, onun dokunuşunun bu şekilde daha az umurunda olduğunu fark etti. Sanki alkol kafasının içindeki panik dolu, çılgık atan sesi bastırmıştı. Onun karanlık sularında özgürce dolaşabiliyor ve vücudundaki her şey onun dokunuşuyla kurşuna dönüşürken bile yüzüyormuş gibi davranabiliyordu.

Onu odasına geri götürmesini bekliyordu ama onun yerine salona götürdü. Yine de oraya gitmek istemedi. Sarhoşken bile. Işıklar sönmüş, gölgeler monte edilmiş kafaların üzerinde uzun ve tuhaf bir şekilde uzanırken ve dolaplar ölümle doluyken olmazdı.

Ama yine de onu içeri aldı ve ikisini Evangeline'in henüz genç bir kadın olduğu zamanki portresinin altındaki gölgeli bir köşeye götürdü.

Kaderin karanlık çizgileri yüzünü yavaş yavaş ele geçirmeden önce.

"Çocukken burada saklanırdım," dedi Cal beklenmedik bir şekilde. "Odessa bana kimse bakmadığı zaman hayvanların canlandığını söylerdi. Onları görmek isterdim. Onları yakalamak."

Bir dolabın arkasına saklanmış, doldurulmuş, ölü bir yaratıkta hayat ışığı görmeyi uman genç, iri gözlü Cal'in düşüncesi hem dokunaklı hem de ürperticiydi. Onun için bir şeyler hissetmek istemiyordu. Bu şekilde değil. Şimdi değil. "Ölü şeyler öldüklerinde hayata geri dönmezler."

"Evet, bunu şimdi biliyorum," dedi. "Babam bu konuda gayretli bir öğretmendir."

"Benden hoşlanmıyor," dedi Nadine, Evangeline'in resmine bakarak.

"Korkarım senden yeterince hoşlanıyor. Her ne kadar belki de Düşündüğün gibi."

"Ne?" diye şaşkınlıkla ona baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, seni öldürmeden önce becermek istediği anlamına geliyor. Kardeşim de aynı şekilde." Sertçe ona döndü. "Seni bu yüzden ısırdım. Bu yüzden seni işaretledim. Babam seni Ben'e oynaması için verecekti - ta ki festivalde seni vurduğu ana kadar."

(Ben hatır için oynar)

Boğazında safra yükseldi. "Ve annen ... bunu sorun etmiyor mu?"

"O bir serçe. O seçimini yaptı. Bizim ne olduğumuzu çok iyi biliyor. İnanın bana."

"Ve yaptığınız bu mu? Etrafta koşturup herkesi beceriyor, öldürüyor ve incitiyorsun ve bu karmaşaya sürüklediğin insanlar da orada oturup izlemek zorunda mı kalıyor?"

Cal geri adım attı ve garip çömelişinden kalkarken bazı portreleri salladı. Onunla konuşmak için sık sık eğildiğini fark etti. Böylece onun gözlerinin içine bakabiliyordu.

"Bu bir gelenek, Nadine. Nereye gidersek gidelim geçmiş bizi takip eder. O vasiyetname ve şartnameleri sayesinde lanet olası geleceği belirliyor. Bu duvarların dışında olan her şey nihayetinde anlamsızdır." Elini kavradı ve yüzüne doğru itti. "Bana bak. Büyük büyükbabamın tıpatıp aynısıyım. Herkes öyle söylüyor."

Parmaklarını kıvırdı. "Bu o *olman* gerektiği anlamına gelmiyor!"

Cal esprisiz bir gülümseme takındı. "Kardeşim bir kez olsun haklı. Gerçekten de hassas bir kalbin var. Neredeyse seni bağışlamak isteyeceğim, sırf kırılışını izlemek zorunda kalmayayım diye."

"O zaman bırak gideyim," diye yalvardı. "Buradan çıkmama yardım et."

"Belki seninle evlenirim," dedi, öylesine. Yıkıcı bir şekilde. "Beni tatmin edebileceğini düşünüyor musun, Nadine?" Evangeline'in resmini düzeltmek için uzandı. "Denemene izin vermeye hazırım."

Az önce duyduklarından sonra bu hafif ton sarsıcıydı. Adamın dikkatini dağıtmak ya da onu uzaklaştırmak istediğinde bunu kullandığını anlamaya başlamıştı. Keşke bunu daha önce fark etseydi, belki de şu anda bulunduğu yerde olmazdı.

Bu korku evinde bir mahkum.

"Noelle'e ne olduğunu bana göstereceğini söylemiştin."

"Evet. Karşılığında bana bir şey vermen gerektiğini de söyledim." "Ne istiyorsun? Ben yaparım." *Hatta seninle yatarım*, diye ekledi. sessizce, yüksek sesle söylemese de, onu becermekten zevk aldığını düşünme ihtimaline karşı.

"Kendini bana bu kadar kolay mı teslim edeceksin? Ya senden serçem olmanı isteseydim?"

"O bile," dedi titreyerek.

"Ne kadar cesursun." Ama adam biraz fazla derin bir nefes verdi ve kadın onun gözlerinden ve kaşlarının hafifçe kalkmasından baştan çıktığını anladı. "O zaman cömert olacağım. Benimle ormana gel, ben de geleyim."

Pencereden gelen azalan ışığa korkuyla baktı. "Şimdi mi?" *Karanlıkta mı?*

"Şimdi değil. Daha sonra. Ben sorduğumda."

Seni o ormanda becerecek, diye fısıldadı beyni. *Jessica'nın ne dediğini hatırlıyorsun.*

Nadine kollarını kavuşturmaya başladı ama sonra vazgeçti. "Bana zarar mı vereceksin?"

"Zaten sahip olduğumdan daha fazla değil."

Nadine onun asılı resimleri eğip düzenlemesini izledi. Onun kendisini kovaladığını ve sonra da alıp götürdüğünü düşününce bacaklarının arasında bir nabız hissetti.

onu ağaçların yükselen gölgesinin altına

götürdü. "Tamam. F-fine. Anlaştık."

"Güzel," dedi basitçe. "Dört gözle bekliyorum"

"Bana Noelle'den bahset."

Parmaklarını Nadine'in elinin etrafında birleştirdi. "Gerçeği bilmek istediğinden emin misin, Nadine? Cehaletin mutluluk olduğu yerde, akıllı olmak aptallıktır."

"Bilmek zorundayım," dedi. "Buraya bu yüzden geldim."

Gözleri okunmaz haldeydi. "Pekâlâ. Benimle gel, seni uyarmadığımı söyleme."

Sessizce odadan çıkarken onu takip etti. Pencerenin dışındaki gün batımı, ufukta ters dönmüş bir külçe gibi eriyen sıvı ateş gibiydi. Bunun yanlış olduğunu düşündü. Güzel şeyler böyle korkunç, iğrenç bir yere ait değildi.

"Günün en sevdiğim zamanı," dedi Cal. "'Güneşin yalan söylediğini kim iddia edebilir? Karanlık ayaklanmalar tehdit ettiğinde, ihanet ve gizli savaşlar güç topladığında bizi o ve başka hiç kimse uyarmaz."

"Ne?"

"Sadece daha fazla pagan saçmalığı, küçük serçe." Adamın elini belinde hissetti, onu mutfığa doğru götürüyordu. "Sen üniversiteye gittin. Hiç klasik okumadın mı?"

"Ortaçağ edebiyatı dersi almıştım," diye mırıldandı.

Cal yarı sırttı ve bu görüntü Cal'ın içini parçaladı - özellikle de duvardaki kapiya dönüp onu çekerek açtığında, kasları gömleğinin altında gerilirken, bayat ve soğuk havayı dışarı verirken çok çabuk kaybolduğu için. Koyu renkli ahşap bir merdiven o siyah meydandan aşağı iniyor ve hiçliğe karışıyordu. Kadın esneyen gölgelere bakarken, adam, "Bana tutun. Burası karanlık ve çok fazla şarap içmişsin."

"Burada öyle bir şey yok."

"Annem ve kardeşim de seninle aynı fikirde."

Nadine onun pazusunu kavradı ve telefonunu el feneri olarak kullanarak merdivenlerden aşağı yavaşça inerken onun tutuşunun altında biraz kaydığını hissetti. Bu, onunkinin hâlâ kendisinde olması gerektiğini hatırlamasına neden oldu - daha sonra istemesi gerekecekti. *Tabii onu da yok etmediyse.*

"Burası neden bu kadar soğuk?"

"Eşyaların çürümesini önlemek için," dedi uğursuzca.

"Ne tür şeyler?"

"Hayvan eti."

Tüyleri diken diken olmuştu. Düğünde Cal ona mahzende kendi geyik etlerini yaptıklarını söylemişti. O zaman bile Cal ona evi gezdirmeyi teklif etmiş, o da bunun gerçekte ne anlama geleceğini hesaba katmadan, teklifin korkunçluğunu düşünerek hemen reddetmişti.

Şimdi o bahsettiğine göre, av eti ve küf kokusu alabiliyordu. Saçakların altından geçtiklerinde ve kirişler artık görüşünü engellemediğinde, Nadine tavandan kancalarla sarkıtılmış, çeşitli hazırlık aşamalarında asılı duran hayvan bedenlerini görebiliyordu. Bazıları tuz kristallerine ve diğer baharatlara benzeyen şeylerle parlıyordu. Diğerleri ise donuk ve mattı; açıkta kalan kıllar, sinirler ve çiğ, kırmızı dokular vardı. Karanlıkta hafif kan damlalarını duyabildiğini hayal etti, ama tabii ki böyle bir şey olamazdı, değil mi? Burada, soğuk ve havasız karanlıkta geçirdiği onca aydan sonra.

(bu benim doğam)

Gözleri eski bir kutu yığınının takıldı. Kenarlarındaki harfler kötü bir şekilde lekelenmişti ama yaklaştıkça iki kez baktı. "Bunlar patlayıcı mı?"

Cal cevap vermedi.

Tekrar denedi. "Ailen beni burada tutmak için mi o heyelana sebep oldu?"

"Bunun cevabını gerçekten duymak istiyor musun?" diye sordu düz bir tonda.

Yani evet, o zaman.

Bir ses çıkardı ve Cal'i daha sıkı kavrayarak kolunun altındaki boşluğa düzgünce kayd. Artık onun kalbinin atışını hissedebiliyordu ve bu kadar ölümle dolu bir yerde onun varlığı rahatlatıcıydı. "Bütün bunları ailen mi yaptı?" diye sordu dehşetle.

"Evet, şurada da şarabı sakladığımız yer var," dedi Cal umursamaz bir tavırla ve ışığı uzak duvardaki raflara dizilmiş donuk yeşil şişelere doğru tuttu. *Sanki böyle bir yerde lanet olası şarabı fark edecekmişim* gibi, diye düşündü, bayat bir ciğer dolusu havayı daha yutarken.

Ailesi psikopatın tekiydi.

"Burayı sevmiyorum. Noelle neden burada olsun ki?"

Cal cevap vermedi. Kız kardeşini soyulmuş, derisi yüzülmüş ve ölü olarak hayal ettikçe korkusu ayaklandı ve tedirgin bir örümcek gibi etrafta gezinmeye başladı. Tüm bu geyiklerle birlikte baş aşağı asılı, rüyalarındaki gölgeler kadar gözsüz.

"Cal," dedi titreyerek.

Burada karanlıkta hiçbir şeyin göze ihtiyacı yok.

"Cal, lütfen," dedi ıslak ıslak yutkunarak. "Lütfen bana Ben'in yapmadığını söyle-" Sözünü bitiremedi. *Noelle'i et gibi bir kancaya asmak* diyemedi. Cal'ın kolunu o kadar sıkı tutuyordu ki canını yakıyor olmalıydı ve hasta olacaktı, aman Tanrım.

"Bu taraftan," dedi, sesi yumuşaktı. "Neredeyse geldik."

Beni burada bırakabilir, diye düşündü, daha sert nefes alarak. *Karanlıkta.*

Nadine onu daha sıkı kavradı - eğer onu itmeye çalışırsa, derisini de beraberinde götürecektir kadar sıkı.

Neye baktığını anlaması bir an aldı. Cal yürümeyi bırakmıştı ve ışığı, küçük bir çocuğun sürünerek geçebileceği büyüklükte bir ızgarası olan devasa bir fırının üzerine tutuyordu. Dışında paslanmaya başlamış eski bir kadran vardı. Boru tavana kadar uzanıyordu, muhtemelen üst kattaki şöminelerden birine gidiyordu. Yine de emin değildi ve bakmak için kafasını içeri sokacak hali yoktu.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?" diye sordu, bayılacakmış gibi hissederek.

(Cesur olmana ihtiyacım var)

Cal ışını ızgaranın üzerine çevirdi ve mavi-gri tozdan oluşan tozlu bir halı ortaya çıktı. Beyaz taşlara benzeyen birkaç şey dışarı çıkmıştı. Sonra Cal ayakkabısının ucuyla bir tanesini dürterek siyah ve parçalanmış kenarını ortaya çıkardığında bunların kemik olduğunu anladı.

Hayır, diye düşündü çılgınca, siyahlık gözlerinin önünde çılgınca dalgalanırken. *Bu değil, hayır, hayır-*

"Ondan geriye kalanlar burada, Jesamyn Cullraven'ın kemikleriyle karışmış durumda."

"Hayır," dedi Nadine.

"Size o mektupları gönderdiğinde çoktan ölmüştü."

"Hayır!"

"Meydandaki o günden sonra oldu. Günlüğü bulmuş ve Karaca otuna gitmişti. Bu yüzden kolyesini orada buldun; Jesamyn'in cesedini kazmış ve onun ve sevgilisinin kemiklerini bulmuştu. Sen buraya geldiğinde, bulacak bir şey yoktu. Kolyeden başka bir şey yoktu. Ben onu unutmuş olmalı," diye ekledi, sesinde alaycı bir ton vardı.

"Hayır!" Nadine dedi ki. "Bu doğru değil! Yalan söylüyorsun!"

"Ben ve Rael onu eve götürdüler. İkisini de pençeledi ve yeşil kitabın bir parçasını Ben'in boğazına sokmaya çalıştı. Ellerinin her tarafına bulaştı, yaraların içinde ufalandı. Enfeksiyon kapmışlar. Ondan sonra Rael ona Gideon'un sana verdiği anesteziyi enjekte etti ama Noelle . Babamız Ben'e onu öldürmesini söyledi, o da iyi bir evlat olarak bunu yerine getirdi. Onu buraya, bu yere, diğer gelin odasına getirdi."

"Hayır!" diye feryat etti, kelime bir çığlığa dönüşürken ona doğru yığıldı.

"Kız kardeşini kurtarmak için hiç şansın olmadı, sevgilim. Ve buraya geldiğin anda tüm gözler senin üzerindeydi. Şimdi neyin tehlikede olduğunu görüyorsun." Adamın elini sırtında hissetti. "Teselli olacaksa, muhtemelen acısız olmuştur."

"Yalnız ölmek istemiyordu," diye ağladı Nadine. "Çok korkuyordu ... ve şimdi gitti. Tanrım, o gitti. Ben de yapayalnızım."

"Yalnız değilsin," dedi Cal. Ben varım."

Nadine ona sertçe baktı ama yüzünü göremiyordu. Tıpkı madende olduğu gibi, tehditkâr bir gölgeydi. Onu tekrar tekrar en karanlık yerlere götürüp duruyordu ve burası -ölümün, eski kemiklerin ve korkunç sırların olduğu bu yer- en kötü yerd.

"Sen," diye tekrarlardı, kalın, boğuk bir sesle. "Bana zarar vermek istiyorsun.

Beni ormanda becermek istiyorsun."

"Seni canlı istiyorum. Buraya geldiğinden beri seni bu şekilde tutmak için elimden geleni yapıyorum. Arazide yaptığım turdan boynundaki ısırığa kadar hep seni kolladım. Söyle bana küçük serçe, eğer gerçekten düşündüğün gibi kalpsiz bir avcıysam, neden yakalanan ben oluyorum?"

Bu, o anki durumuyla algılayabileceğinden çok daha fazlaydı. Az önce inanılmaz derecede önemli bir şey söylediğini bir dereceye kadar anlamıştı ama tek düşünebildiği, derisiz geyik cesetlerinden oluşan bir izleyici kitlesinin önünde kız kardeşinin bedeninin alevler tarafından tüketilmesi idi. Ona doğru yığıldı ve ağladı.

"Serçe *olmak* istemiyorum!"

Cal kollarını ona doladı ve ağlamasına izin verdi. *Canavar*, diye düşündü, kendini çaresiz hissederek. Bu kadar soğuk kalpli biri nasıl bu kadar sıcak olabilirdi?

"Ölmek istemiyorum," diye fısıldadı gömleğine doğru.

"Ben de senin ölmeni istemiyorum," diye karşılık verdi.

Onu serbest bırakmak için kendini zorladı, zayıflığından dolayı kendini küçümsedi

Kendini tekrar ona teslim olmak için can atarken bulsa bile. "Gitmek istiyorum."

"Seni uyarmıştım," diye mırıldandı. "Ama evet. Buradan gidelim yoksa babam beni bir başka günahım için daha cezalandırabilir."

Merdivenleri çıkarken tahtalar ayaklarının altında gıcırdadı. Sanki ciğerleri korkunç bir miazmadan arınıyormuş gibi hissediyordu; ışığa yaklaştıkça daha iyi nefes alabiliyordu. Ölülerden uzakta. Ondan geriye kalanlardan uzak-

Bu düşünceyi aceleyle kendisinden uzaklaştırdı, bilinçaltının karanlık dehlizlerine itti, orada iltihaplanacak ve daha sonra rüyalarında ortaya çıkacaktı.

"Hangi günahlar?"

Cal acı bir ses çıkardı. "On yedi yaşımıdayken bir geyiğe aşık oldum." "Yani bir kıza mı?" Sesi keskindi.

"Evet, bir kız. Bir insan kız. Babam öğrendi ve buna bir son verdi. Ben'e onu benim önümde öldürttü. Bizim için ne kadar az değer taşıdıklarını göstermek için. Hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davrandım ama sanırım ikisi de bunun bir yalan olduğunu biliyordu."

"Onu öldürdüler mi? Senin önünde mi?"

"Asıl hatırladığım gözlerindeki ihanet. Sen de bana öyle bakmıştın. Ben senin içindeyken. Seni o madende tutan kişinin ben olduğumu fark ettiğinde."

(*Seni zavallı şey. Seni güzel küçük sefalet.*)

Karanlığın içinden süzülen ışık yüzünün yarısını aydınlatmaya yetiyordu: Romalı burnu, yontulmuş çenesi ve mürekkep rengindeki tek, kesik kaşının altından ona doğru kayan bakır çivili gözünün tek parıltısı.

"Bir canavar pişmanlık hissedebilir mi?"

Sanki onu kalbinden vurmuş gibiydi. *Hayır*, ona söylemek istedi. *İşte bu yüzden canavarlar. Bir kalbin yok ve bu da senden nefret etmeyi güvenli kılıyor.*

İstedığınızı vermemeyi katlanılabilir kılan da budur.

Ağzını açtı -ne söyleyeceğinden emin değildi. Bir yanı onu yaralamaya çalışsa da diğer yanı güvence istiyordu. Çünkü onu nefret etmek için güvenli kılan aynı şeyler, etrafında olmak için de tehlikeli kılıyordu. Ama mahzenin kapısı aniden, yankılanan bir gürültüyle kapanınca söyleyecekleri boğuldu.

Ve sonra kaçtı.

OceanofPDF.com

CHAPTER SEVENTEN

seni yiyip bitirir.'.

Yaşayan hiçbir şey böyle karanlığa ait değildir.

Cal kolundan tutup onu kendine doğru çektiğinde Nadine dudaklarında bir çığlının yükseldiğini hissetti ve o anda baş döndürücü bir farkındalıkla en üst basamağın kenarına ne kadar tehlikeli bir şekilde fark etti.

"Çıgılık atma," dedi. "Git sana daha önce gösterdiğim şarap şişelerinden birini al ve buraya getir."

"Ama-"

"Şşş." Onu sıktı. "Git."

"Kapıyı açmak için mi kullanacaksın?"

"Hayır."

Başka bir açıklama gelmedi. Sadece ışını geri verdi. Merdivenlerden aşağı bir ok gibi inerek onu takip etmesini bekledi.

Noelle'e inen merdiven.

Nadine kesik kesik bir nefes aldı ve titreyen bacaklarıyla merdivenlerden aşağıya doğru dikkatlice ilerledi. Aşağıya indiğinde asılı cesetlere sürünmemek ve hatta onlara bakmamak için kendini zor tuttu. Bazılarının hâlâ yüzleri olabileceğinden korkuyordu. Ya da daha kötüsü yoktu.

Tıpkı Noelle gibi, kafasının içindeki o korkunç ses fısıldadı. Artık bir yüzü yok. Hepsini yakmışlar.

Bir baş dönmesi dalgası dalgalar gibi içinden geçti ve neredeyse tökezleyerek geyiklerden birine çarpacaktı. *Hayır, hayır, hayır*, diye düşündü, sersemleyerek yüzünü kapattı.

Körü körüne sağa saptı ve soğuk cam şişelerden birini rastgele kaptı. Doğaüstü soğuğa rağmen, sıcak ve terli ellerinde çabucak ısındı ve merdivenlerden yukarı doğru aceleyle koşarak

Hayalinde, onu sırtından oymaya ve parçalar halinde o boyun eğmez karanlığa geri sürüklemeye hazırlanan pençeli parmaklar.

Gel kardeşine katıl, Nadine. Bu evde kal. Sonsuza kadar kal.

"Hayır," diye bağırdı usulca, kolunda bir el hissettiğinde.

"Sadece ben varım. Şişeyi aldın mı?"

"Evet." Sertçe yutkundu. "Al." "Tut şunu."

"Ama sen ne-"

Adam çıldırtıcı bir öfkeyle kapıya vurmaya başladığında irkildi. Adamın kapıyı gerçekten de menteşelerinden sökebileceğini düşündü, çünkü kapı gümbür gümbür çarpıyor ve takırdıyordu. Ama böyle masif ahşap mı? Böyle bir evde?

Belki de onları bir daha kimsenin duyamayacağı kadar kalındı.

Kaygan tutuşuna rağmen bir şekilde şişeyi elinde tutmayı başardı. Ve sonunda, saatler gibi gelen ama muhtemelen sadece dakikalar olan bir sürenin ardından, biri kapıyı açtı. Ev çalışanlarından biri -Nadine'in daha önce hiç görmediği bir adam- onları dışarı çıkardı, kasırga fenerini sıkıca kavrayarak taş gibi görünen Cal'a telaşlı ve özür dileyen bir mazeret ilettili.

"Bir adam kilitli kalmadan şarap almak için kendi mahzenine giremez mi? içeri mi?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum Bay Cullraven," diye kekeleydi adam, mandalı inceliyor, ileri geri çalışıyordu. "ve kendi kendine kilitlenmiş olmalı."

Cal kuşkuyla, "Kendi kendine kilitlendi," deyince adamın yüzü

kızardı. "Hemen mekanizmayı kontrol edeceğim."

"Evet, bunu sen yap. Tanrı korusun, başka misafirler kendilerini kilitli bulurlarsa içeri."

Odasına gidene kadar bir daha konuşmadı ve sonra ona döndü.

"Bu bir kaza değildi. Birileri senin bir şeyler bildiğini düşünüyor ve ben de kim olduğunu bildiğimden şüpheleniyorum. Sana önerim," diye ekledi, "beni senden daha fazla ödün vermeye zorlayarak onları haklı çıkarmaman, Nadine."

Birinin onları merdivenlerden inerken izlediğini ve *beklediğini* düşünmek tüylerini diken etti. *Bizi itebilirlerdi*, diye düşündü hastalıklı bir şekilde. *Boynumuzu kırabilirlerdi*.

Sanki o görüntüyü zihninden silebilecekmiş gibi başını salladı. "Bana Noelle'den bahsettiğini düşünüyorlar," dedi.

"Evet."

"Ama siz zaten gelinlerinize her şeyi anlatırsınız, değil mi?" dedi. "Eninde sonunda mı? Ben için de öyle demiştin. Noelle'e her şeyi anlatması gerektiğini söyledin ama anlatmadı."

"Sen bir gelin değilsin." İrkildi.

Şarap şişesini ona bu yüzden getirttiğini geç de olsa fark etti. Bu bir kılıftı, tıpkı kabaran öfkesi ya da yüzeysel cazibesi gibi. Çarpık, kendine hizmet eden tarzıyla ona yardım etmeye çalışıyordu. Onu karanlıkta tek başına merdivenden aşağı, kız kardeşinin gömülü olduğu yere göndermeden önce bunu ona bildirmesi ne kadar hoştu.

(Bu evde benden daha iyi bir müttefik bulamazsınız)

Tanrım, çok sikilmişti.

"Bununla ne yapmalıyım?" diye sordu zayıf bir sesle, tozlu Riesling şişesini kaldırarak. Çözülemeyecek binlerce sorun yerine çözülmesi kolay olan tek bir soruna odaklandı.

"Tadını çıkarmanızı öneririm."

Sesi soğuk ve mesafeliydi, neredeyse öfkeliydi. Adam giderken şişeyi yere bıraktı, kendi odasına dönmek için duvar halısının altına eğildi. Kadın onun gidişini çaresizlik içinde izledi. Telefonunu geri isteyecekti ama adamın öfke değişimi fikrini değiştirdi.

Bağcıklar için ondan yardım istemeliydim, diye düşündü, *bağcıklara* uzanırken. Onları oldukça sıkı bağlamıştı ve onlara ulaşp düğümleri çözmesi epey zaman aldı.

O berbat, buz gibi banyolardan birini daha yaptı, sonra mum ışığında dişlerini fırçaladı ve hâlâ seks ve sedir kokan yatağa girdi. Yaptıkları şeyin kokusunu içine çeken Nadine pencereye baktı.

Noelle'i çoktan hayal kırıklığına uğratmıştı. Şimdi de kendini yüzüstü bırakıyordu.

"Kanın hellebore'u sulayacak ve etin bu duvarları harçlayacak."

Ev kemiklerden yapılmıştı. Duvar kâğıdı ettendi. Yürüdüğü her yerde ayak tabanları kan ve külle yapış yapıştı. Kuzgunlarla dolu bir evdi, ama kuzgunların dişleri vardı ve içlerinden biri ona saldırdığında, bir inci gibi gırtlğından aşağı yuvarlanan bir göz şekli gördü.

(Bazen birbirlerine düşman olurlar)

"Hayır," diye inledi.

"Bir serçe gibi uçamazsan, bir geyik gibi pişersin."

"Hayır." Sıcaktan geri çekildi. "Ben geyik değilim. Noe."

Sırtını sert bir şeye çarptı ve bir el ağzını kapattığında çığlık attı. *Hayır, hayır, hayır*, diye bağırdı, ağzı çalışıyordu. Artık söylediğinin kız kardeşinin adı mı yoksa dehşetini inkâr etmek mi olduğundan emin değildi. "Hayır," diye hıçkırdı. *"Lütfen."*

"Uyumaya devam et." Kulağındaki ses tanıdık ve nefret doluydu ama şimdi onu duyduğu için neredeyse rahatlamıştı. Elini ağzından çekti ve gömleğinin önünü nazikçe düzeltti. "Bu sadece bir rüya, minik serçe."

Sadece bir rüya.

"Sadece bir rüya," diye tekrarladı. "Babam burada."

Adamın eli, gömleğinin çıplak kalçalarında bulduğu yeri yumuşattığında gerildi. Bacaklarının arasında bir sıcaklık patlaması hissederken bile, "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Durakladı. "Bunun bir önemi yok," dedi sonunda. "Uyu, serçem. Benimle uyu."

Beni uyurken mi izliyorsun? Kelimeler dudaklarından bir fısıltıyla döküldü ve adamın duyup duymadığından emin değildi, ancak parmaklarının acı verici bir şekilde tanıdık gelen bir şekilde daha yükseklerle vurduğunu hissetti.

"Hayır," dedi tekrar, ona doğru kayarak; ama adam daha sert bastırdı ve onu öptü, tamamen farklı türden bir protesto ağzından çıkarken kalçalarının bilinçsizce kalkmasına neden oldu.

Sıkıntılı bir iç çekişle gözlerini kapadı ve karanlıkta bir erkeğin göğsüne benzeyen şeye yaslandı. Adamın eli yanağında geziniyor, ayrıık dudaklarının şeklini takip ediyordu.

"Aferin kızıma."

■ ■ ■ ■ ■

Nadine, Cullraven'ların festival için bu kadar heyecanlı olmalarının korkunç olduğunu düşündü. İçlerinde yanan enerji neredeyse cinsel bir şeydi. Dışarıdaki kasaba halkının hiçbir fikri yoktu.

Yol artık temizlenmişti, bunu ancak Nathaniel'in telefonda av bekçileriyle gerçek geyiklerin önemini tartışmasına kulak misafiri olduğu için öğrenebilmişti. Aniden ters yöne sapmadan önce, Cal'in uyarısını hatırlayarak, "Yollar artık oldukça güvenli; hepsi temizlendi," dediğini duydu.

Gidebilirim, diye düşündü ama gidemedi çünkü merdivende duraksayıp ön kapıya baktığında Cal onu takip ediyormuş gibi koridordan çıktı.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi. "Ve işe yaramayacak. Şimdi gidemezsin, küçük serçe ve denersen öldürülürsün. Şerif şu anda seni gözlüyor ve inan bana, her yerde seni arıyor. Tek bir yanlış adımda, o güzel beyaz boğaz babama ait olacak."

"Ne yapmam gerekiyor?" diye tısladı ona, dehşet içinde.

"Beni seç," diye cevap verdi.

Serçe ol, demek istedi. *Cinayete ortak olmak*.

Bu ona işkence ediyordu, tıpkı Evangeline'e ve ondan sonraki tüm kadınlara işkence etmiş olması gerektiği gibi. Cal'in ailesi ona hayatı hakkında sorular sorduğunda, onu öldürmek için neden aradıklarını merak etmeye başladı. *Psikoloji bölümü mü? Ne geyikçe bir bölüm. Üzgünüm, Nadine. Serçeler ekonomi okur. Şimdi ölmek zorundasın.*

Ben'e bakmaya bile cesaret edemiyordu.

(Babam seni Ben'e oynaması için verecekti)

Bu yüzden ona nefret ediyormuş gibi bakıyordu. Bu, kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyin tadını çıkaran bir başkasını izleyen bir adamın asık suratlı ifadesiydi. Kana susamışlık ve cinsel arzuyla sıırıslıklam olmuş bir açgözlülük.

Bu onu ürpertti.

Hayır, Ben'e bakamazdı. Bu onu hasta ediyordu. Onu hasta ediyordu.

En azından onu hiç aramamıştı. Muhtemelen ona sahip olduğunu düşünmesine neden olan aynı yetki, bunu göstererek itibarını kaybetmesini engelleyen aynı kibirden kaynaklanıyordu. Odessa'nın benzer bir sıkıntısı yoktu - kaprisli biriydi, fotoğrafçılığında hangi kıyafetleri giymesi gerektiğine kadar her konuda sürekli Nadine'in fikirlerini almak istiyordu.

Nadine zaman zaman kendini kadının makyaj masasının demirbaşı gibi hissetmeye başlamış, Odessa'nın önünde utanmadan üstünü değıştirdiğı her seferde arkasını dönüyordu. Sormak istediğı soruları kendine saklıyordu: *İnsanları öldürdün mü? Seksten sonra erkekleri öldürmekten hoşlanıyor musun? Kardeşlerinin beni öldürmesini ister misin?*" gibi sorulara cevap vermek yerine, hiç ilgilenmediğı sorulara cevap vermek zorunda kaldı. Evet, bu resim diğlerinden daha iyi. Hayır, o etek çok kısa değıl.

Evet, sanırım kardeş olabiliriz.

Çünkü sen benim öldürdün.

"Nadine," diye sızlandı Odessa. "Bakmıyorsun. Kahverengi tüvit mi yoksa yulaf ezmesi mi giymeliyim?"

Hiçbiri! Nadine çığılık atmak istedi. Hiçbir yerde hiçbir şey giymemelisin. Dışarı çıkıp insanları öldürmek yerine evde oturup normal bir insan gibi Netflix izlemelisin!

"Yulaf ezmesi," dedi donuk bir sesle ve Odessa onun kafasına bir elbise fırlattı. "Bu yemeğı için. Bebek Cal'in yulaf ezmesini zorlukla Küçük korse elbisemin içinde gözlerini senden alamıyordum. Şu giydiğın. onunla birlikte mahzende kilitli kaldı." Bir omzunun üzerinden sıırttı. "Bu yüzden mi dikkatin bu kadar dağınık, Nadine?"

"Ne?" Değset onu boğıdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Oh, Nadine. Neden yalan söyleme zahmetine girdiğini bile bilmiyorum. Onu aramıyor olsaydın bile, o küçük kırmızı yüzünden gerçeğı anlardım.

Baban kütüphanede."

"I-" Sesi yükselip inceldi, "Bunu *gördün* mü?"

"Hayır. Ben izledi. Sonra bana söyledi, çünkü çok kızgındı, ben de ona seni görmek onu bu kadar rahatsız ediyorsa belki de izlememesi gerektiğini söyledim ve o da hışımlla çekip gitti." Omuz silkti.

Nadine tabureyi kavradı, sanki düşecekmiş gibi hissediyordu.

Ben, Cal'in o kanepede onun kızlığını bozmasını izlemişti; mum ışığında Cal'in onun ellerini başının üzerinde sürüklemesini ona şu anda zar zor düşünebildiği şeyleri söyletip yaptırmasını izlemişti. Birden, kulak misafiri olduğu serçe kanına yapılan gönderme korkunç derecede mantıklı gelmişti. Sadece izlemekle kalmamış, *geri dönmüştü*. Nadine bir ürpertiyle savaştı. *Aman Tanrım.*

Sonra ne olduğunu gördü mü? diye merak etti, tırnaklarını çatlayacakmış gibi hissedene kadar tahtaya geçirdi. *Cal'ın bana ihanet ettiğini fark ettiğimi gördü mü?*

Gerçekten ne kadar biliyor mu?

"Karısı kaybolduğundan beri kendine gelemedi," dedi Odessa, umursamaz bir tavırla. "Sanırım artık kendi sağ kolu bile ondan bıktı."

Evet, diye düşündü Nadine acımasızca. *Eminim cinayet gerçekten de Sen.*

Penceresinin önündeki ağaçlara baktı, gölgeli çamları inceledi. Camın arkasından hareketsiz ve cansız görünüyorlardı: Cullraven'ların evlerinin etrafına serpiştirmekten hoşlandıkları, bir fanusun altında trajik bir yarattığı koruyan, bir zamanlar doğal olan unsurundan alınmış ve sonra camın altında doğal olmayan bir şekilde korunmuş parçalarla çevrili Viktorya dönemi sergilerinden biri gibi.

Bu ev benim fanusum, diye düşündü Nadine, Cal'in kapısını çalarken.

"Girin," diye duydu ve küçük kapıdan içeri girdi.

Koridorda, Ortaçağ'dan kalma avcı gobleninin altına eğilerek yaldızlı iplikleriyle. "Kapıyı çalmana gerek yok, biliyorsun," dedi. "Bu kural daha çok kız kardeşim için. Sizin için kapıyı açık bırakıyorum."

Yatağında oturuyordu, yanında bir sürü kâğıt vardı, dizinin üzerinde sarı bir bloknot duruyordu, ancak kız yaklaştığında bloknotu bir kenara bıraktı.

"Neden?" dedi buz gibi bir ses tonuyla. "İzlemeyi seven senin kardeşin."

Ondan bir tepki almayı umuyordu ama ağzının kenarlarında hafif bir kasılma dışında hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bunu öğrenmeyeceğini umuyordum," dedi. "Bunun seni üzeceğini biliyordum."

"*Sence?*" dedi kollarını sıkıca kavuşturarak. "Seni gördü. *her şey.*"

Yüzünde bir şey titreşti, tıpkı Japon restoranının dışında kısa bir süre gördüğü ifade gibi. Pişmanlık ama daha sıcak ve karanlık. Patlamak üzere olan işkence görmüş bir yıldız gibi.

"Bunun için üzgünüm. O anıyı oldukça kıskançlıkla koruyorum, biliyorsun. Mum ışığında, gecenin kendisinden başka bir şey giymeden bana teslim olan nefes nefese bir Nadine - muhteşem." İndirdiği kirpiklerinin arasından onu inceledi. "Görmemesini sağlayabilseydim, sağlardım."

Nadine dudaklarını ıslattı. "Sanırım bizi şehir merkezinin dışında da gördü."

"Muhtemelen." Bacak bacak üstüne attı. "Sana dokundu mu?" Nadine bir adım geri çekildi. "Hayır."

"Güzel." Kâğıtları dalgınca karıştırdı. "Ondan uzak dur. Serçesini kaybetti ve şimdi benimkini istiyor - ama sen bana aitsin. Seni işaretledim ve işini bitirecek kişi de ben olacağım."

"Bitir beni-?" Sesi yükseldi.

"Yapış şeklini beğeneceksin, merak etme." Yatağa yaslandı ve ona baktı. "Başka bir şey var mıydı?"

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece bazı veraset davaları."

"Hoşuna gitti mi?"

" bir iş ama belli bir tatmini de var, evet." Başını ona gerçekten bir kuzgunu hatırlatan bir şekilde eğdi. "Ama beni görmeye gelme nedeninin bu olduğunu sanmıyorum."

"Telefonumu geri istiyorum."

"Hayır." Defteri tekrar eline aldı ve bir şeyin altını çizdi. "Hepsi bu kadar mı?"

"O benim." Adam cevap vermeyince, "Arkadaşlarım var. Benim için endişelenen arkadaşlarım. Eğer onlarla konuşmazsam, *endişelenecekler*."

". "

"Onlar-ne? Neden?"

"Çünkü-" belgenin bir sayfasını çevirdi "- ben hallettim."

Anlaması bir anını aldı. "*Beni taklit* ettin. Arkadaşlarıma ve aileme karşı beni mi taklit ettin?" Başını salladı. "Ama telefonumun kilidi var."

Adam kaşlarını kaldırdı ve kız rüya olmayan o rüyayı hatırlayınca yüzü soldu. Gecenin bir yarısı kucağa alınışını ve içini *sızlatan* bir şekilde dokunuluşunu.

Benzer bir şekilde onun odasına girmiş ve uyuyan elini tutmuş olmalı.

"Sen . . . psikopat," diye nefes nefese kaldı.

"O festivale gidiyorsun. Korkarım bu avluya girip kız kardeşine ne olduğunu öğrenmek istediğin andan itibaren kaderin buydu. Ben yapmasam bile ailem bunu sağlayacaktır. Etrafta panik içinde koşuşturup tüm arkadaşlarını uyarmana izin veremem."

"Yani beni buraya mı *hapsedeceksiniz*? Planın bu mu? Ne kadar süreliğine Cal?"

"Sana *sahip olana* kadar," dedi, o kadar sertti ki Nadine şaşkınlıkla sarsıldı. "Seni serçem olarak sahiplendiğimde, işte o zaman güvende olacaksın Nadine. Ve sonra beni becereceksin, tıpkı diğer tüm Cullraven gelinlerinin kocalarını becerdiği gibi. Sana bıçağı vereceğim ama ikimiz de reddedeceğini biliyoruz ve sevgilim," dedi tehditkâr bir şekilde, "bunu dört gözle beklemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

İçinden sıcak bir arzu şimşeği çakmasına ve iliklerine kadar hissettiği bir ısı patlaması yaratmasına rağmen ondan bir adım geri çekildi. "Telefonumu ver," dedi zayıf bir sesle.

"Söyle bana, buradan gidersen ne olacağını düşünüyorsun? Benden kurtulacağını mı düşünüyorsun? *Bundan*? Buradan uçmak isteyen ilk serçe sen değilsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Büyük amcamızın karısı kaçmaya çalıştı. Onun vahşi iştahını pek umursamadı. O da kibrini cezalandırmak için onu iki kıta ve altı ülke boyunca kovaladı, sonra da küllerini denize savurdu. Adı Benjamin Alexander Cullraven'. Ben'in adaşı. Oldukça uygun görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Aman Tanrım," diye inledi, masa sandalyesinin arkasına tutunarak.

Küllerini denizle besledi.

"İkimiz de uzun bir kindar, acımasız erkekler soyundan geliyoruz, Ben ve I. Belki de ikimiz de sevdiklerimize zarar vermeye mahkumuz. İki akrep," dedi. "Kanla dövülmüş. Eğer ben de aynı dertle lanetlenmemiş olsaydım, ona acıyabilirdim bile."

"Sanki başka seçeneğiniz yokmuş gibi konuştunuz."

"Her zaman bir seçim vardır. Ama bazen sonuçlar yine de aynıdır." Başka bir sayfa çevirdi. "Bugün ormana gidebiliriz diye düşündüm. Hava planladığım şey için mükemmel. Yolda kasabaya uğrayabilir ve arkadaşına sana zarar gelmediğini gösterebiliriz."

Planladığım şey için.

Sertçe yutkundu. "Ormandan önce demek istiyorsun."

"Ormandan önce," diye kabul etti.

Odadaki hava inceldi. "En azından teyzemle konuşabilir miyim? Sadece birkaç dakikalığına?"

Adamın ne kadar hareketsiz kaldığından onu dinlediğini anlayabiliyordu. Nadine, onun taktiklerinden biri daha, diye düşündü; ne kadar az hareket ederse o kadar çok dikkat ediyordu.

"Lütfen. Çok şüphelenecek. Beni çok iyi tanıyor. Buraya gelmesini istemiyorum." Adamın açtığı boşluğa çökmeden önce umutsuzca odaya baktı. Adamın ağırlığı kalçasının çukura gömülmesine neden oldu ve onu adamın yanına bastırdı. "Lütfen onunla konuşmama izin ver. Telefonu tutabilirsin. Hatta izin veririm-" boğuldu "-bana güvenmiyorsan beni bağla."

"Nadine," dedi ve sesi bir uyarıdan çok bir iç çekişe benziyordu.

Elini onun koluna koydu. Adamın önce koluna, sonra da yüzüne baktığını gördü. Kendisi istemediği sürece ona nadiren dokunurdu ve şu anda yüzündeki vahşi dikkat, dokunmanın neden kötü bir fikir olduğunu iyi bir şekilde hatırlatıyordu.

"Lütfen, baba?"

Cal dondu kaldı, fosforlu kalem parmaklarının arasında duruyordu. Kadın ona doğru eğilip kendini ona doğru bastırduğunda, dudakları birbirine değmeden yüzünü çevirdi. Sonra kalemini kapattı ve başucundaki çekmeceyi açmak için eğilmeden önce bir kenara koydu.

Beni bağlayacak, diye düşündü korkuyla. Ama onun yerine telefonunu çıkardı.

"Yani yalvarabilirsin," dedi dikkatle nötr bir tonda.

Adam elini tutup kilidi açmak için kullandığında Nadine hiçbir şey söylemedi ve ağzı ince bir çizgi halinde kenetlenmiş halde adamın rehberinde gezinmesini izledi.

"Beş dakika."

Telefon çaldığında ellerini kucağında yumruk yaptı. *Ya orada değilse?* diye düşündü Nadine, ama sonra bir tık sesi duyuldu ve teyzesinin sevimli, dalgın sesi duyuldu.

"Nadine? Sen misin? Oh, şükürler olsun. Arayıp duruyordum ve sen cevap vermiyordun. Hiç sana göre değildi. Endişelenmeye başlamıştım."

Cal'a baktı, sanki *"Gördün mü, sikik?"* der gibiydi.

"İyi misin tatlım? Gelip seni almamı ister misin?" "Hayır! Hayır. Ben iyiyim. Her şey . Resepsiyon hariç. O da . . . şey, kahretsın."

"Sesin pek iyi gelmiyor. Hasta mısın?"

"Noelle hakkında başka bir şey duydun mu? Son konuştuğumuzda sesin çok endişeli geliyordu. Kolye için polise gittin mi?"

Cal'ın bakışlarının boğazına saplanan bir bıçak gibi farkında olduğunu hissetti. "Hayır," dedi, umutsuzca sesini düz tutmaya çalışarak. "Bundan bir şey çıkmadı. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Sanırım-" *yanmıştı* "-sanırım-" *küller, ölü geyik, ölü Noelle, damlayan kan* "-kaçtı," diye bitirdi Nadine boğuk bir sesle.

Cal parmağını kaldırdı. *Bir dakika*, diye mırıldandı.

Gözlerini kapattı, gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu.

"Burası gerçekten çok güzel. Sanırım bir süre daha kalacağım. Belki ormanı keşfederim."

Belki içlerinde sikilirim.

"Peki, tamam," dedi teyzesi şüpheyle. "Eğer yapmak istediğin buysa. Ama kendini iyi hissetmiyorsan kendini zorlama. Patikalarda kaldığından emin ol." Durakladı. "İyi *olduğuna emin* misin?"

"Evet."

"Tamam. Beni yakında ara, mı? Yoksa endişelenirim."

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı Nadine. "Seni seviyorum Nikki

Teyze." "Ben de seni seviyorum, ufaklık. Kendine dikkat et."

Telefonu kapattı. Nadine o klik sesini kalbinin derinliklerinde hissetti. Kalp. Hızla gözlerini kırıştıtarak Cal'ın onu çekmeceye geri koyup kilitlemesini izledi.

"Teşekkür ederim," dedi kalın, pıhtılaşmış bir sesle.

Dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı ve dosyaları eline aldı. Ama bu sefer onları okuyor gibi görünmüyordu. Kadın tereddütle onu izledi, ona başka bir şey yaptırıp yaptırmayacağını merak ediyordu ama adam, kadın arkasını dönüp odasına gidene kadar sessizce kâğıtların kenarlarını karıştırdı.

Teyzesi *güvende* olduğunu söylemişti.

Nadine hayatında hiç bu kadar güvende hissetmemişti.

■ ■ ■ ■ ■

Kasabaya gitmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, insanların hala dışarıda normal hayatlar yaşadığını görmek neredeyse bir şoktu. Belki de izolasyon ve teknoloji eksikliğinin insana yaptığı buydu; sanki dünya sizin için dönmeyi bırakmış gibi hissetmenize neden oluyordu. Her şey durgun ve değişmezdi. Kaçınılmazdı.

Lanetlenmiş.

GEYİĞİN KOŞUSU, ana cadde üzerinde asılı duran büyük bir afişin üzerine basılmıştı. Harflerin her iki yanında zıplayan bir geyiğin karikatürize edilmiş bir resmi yer alıyordu.

Öldürölmek için çok heyecanlıydı. Bu görüntü onu rahatsız etti.

Birisi Caledon Cullraven'in heykelini çiçek, çam kozalağı ve eğrelti otlarından oluşan pagan görünömlü çelenklerle süslemişti. Yanından geçtiklerinde Cal homurdandı ve gözlerini devirdi. "Odessa," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Nadine bunun neredeyse tanrıya tapınma gibi bir şey olduğunu düşündü. İnsanların korumalarını ve kutsamalarını istedikleri güçlü varlıklar için adaklar bıraktıkları zamanlara bir geri dönüş. Korkulan ya da hor görölen varlıklar olsalar bile. Tanrıları kızdırmak aptallıktı.

Argentum da en az onun kadar bu ailenin esiri olmuştu.

Ancak onun aksine, bunu bilmiyorlardı.

Hava polen ve kollarına ve bacaklarına sürdüğü güneş kreminin kokusuyla ağırlaşmıştı. Ne giyeceğini düşünmüştü ama sonunda Cal'ın kıyafetlerini kat kat soyacağı düşüncesi onu daha az giyme düşüncesinden daha çok korkutmuştu, bu yüzden beli kuşaklı, içinde uyuduğı gömleğı ve kapüşonlu sweatshirt'ünü tercih etmişti.

Onu, izlemediğini sandığı bir anda, sürekli ona bakarken yakalıyordu.

Kent merkezi defneye benzeyen ama Nadine merakla bir tanesine dokunmak için uzandığında sahte olduğu ortaya çıkan çelenklerle süslenmişti. Bazı okul çocuklarından öldürölmeye hazır vahşi hayvan resimleri yapmaları istenmişti, çünkü gençlerin çizdiği geyik, bıldırcın ve tavşan resimleri duvarlara çerçevenlenmiş ve üzerlerine genç sanatçıların isimlerinin yazılı olduğu plaketler asılmıştı.

"Nadine!" Nadine mor ve yeşil bir geyiğı incelemek için eğildiğı sırada Deena ofisinden çıktı. Cal arkasındaki kapıdan içeri girip kolunu Nadine'in beline doladığında ve diğer elini de rahatça cebine soktuğunda gülümsemesi biraz soldu.

"Bir süredir senden haber alamıyordum," dedi Deena. "İyi olup olmadığını merak ediyordum."

"Evet. Ben iyiyim." Kollarını kavuşturdu. "Sadece merhaba demek istedim."

Deena Cal'a baktı. Yüzünde ihtiyatlı, sivri bir ifade vardı. "Daha fazla soğuk algınlığı ilacına ihtiyacın var mı?"

Kahretsin. "Hayır. Ben iyiyim. Cal ve ben pikniğe gidiyoruz."

Cal, "Rael selamlarını yolladı," dedi.

Diğer kadın kızardı. Bu şok ediciydi. Deena ve Rael mi?

Bardan birlikte ayrılmışlardı ve Rael'in sadece etrafında büyüdüğü insanlara karşı dostça davrandığını düşünerek bu konuda hiçbir şey düşünmemişti. Görünüşe göre çok arkadaş canlısıymış, diye düşündü alaycı bir ifadeyle.

"Sözde saygılarımla senin ilgilenmene ihtiyacım yok," dedi, basılı bir geyik eti boulette tarifinin kenarını düzeltirken.

"Festivale gidiyor musun, Deena?"

"Olabilir," dedi sert bir sesle. "Eğer masamdan uzaklaşmak için zaman bulabilirsem. Babanla uğraşmak hiç de kolay değil. Aslında, parkları *işleten* insanları kızdırma eğiliminde."

Cal gülümsedi. Bu onun keskin gülümsemesiydi - avukat gülümsemesi, düşündü Nadine. "İşte bu yüzden işleri yürütmek için sana sahibiz," dedi ve bunu biraz tehdit eder gibi söyledi.

Deena gözlerini ona dikti. "Pekâlâ. Cullraven ailesinin konsiyerjleriyle uğraşmak beklenmedik bir şekilde eğlenceli olsa da işime dönmeliyim." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, Nadine, bana haber ver yeter. Tamam mı? Numaram sende var."

Ve telefonum onda. "Alacağım. Teşekkür ederim."

"Pikniğinizin tadını çıkarın," dedi sonunda, sesi endişeli ve şaşkın geliyordu.

Tekrar gün ışığına çıktıklarında Nadine kendini biraz paniklemiş hissetti. Sanki bir kafese kapatılmış gibi hissediyordu ve şimdi nihayet özgürlüğüne kavuştuğuna göre, seçim yapmak onu felç ediyordu. Ama sonra Cal'in şerifin gözünün onun üzerinde olduğunu söylediğini hatırladı ve şerifin haki üniformasıyla yürüyüş yolunda gezindiğini gördü, orada olduklarının açıkça .

"Tatmin oldun mu?" Cal onu görmüştü. Kolu gerildi.

"Sen memnun musun?"

"Henüz değil," dedi anlamlı bir bakışla.

Yolun aşağısına, ormana doğru geri dönerlerken hiçbir şey söylemedi ama bakan, merak eden ve yargılayan tüm o görünmez gözlerin farkındaydı. Fark ettiği ilk şey buydu

İlk gününde, ıssız kasaba meydanının aynı anda hem boş hem de dolu olduğunu hissetti. Sanki periliymiş gibi.

Ama hayaletleri kovalayan bendim.

Avuç içleri terlemeye başladı ve endişeyle onları eteğine sildi. "Bunu nasıl başardığını bilmiyorum," dedi. "Adının her yere yazıldığı bir kasabada büyümek."

"Evde eğitim gördük," dedi Cal garip bir ses tonuyla. "Bunun yardımı oldu."

Her adımda keskin taş kokusu ortaya çıkıyordu. Kuşlar tepedeki gölgelikte ağaçtan ağaca uçuyordu. Serçeler ve başka şeyler tabii ki. Arada bir içlerinden biri bir dala -genellikle bir çam ağacına- çarpıyor, bu da havada sarı bir polen bulutunun patlamasına neden oluyordu.

"Buraya neden Passer Ormanı dediklerini biliyor musun?" Cal sordu.

"Birinin adı mı?" diye sordu, adamın ona başka bir korkunç sır vermeyeceğini umarak.

"Passer Latince'de 'serçe' anlamına gelir. Burası Serçe Ormanı." "Ailen yüzünden mi?"

"Hayır. Garip bir şekilde, ailem buraya gelmeden çok önce bu isimle anılıyordu. Sanırım Caledon Cullraven ritüelleri ve gelenekleri için bu fikri burada avlanırken bulmuş olmalı. Her zaman bunun kafasını temizlediğini söylerdi."

Ne için? Nadine karanlık bir şekilde düşündü. Ahlak mı?

"Bundan hoşlanmıyorsun," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Bence o hasta bir sikik."

Cal güldü ve yürümeye devam etti, görünüşe göre ailesinin kahramana tapınması onu rahatsız etmeyecek kadar gevşekti. Adamın adımları uzun ve hızlıydı ama kız spor ayakkabılarıyla ona kolayca ayak uydurabiliyordu. Yine de koşarken ona ne kadar çabuk yetiştiğini düşününce, doğal hızını önemli ölçüde yavaşlattığından şüphelendi.

"Benim neyim var?" diye sordu mutsuzca. "Bende bir şeyler gördüğün konusunda ısrar edip duruyorsun - beni fark etmeni sağlayacak ne yaptım ki?"

"Kız kardeşinin düğününde üzgün görünüyordun. Sende ilk fark ettiğim şey buydu."

Nadine içten içe ürperdi. "Endişeliydim. Çok hızlı evleniyor gibi hissediyordum. Adamı tanımıyormuş gibi hissediyordum." *Tanı mı yordu da. Adam onu öldürdü.*

"Şu anda yüzünde aynı ifade var," diye gözlemledi. "Çünkü bana zarar vereceğinden ve beni o duruma sokacağından korkuyorum. kitap."

"Sonrasında seni izledim," diye itiraf etti. "Düğünden sonra değil, gerçi onu da yaptım. Seni *görmek* istedim, Nadine. Çok tatlıydın. İlk başta kendime bunun altındaki yalanı aradığımı söyledim ama sonunda sadece seni bir kez daha tatmak istiyordum. Sonra buraya kız kardeşin için geldin ve onun yerine beni buldun. Seni yiyip bitirmek için bekliyordum."

Sert öpücük, kısa olduğu kadar ani bir şekilde geriye doğru bir adım atmasına neden oldu.

"O kitaba girmeyeceksin, küçük serçe," dedi.

Konuşma şekli o kadar inançlıydı ki neredeyse ona inanacaktı.

Neredeyse.

Güneş ağaçların arasından başlarına ve omuzlarına vururken yürümeye devam ettiler. Sonra Cal aniden durdu ve bir kolunu uzattı.

"Şuna bakın. Aylardır büyümesini izliyorum."

Nadine onun parmağını takip ederek atardamar kırmızısıyla renklendirilmiş yarı saydam garip çiçeklere ulaştı. Aşağı doğru sarkmışlardı ve yeşil ve kahverengi çevrelerinde doğal görünmüyorlardı. *Yabancı bir gezegenden bırakılmış bir şey gibi*, diye düşündü.

"Ne oldu?"

"Bunlara hayalet borular deniyor - klorofil parazit bir bitki. Genellikle soluk pembe ya da kemik beyazıdır. Kırmızı olanlar nadirdir. Onlara bu rengi veren pigment, pancarda bulunan pigmentle aynı; betalain deniyor."

"Bunlar zehirli mi?"

"Hayır. Bana onları küçük miktarlarda yiyebileceğin söylendi." Cal çantasını açtı ve bir battaniye serdi. "Tadının pişmiş kuşkonmaz gibi olduğu söyleniyor. Beğendin mi?"

Adamın çiçeği mi, kuşkonmazın tadını mı yoksa lekeyi mi kastettiğinden emin değildi. Üçünün de cevabı gönülsüz bir evetti. Temkinli bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü ve adamın çiçekleri kastettiğine karar verdi. "Güzeller ama biraz kanla lekelenmiş gibi görünüyorlar."

"Bazı insanlar ölülerin ruhlarına ev sahipliği yaptıklarına inanıyor."

Adamın sandviçleri ve bir şişe şarabı yerleştirmesini izledi. "Eğer durum buysa, burada onlardan çok olmalı." Sesi acıydı.

"Var. Gerçi bu konuyu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Sanırım hayaletleri olan bir orman varsa, o da muhtemelen burası olmalı." Sandviçine başıyla onay verdi. "İçindekileri kendim kontrol ettim. Tamamen güvenilirler."

"Çok önemseydiğin için mi?"

"Sparrow," dedi, kadın sandviçi yemeden yanına bıraktığında. "Al."

Ona dolu bir bardak şarap uzattı. Adamın onu sarhoş etmeye çalışıyor olabileceği aklına geldi ama umursamadı. Şu anda sarhoş olmak istiyordu. Vücudu yanıyormuş gibi hissediyordu ve kilitli bir barajın diğer tarafında durmuş, onu serbest bırakacak vahşi, durdurulamaz seli bekliyordu. "Özür dilerim," dedi uzun, derin bir yudum alarak. "Sadece aç değilim."

"Özür dileme." Kollarını ceketinden çıkardı, bu hareket gömleğini gerginleştirdi. Sonra gömleği katlayarak -şarap neredeyse yanlış iniyordu- kadının başına yastık yapmaya başladı. Yarisı boş kadehi ondan aldı, elleri ve dizleri üzerinde onu geriye doğru iterken bir kenara koydu. "Sadece öp beni," dedi, dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve sırtüstü yatana kadar onu öptü, kalçalarının arasına yerleşirken adamın kısmi ağırlığını vücuduna yasladı.

Sadece öp onu, dedi kendi kendine, o kendisine dokunurken arkasına yaslandı. Orada durmayacaktı ama burada öyleymiş gibi davranabilirdi. Ateş böceklerine ve ilk öpücüklerine inanan bir kız olabilirdi.

Hâlâ nefes alan bir kız kardeşi olan kız.

Elbisesinin düğmelerini çözmeye başladı, altında bir şey bulamayınca memnun bir ses çıkardı. Güneş çıplak tenine ılık ılık vuruyordu, neredeyse bereketliydi ve adam kumaşı bir kez daha sertçe iterek açtığında

öptü, pamuğun göğüslerinin etrafında açılmasına izin verdi, havanın serin akımı hassaslaşmış meme uçlarına çarparak onları anında sertleştirdi.

"Bunu üzerinde seviyorum," diye fısıldadı. "Her zaman o geceyi düşünüyorum."

Birden utanarak üstünü örttü. "Ormanda yaptığın şey bu mu?"

"Bazen."

Arkasına yaslandı ve gömleğini çıkarmak için ellerini kavuşturdu. Derisinin altındaki kasların oyununu izlemek büyüleyiciydi: yaptığı her şeyin düşünceli ve kasıtlı görünmesini sağlamak için kolay hareket zarafetini vurgulayan çizgilerin hassas bir şekilde aşındırılması.

Hayata gelmiş bir tablo gibi.

"Buradaki kadınlar benim bir hayvan olduğumu düşünüyor," dedi kumaşı toparlayıp bir kenara atarken. "Onları bir hayvan gibi becermemi istiyorlar, ben de buna boyun eğiyordum ama yaşlandıkça bu da eskiyor." Ellerini onun iki yanına yerleştirdi. "Özellikle de senin ve benim bildiklerimizi bildikten sonra."

"Yalnız mısın?" diye sordu.

Gözleri kızın koluna gitti. "Bunun için tek kelime. Eteğini kaldır."

Yüzüne renk gelmişti. Adamın dediğini yapmak için kendini ortaya çıkarması gerekiyordu, ve adam üzerine çömelmişken zarif davranacak alanı yoktu. böyle. İç çamaşırını çıkarmak için kalçalarını kaldırırken vücudu onunkini sıyırdı ve adam iç çamaşırını dizlerine kadar çıkarmasına izin verdikten sonra eteğini beline kadar çekerek ellerini onunkilerle birleştirdi.

"Sana kır çiçekleri sözü vermiştim Nadine," dedi kot pantolonunun fermuarını açarken. "Belki beklediğin gibi değiller ama ben de değilim."

Önce o kanlı çiçeğe, sonra da adama baktı. Aleti çoktan hafif bir kavisle karnına doğru çıkmıştı. Elini aletin üzerinde gezdirdi ve sünnet derisini geriye doğru kaydırarak şişmiş, al renkli tepesini ortaya çıkardı. Kalbi titriyordu; bu adamın yanında olmak, ona ne kadar nazik ya da kaba davranırsa davranırsın, her zaman içinin acımasına neden oluyordu.

Aşk iyi insanlara kötü şeyler yaptırır, diye düşündü ve adam üzerine çıktığında bir iç çekti.

Yüksek sesli bir çatırtı ormanda yankılandı. Sıçradı ve ona çarptı. "O da neydi?" diye sordu eteğini aşağı çekerek. Doğrulup oturacaktı ama Cal yoluna çıkmıştı. Utangaçlığının onu eğlendirdiğini söyleyebilirdi. "Sesi büyüktü."

"Muhtemelen bir geyik. Yılın bu zamanlarında yavrularını doğururlar. Bu onları utangaç yapar." Kolunu nazikçe çekti ve onu sırt üstü yere yatırdı. "Tıpkı senin gibi."

"Burada kimsenin olmadığından emin misin?" diye sordu belli belirsiz.

"Sakin ol. Benimleyken tamamen güvendesin." Kaburgalarından aşağı öptü ve "Seni koruyacağım" diye eklediğinde kalbinin atışını hissetmiş olmalıydı.

Nadine gözlerini kapadı, adam göğüslerine doğru ilerleyip her bir meme ucunu yavaş yavaş ısırmaya dönüşen açık ağızlı bir öpücükle kapladıktan sonra göbeğine doğru öpücükler kondururken ağzının her sıcak çekişi arzusunu görünmez bir kordon gibi tıngırdatıyordu. Adam onu nemli buklelerinin arasından öptüğünde Nadine parmaklarını saçlarına geçirdi ve dilini klitorisine doğru uzatmadan önce nefes verdiğinde buz gibi bir sıcaklık patlamasıyla her tarafının karıncalanmasına neden oldu.

Adam iki parmağını içine sokup onu hızlı ve derin bir şekilde becermeden önce nefes almak için ancak zamanı vardı. Kalçaları kalktı, ama ona ayak uyduramadı ve tekrar oturmaya çalıştığında, onu geri itti. acı verici bir şekilde şişmiş, önceden boşalmış gibi parlıyordu, ama onu doruğa daha da yaklaştırmaya devam ederken bunu görmezden geldi, ta ki kadın onun altında kıvranana, korkuları unutulana kadar.

"Buna bayılacaksın, Nadine," diye mırıldandı. "Sana sahip olmam için bana her şekilde yalvaracaksın ve ben de seni buna mecbur bırakarak cezalandıracağım." Karanlık ve vahşi gözleri onunkilere kaydı ve Nadine onun festivalden bahsettiğini ancak şu sözleri söylediğinde anladı: "Kanımı kaynatıyorsun küçük serçe. Sen, sadece sen. Ve eğer bunun ne anlama geldiğini bilseydin, cehennem gibi kaçırdın. Ama kaçmayacaksın, değil mi?" Gözleri değerlendirici bir şekilde onun üzerinde gezindi. "Şimdi olmaz."

Korkusu iyice artmıştı. "Cal, ben-"

"Yapmayacaksın," dedi ve bu neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Çünkü eğer yaparsan, seni bulurum ve yakalarım. Seni yeşil kitaba koymayacağım, Nadine, ama öldüğünü düşünene kadar seni becereceğim."

Sonra elleri kadının kalçalarını birbirinden ayırıyor, parlayan kıvrımlarını açarak onu öyle kudurmuş bir öpücüğe maruz bırakıyordu ki, sözlerinin korkunç imalarına ve onun için ne anlama gelebileceklerine rağmen dilinin üzerine boşaldı. Kendi kuruntulu tutkuları yüzünden aç kalmış bir adamdı ve şimdi iştahı vahşi ve açgözlü bir hal almıştı.

İzin verirsem beni yıpratacak, diye düşündü, Tanrım.

"Aman Tanrım."

Kızın coşkulu çığlıklarını duyan adam, yeni bir şevkle kızın üzerinde çalıştı, onu ısırdı, emdi ve okşadı, ta ki kız kendisini saran duygudan kaçmak isteyene kadar. Ama parmakları kalçalarını ısırdığı için kaçamadı, bu yüzden çığlıkları ağaçlardaki küçük kuşları korkuturken parmakları yere sürtündü. O zaman ona daldı, uyluklarının gerginlikle sıkılmasına neden olan yumuşak bir vuruşla girdi. Artık canı yanmıyordu, ama onun yerine ağırlı bir şekilde dolu hissetmesine neden oldu ve eli çenesinin etrafında kıvrıldığında tekrar haykırdı.

"Bana boğazını ver."

Başka bir çığlıkla başını çevirdi, ısırığın acısı, zaten parlak olan bir frize eklenen başka bir ateşli renk gibi, diğer her şeyin hislerine karışıyordu.

Tuhaf bir şekilde, kendini meydandaki heykelin üzerindeki yazıyı düşünürken buldu. *Onurunu alçalt ve kanını yükselt.* Kastettiği duygu bu muydu? Bu korkunç, nefessiz sevinç?

Caledon Cullraven'ın büyük torunu kalçalarının arasında dolaşırken, bu kanla lekelenmiş toprağa saplanıp kalmışken, sonunda yükselmenin ne demek olduğunu anlamış olması ne kadar da ironikti.

CHAPTER EIGHTEEN

serçen ol. .

Deena Spangler beş yıldır Argentum'un şehir yöneticiliğini yapıyordu ve bu süre zarfında dört Geyik Koşusu festivalini yönetmişti. Bu beşincisi olacaktı ve o bunu dört gözle beklemiyordu. Her yıl, saat gibi, telefonda o vardı. Diğer bölgelerin polislerinin gelip turistleri yönlendirmesini ayarlıyor, bir yandan da pislik olmamaları için dua ediyordu. Trafiğin ve park yerlerinin düzenlenmesine yardımcı oldu. Doğru izinleri topladı ve etekleri tutuşan çeşitli satıcı ve tedarikçilerin yaralı egolarını yatıştırdı.

Ayrıca -ki bunun için gerçekten bir madalyayı hak ediyordu- George Peters ve Nathaniel Cullraven ile çok fazla zaman geçirdi, ikisi de bir çift büyümüş çocuk gibi birbirlerine ateş püskürüyorlardı ve bu hiç eğlenceli değildi. George'u ve onun "Ben de senin gibiyim ama daha zenginim" diyen halktan biri gibi davranan Kuzeyli Bubba'sını ne kadar az seviyorsa, Nathaniel Cullraven'ı o kadar az seviyordu. Tam da oğluna söylediği gibiydi: İnsanları ters köşeye yatırmak gibi bir huyu vardı.

Gerçi tüm aile tuhaftı. Sadece her türlü tuhaflığın olması gerekenden daha fazla yorum aldığı küçük kasaba tuhaflığı değil, bir gün gazetelere çıkabilecek türden bir tuhaflıktı ve iyi anlamda değil. Cullraven ailesinde pek de doğru olmayan bir şeyler vardı ve ne yazık ki, festival atalarından biri tarafından başlatıldığından, onları dışarıda bırakmanın politik bir yolu yoktu.

Bu yüzden işleri yürütmek için sana sahibiz sözü gerçeklerden çok da uzak değildi. Adam muhtemelen babasını taklit ediyordu ve bu da onu kızdırıyordu çünkü boş bir tahtın naibinden daha fazlasıydı.

Ama Nathaniel Cullraven, dünyanın kendisi düşünülerek tasarlandığına inanan adamlardan biriydi. İster personeliyle ister karısıyla olsun, konuşma tarzından bunu açıkça anlayabilirdiniz. Kadın, Deena'nın o güne kadar gördüğü en av görünümlü yaratıktı ve içki kokusunu örtmek için parfüm sıkıyordu. Sanki herkesi kandırmıştı.

Corrine ne zaman kasabaya gelse, ki bu nadiren olurdu, Deena kendini Nathaniel gibi bir adamın muhtemelen bunun için fazla zeki olduğunu bilmesine rağmen morluk ya da siyah göz izleri ararken bulurdu. Onun gibi adamlar, tıpkı sizi nasıl ortadan kaldıracaklarını bildikleri gibi, görünmeden nasıl yaralayacaklarını da bilirlerdi.

Nathaniel ve Corrine, bağış toplama etkinliklerinden birinde olmadıkları ya da kendi adlarını taşıyan sokaklara sahip diğer zenginler için düzenlenen tarihi toplum toplantılarına katılmadıkları zamanlarda çoğunlukla kendi içlerine kapanıyorlardı. Birlikte takıldıkları çok serseri bir gruptu ve kasaba onların yokluğundan çok daha mutluydu. Ne yazık ki aynı şey çocukları için söylenemezdi; hepsi reşit olana kadar evde eğitim görmüş ve sonra da kasabanın üzerine bir öfke gibi salınmışlardı.

Ben babasına çok benziyordu: soğuk ve sertti, sert içkiye düşkündü. Öfkeli erkekler içki içmemeliydi ve Ben'in içki içmesinin ateşe benzin dökmek gibi bir şey olduğunu söyleyebilirdiniz. Övülen bir mimardı ve batı kıyısı boyunca binalar inşa etmişti, ama her nedense eve yakın kalmayı tercih ediyor gibiydi. Noelle ile evlendiğinde herkes şaşırmıştı ama birkaç ay sonra Noelle kaybolduğunda kimse şaşırmamıştı. Kadın ölmediyse bile saklanıyordu, Deena bundan emindi. Adamın gözlerinde onu çok korkutan bir şey vardı ve o kolay kolay korkmazdı.

Odessa üçü arasında en dışa dönük olanıydı ve zaman zaman neredeyse kıpır kıpırdı, gizli bir keskinliği ima eden türden bir parlaklıkla ışıldıyordu. Sanki bu kadınla yanlış zamanda, yanlış şekilde karşılaşırsanız, başınızı belaya sokabilirmiş gibi. Konuşmasını dinlemek de aynı derecede sarsıcıydı çünkü bazen bir nefeslik süre içinde somurtkan bir genç kızdan asık suratlı bir barmaid'e dönüşebiliyordu. Kasabada ona yavaş diyen insanlar vardı, ama yüzüne, zalim bir kedi zekasıyla parlayan gözlerine tek bir bakış size öyle olmadığını söyleyebilirdi. Kasabada birkaç erkekle yatmıştı, bazıları evli bazıları değil, ama asla aynı kişiyle iki kez ve asla ciddi bir şekilde yatmamıştı.

Ailenin bebeği Caledon, muhtemelen en kötü şöhretli olanıydı. O da ablası gibi çapkındı, ama ablasının aksine, fethettiği kızlar genellikle ormandan ağlayarak kaçardı. Korkmuş değil - bazen korkmuş - ama çoğunlukla sadece incinmiş. Her şey çok dramatikti ve göre o da öyle düşünüyordu, çünkü hukuk fakültesinden döndüğünde çok farklı bir şekilde geri dönmüştü: kibir ve parlayan gözler. O artık

Garip, sapkın ailesinin geri kalanı kadar yoğun, ama diğerlerinde olmayan eğlenceli bir küçümseme vardı. Bu tam olarak alçakgönüllülük değildi, ama her neyse, kadınlara evcilleştirilemeyen erkekleri evcilleştirmek söz konusu olduğunda sahip olmamaları gereken fikirler veriyordu.

Deena ziyarete geldiğinde Nadine'le bunların hiçbirini paylaşmamıştı. Birincisi, kız kardeşi (ve Deena'nın özel olarak eklediği diğer her şey) konusunda yeterince endişeli görünüyordu. Bir diğeri, bu kasabanın işiydi ve turistlerin önünde eski defterleri karıştırmak iyi bir uygulama değildi. Nadine tatlı ve güzeldi, evet, ama kimsenin iki kez bakacağı türden bir kız değildi. Deena onun engerek çukurunda yeterince güvende olacağını düşündü.

Cal'le birlikte içeri girdiğinde Nadine'i neredeyse tanıyamayacaktı. Cal Cullraven'ın kolundaki kısa elbiseli kızı gördüğünde ilk düşüncesi, *"İşte bir tane daha" olmuştur.*

Ama o adamın hiç kimseye o kıza baktığı gibi baktığını görmemişti. Tanrım, eğer biri *ona* böyle bakarsa, anında üzerine atlardı.

Bu gerçeklerden uzak değil, biliyorsun.

Deena'nın düşünceleri bir an için raydan çıktı. Evet, Nadine'i düşüncesizce bir şeyler içmeye davet ettiği o gece her şey değişmişti. Kız bütün gece garip davranmış, sonra Cal Killraven Kalesi'nden gelmiş ve Rael de bir nedenle ortaya çıkmıştı. Gece sona erdiğinde de gerçek bir centilmen gibi onu evine bırakmıştı - ta ki onu centilmenliğe hiç yakışmayacak bir şekilde öpene kadar.

Kaşlarını çatarak kendini toparladı ve Nadine'e doğru döndü. Bütün bu durumla ilgili bir şeyler tam olarak yerine oturmamıştı. Kız haftalardır garip davranıyor, gözden kayboluyor ve sonra da sanki bir mahkûmmuş gibi mesaj atıyordu. Daha sonra da telefonuna hiç cevap vermemişti. Bunun yerine Deena tuhaf bir mesaj almıştı.

Çok yakın değillerdi, arkadaş sayılmazlardı ve Deena burnunu sokmaktan hoşlanmazdı ama bugün Nadine'in yüzünde ona Corrine'i hatırlatan bir şey vardı. *Avlanmış*, diye düşündü. *Avlanmış gibi görünüyor.* Yıllık av festivalinde bir insan için hiç de iyi bir şey değildi bu.

Nadine Cal'dan korkuyor gibi görünmüyordu -Deena bunu çok yakından araştırmıştı- ama bir şey onu sarsmıştı. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Uyumuyordu. Cal de uyumuyordu.

Hayır, bu durumda doğru olmayan bir şeyler vardı.

Bu durum Deena'nın o evde gerçekten neler olup bittiğini ilk kez merak etmesine neden oldu.

Birçok insanın bunu merak ettiğini tahmin ediyordu. Helena Peters'ın Ravensgate'i kasabanın kolektif hafızasının altında tutmaya yönelik cesur girişimlerine rağmen, turlardan kesinlikle para kazanıyor gibi görünüyordular. Enfekte olmuş bir yara gibi tekrar tekrar ortaya çıkmaya devam etti.

Toplum merkezinden çıkıp eski bir hazineden alınmış bazı eski yemek tariflerinin ve Plata County Charter'dan kalma resimlerin yanından geçerken güneş pırıl pırıl parlıyordu. Helena Peters dükkânının önünde mermi ve olta takımlarında indirim yaptığını ilan eden bir tabela asıyordu ki bu komikti, çünkü kasabadaki herkes onun fiyatları yıl boyunca yapay olarak şişirdiğini, şimdi makul hale getirdiğini ve buna "indirim" dediğini biliyordu.

Lokantaya yöneldi, kalori yüklü bir şeyler alabileceğini düşünüyordu - belki Gregg tam bir pislik olmasaydı beynini besleyebilirdi -Ve tam çıkarken neredeyse Rael'e çarpıyordu. Rael'in gözleri şaşkın bir zevkle açılmış, yeşilin ikiz ışıltıları belirmişti. "Deena. Hey."

Yüzünün, tepesindeki güneşle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklıkla ısındığını hissedebiliyor ve bunun için kendine lanet ediyordu. *Hiç yoktan bir şey yaratma. O sarhoştun. Sen de sarhoştun. Hikayenin sonu. Artık lisede değilsin.*

Ve siz lisedeyken, bu adam hala çarpım tablosunu öğreniyordu.

"Hey," diye karşılık verdi, o uygunsuz ve nahoş düşünceleri kafasından kovarak. "Komik şey, arkadaşını kısa bir süre önce gördüm. Siz ikiniz artık sürü halinde mi seyahat ediyorsunuz?"

Rael önce şaşkın, sonra da şaşırılmış görünüyordu. "Cal seni görmek için kasabaya mı geldi?"

"Şey, hayır. Nadine yaptı. Onunla birlikteydi."

Yüzüne ihtiyatlı, temkinli bir ifade yerleşti. "Uh-huh. Peki ne dediler?"

"Pek bir şey yok," dedi. "Piknik yapmak ve selamlarını iletmekle ilgili bir şeyler." Rael'e baktı. Yüzü artık bir duvara dönüşmüştü. "Tuhaf davranıyorlardı ve *kız da* gergin görünüyordu."

"Festival yüzünden," dedi Rael küçümseyerek. "Herkes biraz tedirgin oluyor."

"*Huzursuzluk* vardır, bir de *huzursuzluk* vardır. Bir şey , değil mi? Bu diğer festival yıllarına benzemiyor." O tereddüt edince Deena, "Bir şeyler oluyor, değil mi? Evde. Cal ve Nadine arasında ve muhtemelen diğer herkes arasında."

"Sen paranoyaksın, Deena. Çok uzun zamandır güneşin altında duruyorsun."

"Ona zarar vermiyor, değil mi Rael?" Kadın ona sertçe baktı. "Sen iyi bir adamsın. Öyle olsaydı babana söyledin, değil mi?"

Bunu neden söylediğinden emin değildi. Aralarında gerçek bir dostluk yoktu. Ama nedense ayakları yerine oturmuş, gitmesine izin vermiyordu. Rael'in yüzü sonunda yumuşamış, gözleri bir süre en güzel çıplak hortumunda kalmıştı. Onları daha sonra belediye başkanıyla yapacağı toplantı için giymiş, kalçalarına yaptığı koşulara lanet okumuştı ama Rael'in şu anda ona bakışı fazladan çaba harcamasına neredeyse değdiğini gösteriyordu. Özbilinçle eteğini düzeltti.

Rael sonunda, "Cal Nadine'i incitmez," dedi ama bunu tuhaf bir şekilde söylemişti, sonra arkasını döndü ve onu doğrudan babasının ofisine götürecek yola doğru aniden yöneldi.

Sanki bunu yapacak biri olabileceğini düşünmüş gibi söyledi.

■□□□■

Nadine gençken sık sık hayaller kurardı. Genç ve tatminsiz olduğunuzda, hayattaki kaderinizi değiştirmek için tek gereken şeyin sihirli bir değnek sallamak ya da karanlık bir prensin sizi elinizden tutup gün batımına götürmesi olduğunu hayal etmek her şeyin yoluydu.

Kimse size sonsuza dek mutlu olmanın daha çok bir lanete benzediği zamanlarda neler olduğunu anlatmadı. Fırınlara cadılar değil de kızlar sokulduğunda ve yolda kalmanın sizi sadece bir kurt değil, aynı zamanda taze, genç kız kanının tadına bakan prene götürdüğü zaman.

Şatoya benzeyen bu ev -yakınında yaşayanlar tarafından Killraven Şatosu olarak adlandırılıyordu- kanla sulanmış bir arazide inşa edilmişti; sırlar karaca çiçeğine kadar uzanıyor, sonra da arazide hayalet gibi dolaşan kuzgunların mavi uçlu kanatlarıyla dışarıya doğru yayılıyordu. Şu kuzgunlar; ağaçların arasından süzülüyor, canlarının istediğini yakalayıp öldürüyorlardı.

Ve bazen, diye düşündü Nadine acımasızca, birbirlerine düşman oluyorlar.

Ama hiçbir kuzgun burada yaşayan ve insan yüzlerini maske gibi takan kuzgunlar kadar korkunç değildi.

Cullraven ailesi, masallarda karşılaştığı her şeyden çok daha güçlü bir kötülüktü.

Ormandaki hayalet çiçekler ve gözsüz şeylerle ilgili garip rüyalarından sonra, ki bunlar aslında orman değil, canlı ağaçların gövdeleri gibi soyulmuş ve tuzla parıldayan kurumuş geyik cesetleriydi, Nadine nefes nefese uyandı, vücudu sanki sinirleri yanıp sönen ışıklara dönüşmüş gibi aydınlandı.

(Beni sık sık rüyada görüyor musun minik serçe? Nazik miyim yoksa sert mi?)

Meme uçları karıncalanıyor, etraflarındaki deri yeni dokunulmuş gibi karıncalanıyordu. Uyluklarının arasında ağır bir sızı vardı ve nefes alış veriş hızlıydı -kâbuslar için fazla derin.

Kaçmak için çok derin.

Daha önce de böyle hissetmişim.

Nefesini bıraktı ve yatağında yuvarlandı. Çok sıcaktı ama iki bedenin ısıttığı bir yatağın sıcak olması kolaydı.

"Sendin," dedi karanlığa doğru. "Odama gizlice giriyordun."

"Uykunda adımlı söylüyorsun," diye ölçülü bir yanıt verdi. "Bunu biliyor muydun?"

"İyi rüyalar değildi," dedi dişlerini sıkarak.

"Hiç mi?" Sesi, kadının etrafında dönen karanlık bir iplik gibiydi. "Seni soluk soluğa bırakanlar bile mi?"

"Kabus gibiydiler."

"Pekâlâ." Adam kızın saçının bir tutamını çekiştirdi ve kız şaşkınlıkla doğrulduğunda, bir erkeğin göğsünün kaba sıcaklığının kısa süreliğine kendisine sürtündüğünü hissetti

omzundan çekti. "Beni hiç hayal etmemen yerine kâbuslarında olmayı tercih ederim, Nadine."

Sonra onu sırtından dürterek başladığı işi bitirdi ve ellerinden birini yüzünün yanında tutarak kendi eliyle kavuşturdu. "Sadece seni iyi hissettirmek istiyorum," dedi, başı geriye yuvarlanırken ve ağlamamaya çalışırken. "Bunu senin için yapmama izin ver, küçük serçe."

Sonunda ona teslim oldu. Tıpkı her zaman yaptığı gibi.

Cal sabaha karşı gitmişti ama Thomas onu görmeye geldiğinde elinde siyah zambak dallarıyla dolu kristal bir vazo vardı. "Bay Cullraven'dan," dedi, sesi biraz onaylamaz gibiydi. "Bu kadar endişeli ve zor bir çiçek olmalarının, tedariklerini daha da tatmin edici hale getirdiğini söylememi istedi."

Nadine kollarını kavuşturarak, "Tamam," dedi. "Teşekkürler."

Onu rahatlatmak için vazoyu yataktan uzaktaki makyaj masasının üzerine koydu. Zehirli siyah yaprakların yemeğe bulaşmaması için tabağın üzeri örtülmüştü ve adam tepsiyi oldukça dikkat çekici bir şekilde buruşmuş çarşafların üzerine koyarken kadın açlıkla tepsiye baktı.

"Ayrıca önümüzdeki iki gün boyunca tüm yemeklerinizi odanızda yiyeceğinizi ve zamanınızın çoğunu burada geçireceğinizi söyledi." Adam ona sertçe baktı. "Bu doğru mu, bayan?"

Nadine bu beklenmedik erteleme karşısında bir minnettarlık patlaması hissetti. Cal yine onu korumaya çalışıyordu. "Evet? Yani, sanırım öyle."

"Aileye haber veririm." Kapının eşiğinde durakladı. "Bundan hoşlanmayacaklar."

Sesinde uğursuz bir nota vardı. Neden hoşlarına gitmesin ki? Nadine merakla tepsiye yaklaştı ve bir parça pastırma aldı. Oturup onu kışkırtmaktan hoşlandıkları için mi? Aslında muhtemelen hoşlanıyorlardı. Onlara göre bu muhtemelen başka bir kan sporuydu. Bir matadorun boğayı boynuzlamadan önce onunla alay etmesi gibi.

Ya da eti yumuşatan bir kasap.

Nadine ürperdi. Yürüyüşe çıkmak isterdi, sanki yeterince uzağa, yeterince hızlı yürürse kafasındaki düşünceleri geride bırakabilirmiş gibi. Ama Cal'ın şerifle ilgili uğursuz uyarısından sonra ve

sonraki iki günü odasında geçirmek yerine evin kütüphanesini ziyaret etmeye karar verdi. Bu kez, Nathaniel'in karanlık köşelerde gizlenmediğinden emin olmak için etrafına iyice baktı.

Kütüphane boştu, bu yüzden odasına götürmek üzere bir avuç ilginç görünümlü kitap aldı ve kanepenin yanında durdu. Gerçekten de kanının nakışa bulaştığı yerde birkaç soluk kahverengi iz vardı. Tedirgin bir ürpertiyle kitapları daha sıkı kavradı ve neredeyse koridorda, içgüdüsel olarak onu sabitlemek için uzanan Ben'e çarpıyordu.

"Nadine."

Geri çekildi. Düşen kitapların sesi onu yerinden sıçrattı, kalbi her aritmik vuruşta yankılanıyordu. Ben, her bir kitabı yavaşça ve dikkatlice toplayıp tek bir yığın halinde uzatmadan önce, kızın bir adım daha geri çekilmesine neden olacak şekilde eğilmeden önce, sert yeşil bakışlarıyla ona baktı.

"Daha dikkatli olmalısın," dedi. "Bu koridorlarda korkmuş bir hayvan gibi dolaşırken kiminle karşılaşacağını asla bilemezsin."

"Şimdi anlıyorum," dedi belli belirsiz.

"Hmm." Ağzı ince ve cömert değildi. "Neden gözlerimin içine bakmıyorsun?"

Kitapları göğsüne daha sıkı sararak yavaşça bakışlarını onunkilere kaldırdı, hafif zayıf çenesiyle yontulmuş yüzüne yerleşmiş o soğuk gözleri ve gülümsemeyen dudakları incelerken nefretini içinde tutma çabasıyla ürperdi.

Katil. Katil. Katil.

"İşte buradasın." Ağzı kaba bir şekilde eğildi. "Küçük serçe, öyle mi? Eminim bunun ne anlama geldiği ya da senden ne yapmanı istediği hakkında hiçbir fikrin yoktur. Ama benim var. Ve sana bir şey daha söyleyeyim, Nadine. Sen serçe değilsin. Sen sadece bir geyiksin."

Gözlerini kırptırdı, donup kalmıştı. Bu belki de onun lehineydi, çünkü sıradan bir kadın onun neden bahsettiğine dair hiçbir fikre sahip olamazdı. Sıradan bir kadın için serçe ve geyik sadece ormandaki şeylerdi.

"Bana ne dediğini neden umursuyorsun? Hiçbir *anlamı yok*."

"Yanıldığını kanıtlamak için sabırsızlanıyorum." Hızla hareket etti. Kız yolundan çekilmeyi başaramadan, adamın eli kızın boynuna dolandı. "Cal'ın bir

Hafif bir dokunuş," dedi, vurgulamak için sıkarak, "ama bunu merhamet sanma. Seni benden uzak tutabileceğini düşündüğünde kanını akıtacak kadar hızlıydı."

"Kanamak mı?"

"Ona güvenemezsin." Ben'in sesi sakindi. "Sana her ne söz verdiğiyse, yalan."

Nadine cevap vermek için kendine güvenmiyordu. İri eli bir tasma gibi boğazını sarmaya devam ediyordu, parmakları bir tehdit gibi hissettirecek kadar sıkıydı.

"Sana festivalden bahsetti mi, Nadine?" Başparmağını nabzının üzerinde gezdirdi. "Seni oraya götüreceğine söz verdi mi? Eminim sonrasında ne olacağını söylememiştir."

Nadine Cal'ın sözlerini hatırladı: *Babam seni Ben'e verecekti*. Noelle'i kusurlu ve onu da potansiyel bir yedek olarak mı görüyordu? Midesi bulandı ve Cal'ın pençeleri arasında kıvrandı, boştaki elinin tırnaklarını bileğine geçirdi, ta ki Cal onu bir tıslamayla bırakana kadar.

"Demek Caledon'un sırtına olan buydu," dedi buz gibi bir sesle ve kadının tekrar irkilmesine neden oldu. "Bilmelisin ki, onun ilk tercihi asla sen olmadın, sevgilim. Seni sadece benden intikam almak için aldı."

"Bu *doğru* değil," dedi.

Ben ona soğukkanlılıkla eğlenen bir gülümseme verdi. "Sanırım göreceğiz."

"Kız kardeşimin kaybolmasının sebebi sensin," dedi Nadine, öfkesinin bir kısmı en son dışarı sızmıştı. "Senin gibi bir sürüngenle birlikte olmak isteyeceğimi nereden çıkardın?"

"Bir kız için yas tutan bir duldan daha güvenli ya da daha trajik bir şey var mıdır? Beni rahatlatmana izin verirdim, Nadine. Seni sırtıma aldığım ana kadar savunmamı yavaş yavaş aşındırıyormuşsun gibi hissederdin."

Adam tehditkâr bir şekilde kıza doğru hamle yaptı ve kız tiksiniş bir halde kaçmaya çalışırken, adam karanlık yakışıklı yüzünde çarpık bir memnuniyet ifadesiyle onu izledi.

"Belki de hâlâ koruyacağım," diye düşündü. "Baban seni sonsuza dek koruyamaz. Hoşça kal, Nadine. Sanırım seni festivalde göreceğim. Çok ... çok yakında."

Nadine kontrol etmeye gittiğinde Cal odasında değildi ve kapıyı kilitli tutmamasına rağmen, telefonunu koyduğu çekmece kilitli değildi. Denediği tüm çekmeceler de öyleydi ve dizüstü bilgisayarının şifresi vardı. Nadine içini çekti ve yatağının kenarına oturup şilteyi kavradı.

Bazen müşterileriyle yüz yüze görüşmeye gittiğinden bahsetmişti. Onun da oraya gittiğini tahmin ediyordu. Ama festival yarındı ve Ben'in uğursuz sözlerinden sonra endişelenmeye başlamıştı. Ailesi onu bir serçe olmaya layık görmüyordu ve tek düşünebildiği o uçsuz bucaksız ağaçlar, silahlarıyla Cullraven'lar ve mahzendeki fırındı.

(Baban seni sonsuza kadar koruyamaz)

Komodinin üzerindeki siyah karaca otu vazosuna baktı. Cal'ın onunla ilk konuştuğu şeyin çiçekler olması sembolik görünüyordu. Noelle'in düğününde ona "güllerin mucizesinden" ve şehit azizlerin ayaklarının dibinde nasıl çiçek açtıklarından söz etmişti. Şimdi ona genellikle ölümle ilişkilendirilen çiçekleri sunuyordu: büyük büyükbabasının ahlaksız ve tüketen tutkularının sembolü.

(Sıranın size geleceğini nereden bileceksiniz?)

Çiçeklere baktı, omurgasından aşağı ani bir ürperti damladı.

(Sana kır çiçekleri sözü vermiştim)

Bu romantik bir jest miydi? Elbette niyetini bu şekilde ifade etmezdi - gerçi şimdi düşününce, bu tam da onun yapacağı bir şeydi. Cal'dan gelen bir açıklama bile kulağa bulmaca gibi gelebilirdi. Bazen onunla konuşurken ince bir buz gölünün üzerinde kayıyormuş gibi hissediyordu. Çatlakların oluştuğunu duyabiliyordu ama nereden geldiklerinden ya da onu gerçekten tanımadan önce kaç kulaç derine sürüklenebileceğinden asla emin olamıyordu.

Nadine tedirginlikle perdeleri açtı ve tozlar dışarı dökülerek öksürmesine neden oldu. Thomas ona sadece çay vermişti ve o da hepsini içmişti; odadaki diğer tek sıvı da mahzenden aldığı bir şişe Riesling'di.

Hâlâ öksüren ve susturmaya çalışan Nadine, dolaptan eğimli kristal bardaklardan birini alıp musluktan doldururken elini ağzıyla kapattı. Taze dağ kaynak suyu, diye düşündü bardağın yarısını yudumlarken. *Ve tek bedeli ruhunuz.*

Tam o sırada salondan gelen sesleri duydu.

Görünüşe göre Cullraven'lar akşam yemeğini bitirmişlerdi ve sık sık yaptıkları gibi içki içerek özel bir sosyal saat geçiriyorlardı. Cal genelde onu bunun için bekletmezdi, bunun için minnettardı. Sıradan bir şarapla ne kadar şamatacı ve acımasız olduklarını düşününce, Nadine müstahkem şarabın acımasızlıklarını nasıl pekiştirdiğini ancak hayal edebilirdi.

Birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanıyor gibi de görünmüyorlar.

Nadine koridorda durmuş, odasına dönmekle dinlemek için yaklaşmak arasında gidip geliyordu. Ama sonra "festival" kelimesini duydu ve bu onun merakını giderdi. Bardağını lavaboya bıraktı ve evin sol tarafına açılan artık tanıdık koridora yöneldi.

"-Sana bildiğini söylemiştim," diyordu Ben. "Şimdi bunu doğruladım."

"Öyle mi?" Bulunduğu yerden sadece Nathaniel'i ve Odessa'nın bir kıvrımını görebiliyordu. Nathaniel viski içmeyi tercih etmiş ve odanın havasızlığına inat kravatını çözmüştü.

"Dul olduğumu söyledim. Gözünü bile kırpmadı."

Siktir, diye düşündü Nadine.

"Onu mahzene götürdü. Ona her şeyi anlattığını *biliyorum*, tıpkı sana söylediğim gibi. Tıpkı bir öncekinde olduğu gibi onu beceriyordu ve şimdi de kız onun aklına girmiş."

Nathaniel içini çekti. "Ne talihsizlik."

"Onu öldürmemiz gerek."

"Nasıl bildiğini sor ona," dedi Odessa.

"Kapa çeneni, Ode."

"Onları *izliyordun*."

"Onu kütüphanede becerdi!" Ben hırladı. "Onu nerede becermedi ki? -İşte soru bu."

"Onu artık istemediğinizde serçe olmaktan vazgeçmesi ne tuhaf," dedi Odessa. "Siz ikinizin sorunu şu ki, o kadar çok

Diğerinin sahip olduğu şeyi uzun zamandır istiyorsunuz, diğeriniz mutlu olduğunda artık kendinizle ne yapacağınızı bilmiyorsunuz. Nefretten besleniyorsunuz."

"Cal dilediğini yapmakta özgürdür," dedi Nathaniel, Ben'in sert çıkışını keserek. "Ama kuralları biliyor ve onları çiğnemenin sonuçlarını da biliyor."

"Eğer biliyorsa ve umursamıyorsa, ne fark eder ki? Sadece onu evlenmeye zorla. Pompalı tüfek düğünü. Düşündüğün zaman, aslında hepsinin av tüfeği düğünü olduğunu görürsün."

Ben soğuk bir ifadeyle, "*Senin* bu işte bir payın yok," dedi.

"Kimin suçu bu? Benim değil. Sevgili patriğimize aptal vasiyetini kadınların avlanamayacağı varsayımıyla yazmasını ben söylemedim. Miras almak için bir Cullraven olarak kalmak zorunda olmamalıyım. Belki kendime ait bir serçem olsun isterdim. Bunu hiç düşündün mü? O düşündü mü? Hayır."

"Yeter," dedi Nathaniel. "İkiniz de."

"Bu pisliği bir temizlemeyeceğim," dedi Ben, bir şeyi çarparak. -muhtemelen yumruğunu masaya vurdu. "Bu sefer Cal kendi geyiğini vurabilir. Bu onun için iyi olacak. Onu güçlendirir."

Nathaniel, "Eve ne getirdiğin ve getirdiğinde neler olduğu düşünüldüğünde, konuşması gereken birisin," dedi. "Etrafta somurtup durmak bir utanç kaynağı. O kitabı bulduğun için şanslısın. Yoksa ne yapardım bilmiyorum."

"Şimdi ortaya çıkması garip," dedi Ben.

Nathaniel ürpertici bir sesle, "Burada işlenecek çok suç var, inan bana," dedi. "Cal kızın kalbini bu kadar çok istiyorsa, kurşunu sıkacak kişi kendisi olabilir. Çünkü geyik misafirimizin göreceği tek sunak, kendi kanıyla kırmızı olan sunak olacak."

"Woohoo," dedi Odessa. "Kırmızı düğün." "Bu kadarı *sana* yeter."

Nadine o kadar ani geri çekildi ki neredeyse bir tabloya çarpıyordu. Elleriyle ağzını kapattı ve koşarak koridora geri döndü. Kafasının içinde, Cal'in kiler odasının "diğer gelin odası" olduğunu fısıldayan sesinin yankısını duydu. Tüm o inatçı serçe eşlerin ihanetleri yüzünden zorla ve şiddetle dinlenmeye yatırıldıkları oda.

Benimle gel serçem, tüylerin küllere ve kana karışmasın diye, son zamanlarda geyiklerin bir zamanlar ayak basmaya yazgılı olduğu yerden.

Onun da bir portresi olacak mıydı? Histerik bir şekilde merak etti. Yeşil deftere bir kayıt mı? Kendisini hangi dehşetlerin beklediğini bilmeden bu eve aptalca adım atan bir sonraki kıza uyarı daha mı?

Belki onu yakmazlar bile. Ne de olsa o lanet bir serçe değildi.

Ormanda geyik kesildi.

Bu bir cinayet, diye düşündü. Ritüelistik, soğukkanlı bir cinayet. Öldürdükleri insanlara geyik, geyik ve serçe diyebilirlerdi ama onlar da insandı.

Yapmaktan hoşlandıkları şey avlanmak değil, lanet olası *bir cinayetti.* Ve bunu ona yapmak istiyorlardı.

Gözleri Riesling şişesine gitti. Mantarı çıkardı ve ılık şarap kafatasına bir koçbaşı gibi çarptı. Şişeye tekrar neredeyse yarısını içtiğini fark etti, bu da başının neden dönüyor gibi hissettiğini açıklıyordu. Normalde içmezdi, bu şekilde değil ama durum bunu gerektiriyor gibiydi.

Cal bunu yapacak mıydı? Ona, sonraki her neslin vasiyetinde bir madde olduğunu ve kimin iyi durumda olup kimin olmadığına ebeveynlerin karar verdiğini söylemişti. Ayrıca Caledon Cullraven'ın karısına her zaman hem bir kılıç hem de hayatı için savaşma şansı sunduğunu da söylemişti.

(Seni yeşil kitaba koymayacağım, Nadine, ama öldüğünü düşünene kadar seni becereceğim)

Alkol kafasını bulandırıyor, korkuyu kemiriyordu. Beyninin *hayır* ve *sakın yapma* diyen kısımları yavaş yavaş, lokma lokma yok oluyordu.

Tıpkı barda olduğu gibi, parmaklarının ucunda elektriksel bir kararlılığın titreştiğini hissedebiliyordu. Pantolonunu tekmeleyerek çıkardı ve bacaklarını inceledi. Sert zeminde yuvarlanmaktan biraz morarmışlardı. O anda dehşete kapılmış olmalıydı ama teslim olmuştu.

Tekrar yapabilirdi. Geri dönmüştü ve odasında kıpırdanıp durduğunu duyabiliyordu. Nadine yansımasına baktı, onu çekiştirerek

Flanel gömleği, giysilerinin altındaki vücudunun şeklini ortaya çıkarıyordu. Aşk ısırıkları, gömleğinin açık yakasını geçerek boynundan aşağı iniyordu.

Düğmelerini biraz daha açtı ve hiç çıkarmadığı kolyesini ortaladı.

Gece karısının yanına gelebilmek için bu koridoru inşa ettirdi.

Cal masasındaydı, ayakkabısızdı ve hâlâ güzel pantolonunu giyyordu. Gömleğini çıkarma aşamasındaymış ama dikkati dağılmış gibi görünüyordu. Şimdi yüzünde karanlık bir ifadeyle dizüstü bilgisayarda fırtına gibi yazıyordu. Buna gülmek istedi, sarhoş haliyle olması gerekenden daha fazla eğlenmişti. *Canavarların bile günlük işleri vardır.*

Gözleri adamın üzerinde gezinirken boğazı düğümlendi, incelemesi daha spekülâtif bir hal aldı; kordonlu ön kollarında ve kırıışık pantolonunun içindeki kalçalarının zayıf, keskin hatlarında oyalandıktan sonra kürkly göğsüne ve kolalı beyaz yakalarla çerçevenleme şekline döndü.

Kelimeler boğazında düğümlendi. , kendi odasına açılan açık kapıya baktı. Onu henüz görmemişti. Hâlâ gidebilirdi.

"Baba," diye boğuk bir ses çıkardı ve adamın sırtının sertleşmesine neden oldu. "Senin serçen olmak istiyorum."

Cal ona bakmak için öyle bir döndü ki sandalyesinin tekerlekleri parke zemine takıldı. Kadın ona endişeyle baktı ve Cal onu içine çekerken gömleğinin kenarlarını kavradı.

İç çamaşırından başka bir şey giymiyordu.

"Sarhoşsun," dedi ama bu tam olarak bir azarlama değildi. Gözleri, kadının boğazında bıraktığı izleri cinsel bir tatmin bakışıyla takip ediyordu.

"Bunun daha iyi olacağını düşündüm."

"Ah?" Öne doğru eğildi ve dirseğini kolçağa dayayarak gömleğinin çıplak göğsünü biraz daha açmasına neden oldu. Karın kasları kasılmış, pantolonunun içinde kaybolan küçük saç izini neredeyse gizliyordu. "Hangisi daha iyi olurdu, Nadine?"

Onun gözleriyle buluşmak için kendini zorladı. "Beni kovaladığında."

Bacaklarını açıp doğruldu ve şimdi her iki kolçağı da gevşekçe kavıyordu. Yaylanmaya hazır, diye düşündü, kalbi çarpmaya başlamıştı.

aldatıcı bir şekilde kambur duruyordu. Kadın perçinlenmiş bir halde onu izlerken parmakları boş boş deriyi okşuyordu.

"Seni kovalamamı mı istiyorsun, küçük serçe? Ama ya bundan daha fazlasını yapmak istersem?"

Cevap vermek yerine kendini koridora geri attı ve kapıyı arkasından çarptı. Kendi tarafındakini de kapatmaya başladı ama adam tek koluyla kapıyı açarak onu birkaç adım geriye savurdu. Adam yüzünde gerçek bir tehdide benzeyen ifadeyle ona doğru ilerlerken mesanesi hafıflemişti. Belki de öyleydi ama en azından ölümcül değildi.

Etrafindan dolanıp kapıya yöneldi, ikisi de onun gitmeye niyeti olmadığını biliyordu. Ama bu, adamın onu köşeye sıkıştırmasına izin verdi ve adam da öyle yaptı, onu belinden kavrayıp kalçalarından tutarak yerden kaldırdı.

Gözleri kızın yüzündeydi. "Senden ne istediğimi biliyorsun."

"Her şeyi."

Ağzı, kadının nefesini kesen vahşi bir gülümsemeye dönüştü. Adam onu tekrar yere bıraktığında tehlikeli bir şekilde sallandı ve eğer adam ellerini kalçalarına koyup onu geriye doğru yürütmeye başlamasaydı düşecekti. "Ne cesur bir serçe," dedi adam. "Ok kalbini delmeden önce ona kur yapıyor."

Evet, diye düşündü, adam bacaklarını ayırıp onu şilteye yasladığında ve vücudunu derin bir kavise zorladığında. Adamın eli, sanki kalbini sökmeye çalışıyormuş gibi göğsünü kapladı ve öpüşürken kendini ona doğru bastırdı, sanki kendini tüketilmek üzere sunuyormuş gibi kendini o zayıf, yırtıcı bedene doğru şekillendirdi.

Ve onu tüketti. Alçak bir hırıltıyla kadının iç çamaşırını bir kenara çekti ve acımasızca içine kayd, yüzünü acımasızca tatmin olmuş gözlerle izledi. Bıçağını gömecek yer arayan bir adamın gözleri değil, sahiplenmek ve sahiplenilmek isteyen ateşli bir aşğın gözleri.

Gömleğinin diğer düğmelerini karıştırdı, bacaklarını adamın ince beline doladı ve göğsüne dokundukça onu daha da derine çekti, ta ki adam ellerini çekip omzunu gömleğinin içinden ısırana kadar, acıtacak kadar sert bir şekilde.

Külotu yırtıldı ve sonra adam külotun geri kalanını yırtıp çıkarırken külot acı bir şekilde tenine yapıştı ve adam harap olmuş kumaşı yere fırlattı.

kendini ona karşı yeniden konumlandırdı. Aletinin yapışkan başı kıcını dürtünceye kadar aşağı doğru kaydı.

"Seni bu şekilde istiyorum," dedi karanlık bir sesle. "Seni her şekilde istiyorum. Acıtsa bile. Serçe olmanın anlamı budur, Nadine. Boyun eğmek ve teslim olmak demek. Bana."

Nefes nefese kalmıştı, çarşafı o kadar sert kavıyordu ki ipliklerde girintiler bırakıyordu. Adam tekrar itti ve kadın etinin adamın sikinin kalın başı etrafında ayrılmaya başladığını hissetti. Basınç parlak, sıcak ve korkunçtu ama karanlık onu çoktan yakmıştı.

Soğuk küller ve kara toz: gerçek Cullraven Gelini'nin treni buydu. "Ben *seninim*, baba."

Adam bacaklarının arasına uzanırken, ateşli öpücüğü kabul etmek için eğildi,

Klitorisini o kadar öfkeyle çalıştırıyordu ki, kendine daha fazla temas sağlamak için bilinçsizce ona doğru eğildi. Bu, vücudunu onun bir sonraki mızrak darbesine itti, kaslar gerildi ve serbest bırakıldı ve onun ustaca dokunuşuyla doruğa ulaştığında, her yerde hissedebileceği sıcak, parlayan bir basınçla horozunun eve kaydığını hissetti. Adam çekildiğinde hıçkırarak ağladı çünkü gerginliğin gevşemesi neredeyse boşalmak kadar iyi hissettiriyordu, ta ki adam tekrar içine girene ve içinde bir şeyler kırılana kadar.

(Tekrar dışarı çıktıklarında her zaman doğru görünmüyorlardı)

Ellerini adamın açık gömleğinin içine kaydırıp ve tırnaklarını omuzlarına gömdü. Onu o kadar sıkı kavradı ki parmakları kırılacakmış gibi hissetti. *Beni kullan*, diye düşündü çılgınca. *Bana ne istersen yap. Sadece beni o ormana götürüp öldürme. Beni karanlıkta yalnız bırakma.*

"Cal," diye hıçkırdı. "Babacığım. *Lütfen*."

Onu tekrar öptü, kısa ve nazikti; onu becerme şekliyle sarsıcı bir tezattı ve ağzını açtı, dudaklarını vücudu kadar vahşice sahiplenmesine izin verdi.

"Tamamen benimsin," diye tısladı adam ve kadın başını eğerek adamın boğazını ısırmasına izin verdi.

Daha sonra onu bacaklarının arasına sıkıştırarak tuttu. Onu yumuşak bir bezle temizlemiş ve içmesi için bir bardak su vermişti. Şimdi kolunu beline dolamıştı ve nefesinin kızın içini karıştırdığını hissedebiliyordu.

Saçları. Her yeri ağrıyor ve acıyordu ama kalbi hâlâ adamın avucunun altında atıyordu ve hâlâ hayattaydı.

"Hiç bu kadar güzel olmamıştın," diye fısıldadı kolyesini parmaklarken.

"Ben bir serçe miyim?" diye sordu uykulu bir şekilde, kelimeleri ondan duymaya ihtiyacı vardı.

"Sen benim serçemsin." Çenesini onun başına yasladı. "Benim küçük tatlı serçem. Kaçmasaydın o ilk gün seni seçerdim. Ama seni yakalamaya çalışmak hoşuma gitti."

Bir nefes verdi ve gözlerini kapatarak artık tanıdık gelen sıcaklığına gömüldü.

Yarın festival vardı. O seçmişti.

OceanofPDF.com

CHAPTER NINETEN

O bana ait.

Nadine silah sesiyle uyandı ama ilk başta ne olduğunu anlayamadı. Pineview'de kimsenin silahı yoktu - ya da varsa bile normal insanlar gibi kilit altında tutuyorlardı ve kesinlikle gün ortasında ateş etmiyorlardı.

Keskin çatırtılar onu uykusundan uyandırdı ve arkasını döndüğünde kışında keskin bir sızı hissetti. Cal çoktan kalkmıştı. Yanında yattığı çarşafta bir çukur vardı ama elini çarşafın üzerinde gezdirdiğinde kumaşın soğuk olduğunu gördü.

Ben bir serçeyim, diye düşündü, dikkatlice yatağından kalkarken.

Makyaj masasının üzerinde onu bekleyen bir elbise vardı. Corrine'in sık sık tercih ettiği gibi, belden bağlamalı keten bir şal elbiseydi. Bu siyahtı ve üzerinde bir not vardı.

ODANIZDA KALIN.

İmzalı değildi ama Nadine el yazısını tanıdı.

Cal.

Kütüphaneden aldığı kitaplardan birini eline alıp karıştırmaya başladı ama dili zordu, ortam kasvetliydi ve silah sesleri başını kaldırıp sayfalara bakmasına neden oluyordu. Sonunda Nadine kendini aynı sayfayı altıncı kez okurken bulunca kitabı bıraktı. Kollarını başının üzerine koyarak yatağına uzandı.

Caledon Cullraven günlüğünde serçelerinin yaşamı hakkında bilgi vermemişti. Bütün gün ne ya da daha fazla oğul doğurmak için bedenlerini kullanmasına izin vermelerinin ötesinde onlardan ne beklediğini söylememişti. Aynı zamanda katil olan oğullar: Oğullardan biri kendisini terk ettiği için karısını öldürmek ve döngüyü kırmak için dünyanın öbür ucuna kadar kovalamış, diğeri ise av sonrası şampanyasının tadını ekşittiğini iddia ettiği bir pişmanlıkla serçesini öldürmüştü.

Filigranlı tavana ve parıldayan pusula gülüne baktı ve Nathaniel'in iki geyik hakkındaki yazısını hatırladı. Corrine'in

festivale arkadaşlarıyla gelmişti. Serçesini yapmak için onu sürüklemeyden önce gözleri önünde onları öldürmüş müydü?

Onu rızası dışında mı kaçırmıştı?

Dışarıdan gelen bir başka çatlak sesi onu sıçrattı. Pencereye gitti ve perdeleri kenara iterek çukurlu camdan içeri baktı. Ormanda turuncu avcı yelekleri giymiş insanlar vardı, hepsi de bu mesafeden karınca büyüklüğündeydi. Onlar gözden kaybolana kadar onları izledi, sonra da boynunu bükerek arazinin geri kalanına baktı.

Evin bu tarafı ormanlık alanın ve arazinin batı kısmının ötesinde pek bir şey görmüyordu. Evin diğer tarafı kasabaya bakıyordu ve uzun kıvrılağaçlardan oluşan bir perdenin arkasından kasaba meydanı ve heykelin sınırlı bir görüntüsü vardı.

Nadine goblenli kapıyı açtı ve tekrar Cal'in yatak odasına girdi. Dizüstü bilgisayar gitmişti ve şimdi masa eski, antika bir mektup kutusu dışında bomboştı. Eğer Cal'in istediği gibi ona mektup yazmış olsaydı, mektuplar oraya gider miydi? diye merak etti, yıpranmış kenarlara dokunarak.

İstediği zaman ona gelseydi, Noelle hâlâ hayatta olur muydu?

Yatak yapılmıştı ve belli ki içinde uyunmamıştı. Yüzü kızardı ve gözlerini yataktan ayırarak odanın karşı tarafında, duvar halısının hemen yanındaki çekmeceli sandığa baktı. Tıraş losyonuna benzeyen bir şişe dışında bu da neredeyse çıplaktı. Etiketini İngilizce değildi ama onun teniyle özdeşleştirdiği sedir talaşı gibi kokuyordu. Bunun yanında, onu buraya ilk getirdiğinde dikkatini çeken Viktorya döneminden kalma kubbe ve onun altına hapsolmuş, küçük cam gözlerinde tedirgin bir bakış olan içi doldurulmuş küçük serçe duruyordu.

Tabanında, Nadine'in yeşil kitaptan tanıdığı aynı eğik elle yazılmış, soluk bir etiket vardı. *"TATLI EVANGELINE'İM"* yazıyordu.

Nadine ürperdi ve kendi odasına geri döndü. Caledon'un karısına bir tehdit olarak o kuşu doldurduğu görüntüsü aklından çıkmıyordu. Onun tüyleri okşadığını, kuşa ve kendisine sahip olmanın güvenini duyduğunu hayal etti. Belki de onun yüzüne yerleştirdiği korkuyu hayal ediyordu ...

Nadine yine penceresinin önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, ormana bakıyordu. Daha önce gördüğü avcılar şimdi gitmiş, ormanın içinde kaybolmuşlardı.

Yatağına gitmeden önce kapısının kilidini kontrol etti, orada huzursuzca uyukladı, her yeni silah sesiyle kısmi bilincine kavuştu.

Yakında her şey bitecek.

Sadece öldüğünde hâlâ hayatta olmayı umuyordu.

■□□□■

Thomas öğlen saatlerinde elinde bir tepsi öğle yemeğiyle odasına geldi. Bir çeşit sandviç ve bir fincan sıcak çorbaya benzeyen bir şey vardı, ikisi de kendisi için seçmeyeceği şeylerdi çünkü sandviçler bakılacak çok fazla malzeme içeriyordu ve mısır nişastası genellikle çorbada kıvam artırıcı kullanılırdı.

"Bay Cullraven geciktiğini ama yakında sizinle ilgileneceğini söyledi. Ayrıca yemeğinizin hazırlanmasına bizzat nezaret ettiğini de hatırlatmamı istedi."

Av ve kayıp kadınlarla ilgili tüm o uyarılar aklına üşüşmüş, tüm düşüncelerini panik içinde yıkamıştı. Nathaniel ve Ben onun bir geyik olduğu konusunda ısrar ediyor ve açıkça ölümünü planlıyorlardı. Cal da onun bir serçe olduğu konusunda ısrarcıydı ama onun yalan söylediğini zaten biliyordu. Onu daha önce de kandırmış ve istediğini elde etmek için her şeyi yapabileceğini açıkça göstermişti.

Belki de sen ölmeden önce son bir kez sevişmek istemiştir.

"Teşekkürler," dedi Nadine.

Çoğunlukla ellerini meşgul edecek bir şeyler bulabilmek için sinirli bir şekilde yemek yedi. Tadına bile bakmasa da yemek güzeldi. Sandviğin üzerine sürülen her neyse kremi ve zengindi ve çorbanın kalın, kaburgalarına yapışan bir ağız hissi vardı ve neredeyse ona-

Karnına bıçak gibi saplanan bir krampla midesi uğursuzca homurdandı. Karnının alt kısmındaki her şey bir anda gevşerken neredeyse iki büküm oluyordu.

Koridordan aşağıya doğru kaçtı, banyoya gitmek için acele ederken neredeyse hizmetçilerden birine çarpıyordu. Parmaklarının uçları zonklıyor, donuk, ağırlı sıcaklık dalgaları bacaklarına doğru akıyordu. Zar zor dizlerinin üstüne çökebildi.

Yediği her şeyi kusmak için tam zamanında, karnına acı veren bir kramp daha girdi. Gözleri yaşardı.

Biri kapıyı çaldı. "*Nadine*. Seni odandan çıkarken gördüm. Ben ve ben seni *sürpriz* olarak festivale götürmeye karar verdik. Bizimle gelmeye hazır mısın?"

Ölmeye hazır mısın?

Bütün sabah onu pusuya yatmış bekledikleri düşüncesi rahatsız ediciydi. Zaten tedirgin olan midesi yeniden isyan etmek için o anı seçti. Odessa'ya cevap veremiyordu ama sıkıntısı her halinden belliydi. Kadının koridorda biriyle konuştuğunu duyabiliyordu. Muhtemelen Ben.

Kapıyı kilitlemeyi unutmadım değil mi?

Tükürdü ve boğazında sıcak asidin yanmasını hissetti. Bu haldeyken onu öldürmezlerdi, değil mi? Bu çok acınası olurdu, değil mi? Nadine inledi.

"Peki o zaman," dedi Odessa. "Sanırım *bu* soruyu yanıtlıyor."

Ben bir şey söylemiş olmalı çünkü diğer kadın sertçe güldü.

"Aptal olma, *Ben*. Belli ki kendini bilerek zehirlememiş."

Ayak sesleri, her iki set de geri çekildi. Nadine başını , yaşlanmış porselene donuk gözlerle bakıyordu. *Belli ki kendini bilerek zehirlememişti.*

Hayır. Ama Cal yapmış olabilir.

Karnına giren kramplar nihayet durduğunda ve mide bulantısı dalgaları kesildiğinde, Nadine dişlerini fırçaladı ve banyoda temizlenmeden önce yüzünü yıkadı. Cal ile yattıktan sonra hâlâ yıkanmamıştı ve cildi yapış yapış ve kirli hissediyordu.

Hareketleri yavaştı. Mısır yemek, kusma -ve bazen ishal- geçtikten sonra bile midesinin şişmesine neden olurdu. Sonrasında karnı her zaman gergin ve şişmiş hissederdi. Acı verici. Bazen, birkaç saat boyunca yemeğe bakmaya bile dayanamıyordu ve korku zaten midesinin bulanmasına ve gerginleşmesine neden oluyordu.

Suya girmesin diye saçlarını topladı. Sıcak musluklar yeniden çalışıyordu ve buharı tüten banyoya girerken içini çekti. O

Pembe sabun kalıbını eline aldığında canının yanmasına pek aldırmadı. Temizlendikten sonra elbise için minnettar oldu. Bel bandı olan herhangi bir şey artık söz konusu bile olamazdı.

Cal beni neden zehirlesin ki? diye merak etti. Bu bir dikkatsizlik gibi gelmiyordu; hele de uşağına onun yemeğini denetlediğini hatırlatmak için bir nokta koymuşken. Belki de düşüncesi kardeşlerinininkiyle aynı doğrultuydu: iyi olmazsa avlanması daha az eğlenceli olacaktı.

Ama beni avlamamaları gerekiyordu. Artık değil.

Banyodan çıkarken koridora dikkatle baktı. Ev sessizdi; yoğun ve uğultulu bir sessizlik. Görünüşe göre aile festivaldeydi. O burada yapayalnızdı.

Kapısını tekrar kilitledi. Yağmur yağmaya başlamıştı. Camın diğer tarafındaki ağaçların tepelerinde kıvrılan buhar bulutları delip geçiyor gibiydi. Nadine yağmur yağdığında festivali erken bitirip bitirmediklerini merak etti.

Yardım ettiğinde bile canı yanıyor, diye düşündü uykulu bir şekilde yastığına sarılarak.

Tam uykuya dalmak üzereydi ki biri yüksek sesle kapıyı çaldı. Hemen uyandı. "Kim o?"

"Benim, hanımefendi," dedi Holly, odunların arasından kolayca seçilebilen sesiyle. "Size biraz zayıf çay getirdim. Odessa kendinizi iyi hissetmediğinizi söyledi ve Bay Cullraven da daha sonra sıcak bir içecek isteyebileceğinizi söyledi."

Çay teklifi boğazının ne kadar kuru olduğunu fark etmesini sağladı. Bu şekilde hasta olmak onu her zaman susuz bırakırdı ama katı bir şeyler mideye indirebilmesi için biraz daha zaman geçmesi gerekecekti.

Kapıyı ihtiyatla açtı ve genç kadının elinde bir tepsiyle koridorda durduğunu gördü.

"Teşekkür ederim," dedi ve minnetle aldı.

Holly hiçbir şey söylemedi, geri adım attı ve sonra eteklerini savurarak koridorda geri çekildi.

Tamam o zaman.

Nadine tepsiyi dikkatlice yatağın üzerine koydu. Tik ağacından yapılmış olabileceğini düşündü ama neden böyle düşündüğünden emin değildi. Ahşap, son derece sanatsal bir göze sahip biri tarafından boyanmış, ormandan bir sahne özenle resmedilmişti: uzun çamlar

girintili yüzeyin kenarlarında, tepelerinden uçan kuzgunlar, uzanmış kanatlar ve parıltılar.

Çaydan bir yudum aldı. Holly'nin çayın zayıf olduğunu söylemesine rağmen tadı hâlâ oldukça acıydı ve dilinin üzerinde kalın bir tabaka bırakıyordu. Yine de içmek için kendini zorladı, ta ki fincan elinden düşene kadar. Nadine porselenlerin şangırtısı ve uzaklardan gelen sesle irkilerek bakakaldı.

■ ■ ■ ■ ■ ■

Ormanda uyandı.

İlk başta bunun da rüyalarından biri olduğunu düşündü. Sis şimdi toprağın üzerinde yoğun bir şekilde dönüyordu ve böceklerin cıvıltısı ve baykuşların rahatsız edici ötüşü, sanki ağaçların ötesinden görünmeyen (gözsüz) şeyler tarafından izleniyormuş gibi hissetmesine neden olan huzursuz bir ses ortamı sağladı. Bu ona şiddetli bir burkulmayla akrep gözlü gölgeleri hatırlattı.

Bunun gibi vahşi doğada, medeniyetin var olduğunu unutmak kolaydı. Burada yetişen ağaçlar ölümlülerin yasalarına boyun eğmiyordu ve gölgelerinin altında avlanan yaratıklar da öyle.

Sadece avlarının damarlarında dolaşan kana cevap veriyorlardı.

(hem dişi hem de pençesi kırmızı)

"Alo?" diye seslendi. "Alo? Lütfen! Bana yardım edin!"

Rüzgâr sesini dikkatsizce savurarak çamurlu yankılara boğdu. Ağaçlardan karanlık şeyler kanat çırpıyor, kanatları ay ışığında kısa süreliğine parlıyordu. Kuzgun değil ama daha karanlık bir şey.

Daha

keskin.

Yarasal

ar mı?

Nadine titreyerek arkasını döndü. Elbisesi ıslak ve buruşuktu, ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmıştı. Belli ki o buradayken yine yağmur yağmıştı ve çamur eteğine yapışıyor, ketene ağırlık katıyor ve bacaklarına sürtünmesine neden oluyordu. Boş midesi, havada ipek bir tül gibi asılı duran sis sarmalları gibi çalkalanıyordu.

Karanlıktı.

Çok karanlık.

Tıpkı kâbuslarımdaki gibi. Kendini halsiz hissederek tökezleyerek ilerledi. Ağaçlar etrafında dönüyor, sivri tepeleri bir atlıkarınca gibi dönüyordu. Bu onu sarhoş hissettirdi. Hatırladığı son şey, Holly'nin ona o çayı getirdiğiydi- ve sonra-

Burada uyandı. Zehirlenmiş ve
sonra uyuşturulmuş. *Beni buraya
ölmek için getirdiler.*

En başından beri onu bu lanet av için hazırlıyorlardı. Korkusunu sıcak bir ateş gibi körüklüyorlar, sonra da arkalarına yaslanıp alevleri izliyorlardı.

Hâlâ hayattaydı, bu yüzden belki de onu buraya getirmek hizmetkârlara kalmıştı. Bunu hayal edebiliyordu. Zaten ölü gibi görünen bir şeyi öldürmenin hiçbir eğlencesi yoktu. Bu lanet aile için yeterince sportmence değildi. Noelle'in bile ölmeden önce kısa bir süre dövüşmesine izin verilmişti.

Çılgılık atmamalıydım.

Nadine Holly'nin yüzündeki ifadeyi ve ne kadar çabuk gittiğini hatırladı. Odessa ya da Ben belli ki onu uyuşturması için hizmetçiyi görevlendirmişti ve kadın da beklemek istememişti.

Ve şimdi -ale olsun ya da olmasın- ölecekti.

Bir çatırtı onu sıçrattı. Ve sonra yirmi metre sağındaki bir ağaç dalı aniden odun liflerinden oluşan bir bulutun içinde havaya uçtu. Kendini susturmak için ağzını kapattı ve koyu yeşil dikenli yaprakları olan karışık görünümlü bir çalının arkasına saklanmak için sıçradı.

"Nadine." Ben'in sesi açıklıkta tehditkâr bir şekilde yankılandı. "Nerede saklanıyorsun, küçük geyik? Çılgılık attığını duydum."

Hayır, diye düşündü. Ben değil.

"Sakın bana çoktan kaçtığını söyleme. Dışarı çıkıp oynamayı tercih etmez misin?"

Karısının kazaklarından bir tane daha giymiş olarak ortaya çıktı. Bu seferki siyahtı ve kot pantolonu da öyleydi. *Seni görmemek daha iyi,* diye düşündü çılgınca, elleri ve dizleri üzerinde durarak.

Gölgelerin arasında sinsice ilerlerken ona bir kurdu hatırlattı, kısmi bir çömelme pozisyonuna geçti.

Çelik dipçiği omzuna dayamış olan Ben'in bir şeye nişan aldığını ve ateş ettiğini gördü. Talihsiz yaratık yere düştüğünde bir gümbürtü duyuldu ve Ben'in avını incelemek için eğildiğini gördü, sadece hayal kırıklığı içinde bir iç çekti.

"Siktir."

Nadine çalılarının arasından bir sonraki ağaç ve çalı kümesine kadar olan mesafeyi tarttı. Koşarken adrenalini vücuduna yayılıyordu ve göz ucuyla Ben'in başını kaldırıp iki kez baktığını gördü.

"Nadine."

Hayır.

"Nadine, beni duyabildiğini biliyorum. Eteğinin titreyişini gördüm." Sesini yükseltti: "Kız kardeşinin ölümünü izlediğimi biliyor muydun? Evet, *sevgilim*. Yanışını izlemek için kaldım."

Hayır, hayır, hayır.

"Güneşe çok yakın uçan serçelerin başına gelen budur." Adamın yaklaştığını duydu ve zorlukla nefes almaya cesaret etti. "Ona her şeyi verirdim ama görünüşe göre bu yeterli değildi. Çünkü o bana ihtiyacım olan *tek* şeyi bile veremedi."

Adam keskin bir dönüş yaptı ve Nadine yere düştü, tıpkı bir yaprak yağmurunun keskin, sivri uçlu bir yağmurla üzerine düşmesi gibi. Yerinden çıkan bir hava dalgası yanağına bir tokat gibi çarptı. Düşen yaprakları çaresizce gözlerinden silerken, Ben'in "Buldum seni" dediğini duydu. Buraya gel, Nadine. Kalk ayağa. Dizlerinin üzerinde ölmek istemezsin, değil mi?"

Dehşet onu yakaladı. "*Hayır!*"

"O zaman *kaç!*"

Dehşete kapılmış bir halde gecenin içine doğru koştu ve Ben de insanlık dışı bir çığlıkla onu takip ederek eğrelti otlarının ve böğürtlen çalılarının arasından, ışık ve gölgenin dolambaçlı şeritlerinin altından geçti. Çıplak ayağına keskin bir şey battı ve Ben tekrar ateş ettiğinde hızla bir tarafa savruldu.

Sırtına yumruk gibi inen bir basınç, onu sersemlemiş bir şekilde birkaç adım ileri itti, ardından da şiddetli bir acı dalgası

Ciğerlerindeki nefes kesildi ve şoktan dolayı ıslak bir şekilde soluyarak sendeledi.

Onu yan tarafından vurmuştu.

Elbisesini ıslatan kanın tenini ısıttığını hissedebiliyordu.

"İlk kan, Nadine." Yeniden doldururken bir tıkırtı duyuldu. "Bir sonraki vuruşum senin kalbin olacak."

Zemin ayaklarının dibinde patladı ve panik içinde bir çığlık atarak yana sıçradı. Bu malçlı toprağın üzerinde koşmak, kırık camların ve keskin bıçakların üzerinde koşmak gibiydi. Attığı her adımda onu oyacak bir şey buluyordu.

Ve *bilerek* kaçırıyordu. Onu paniğe sürüklüyordu. Onu yönlendiriyordu. Tıpkı büyük büyükbabası ve *onun* hasta küçük oyunları gibi.

Birinin kanayan ayakları üzerinde ölümüne dans etmeye zorlandığı bir masal yok muydu?

Daha hızlı koştu, kendini şuruplu havada sürükledi. Ciğerlerinde bir bıçak varmış gibi hissediyordu ve bunun korkudan mı, yorgunluktan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildi, çünkü cildindeki ter sıcak ateş taneleri gibi hissediyordu ve kalçasının her hareketi bir şok dalgası gönderdi.

Sonra bir mermi bacağına isabet etti ve tek dizinin üzerine çöktü. Yere düşerken çarptığı taş, uyuşturan dehşetin içinde paramparça oldu ve duyularla birlikte deriyi de parçaladı.

Tekrar çığlık attı ve çığlığın delici sesi prizmadan geçen bir ışık gibi parçalanıp dağıldı. Sırtında bir el hissettiğinde, karaya vurmuş bir balık gibi çırpındı. Kumaş büyük bir gürültüyle yırtıldı ve onu tüketmekle tehdit eden soğuğa ve acıya karşı savaşıırken sağlam bacağı tekmeledi, kendini kurtarmak için vücudunu büktü.

Bunun olmaması gerekiyordu, diye düşündü çılgınca. *Bana serçe olduğumu söyledi!*

Bileklerini sıkı bir şey vardı. Tanrım, ip mi? Hayır, şu lanet böğürtlen çalılarında biri daha. Dikenlerden korunmak için gözlerini kapatmış bir halde umutsuzca yuvarlanarak yaprakların dolambaçlı dallarına karşı savaştı. Panik içinde ilk kurşun yarasını unutmuştu - ta ki

Kanayan sağ tarafına düştü ve ortaya çıkan acı o kadar şiddetliydi ki bayıldı.

Ölmüştü. Beyni korkmuş bir hayvan gibi gittikçe daha sıkı daireler çiziyordu. *Ben öldüm.*

"İkinci kan."

Soğuk ve sert bir şey yan tarafına bastırdı ve işkence gören ciğerlerinden hırıltılı bir soluk çıkardı. Gökyüzü tekrar göründü, gözlerinin önünde dans eden kırmızımsı pusun ötesinden keskin bir gece yarısı mavisi. Ben başında durmuş, tüfeğıyle onu dürtüyordu.

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve namluya doğru geri çekildi, silahı bir tarafa doğru sallarken çaresizlikle silahı itti ve adamın tatsız bir şekilde gülmesine neden oldu. Sonra belinden eğilerek onu elinden yakaladı ve dilini kanla kaplı parmaklarının üzerinde gezdirdi.

Nadine yüzünün tiksinti ve dehşet içinde buruştuğunu hissetti. Diğer eli yarayı korumak için karnına sarılmıştı. Ben diğer elini tutuyordu ama boşta kalan elinde parlak kırmızı hırkası vardı: resmi örtmek için kullandığı hırka. Ortadan kaybolan.

Adam kazağını yaralı dizinin üzerinde gezdirip kanla kararmasına izin verdiğinde tısladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Senden bulabilecekleri tek şey bu." Adamın sesindeki soğuk hesaplama karşısında nefesinin bedenini terk ettiğini hissetti. "Kızların -genç kızların- ormanda kaybolması çok üzücü ... neredeyse hiç iz bırakmadan. Eminim teyzen senden kalan bu küçük parça için çok minnettar olacaktır."

Kumaşı kızın yan tarafına vurarak irkilmesine neden oldu. Belini saran bir ateş bandı gibiydi ve rüzgâr her yanlış esişinde, parçalanmış etindeki acıyı hissedebiliyordu.

"Belki onu cenazeye davet ederiz," dedi.

Nadine bir başka rüzgârın altında ürperdi. Ben onu yakaladığında elbisesinin yarısını yırtmıştı. Kollardan biri ve korsajın bir kısmı artık yoktu ve elini ona doğru savururken Ben'in gözlerinin alaycı bir şekilde yüzüne doğru kalkmadan önce bir süre oraya gittiğini gördü.

"Büyük büyükbabam da kanın tadını severdi. Her zaman bir kadının en güzel halinin nefesi kesilmeden hemen önce olduğunu söylerdi.

Şimdi sana bakınca, aynı fikirdeyim."

Doğruldu, daha geniş bir duruşa geçti ve silahını yanında gevşekçe tuttu.

"Ne düşünüyorsun, Nadine? Ölmeden önce son bir sikişe var mısın? Kız kardeşin bana Efendi derdi, ama ben senin Baba demene izin vereceğim. Madem bunu tercih ediyorsun."

"Seni hasta

pislik." "Bu bir

hayır mı?"

"Benden uzak dur!"

"Hmm. Şey. Bir daha düşündüm de, belki de kardeşimden arta kalanları kurcalama fikri pek umurumda değil." Silahı göğsüne dayadı, soğuk çelik namluyla meme ucunu dürtmeden önce silahla göğsünde gezindi. "Ama o ıslak küçük amcığının tüfeğimi ağabeyimin sikini kaldırdığı gibi kaldırıp kaldıramayacağını görmek eğlenceli olabilir."

Hayır.

Nadine nefes almayı bıraktı. Parmaklarını o kadar sert sıktı ki bir sızı hissetti ve bir avuç dolusu toprak ve ölü yaprak tuttuğunu fark etti.

Ben, namluyu eteğine indirmeden önce ona soğuk bir gülümseme verdi. "Birlikte öğrenelim mi?"

Kumaşın kalktığını, kalçasına doğru yağlı bir şekilde kaydığını hissetti. Bir anda

Sert bir çığlık atarak elini kaldırdı ve bir avuç dolusu toprağı, sopaları ve taşları adamın gözlerine fırlattı ve adamın kör olarak geri dönmesine neden oldu.

"Seni *kaltak.*"

Nadine'in diz çöktüğü yerin etrafına birkaç el ateş etti. Ama Nadine çoktan sendeleyerek ayağa kalkmış ve koşmaya başlamıştı.

Kan kokusu boğazının arkasında o kadar yoğundu ki, ondan kurtulmayı hayal bile edemiyordu. Ter derisini yakıyor, yaralarının nerede bitip nerede başladığını ayırt edemeyecek kadar yakıyordu. Rüyasındaki o kanayan tüy yumağını hatırladı.

İşte şimdi böyle hissediyordu. Kanlı ve şekilsiz.

"Buraya gel, seni küçük *fahişe!*"

Hayır, hayır, hayır, hayır-

Arkasını dönmüştü ve hangi yönden geldiğini hatırlamıyordu. Bu kadar uzakta ona yol gösterecek hiçbir sokak lambası yoktu. "Kahretsin," diye inledi, bir koluyla kendini destekleyerek. Sinirleri karmakarışık bir kablo yuvası gibi patlıyordu. "*Kahretsin.*"

"Kaçsan iyi olur, Nadine." Eğlenen kadın sesi onu çılgına çevirdi. "Görünüşe göre onu gerçekten kızdırmışsın."

Odessa bir ağaca sırtını yaslamış, çizmeleriyle bacak bacak üstüne atmış, şişedeki şampanyayı yudumluyordu. Tüfeği yere doğrultulmuştu ve şık bir adamın bastonunu kullanacağı şekilde tüfeğine yaslanmıştı.

Nadine boş bir dehşet içinde ona baktı.

"Yerinde olsam o tarafa giderdim." Tüfeğini savurdu ve Nadine bir protesto iniltisiyle sendeleyerek geri çekildi ama tüfeği sadece işaret etmek için kullanıyordu. "Tabii bu gece kanı yükseltmek *istiyorsan.*"

"Ne?" diye sordu, bir adım daha geri çekilerek.

"Bebek Cal seni bekliyor. onun serçesisin, değil mi?"

Nadine'in parmaklarının arasından kan sızıyordu. Daha fazlasının yan tarafına, bacağına damladığını hissedebiliyordu. *Bekliyor*, sesi kulaklarında bir gong gibi yankılandı.

Yani .

O da buradaydı. Diğerleriyle

birlikte. Bekliyordu.

"İlgilenmiyor musun?" Diğer kadın ona sinsice baktı ve sonra şampanya şişesini çıkardı. "O zaman Ben'i beklerken bir şeyler içebilirsiniz."

Nadine sanki bir işaretmiş gibi yakınlardan gelen korkunç bir yemin duydu.

Kahretsin, diye düşündü, kahkahası kulaklarında çınlarken Odessa'nın işaret yöne doğru havalandı. Sırtına bir yumruk daha yemeye hazırlanıyordu ama hiçbiri gelmeyince şaşırdı. Bu gece oynadığı oyun her neyse, kendi oyunu gibi görünüyordu.

Bu lanet ailenin nesi var böyle?

Uçsuz bucaksız ağaç labirentine bakarken hıçkırıklara boğuldu. Yıldızlar ortaya çıkmaya başlamıştı ve Venüs'ün parıltısını görebiliyordu.

Çevredeki ışık pırıltılarını söndürdü. Ve şuradaki takımyıldızı büyük kepçe olabilir ve kepçesinin ucuyla ilgili bir şey

-Kuzey yıldızını gösteriyor olabileceğini düşündü.

Ama burada kuzey ne anlama geliyor? diye umutsuzca düşündü.

İçinde bulunduğu durumun çaresizliği karşısında bir hıçkırık daha boğazından yukarı yükseliyordu.

Ben beni öldürecek çünkü hangi kuzey olduğunu bilmiyorum. O lanet yeşil kitaptaki başka bir günlük girişi olacağım.

Şimdi görebiliyordu:

Mayıs 16^{inci}, 202X

Bugün ormanda küçük aptal bir geyik öldürdüm. Ölmeden önce onu üç kez vurdum ve sonra cesedini fırında yaktım.

"Nadine."

Yaralı tarafını kucaklayarak etrafında döndü ve ay ışığının metal üzerindeki parıltısını yakaladığını düşündü. "Cal?" diye sordu titreyerek.

"Ben de seni bekliyordum."

Nadine bir adım daha geri çekildi. "Ben vuruldum."

"Biliyorum. Zavallı sevgilim." Karanlık bir figür ağaçların arasından sıyrıldı, karanlıkta kıvrıla kıvrıla ilerledi. Bir açıklığın altında durdu, yüzü yarı aydınlıktı. "Daha iyi öpmemi ister misin?"

Gümüşü ışık çıplak omuzlarına vuruyor, kas çıkıntılarının üzerinde toplanıyor ve vücudunun hatlarını ve çukurlarını keskin bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Nadine geri adım attı ve bir ağacın gövdesine çarptı. Cal zarif bir adımla öne çıktı, Nadine'in takıldığı kökün üzerinden atladı ve ağacın alt dallarından birini kavrayarak Nadine'in yüzüne doğru eğilirken onu kısmen ağaca hapsetti.

"Bana gel," dedi. "Sinmene gerek yok. Sen benim seremsin, unuttun mu?"

"Ama yine de beni öldürmeye çalıştılar," diye ağladı.

"Evet," dedi. "Bunu daha sonra halledeceğim. Şimdi *buraya gel.*"

Daha iyi düşünmeden tereddütlü bir adım daha yaklaştı. "Lütfen *yapma*-"

"Oh, Nadine. Yalvardığında sana karşı koyamayacağımı biliyorsun." Uzandı ve omzundan hafifçe kavramadan önce bir parmağını boynunda gezdirdi. "Hayatın için bile olsa."

"Bana ilaç verdin-"

"Hayır." Eğildi, dişlerini boğazına bastırmadan önce onu iyice öptü ve nefesinin kesilmesine neden olan kısa bir ısırık aldı. "Kardeşlerim ben hazır olmadan seni dışarı çıkarmasınlar diye seni biraz hasta ettim." Eli sol kalçasına kayd ve onu daha sert öperken yerinde tuttu. "Ve ben," diye ekledi karanlık bir sesle, "senin için hazırım."

"Ama çay-"

"Benden değildi." Kehribar rengi gözleri bir karganınki gibi parıldayan adam ona bakarken ağzı aşağıya doğru döndü. "Yine de etkisi geçmiş gibi görünüyor. Nabzının hızlandığını hissedebiliyorum."

Ona baktı, şoktan ve çarpık bir rahatlama olabilecek bir şeyden güçsüzdü. Resmindeki geyik gibi o da dayanabileceği son noktaya kadar zorlanmıştı. Ve şimdi onun sözlerine uygun olarak tüm yolların gerçekten de ona çıktığını fark etti.

"Ben bana dokunmaya çalıştı." Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ama bu onu zayıf göstermiş olsa da artık umurunda değildi. Cal'ın aldırmadığından şüpheleniyordu. Hatta ahlaksız bir yanı onu bu şekilde daha çok sevmiş bile olabilirdi. "*Silahıyla*-"

Kalçasındaki el sıkılaştı. " miydi?"

Şiddetle ürperdi. Bu kez, adam kolunu çekiştirdiğinde, karşı koymadan ona yaslandı. Teni parmaklarının altında sıcak, sert ve tanıdıktı. Avucunu fermuarının üzerine koyduğunda karnının içinde isteksiz bir sıcaklık kabardı.

"Bana yaptığın şey bu. Sen benimsin, küçük serçe. Onun değil.

Benimsin." "Beni öldüreceğini sandım," diye hıçkırdı. "Beni öldüreceğini *Yalan söyledim.*"

"Ama sen benim küçük tatlı serçe gelinimsin." Elini aşağı doğru bastırdı, ta ki kot pantolonunun üzerinden tamamen kavrayana kadar. Kalçalarını gıcırdatarak

"Seni neden öldüreyim ki Nadine? Neden *bunu* yok edeyim?"

"Senin ailenin yaptığı da bu," diye fısıldadı. "Bütün serçelerini öldürüyorlar."

"Sen değil."

Aniden geri çekildi ve gömleğini kalçalarından çözdü, giymek için kollarını kaldırmasına gerek kalmasın diye önce kollarını ellerinin üzerinden geçirdi. Gömleğin düğmeleri kısmen açıktı ve küçük omuzları için fazla genişti ama yumuşak, sıcak kumaş Ben'in söküp attıklarını örtüyordu ve Ben'e o kadar çok benziyordu ki ağlamak istemesine neden oldu.

"Sen değil," diye tekrarladı. "Hayır, seni uçuracağım." Yüzünü iri ellerinin arasına aldı. Alnı onunkine yaslandı, burunları birbirine değdi. "Düğündeki o kuşlar bir işaret, Nadine. Kuzgunlar ömür boyu çiftleşir."

Ani bir gürültü ikisinin de başını kaldırmasına neden oldu. "O lanet bir kuzgun değil!"

Cal onu arkasından ittiğinde Nadine nefesini tutarak Cal'in omzunu kavradı.

Ben'in gözleri yabaniydi ve kiri silmeye çalıştığı yer kızarmıştı. Birinin köşesinden kan , bir kıymık ya da diken batmıştı. Kırmızı damlacık bir gözyaşı gibi yüzünden aşağıya doğru akıyordu.

"Oh, gözlerini oymaya mı çalıştı? Onu kışkırtmak için ne yaptınız acaba?"

"Yolumdan çekil, Caledon. Onu daha fazla koruyamazsın. Babam görmezden geldi ama bu artık sona eriyor. Bu gece ölecek. Ve eğer onu sen öldürmezsen, ben öldüreceğim."

"Serçemin seninle gitmek istediğini sanmıyorum." Cal'ın sesi sertleşti, şakacılığı kayboldu. "O bana ait, Ben. Onun bana bu kadar uysalca geldiğini görmek senin için zor olmalı, biliyorum; özellikle de serçen senden kurtulmaya bu kadar hevesliyken, senin günahlarını haykırarak ölmüşken."

Ben hırladı. "Babam da benimle aynı fikirde."

"Tabii ki istiyor. Hepimizin gibi soğuk ve sefil olmasını istiyor. Kavgalarımızdan nasıl heyecanlandığını fark etmediniz mi? O kitabı Noelle'in bulması için ilk başta kim bıraktı sanıyorsun?"

Ne? Noelle'e kitabı veren kişi Nathaniel miydi? "Yalan söylüyorsun," diye tükürdü Ben. Ama sesi o kadar da emin gelmiyordu.

"Babam serçelere olan inancını yıllar önce kaybetti. Serçelere nasıl davrandığını gördün.

Annemiz. Tek yapmak istediğı avlanmak ve sevişmek. Noelle'in seni kabul edip etmemesi gerçekten önemli değıl, Ben. Babam eninde sonunda sizi ayırmanın bir yolunu bulacaktı, tıpkı Nadine'i almanıza asla izin vermeyeceğı gibi."

"Yalan söylüyorsun."

Bir çğılık gibiydi, öylesine öfke doluydu ki, bir çift insan ses telinin böylesine cezalandırıcı bir şiddete dayanması mümkün görünmüyordu. Ama en korkutucu olan gözlerindeki bakıştı. Artık insan değildi. Sahip olduğu ruhun kalıntıları bedenini açıkça terk etmişti.

"Babama sor," dedi Cal. "Hayatın boyunca seni bunun için hazırladı Benjamin. Her tuğla zerresi. Her damla kan. Hepsi buna yol açıyor - ona senin için ne planladığını sor."

"Sana yoldan çekilmeni söylemiştim!"

Ben, silahının kabzasını kullanarak onları ayırmak niyetiyle hamle yaptı. Cal sarsıldı, neredeyse yüzüne çarpıyordu ve omzunun geri çekilmesiyle bir çatırtı duyuldu, neredeyse onu sarsıyordu.

Ben'in kafası kırmızı bir kan bulutu içinde patladı, kafatası tarafından tutulan her şey gevşek ve ıslak bir şekilde dışarı kayarken vücudu sessiz bir gumbürtüyle yere düştü.

Cal'ın göğsü ve boynu kanla çillenmişti. Yaptığı şeyden dolayı biraz şok olmuş gibiydi ve vücudunda daha önce olmayan bir gerginlik vardı. "Lanet olsun." Elindeki silahı sanki ısınmış gibi yere bıraktı ve okunamayan bir yüz ifadesiyle yerdeki cesede baktı.

Sonra Nadine'i kollarında salladı, bir elini sırtına dayayarak onu dizlerinin arkasından yukarı kaldırdı ve yaraya dokunmamak için uyluklarının hemen altından kavradı. Nadine karşı koyamayacak kadar sersemlemişti ve zor bir iç çekişle kollarının arasına yığıldı.

Odessa hâlâ Nadine'in onu geçtiğı yerdeydi ama şimdi şampanya şişesinin yarısı boştu. Onlara göz kırptı, belli ki sarhoştu, ama sersemlemiş haline rağmen onlara bakmaya çalıştı. "Bir geyik mi öldürdünüz?" diye sordu.

"Bir kuzgun öldürdüm," dedi Cal ve Odessa bunu anlayınca hızla gözlerini kırıştırdı. "Bebek Cal," dedi, sesi şok olmuş ve onaylamaz bir şekilde.

"Sen yapmadın

."

"Silahımı bıraktım." Cal döndü. "Güvenlik açık değil. Lütfen onu Ben."

"İşlerin böyle yürümemesi gerekiyor!" diye seslendi arkasından. "Birbirinize düşman olmamalısınız! Bunun sadece geyiklerle ilgili olması gerekiyordu!"

Nadine Cal'in ensesini kavradı. Parmak uçlarının altında yarı iyileşmiş yara izlerinin yükseldiğini hissedebiliyordu. Adamın bu kadar çabuk dönüşebilmesi onu gerçekten dehşete düşürüyordu. Kafede o kadar kibar ve ilgiliydi ki, itip kakmasına ve alay etmesine rağmen ona biraz aşık olmuş olabilirdi.

Adam onun tüm sınırlarını zorlamaya başladığında bile gergindi ama henüz telaşlanmamıştı. Kendisi bunu yapana kadar onun vahşileşebileceğini kesinlikle düşünmemişti.

Zaten onun içindeyken. Ona aşık olduğunda,
sadece . *(bazen birbirlerine düşman olurlar)*

Nadine, Cal'in gömleğinin sıcaklığına rağmen titremeye başladı. "Kardeşini öldürdün."

"Biliyorum." Sesi acımasızdı.

"Baban ne yapacak? Varis o değil miydi? Yanlış kişiyi öldürürsen ne olur?" Nadine korkuyla fısıldadı. "Ne olur, Cal?"

Cal cevap vermedi.

Evin ışıkları altın renginde çapraz bir desen halinde üzerlerine düştükçe korkusu arttı. Orta avludaki kadın-geyik heykeli kutsal olmayan, ürkütücü bir ışıkla parlıyordu.

Ravensgate onu eşikten geçirirken sessizdi. Nadine, belki de Caledon Cullraven evlendikten sonra Jesamyn'i eve böyle getirmişti, diye düşündü. Cal'ın çizimleri ahşap tahtaların üzerinde gümbürdeyerek gıcırdamalarına ve inlemelerine neden oldu. Merdivenlerden her bir Cullraven'ın portresi onlara bakıyordu; geriye gittikçe giysiler eskiyor, renkler soluyordu ama hepsi de aynı derecede sertti. *Kuzgunlar ve serçeleri.*

Merdivenlerin başında Nathaniel duruyordu. Onlara bakarken kollarını tırabzanın üzerine kavuşturmuştu. Bir elinde gevşekçe tuttuğu bir tabanca vardı. Nadine, o düz, neredeyse sarı gözleriyle onlara bakarken tabancayı tahtaya vuruşunu izledi.

"Yani," dedi. "Yapamadın. Tıpkı bir öncekinde olduğu gibi."

Cal'ın kolları onun etrafında sıkılaştı. "O benim serçem," dedi. "Onu saklayacağım."

Nathaniel sert ve kuşkulu bir ses çıkardı. "Bu doğru mu?" dedi alaycı bir tavırla. "Artık bir serçe olduğunu mu düşünüyorsun canım? Kuzgunlarla birlikte uçmak mı istiyorsun?"

Silahının fişek yatağını çevirirken sert bir tıkırtı duyuldu. "O zaman seni kanatlarıyla korumasına izin ver."

OceanofPDF.com

CHAPTER T W E N T Y

Yılan kuyruğunu tüketir. '

Cal döndü ve koridorda koşmaya başladı.

"Kaçacak mısın, evlat?" Nathaniel arkalarından bağırdı. Nadine onun merdivenlerden inen ayak seslerini duyabiliyordu; kovalıyordu. "Kuzgun musun yoksa korkak mı?"

Koridorun ışıkları kapalıydı ama karanlıkta bile yolu iyi biliyor gibiydi. Açık kapılardan ay ışığı dar, sütlü çubuklar halinde üzerlerine vuruyor, çeşitli fotoğrafların ve portrelerin yansıtıcı çerçevelerinde hayalet ışık parıltıları halinde parlıyordu.

"Seni almasına izin vermeyeceğim."

Adamın sesindeki yoğunluk onu korkutmuştu. Sedir ağacı ve kan kokarken ona bu kadar yakın olmak da yardımcı olmamıştı. Hele de adam bu kadar uhrevi görünürken.

İnsan dışı, diye düşündü beyni ve biraz ürperdi. Evet.

İnsan olmayan.

Kızın cevap şüphe olarak algılayan adam, "Seni hep istedim. Seni kollarımda hissetmeyi öğrendiğimden ve tatlılığının o ilk, kalıcı tadını aldığımdan beri. Bana gelmen için bir yıl bekledim, serçem. -Ve seni almasına izin vermeyeceğim."

Babasının ayak sesleri koridorda hızla ilerliyordu. Yaşına göre hızlıydı, daha da hızlıydı çünkü taşıyacak kimsesi yoktu.

Nadine duvardan oval çerçeveli bir portreyi çekip aldı ve Cal'in omzunun üzerinden fırlattı; portre lambri kaplamadan sekip kırılırken Nathaniel'in eğilmesini izledi ve cam parçalarını havaya savurdu.

Koridor sonsuza kadar devam ediyor, onları karanlığın içinde yutuyor gibiydi. Birkaç küçük kapı, atardamar gibi diğer odalara açılıyordu. Hizmetçi koridorlarıydı belki de -Cal turda bunlardan söz etmişti. Nadine yine de bazı odaları tanıyordu -mutfak, salon, alt kattaki banyo. Cal'a nereye gittiğini sormadı ama yine de bilebileceğini düşündü.

Noelle ilk kazmaya başladığında tüm bunların başladığı yer.

Bahçe.

"Sen, romantik düşüncelerinle," diye tükürdü Nathaniel. "Bu kahramanlık gösterisinin kızın sana aşık olmasını sağlayacağını mı sanıyorsun? Bu hayata? Hayır. Annene bir bak Cal. Buradan nefret ediyor. Küçümsüyor. Şu anda onu benimle tutan tek şey korku."

Nadine, Cal'ın irkildiğini hissetti.

Onu dinleme, diye düşündü umutsuzca. *Kaç*.

Belli ki babasının sözlerinin ardındaki gerçeği biliyordu. Ya da bildiğinden şüpheleniyordu. Onu vurmadan önce Ben'e de aynı şeyi söylemişti. Ama duymak, bilmekten ya da şüphelenmekten farklı olabilirdi.

Nadine haftalardır Noelle'in ölmüş olabileceğinden şüpheleniyordu ama gerçeği bizzat görmek onu neredeyse mahvedecekti.

"Gerçek bu," diye bağırdı babası. "Annen hepimizin canavar olduğunu düşünüyor. Şu anda nerede olduğunu sanıyorsun? Korkak küçük bir kuş gibi odasında saklanıyor. Tüm bunların bitmesini, becerilmeyi ve sonra tekrar rafa kaldırılmayı bekliyor. Ta ki gelecek yıl her şey yeniden olana kadar. Üzerinde kan görüyorum, evlat. Söyle bana, kimi öldürdün? Kız bunu yaparken seni gördü mü?"

Gülüştü sert ve nahoştı.

"Kuzgun olmanın anlamı budur: Küçük serçelerin, etrafınızda dönen gölgenizin altında sinmesini sağlamak. Kanın tatmin etmeyeceği şeyi etlerinin tatmin edip etmeyeceğini merak etmelerini sağlamak."

Cal'ın yüzü gerildi. O darbenin indiğini söyleyebilirdi. Çünkü hangi çocuk -soğuk ve acımasız biri bile olsa- kendisine hayat veren kadından sessizce övgü istemezdi ki?

Bu boktan aile.

Duvardaki büyük portrelerden birini -pahalı ve yeri doldurulamaz görünen ve *öyle olduğunu* umduğu bir aile portresini- yırttı ve onu da fırlattı. Nathaniel'in yüzüne çarptığında tatmin edici bir çatırtı oldu ve cam burnuyla birlikte kırıldı.

Hırıltıyla bir kenara fırlattı ve bir gümbürtüyle koşucunun üzerine düştü. Kan, burnundan ve etli dudaklarından aşağı süzöldükten sonra

dişler ve ağız.

"Serçe," diye tükürdü. "Seni parçaladığımda, kanatlarından başlayacağım."

Cal solaryumun kapısını o kadar sert bir şekilde açtı ki, ahşabın içine özenle yerleştirilmiş olan camlar duvara çarparak parçalandı. Hasır mobilyalar karanlık ve şekilsiz görünüyordu. Çarpık uzuvlardan ve çarpık gölgelerden oluşan, yanlış bakıldığında hayata sıçrayabilen yaratıklar.

Arka kapının kilidiyle oynamadan önce birkaç ölmek üzere olan bitkiyi tekmeleyerek yolundan çekti ve sonra gecenin dondurucu soğuğuna doğru kayarak bahçeye çıktılar. Bahçe şu anda bile çiçek kokuyordu ve Cal onu yere bıraktığında toprağın ayaklarının altına serildiğini hissetti.

Nathaniel tökezleyerek arkalarından çıktı ve karaca otunu yolundan çekip aldı.

"Yanınızdaki o titreyen yaratık çocuklarınızı doğurmaya zorlanabilir," dedi, hâlâ tabancayı tutarak. "Ama bunun dışında hiçbir fark yok. Bir geyik bir serçedir, bir geyiktir."

"Yani kitaptaki her şey yalan."

"Hayır. Caledon Cullraven için önemli olan avdı. Aile mirasının görkemi, sonraki nesillerin bunu sürdürmesine bağlıydı. Serçeler ve benzerleri bir hiçtir. Bir amaç için sadece bir araç ve daha fazlası değiller, karı kocanın kutsal yeminlerinden çok cariyeliğe yakınlar."

Cal'a zalimce ve çalışkan bir bakış attı. "Siz çocukların efsanenin bu kısmını ne kadar derinden içselleştirdiğinizi fark etmemiştim. Bir *serçeyle* çiftleşip bağ kurabileceğinizi düşünmüştünüz ve-ne? Aşk bulabileceğinizi mi? Onlar boyun eğdirilmek ve yetiştirilmek için yaratılmışlar, sahiplenilmek ve sevmek için değil."

Cal boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Yani Noelle'e yeşil kitabı sen verdin."

"Evet. Ve serçe o zaman kuzgun prensini pek umursamadı, değil mi? Hayır, meydanın tam ortasında küçük pençeleriyle onun için geldi. Ben için bir uyanış çağrısıydı bu, küçük karısının tatlı şarkılarının deli bir kadının saçmalıklarına dönüştüğünü duymak."

Kızgın değildi, diye düşündü Nadine, öfkeli gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken. "Kızgın değildi! Onu sen *öldürdün!*"

"Caledon Cullraven ilk karısını daha azı için öldürmüştü. O gece onu ormanda sevgilisiyle yakaladığında, böyle önemsiz duyguların ne kadar geçici olduğunu fark etti. Ve onun kaderi, ikinci karısının kaderi üzerinde sonsuza dek belirdi, onu ve diğerlerini kontrol altında tuttu. Odanızdaki tablo hoşunuza gitti mi geyiğim? Bütün Cullraven gelinlerinin kanı akar derler, bilirsin. İlk başta."

Nadine irkildi ve sert bir nefes verdi.

Nathaniel ona acımasız bir gülümseme verdi. "Ama Evangeline Caledon'u sevmiyordu. Ölümüne kadar onu Caledon'a bağlayan şey korkuydu. Ona çocuk doğurmasını sağlayan da buydu. Korku, başka bir şey değil."

"Büyükbabamla aynı mı?" Cal sordu, sesi buz gibiydi. "Peki ya büyük amcamız? Onlar da mı?"

"Sürüden ayıklanması gereken daha fazla serçe gelin, evet." Cal boğazının arkasından sert bir ses çıkardı. "Peki ya Anne?"

"Ah evet. Corrine. Eşsiz bir şekilde itaatkârdır. Güzel evini de seviyor. Eskiden itaatının devamını sağlamak için siz çocuklardan yararlanırdım ama artık korkuya alıştığını düşünüyorum. Hala ona gelmemin tek nedeni bu, biliyorsunuz, korku."

"Tanrım," dedi Cal kesin bir ifadeyle. "Her şey çarpık bir peri masalından ibaret." "Ama ne güzel bir şey. Evet, Caledon, nasıl olduğunu görebiliyorum gözleri kör olmuş. Hangi erkek önüne düşecek bir kadın istemez ki? Bir tanrı ne yapar?" Gözleri eğlenerek Nadine'e kaydı ve Nadine'in Cal'a daha da sıkı sarılmasına neden olan şeyler söyledi. "Bu bile, tüm o güzel sinmişliğiyle, o kadar kolay boyun eğmeyecektir. Ve sana sırtını dönecektir. Bütün serçeler öyle yapar."

"Eğer bunu deşarj edersen," dedi Cal, "bütün kasaba bunu duyacak." "Hangi gün olduğunu biliyorlar. Bir sürü kurşun arasında bir tane daha atmanın ne önemi var?"

Nadine elbisesinin içinde metalin soğuk yanığını hissetti. Bu metallerden biriydi.

bronz hayvan heykelleri - granit kaidesi üzerinde oturan serçe, yeşil verdigrisle kabuk bağlamıştı. Yavaşça arkasına uzandı ve parmaklarını kalıplanmış başın etrafına doladı. Keskin, minik gaganın avucuna hissedebiliyordu.

"Bütün serçeler reddettiklerinde ölürler," diyordu Nathaniel. "Ve bütün serçeler sonunda reddeder. Bu yüzden dışı Cullraven'lar asla miras alamazlar. Aile ismini devam ettirmedikleri sürece. Kan zayıftır, ta ki siz onu yükseltene kadar. Ve Ravensgate'in mirasçılarına ihtiyacı var."

" ya varisleriniz?" Cal'ın sesi ürkütücü derecede sakindi. "Bu gece ormanda vurduğum Ben'di, baba. Serçemi öldürmeye çalışırken öldü. Ona ulaşmak için beni de mi vuracaksın?"

"Ben'i *sen mi* öldürdün?" Nathaniel'in sesi sert bir şekilde inanmazdı. "Ben öldürdüm."

Babası homurdandı. "Hayatı boyunca mülkü nasıl devralacağı konusunda öğütler aldı. Sen ne yaptın, seni aptal, *her şeyi* mahvettin."

Keskin bir nefes aldı. Ve sonra bir tane daha.

"Peki o zaman," dedi acımasızca. "Eğer yeni Efendi olmak istiyorsan, kuralları biliyorsun. Miras almak için ne gerektiğini. Onurunu alçalt ve kanını yükselt ve cennetin üzerinde uçacaksın. Kendini sadece yaşamın ve ölümün efendisi olmaktan gelen zevke bırak. Korkuyla hükmet, başka bir şeyle değil. Kızı öldür ve bundan zevk al, çünkü kanın verdiği zevkler bedeninkinden çok daha fazladır."

Nadine serçeyi fırlattı. Serçe Nathaniel'in şakağına çarparak etinde gözle görülür bir çukur açtı. Gaga alnına çarptı ve çarpmanın etkisiyle derisi yırtıldı. Konuşmayı bıraktı, bir gözü hasarlı yuvasında kısmen gevşerken titreyen elini kafatasının yumuşamış, kanayan kısmına doğru kaldırdı.

"*Sen-cunt-*" diye mırıldandı, ona doğru hamle yaptı, tabancayı vahşi bir yay çizerek salladı.

Cal onu kenara ve Nadine kaideye çarptığında çığlık attı ve kaide düşerek onu da beraberinde götürdü. Acı onu sardı, tüm yaralarını zonklayan bir acının öfkeli hırıltısına dönüştürürken bile ciğerlerindeki nefesi kesti.

. . . *oh tanrım* . . .

Her iki adam da birbirini yere sürüklerken bir gümbürtü duyuldu. Nathaniel iri bir adamdı ama yaşı onu yumuşatmıştı ve yağmurdan yumuşamış ve uysallaşmış çamur vücudunu bırakmaya isteksizdi.

ağırlığıyla yere bastırıyor, topallamasını emiyor ve hareketlerini yavaşlatıyordu.

Cal, üstte, kavgadaki garip konumuna rağmen acısı ve öfkesinden insanüstü bir güç kazanmış gibi görünen babasını bastırmak için mücadele etti. Bahçenin gölgesinde, karanlıkta ve bacaklarından çamur damlarken, gerçekten de dövüşen iki kuşa benziyorlardı.

Bazen birbirlerine düşman oluyorlar, diye düşündü, gözleri dehşetle açılmıştı.

"Lanet olsun sana-" Nathaniel parmaklarını Cal'ın yüzüne batırdı, kıvırdı, oğlunun kısık sesle ağlamasına neden olan düzensiz kan şeritleri çizdi. "Sen benim oğlum değilsin, senin de kanın çok az akıyor, sen de zayıfsın, annen gibi zayıfsın."

Nadine bir dizinin üzerine çöktü, yaralı dizini destekledi ve başka bir hayvan heykelciği kaptı. Cal'in elinin babasının kılılı bileğini sıkıca kavrayışını ve çıplak göğsüne doğrultmaya çalıştığı tabancayı bırakması için onu zorlayışını izledi.

"Kendi kurallarınıza bile uyamıyorsunuz," diye hırladı Cal. "Geleneklerin canı cehenneme."

"Gelenek." Nathaniel yavaşça üstünlüğü ele geçirirken sesi manik bir neşeyle yüksek ve tizdi. "Evet. *Gelenek*. Caledon Cullraven'ın öldürdüklerinin kanını içtiğini biliyor muydunuz? Bunun onu sonsuza dek yaşatacağını düşünürdü. Ve öyle de oldu -bu evde, bu heykelde, bu bahçede yaşıyor-sonsuz dek ölüyor."

Ben'in ormanda ona söylediği uğursuz sözleri hatırlayan Nadine kendini kendi elini tutarken buldu. *Gelenek*, diye düşündü hastalıklı bir şekilde. Babası onu izlerken genç Ben'in hevesli bir öğrenci gibi o kitabı incelediği, egzersiz koçluğu yaptığı ve ahlaksız sözler söylediği görüntüsü zihninde belirdi ve bir daha silinmedi.

"Onun serçeleri bu çiçekleri suladı," dedi Nathaniel. "Seninkiler de sulayacak.

Kan ve küller içinde-"

Tabanca kulakları sağır eden bir sesle patladı. Nadine yüreği gelerek sıçradı ama Cal babasının kolunu itmeyi başarmış ve kurşunun uçup gitmesine neden olmuştu.

"Hâlâ ateş ediyor! *Bu* nasıl bir gelenek?" Parmakları tetiği tekrar sıktı ve Nadine merminin silahtan sektiğini hissederek çılglık attı.

Elindeki bronz heykeli bir koçbaşı gibi göğsüne doğru fırlattı, çürütecek kadar sertti. "-bu gece, bir geyik kızaracak-"

Cal'ın eli düşmüş serçe heykelinin üzerine kapandı. Elini kaldırarak babasının başını geriye attı ve birkaç dişinin yerinden fırlamasına neden oldu.

Bu onu sersemletti ama Cal fırsat vermedi. Tekrar indirdiğinde etli bir gümbürtü duyuldu. Ve sonra tekrar. Bronz kırmızı ve pırıl pırıl olana, et ve saç parçalarıyla benek benek olana ve babası kendi kanından bir hale içinde yere yığılana kadar, etrafı sessiz, görmeyen hayvan heykelleri ve karaca otunun mavi-siyah gölgeleriyle çevriliydi.

Kanla sulanmış, diye düşündü Nadine, bu manzara karşısında tek bir kuru nefes verdi.

Yıllar boyunca Jesamyn Cullraven'ın gömülü etinden ve kemiklerinden büyümüşlerdi.

Şimdi eski efendilerinden besleneceklerdi.

Cal heykeli bir çınlamayla yere düşürdü.

Saçları dağınıktı, yapraklar ve kanla doluydu. Bir tutamı gözüne düşmüştü. Kadın öne doğru eğilip kollarını kavuşturarak adamın yanında durduğunda vücudunun gerildiğini gördü.

"Şimdi görüyorsun." Sesi yorgunluktan pürüzlüydü. "Şimdi gerçekte ne olduğumuzu görüyorsun."

Adamın her yeri gerginlikle kıpırıyor gibiydi. Daha iyi tanımasaydı bunun korku olduğunu düşünebilirdi - eğer göğsünün yükselip alçalmasına ve gözlerindeki ani karanlığa aşına olmasaydı. Ailesinin deliliğinin ne kadarının ona geçtiğini ya da doktrinlerin köklerinin ne kadar derine nüfuz ederek kalbini ve zihnini vaatleriyle zehirlediğini söylemek zordu ama bu gece onun iki kez öldürdüğünü görmüştü.

Ve bunun onu heyecanlandırıldığını biliyordu.

Nadine zorlukla yutkundu ve parmaklarının ucunu adamın sırtının küçük kısmına koydu. Avuç içini adamın bel kemerinin sadece birkaç santim üzerine koyduğunda adamın elinin büküldüğünü ve sonra gevşediğini gördü.

Karanlıkta bile adamın sert olduğunu görebiliyordu.

"Merak ediyorum," dedi her zamanki etkilenmiş tonuyla, "acaba Roma'nın son vatandaşları imparatorluğun çöküşünü izlerken böyle mi hissettiler? Sanki bir zamanlar durdurulamaz olan bir tanrının ölümünü izlemişler gibi."

Nadine gereksiz bir şekilde, "Baban durdurulamaz biri değildi," dedi. "O deliydi."

"Eğer durum buysa, o zaman bu ortak bir delilikti, Nadine. Ben hala yarı yarıya inanıyorum."

"Serçelerde mi? Yoksa öldürmede mi?"

"Babamı duydun. Bu bir peri masalıydı. Karanlık bir masal belki ama yine de bir masal. Kendimi, bir şekilde kendi serçemi bulursam -beni *seçen* birini- geçmişin kendini yeniden yazacağına ikna etmiştim. Ama sanırım peri masalları ile hayal arasındaki fark da bu, değil mi? Hayal mantığa uymak zorunda değildir."

Cal babasının bedeninden yüzünü çevirip ona baktı, başı keskin ve dikkatli bir açıyla eğilmişti.

"Sanırım şimdi gitmeye çalışacaksın. Ne de olsa bir serçe böyle yapar. Reddetmek."

Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Yalvarma dürtüsü keskin ve ekşi bir şekilde dudaklarına yükseldi ama şimdi ona vereceği herhangi bir güvencenin kana susamışlığının acımasızlığıyla engelleneceğinden korkuyordu. "Onunla ne yapacaksın?" diye sordu onun yerine.

Cal ilgisiz bir şekilde babasına doğru baktı. "Gömün onu, sanırım."

"Karaca otunun altında mı?"

Gözleri kısa bir süre şaşkınlıkla açıldı. Ve sonra güldü. Sert ve korkunç bir kahkahaydı, ama ruhundan atılabileceğinden emin olmadığı bir karanlıkla bezenmiş bir kahkahaydı.

Eli çenesinin üzerinde gezinerek gevşemiş tüyleri düzeltti. Yanağında hafifçe gezdirdiği parmaklarında soğumuş kanın ıslaklığını hissetti.

"Ah, Nadine," dedi. "Bana iyi , değil mi?"

Serçesini banyoya götürdü ve sıcak su fişkırlarak porselen leğeni doldururken onu büyük küvetin kenarına oturttu. Bir tabure çekerek ayaklarını kucağına oturttu ve koşarken etine batmış olan kıymık ve çapakları dikkatlice çıkardı.

Yüzünde endişeli bir ifade vardı ama başını kaldırıp bakmadı çünkü yüzündeki tek şey o endişeli ifadeydi.

Suya girmesine yardım ettiğinde ağladı. Dizindeki ve yan tarafındaki yaralar acı verecek kadar derindi. Dikiş atılması gerekeceğini düşünmüyordu ama suyu soluk bir pembeye çevirecek kadar kan vardı.

"Lütfen beni bırakma." Kapıya doğru dönerken kızın sesinin yankılandığını duydu.

Göğsüne ağır bir şey yerleşti ve orada kaldı.

"Yapmayacağım." Küvetin kenarına attığı bir tabureye oturdu, kadının kendini yıkayışını görmeden izledi, eğer dikkat etseydi sertleşmesine yol açacak o mahcup bakışları ona fırlattı. Ama kısmen suyun içinde bıraktığı eline rağmen, onun neredeyse hiç farkında değildi.

Daha önce de öldürmüştü ve bundan zevk almıştı, çünkü ona öğretilen ve yetiştirilme tarzı buydu. Böyle bir şeyi silemezsiniz: gençliğinizde bir damga gibi içinize kazınmış ve sonra herkesin görmesi için yara izi bırakmasına izin verilmiş bir şeyi.

Haftalardır onun kendisine gelmesini sağlamak için planlar yapıyordu. Uyandırmasına yardım ettiği rüyalardan sersemlemiş ve tahrik olmuş bir şekilde uyandığını görmek onu karanlık, sahiplenici bir tatminle doldurdu. Dürtülerine tamamen yenik düşmeden onu gerçeğe ne kadar yaklaştırabileceğini görmek için kendisiyle oyunlar oynamaya başladı. *Onu* tamamen tehlikeye atmadan.

Korku, derdi babası, bir serçeyi sahibine bağlayan şeydir. Daha önce korkusunu ona karşı kullanmıştı ama onu madende durduran da korkusuydu.

Çok istemesine rağmen onu becermemişti. Hayır. Onun zavallı küçük yüzündeki paramparça ifade, onu oraya koyan kişiyi yok etme isteği uyandırmıştı. Onu oraya koyan kişi kendi eti ve kanı olsa bile.

Ya da kendisi.

Su artık berrak olmadığında, Cal küveti boşalttı ve onu havluyla kuruladı, ürküp kaçmamasından memnun oldu. Kalbiyle olmasa bile en azından bedeniyle ona güveniyordu.

Küçük tişörtü başından çekti ve saçlarının uzun, ıslak telleri göğüslerinin üzerinden kayarak kumaşı şeffaf hale getirdiğinde, karnının sıcak bir şey tarafından delindiğini hissetti.

Kendisi durulanırken onu boşalttığı taburede bıraktı. Tam bir banyo için fazla heyecanlı olduğundan, bunun yerine kendini sabunladı ve saçlarını yıkadı, tam da bu amaçla banyoda tutulan bir sürahiyi kullanarak, üzerinden akan su kırmızı yerine berrak akana kadar.

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve isteksizce büyülenmiş bir halde onu izledi; bakışları adamın çıplak vücudundan aşağı kayan sabun köpüklerini takip etti, ta ki adam açıkça erekte olana kadar. Onu şok edecek ve dehşete düşürecek şeyler aklına geldi.

Onu o taburenin üzerine eğilmiş, kıcını kaldırmış ve yayılmış olarak içeren düşünceler. Tamamen ona ve onun merhametsizliğine ve bir sonraki adımda ne yapacağının korkusuna maruz kalmıştı.

"Anneme söylemeliyim." Havluyu beline gereğinden fazla bir güçle doladı. "Benimle gelebilirsin ya da odanda bekleyebilirsin."

"Ben de seninle geleceğim. Yalnız kalmak istemiyorum."

"Durumu kötüleşecek," diye uyardı. "Bu festivalden nefret ediyor."

"Anlıyorum," dedi kasvetli bir sesle.

"Hayır, . Ama olacaksın. Gel."

Seni bekleyen kaderi göstermeme izin ver, sevgilim.

Annesi üst kattaydı - ana yatak odasında değil, bitişik odada. Yatağında uzanmış, ince dantel bir gecelik giymiş, şişeden babasının viskisini içiyordu.

Kapının açıldığını duyunca kısa bir süre için kaskatı kesildi. "Ah, demek." "Babam öldü," dedi açıkça. "Ben de öyle."

"Bu çok kötü." Sulu gözlerle ikisine baktı. "Işıkları kapatabilir misiniz? Yatağa gelmeyeceğine göre."

"Nasıl öldüklerini bilmek istemiyor musun?" "Hayır. Hiçbir şey bilmek istemiyorum." "*Umurunda değil mi?*"

Nadine şaşırmış bir halde sordu.

Annesi düşmanca bir bakış fırlattı. "Benim," dedi, "artık umursama lüksüm yok, Nadine. Bana saygı duymayan üç çocuk doğurdum ve şimdi bu kafeste yaşıyorum, o uygun gördüğünde dışarı çıkarılmak üzere, her zaman başımın üzerinde bir kılıç gibi sallanan ölüm tehdidiyle."

"Anne," dedi Cal.

Ona sertçe baktı. "Sanırım siz yaptınız. Hepiniz bir şeyleri öldürüyorsunuz, neden değişiklik olsun diye birbirinizi öldürmeyesiniz ki?" Yorgun bir şekilde iç çekti. "Yılan yeterince sıkıldığında neden kendi kuyruğunu yemesin ki? Hayır, bana hiçbir şey anlatma. Bilmek istemiyorum. Korkunç bir şey."

Uyumak üzereymiş gibi yastığa yaslandı. Ama sonra gözleri yeniden açıldı, sanki korkunç bir şey hatırlamış gibiydi.

"Tıpkı ona benziyorsun, Cal. Caledon. *Orijinal* Caledon. Nathaniel sana bu ismi verdi çünkü onun gözlerine sahiptin. Kan lekeli mermer gibi göründüklerini ve soğuk olduklarını söylediler." Annesi ürperdi. "Sanırım her zaman kalbinin de böyle olmasını ummuştun."

"Portreleri gördüm."

"Onunla hiç tanışmadım, ama oğulları . . . korkunçtu. Nathaniel bir canavardı. Babası da öyleydi." Bu kez vücudundaki sertlik, parmak uçlarının serin ve uyuşuk hissetmeye başladığı yere doğru dalgalanıyor gibiydi. Yanında Nadine huzursuzca kıpırdandı. "Bana tecavüz etti. Bunu biliyor muydun? Beni arkadaşlarımdan ayırıp ormana sürükledi ve çok daha kötü şeyler yaptıktan sonra benimle birlikte oldu-"

Sözünü kesti.

"Onlara geyik dedi. Her şeyi gördüm. Onlara *geyik* dedi." "Çok üzgünüm Corrine." Nadine annesine doğru bir adım attı ama Annesi onun uzattığı elden ürküp geri çekilince donakaldı. "Bu başına gelmemeliydi."

"Ona böyle mi yaptın?" Annesi başını Nadine'e doğru salladı.

"Hayır." Kollarını kavuşturdu. "Seçmesine izin verdim."

"Huh." Kelimeyi bir nefesle dışarı üfledi. "Sanırım bu yüzden hâlâ burada."

Keskin, uğultulu bir sessizlik oldu.

"Işıkları kapat ve kapıyı kapat." Sesi soldu, eski bir kadife gibi yıprandı. "Başka bir şey görmek zorunda kalmak istemiyorum."

■ ■ ■ ■ ■

"Artık Ravensgate'in sahibesi sensin."

"Hayır!" Nadine kan rengine boyanmış rüyalarından bir solukta fırladı, uğursuz sözler kulaklarında bir ölüm çanı gibi yankılanıyordu. Etrafına baktığında sadece karanlığı görünce paniği daha da arttı.

Rüyasında, bir kuzgun sürüsü kan ve kanat telaşıyla birbirlerini parçalamadan önce gözlerini oymuştu. Kuzgun Geçidi siyah tüylerden oluşan bir bulutun içinde patlamış ve her şeyi gizlemişti. Nihayet dağıldıklarında, her şeyi çiğneyip geçmişler ve geriye sadece korkunç bir kara uçurum bırakmışlardı.

Ama gözleriniz olmadan bir şeyi nasıl görebilirsiniz ki?

Sessizlik kesilecek kadar yoğundu ve gömleği uykuda bir omzundan aşağı kaymıştı. Gömleğini bilinçli bir şekilde düzeltti, karanlıkta yüksek sesle ve kaba bir şekilde nefes alıyordu.

(Kendinizi yalnızca yaşamın ve ölümün efendisi olmaktan gelen zevke teslim edin)

"Cal?" diye fısıldadı.

"Evet." Yanından gelen ses bezgindi. "Buradayım." "Kötü bir rüya gördüm."

Parmakları kolunun üzerinde sevgisiz bir şekilde gezindi ama bu harekette neredeyse alaycı bir şey vardı. "Rüyanda beni mi gördün?"

Ona kabuslarına musallat olduğunu söylemişti, fark etti. Bu doğrudu, çünkü adam öyleydi. Onu şaşırtan şey, ona söylediklerini hatırlamış olmasıydı. Söylediklerini umursama zahmetine girmiş olmasıydı.

kalmadığı zamanlarda bile.

"Sorun bu ev," dedi. "Bu evden nefret ediyorum."

"Biliyorum."

"Şimdi ne olacak?" diye umutsuzca sordu.

"Sanırım iyi kalpli şerif, babamın ve kardeşimin yokluğunun bıraktığı boşlukları doldurmak için çok çalışacaktır. Muhtemelen bir daha av festivali olmayacak. En azından bir süre için."

"Peki ya para? Bu kasabaya zarar vermez mi?" "Bazı şeyler ölmeyi hak eder."

Sesi o kadar sert, o kadar ... öfkeliydi ki, kim olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Aklında gerçekte ne -ya da kim- olduğunu ya da düşüncelerinin ona verdiği acıyı.

(Yılan yeterince sıkıldığında neden kendi kuyruğunu yemesin ki?)

Nadine adamın omzunun olması gereken yere uzandı ama parmaklarını uzattığında sadece havaya dokundu. Adam yataktan kalkmıştı. Şilte şimdi daha hafifti ve Nadine'i onun gidişinden uzaklaştırıyordu. Adam volta atarken ayaklarının parke üzerindeki sürtünme sesini duyabiliyordu.

"Bana ne olacak?" Gözleri alıştığında, adamın şeklini seçebildi: omzundaki ışık parıltısı, gözlerinin akının kısa bir parıltısı.

"Sen." Durakladı, Nadine'in üzerinde durdu ve gülme olması gereken sert bir ses çıkardı. "Sanırım gideceksin, Nadine. Artık seni tutan hiçbir şey olmadığına göre, yapılacak en akıllıca şey bu olacaktır."

"Ama geri dönemem! Her şey eskisi gibi olamaz! Teyzem beni seviyor ama bana *ihtiyacı yok*. Kız kardeşim de gitti. Başka hiçbir şeyim yok. Başka *kimsem yok!*"

Sadece sen, diye düşündü gözyaşlarını tutmaya çalışarak. Mahzende bana sana sahip olduğumu söylemiştin.

"Peki benden ne istiyorsun, serçe? Yalnızlığın için bir kafesi mi tercih edersin? Annem gibi olmak, kabuslarına ve yatağına musallat olan adamdan korkup titremek ister misin?"

Yükselmekte olan sesi fısıltıya dönüştü.

"Odana ilk girdiğimde neredeyse seni kaçıırıyordum. Uykunda. Savunmasızken. Ve bundan zevk alırdım, Nadine. Tıpkı o güzel boynunu ısırduğımda çığlıklarını duymaktan zevk aldığım gibi. Sana eziyet etmek

ve benden kaçtığında gözlerindeki korku da beni sertleştiriyor. Bazen," diye devam etti, bir adım daha yaklaşarak, "seni o kadar çok istiyorum ki, buna dayanamıyorum."

Kadın ürperdi ve adam yine karanlık ve eğlenceli bir ses çıkardı. "Böyle bir adam mı istiyorsun?"

"Beni isteyen birini istiyorum," diye fısıldadı. "Bana *ihtiyacı olan* birini."

"Güzel," dedi adam soğuk bir şekilde. "Onu bul ve becer o zaman."

"Seni istiyorum."

Cal onun üzerine eğilip ellerini vücudunun iki yanına koyduğunda yatak çöktü.

"Peki ya seni ormana sürüklersem?" diye fısıldadı. "Ya yakarsam? Seni avlarsam?"

"Beni kurtardın," dedi. "Garip, çarpık bir şekilde beni önemsiyorsun."

Çünkü o biliyordu, bundan emindi. Bazen ona baktığında gözleri neredeyse yumuşuyordu. Neredeyse şefkatli olduğu anlar olmuştu - düğündeki yemek tabağı, hayalet borularla yapılan piknik, arabada elini bacağına koyup onu teselli edişi. Eğer sadece onu incitmek isteseydi, tüm bunları yapmaz mıydı?

Tabii seni gerçekten incitmek istemiyorsa, diye fısıldadı beyni. *İşte böyle yaparsın.*

Kalbi acı dolu bir şekilde çarptı. O kadar zalim miydi? Öldürücü darbeyi kendisi indirmek için onu kurtaracak kadar zalim mi?

"Cal?"

"İstedğin bu mu? Bükülmüş mü?"

Sürünerek yatağın kenarına geldi ve elini uzattı. Üzerinde hâlâ havlu vardı ve başka bir şey yoktu; havlunun düğümünü çekiştirdiğinde kumaş bir anlığına yapıştı ve sonra çözüldü.

Elini adamın karnının sert çıkıntıları üzerinde gezdirdiğinde onun ürperdiğini hissetti. Yavaşça, teker teker, tek bir tanesi kalçasının kıvrımını takip edene kadar parmaklarının düşmesine izin verdi. Nefes alış veriş arttı ve sıcak nefesi hassaslaşmış etini ısıttıkça onun gerildiğini hissetti.

Nefesini tutuyor gibiydi.

"Bu şiddetli zevklerin şiddetli sonları vardır."

"Bunu biliyorum. 'Öpüştükçe tüketirler,' değil mi?" Dudaklarını önce adamın burnuna, sonra da ağzına sürmek için eğildi. Aleti kaburgalarına sürtündü, zaten sertti ve ona sürtündüğünde bir iniltiyi ısırdığını duydu.

"Lanet ," diye tısladı. "Senin sonun olacağım, Nadine." "O zaman baştan başlayıp tekrar deneyelim baba."

Vahşi ve çaresiz bir ses çıkardı. Ve sonra kendini yatağa doğru savrulmuş hissetti, o kadar sertti ki zıpladı. Havalanmak için geri gelmesine izin vermedi; kuyruk sokumunun üzerinde sırtını sallayan ve aciliyetinden dolayı ağzına nefesini vermesine neden olan tek, şiddetli bir vuruşla içine kaymadan önce gömleğini yukarı çektiğini hissetti.

"Sen gerçekten benimsin, değil mi Nadine? Ravensgate'e geldiğinden beri, bozulmak için adeta yalvarıyordun. Sana sadece harabe halinde benim olabileceğini söylememiş miydim?" Parmakları kızın kalçasında gezindi. "Beni böyle hissettirmek için üzerimde hangi kara büyüyü yaptın?"

"Aşk," diye fısıldadı.

Elleri kızın yüzünü kendi yüzüne doğru kavrarken bile inkâr edercesine inledi. "Öp beni o zaman," diye fısıldadı. "Sev beni o zaman. Kafesin olmama izin ver, ben de sana açık bir kapı vereyim."

Daha sonra, karanlık için minnettar olacaktı çünkü onu kendisiyle ilgili daha karanlık gerçeklerden koruyordu. Adamın boğazından çıkan hırıltılardan ve onu derisinde çiçek açmaya başlayan izleri hissedebileceği kadar sıkıca kavrayışından hoşlandığını.

Ona sahip olmak için duyduğu vahşi ihtiyaç, içinde her zaman açık bir yara gibi duran bir boşluğu dolduruyordu. O lokantada Cal ona bazı kadınların kendilerini güvende hissetmek için barlara ihtiyaç duyduklarını söylemişti.

Belki de nefes almak için birinin içinde boğulmaya ihtiyacı vardı.

Kadın boşalırken adam ikisinin arasına uzanıp kalçalarına ve karnına menisini bulaştırdığında ve "*Benim,*" diye fısıldadığında, adamın ağzı onunkini kavrayıp tüm acı ve itirazlara rağmen onu becerirken, gölgeli yatak sırtında büyük bir uçurum gibi açılana ve adamdan başka her şey yok olana kadar, kanın ateşli bir tepkiyle vücudunun her yerinde nabız gibi attığını hissetmişti.

Ve bu.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

. . kanı yükseltir . .

Nathaniel Cullraven asla bulunamadı.

Argentum'da da hiç kimse onun kaybolduğuna üzülmemişti, ancak ortadan kaybolması başka herhangi birine verilecek tüm ciddiyetle karşılanmıştı. *O aile*, diye fısıldadı insanlar. *Yeterince geriye bakarsanız, bu kasabada ters giden her şey dönüp dolaşıp onlara gelir.*

Madenin kapatılmasından yıllar içinde kaybolan çeşitli kişilere ve şimdi de Ravensgate'in Efendisi'nin kendi gizemli kayboluşuna kadar her şey Cullraven'lara geri döndü. Argentum'un kendi Atreus Hanedanı; sayısız başkaları için sürekli ve pervasızca ettikleri kötü şansın bir kısmını nihayet biçmişlerdi.

Bu kınama duygusu, Ben'in cesedi birkaç hafta sonra ormanda bulunduğunda daha da güçlenmişti. Bir yürüyüşü, çok daha acil bir şeyin kokusunu kadar ağačların arasında bir serçeyi kovalayan köpeğiyle birlikte ona rastlamıştı. Kız ve köpeği Benjamin'i bulduklarında, cesedi çok kötü bir şekilde çürümüştü. Bir hayvan onu sürüklemiş, parçaları etrafa saçmış, kuzgunlar ve diğer kuşlar da daha fazlasını gagalamıştı. Bölge adli tabibi ve adli tıp ekibi saatler sonra olay yerine çağrıldığında, ceset böcekler ve diğer leř yiycilerle doluydu.

şerif, muhtemelen festival sırasında serseri bir kurşunla vurulduğuna karar verdi, ki bu herkesin garibine gitmişti, çünkü Gideon Crocker insan anatomisini Adam'dan iyi bilmiyordu. Adli tabip, kurşunun izlediği yörünge'nin kendi yansıması olma ihtimalinin düşük olduğunu gönülsüzce kabul etse bile, yine de fısıltılar vardı: üzerinde solmuş, kana bulanmış bir hırkayla bulunmuştu, boğuşma izleri varmış gibi görünüyordu.

Belki de karısı onu öldürmüştür, dediler insanlar kısık sesle. *Belki de bu yüzden ortadan kayboldu.*

Çünkü Noelle Cullraven da hiç ortaya çıkmamıştı. Küçük kız kardeşi ortaya çıkıp ortalığı karıştırmaya başladığında bile.

Dedikoducuların bazıları kötümserdi. Belki de Benjamin'in karısını öldürdüğünü ve suçluluk duygusunu kaldıramadığını düşünüyorlardı. İnsanlar Ravensgate'e yıllardır "Killraven Kalesi" diyordu, ta ilk Caledon Abial Cullraven ve onun iki sefil karısının günlerine kadar uzanıyordu. Bu aileden en az dört erkek eşlerini trajik ya da şüpheli bir şekilde kaybetmişti. Belki babası da bu olaya karışmıştı.

Böyle insanların zengin olduklarında bir şeyler -hastalıklı şeyler- yaptıklarını söylediler. Bu bir hastalık gibi. Güçle yozlaşırlar ve bu onları içten içe çürütür ve işte o zaman başlarını belaya sokan o seks şeylerini yapmaya başlarlar ... ve gazetelere çıkarlar.

Birkaç gün sonra Caledon Cullraven'in heykelinin üzerinde İSA İLE KETCHUP tişörtü belirdi. Kimse bunu kimin koyduğunu görmedi ama ertesi gün birisi heykele bir çiçek tacı ve boynuna eşarp gibi düğümlenmiş eski bir tozluk ekledi.

Odessa Cullraven elinde fotoğraf makinesiyle meydanda yürürken herkes nefesini tuttu. Ailesinin mirasını ciddiye alıyordu.

-Hepsi öyleydi. Bu kadar çok paraları olmasaydı, hepsi yıllar önce "deli" olarak damgalanırdı, ancak zenginlik size eksantriklik ve hak edilmemiş saygı kazandırır.

Kaldırımında durdu, eliyle gözlerini siper etti. Yaz esintisi eteğinin siyah kenarını karıştırarak gölgesine karışmasını sağladı. Bir an için, güneşin sert parıltısı altında dururken, sanki bir yüzü yokmuş gibi göründü.

Sonra o güzelim kara başını geriye attı ve güldü.

Bir yıl sonra, heykel nihayet yıkıldı. Helena Peters bunu kutlamak için Blue Bar'da bir parti verdi ama kendisi dışında kimse katılmadı. Hepsi Odessa Cullraven'in "Geçmişe Dönük Bir Aile" seminerinde rahmetli Nathaniel Cullraven'in iyi viskisiyle sarhoş olmakla meşguldü (ya da insanlar öyle sanıyordu).

Deena Spangler seminere gitmişti. Nadine'e bir yıl önce söylediği gibi, evin içine bakmak için her zaman can atıyordu. Bu bir

Kasabanın en kötü şöhretli ailesi için oldukça yavan bir ders, beklenen gotik drama ile renklendirilmiş, ancak fark edilir derecede sulandırılmış.

Filmin en önemli sahneleri Caledon Cullraven'ın delirmesi ve Adelaide Carmody Cullraven'ın kocası Benjamin'in kıskanç öfkesi yüzünden öldüğü iddiasıydı. İnsanlar oraya tür dramlar için geliyordu.

Kimse en son Benjamin ile karısı arasındaki uğursuz paralelliğe dikkat çekmedi, ancak balo salonunda oturan herkes yüksek sesle - ve açıkça - bunu düşünüyordu.

Corrine konferansın sonuna doğru aşağıya inmiş, görünür bir destek gösterisi olarak gelen diğer tarihçi kadınlarla birlikte bir köşeye gizlenmişti. Deena onun yüzünü izlemiş, kayınvalidesinin çeşitli portrelerinin ve biyografilerinin ekranda sırayla yanıp sönmelerini dikkatle takip etmişti.

Odessa'nın kendi başarılarını uzun uzun anlattığı (bu sırada umutsuzca alkol tazelemek için içecek masasına doğru bir uçuş oldu) uzun bir toparlamadan sonra, en küçük erkek kardeşinin avukat eşinin yardımıyla yürüttüğü hukuk uygulamasından bahsetti.

Ekranda düğün fotoğrafları belirdiğinde, adam uzun boylu ve esmer, kadın yuvarlak hatlı ve güzel, Deena bütün akşam boyunca Corrine Cullraven'ın gülümsediğini gördüğü tek an buydu.

"Seminer nasıldı?" Eve döndüğünde Rael sordu. Onu bıraktığı yerde, yatağında yarı giyinik bir haldeydi ve Rael içeri girdiğinde bıraktığı kitabı karıştırıyordu.

Deena başlığa baktı. *Gravity's Rainbow*. "Sanırım herkesin beklediği şey buydu. Yine de içki iyiydi."

"Nate her zaman içki dolabını dolu tutmayı severdi."

"Baban ve onun babası yakındı, ha?" Deena otururken karnının izledi. "Nathaniel ortadan kaybolduğunda bu yüzden emekli olduğunu düşündüm."

Rael alay etti. "Bence bunu eski muhafızların düşüşünün işareti olarak gördü."

"Eski muhafız mı?" Dar kokteyl elbisesini çıkardı, onun hareketlerini takip ettiğinin farkındaydı. "O evde neler olup bittiğine dair kimsenin bilmesine izin vermediğin kadar çok şey bildiğin hissinden asla kurtulamadım."

"Oh, Deena. Sana o yer hakkında kanını donduracak şeyler anlatabilirim. Ravensgate sadece efendisi kadar iyidir ve dizginlerini elinde tutan bazı duygusuz adamlar olmuştur."

"Odessa bu işi yeterince iyi yapıyor gibi görünüyor." "Evet," dedi kayıtsızca. "Eminim öyledir." "Cal'ın bunu istememesine şaşırdım."

"Hiç . Gerçekten yapmadı. Bu yüzden kendi yolunu çizdi. Yine de üzerinde büyük bir baskı vardı. Hem onun hem de Ben'in isimleri ailelerindeki önemli figürlerden geliyordu, ikisi de acımasızdı. Bir tanrıya yaranmak imkânsızdı ve babaları hangisini tercih ettiğine bir türlü karar veremiyordu, bu yüzden onları horoz dövüşündeki horozlar gibi karşı karşıya getirdi. Ben sert ve namuslu olan oldu ve Cal doğal olarak onun zıttı oldu, her gelenekleri çiğnedi. "Bir parça sürtünme."

Deena, "Nadine'den hoşlanmasının nedeni bu olmalı," dedi.

Kulağa şirretçe geldiğini biliyordu ama pek de üzgün değildi. Nadine burada değildi ve burada olsaydı bile, Deena kızın tam olarak ödül karısı malzemesi olmadığını kabul edecek ilk kişi olacağından emindi.

Kasabanın geri kalanı gibi Deena da yıllardır Cal'ın kadınlar arasında nasıl koşturduğunu izliyordu. Cal'ın bekârlık dönemine son veren kişinin en çok yıkılması gereken kız olması ironikti. Kalbi kırık birden fazla kıza onun "evlenilecek türden biri olmadığı" söylenmişti.

Aferin ona, diye düşündü Deena. Tath, utangaç küçük bir şeydi. Gerçi eminim şimdi o kadar da utangaç değildir. Kocası olarak onunla değil.

"Artık evli olduklarını duydum," dedi yüksek sesle.

Rael ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. Onun balık tutmasına alışkındı. "Bekliyorlar."

"Çok hızlıydı."

"Deena," dedi azarlarcasına, uzanıp göğsünü çimdikledi. "Kendi iyiliğin için fazla meraklısın, bunu biliyor musun? Bu şehirde her şeyi idare edemezsin."

Seni idare edebilirim, diye düşündü, gıcırtılı şiltenin üzerinde sallanırken ve çıktığında memnun bir iç çekiş yaptı. Yanılmıştı.

tamamen çıplaktı. Çarşaf lar kalçalarından kayarak kumral saçlarının arasından çıkan kalın bir ereksiyonu ortaya çıkardı.

"Bana bir şey söyle," dedi. "Bardaki o gece. Benimle eve sadece dikkatimi dağıtmaya çalıştığın için mi geldin?"

Ona girdi, nefesini kesecek kadar sertti.

"Neden?" diye sordu, dudaklarında muzip bir gülümseme vardı. "İyi bir dikkat dağıtıcı mıydım?"

■ ■ ■ ■ ■ ■ ■

Soğuk bir esinti suyun üzerinde eserek Nadine Cullraven'ın ıslak saçlarının tuzla sertleşmiş tellerini karıştırdı. Elinde bir kova dolusu deniz kabuğu vardı ve bu sefer onları unutmadığını varsayarak temizlemenin ve onlarla bir şeyler yapmanın eğlenceli olabileceğini düşünüyordu.

Soğuk ve puslu bir gündü, bu yüzden plaj o kadar kalabalık değildi ama soğuğa rağmen yine de hoşuna gitmişti. Belki de bu yüzden daha da çok seviyordu - rüzgârın ısır an acısı hâlâ *hissedebilecek* kadar canlı olduğunu hatırlatıyordu.

Açık havayı her zaman sevmişti çünkü yalnız hissetmeden yalnız kalmanın en iyi yoluydu. Ama deniz kenarında özellikle umut verici bir şey vardı. Havanın tuzlu tadı, sıcak bir koşudan sonra soğuk su gibi nefes almayı ferahlatıyordu ve gelgitlerin gelgiti ona tatmin edici bir yenilenme izlenimi veriyordu: kontrolünüz dışındaki güçler tarafından ne kadar kötü bir şekilde aşındırılırsanız aşındırılı n, yine de bütün ve güzel kalabilirdiniz.

Kız kardeşiyle gittiği o sahil gezisinin üzerinden altı yıl, Noelle'in zamansız ölümünü öğrenmesinin üzerinden de bir yıl geçmişti. Bu konu hakkında çok düşündü - bastırmak için çok uğraştığı mahzene iniş değil, ölümün kendisi hakkında. Kız kardeşinin beş yıldan kısa bir süre sonra artık hayatta olmayacağını bilseydi, birlikte geçirdikleri o güne ve diğer tüm günlere daha fazla canlılık katmak için daha fazla çaba gösterir miydi?

Hayır, sonunda karar verdi. Tıpkı teyzesini, kocasını ve içinde yavaş yavaş şekillenmekte olan yeni hayatı hâlâ sevdiği gibi, kız kardeşini de onu kendinden uzaklaştırmadan elinden geldiğince çok sevmişti.

Noelle'in ölümü onun suçu değildi ve o evdeki hiçbir kötülük kız kardeşinin sevildiği, gerçekten sevildiği gerçeğini söylemezdi.

Sert bir şey ona çarptı ve geriye doğru çekilirken kova uçtu, kabukları etrafa saçıldı. Çıplak belindeki soğuk ellerin dokunuşuyla boğazından gecikmiş bir çığlık koptu. Kumsal bej rengi bir bulanıklığa dönüştü ve sonra kum, sırt üstü yuvarlanmadan önce canını acıtacak kadar sert bir şekilde dizlerine çarptı.

Cal elleri ve dizleri üzerinde ona sırtıtarak baktı, eğilirken siyah saçlarından birkaç tutam alnını okşuyordu. "Yüzündeki o ciddi ifadeyle ne düşünüyordun, serçe? Benimle eğleniyor olman gerekiyordu."

"En son böyle bir sahilde kız kardeşimle birlikte olduğumu düşünüyordum."

Gülümsemesi soldu ve yüzünde alışılmadık bir ciddiyet belirdi. "Umarım güzel bir anı olmuştur."

"Daha acı tatlı." Ona bakmak için arkasına yaslandı. "Onu çok özliyorum. Ailem diğer ailelere benzemiyor olabilir ama birbirimizi seviyorduk ve birlikte harika anılarımız vardı. Ne oldu da -Bu gerçeği değiştirmez. Nefes aldığım sürece," diye bitirdi sözlerini biraz da acı bir şekilde, "bu gerçek yok edilemez."

Bir süre hiç konuşmadan öylece yattılar. Adamın gözlerindeki bakış uzaklaştı ve Nadine onun ne düşündüğünü merak etti. Noelle'in ölümündeki suç ortaklığı aralarında kalmıştı ve her zaman da kalacaktı ama serçelere ve onların temsil ettiklerine olan tuhaf, sarsılmaz inancı, Ben'in Noelle'i acımasızca öldürmesini onun için olduğu kadar kendisi için de bir şok haline getirmişti.

Onu incittiği için kendini kötü hissediyordu ama gerçeği dile getirdiği için değil. Çünkü o hâlâ gerçeği saklamaya devam ediyordu ve bir ruh eşine duyduğu arzu onlarca yıllık acı ve istismara dayanıyor, yalnızlığının içinde kanlı dikenler gibi kıvrılıp bükülüyordu.

"Umarım o anılardan bazılarını seninle birlikte yaşarım. İyi anılar."

"Kulağa neredeyse duygusal geliyor."

"Avukatlar duygusallaşmaz. Biz sadece insanları savurganca ve pişmanlık duymadan beceririz." Yüzündeki şakacı ifade geri gelmişti. "Bunu bilmen gerekir, Nadine. Benimle bu yüzden evlendin." Daha aşağı eğildi.

Şimdi kulağıyla: "Yine de senin için yumuşak bir noktam var. Şimdi onu bulman için sana meydan okuyorum."

Adamın kendisini battaniyeye yaslamasına izin verdi ve onu öperken parmaklarını saçlarına doladı. Adam memnun bir ses tek dizinin üzerine çöktü ve kollarını kullanarak kendini kısmen onun bedeninden yukarıda tuttu. Sözlerine sadık kalarak, şu anda onunla ilgili hiçbir şey yumuşak hissettirmiyordu. Adam göğüslerinden birini sıkarken ürperdi, ardından elinin karnının kıvrımlarından aşağıya doğru şefkatle kaymasına izin verdi.

"Serçe ve bebek," dedi onaylarcasına, o parlak, kızıl benekli gözleriyle ona bakarken elini kendi elinin içine aldı. "Bu sahildeki en güzel iki şey ve ikisi de bana ait."

Nadine yanaklarının kızardığını hissetti. Adam mayosunun kayışlarından birini çekiştirdiğinde "Dur," dedi. "Bizi plajdan attıracaksın."

Cal iç çekti. "Kucağıma otur o zaman. Kimsenin haberi olmaz."

Seni lanet yalancı, diye düşündü ama içinde öfke yoktu. Şimdi yoktu. Adamın gözlerindeki arzuyla yavaş yavaş kavrulduğunu hissederken olmazdı.

Ona böyle baktığında kötü olmak istemesine neden oluyor, onu karanlığa yenik düşmeye kışkırtıyor ve bu da onun gözlerinde daha parlak ve daha sıcak yanmasına neden oluyordu. Diğer her şeyi olduğu gibi onu da şiddetle seviyordu ve bazen aşkının acımasız ağırlığı onu dehşete düşürüyordu - ve bazen, ne kadar umursamadığından biraz huzursuz hissediyordu.

Çünkü onu karanlıkta evin içinde kovalayıp sert bir yüzeye -duvara, yere, merdivenlere- ittiği ve canını acıtacak kadar sert bir şekilde götürdüğü her seferde, hukuk dosyalarına bakarken onu kucağına aldığı (tıpkı bunun gibi, diye düşündü) ya da kahvaltı ve yavaş bir öpücükle uyandırdığı en az bir düzine daha vardı. Zalimliğinde hem sert hem de hoşgörülüydü, ama o onundu; ve başka hiç kimsenin gerçekten onun olmadığı bir şekilde, kalbini her zaman gölgeleyen yalnızlığı kovalayan bir şekilde onundu ve ona baktığında yavaşça zevk gülümsemesini görmek, bunun uzun süremeyeceği korkusuyla nefessiz bıraksa bile, ona değer verildiğini ve sevildiğini hissettirdi.

Tıpkı ailesindeki tüm erkeklerin eşlerine sırt çevirdiği gibi ona da sırt çevirecekti.

Ama Cal, kendi çarpık tarzıyla, romantik biriydi. Bir salonda oturup ölü hayvanların hayata dönmesini bekleyen çocuk, gerçek aşkı bulmanın öldürme arzusunu tatmin edeceğine inanan bir adama dönüşmüştü. Zehirli bir ağaçtan düşen en tatlı meyve; onun sunabileceği şey buydu. Saplantılarla dolu bir aşk.

Ve parmağında onun yüzüğünü taşıyordu: ona olan aşkının fiziksel bir dayanağı. Adının akrostiş yüzük olduğunu söylemişti. Toplumun yüksek sesle söylenemeyecek kadar skandal olduğuna karar verdiği ve bunun yerine açık bir sır gibi parmağa takılan tutkulu aşk mesajlarını heceleyen Viktorya dönemi geleneğinden.

Onunki malakit, iolit, nuummite ve zümrüt taşlarıyla süslenmiş antik altından yıpranmış bir banttı.

MAYIN.

Onu kendine doğru çekti, itaatkâr bir şekilde kucağını plaj battaniyesiyle örterken onu yerinde tuttu. *Burada görülecek bir şey yok*, diye düşündü. *Bunların hepsi tamamen masum.*

Adam mayosundan kurtulup usulca içine doğru kayarken dalgalara baktı ve sessiz bir nefes aldı. Arkasından uzandı ve çenesinden kavrayarak başını çevirdi, böylece onu bir omzunun üzerinden öpebilecekti. Adam memnun bir ses çıkardı ve biraz daha sert bir şekilde içine girdi, sonra onu kalçalarından kavradı ve yerinde tuttu, böylece daha fazlası için ağrımaya neden olan sığ, sabit sürtünme patlamalarıyla içine doğru sallanırken fazla hareket edemedi. Adam yumuşak bir ürpertiyle içine boşaldığında, kadın bunun tatlı ve çaresiz acısıyla neredeyse hıçkırı hıçkırı ağlayacaktı ve sonra çenesini başının üzerine yaslayan adamın tatmin olmuş iç çekişini hissetti.

"Benim," dedi ve Nadine uykulu bir onaylamayla gözlerini kapadı.

Toparlanıp arabaya döndüklerinde kabukları unuttuğunu fark etti.

■ ■ ■ ■ ■

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Odessa sordu. "Bu tarih, sonra hepsi."

"Bu bir yalanlar kitabı," dedi Cal. "Artık anılmaması gerekiyor."

Odessa omuz silkerek yeşil kitabı şenlik ateşinin üzerine attı ama yüz hatlarında kısa bir pişmanlık titreşimi belirdi. Ateşi Passer Ormanı'nın derinliklerinde, dağ gölünün -Cam kıyısında yakmışlardı. Bahar ayı, kışın derin dondurucu soğuşundan hâlâ belli belirsiz mavimsi olan karla kaplı dağların üzerinde yükselirken, göl cam gibi yansıyordu.

Alevler sayfaları öfkeyle sararken hepsi geriye yaslandı ve zehirli, arsenik ve yaldız yüklü bir duman patlaması yayıldı. Caledon Cullraven'ın şeytani sözleri duman bulutları içinde kaybolurken, parşömen kararmış ve kıvrılırken hava aniden yanık deri kokmaya başladı.

Nadine kitabın yanışını izlerken sıcak bir memnuniyet dalgası hissetti. Caledon başkalarına çektiği acılarla övünüyordu. Mirasını bunun üzerine inşa etmek istemiş, bunu da öldürdüğü insanların kanıyla yazmıştı. Böyle bir adam için, yaşayan benliğinin tüm izlerinin soğuk, siyah bir küle dönüşmesinden daha büyük bir acı olabilir miydi? Eğer bir cehennem varsa, umarım o da içinde yuvarlanıyordur.

Torunlarının kız kardeşini yaktığı gibi onun da yanıyor olmasını umuyordu.

Cal bebekle birlikte ateşe yaklaşmasına izin vermiyordu ama yeşil örtünün parçalanarak yok oluşunu izlerken, Nathaniel'e serçenin bronz dökümüyle vurduğunda ve hedefini tam isabetle vurduğu için gözle görülür bir şekilde yaralanarak geriye doğru sendelemesini izlediğinde hissettiği coşkuya benzemeyen korkunç, vahşi bir sevinç hissetti.

Bu tür duygular tehlikeli bir güce sahipti ve Nadine'in hoşuna gitmeyecek kadar uzaktı. Yine de Nadine o serçeyi Nathaniel'e binlerce kez daha fırlatabileceğinden emindi, sırf onun düşüşünü izlemenin keyfi için. Çarpık bir şekilde, bunun gibi tutkuların nasıl alevlenebileceğini, bir orman yangını gibi kontrolden çıkabileceğini görebiliyordu.

Ama o asla öyle olmayacak diye düşündü. Çocuğu da öyle olmayacaktı.

Odessa, Nathaniel Cullraven'ın son viski şişesini ve üç eğimli bardağı çıkardı. İkisini ağzına kadar doldurdu, diğerini ise sadece dörtte birini doldurdu. Bu ikincisini Nadine'e verdi, o da bebeğini -Anne Noelle- dikkatle bir koluna doğru kaydırarak kabul etti.

"Kanı yükseltmenin ne anlama geldiğini hep merak etmişimdir," dedi Odessa. "Zevk," dedi Nadine hemen. "Her şeyden önce zevk demek başka."

Cal ona baktı ve çamların gölgesinde ona doğru bakarken gülümsemesinde belli belirsiz bir vahşilik izi gördü.

Bu gece onu soracağını biliyordu. Bu yerde olmak onu değiştirmişti. Kan kanı çağırır, diye düşündü, ne kadar karanlık olursa olsun. Evet, kocasının içinde hâlâ gölgeler vardı ama bir daha asla onu tamamen karanlığa gömmeyecekti.

Çünkü onu da değiştirmişti. "Neye kadeh kaldıralım?" diye sordu.

Odessa kadehini kaldırdı. "Kanı yükseltmek mi?" diye teklif etti. Üçü de kadehleri tokuşturdu.

"Kanı yükselt."

Son

OceanofPDF.com

A C K (!) K N O W L E D G E M E N T S

Bu kitabı yazmak çok eğlenceliydi. Bu fikir yıllardır beynimde yanıyordu ve yıllar önce önsözü ve ilk bölümün bir kısmını yazmıştım ama takıldığım için rafa kaldırmıştım. Sonra eski belgelerimi karıştırırken o küçük hikaye parçasını buldum ve sanki içimde bir şeyler aydınlandı ve "Ya-?" diye düşündüm.

Nadine benim için özel bir karakterdi çünkü benimle aynı gıda alerjisine/hassasiyetine sahip (aslında birkaç tane var ama en önemlisi mısır). Karakterlerin gıda alerjisi/hassasiyeti olduğu çok fazla romansla karşılaşmadım ve bu tür karakterleri gizemlerde gördüğünüzde, neredeyse her zaman öldürülürler (Çehov'un fıstığı, kimse var mı?). Onun karakterini kısmen bu şekilde yazdım çünkü kendi diyetinizdeki sorunlu yiyecekleri tanımlamak söz konusu olduğunda bu tür şeyler hakkında farkındalığın gerçekten önemli olduğunu düşünüyorum. Mısırın bir etken olduğunu fark etmem için kaç yıl boyunca rastgele hasta olmam gerektiğini size anlatamam.

Bunu Kindle Vella'da tefrika ederken okuyan herkese çok teşekkür ederim. Bu, platformu sevip sevmediğimi görmek için yaptığım bir deneydi ve gerçekten sevdiğime karar verdim. Hep birlikte yolculuğa çıkarken insanların hikayeye tepkilerini gerçek zamanlı olarak görmek çok eğlenceli. Heyecan ve desteğin dışı vurumu çok harikaydı ve bundan çok ilham aldım ve bunun için minnettar hissettim. İnsanların Instagram ya da Facebook üzerinden bana mesaj atıp "Tamam ama ben bunu gerçekten sevdim" demeleri gerçekten çok şey ifade ediyordu. Bunun için ve beni desteklediğiniz için çok teşekkür ederim! Sizler OG'lersiniz.

Bir diğer büyük övgü de arkadaşım ve yazar dostum Heather Crews'e gidiyor, kendisi bazı bölümleri beta olarak okudu, çalma listesi için bana harika şarkılar önerdi ve yeni bir hikayeye başlarken umabileceğiniz en iyi arkadaş oldu. (Ayrıca bu güzel kapağı da o yaptı!)

Son olarak, bu kitabı satın aldığınız ya da KU üzerinden okuduğunuz için teşekkür ederim. Bana ve çalışmalarına bir şans verdiğiniz için çok minnettarım ve umarım beğenmişsinizdir. Çocukluğundan beri yazar olmak isteyen biri olarak, insanların kitaplarımı tekrar tekrar okuması gerçekten çok güzel bir duygu. Her okuduğunuzda, gençliğimin hayallerini gerçekleştirmiş oluyorsunuz. Teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Nenia Campbell haberlerde duyduğunuz "milenyum kuşağı "ndan biri.
Müstehcen vücut yırtıcıları yazmadığı zamanlarda
romantizm grubuyla çevrimiçi ya da San Francisco sokaklarında dolaşıyor. Onu
Goodreads ve Facebook'ta, TikTok ve Reddit'te @neniacampbell adıyla veya
Instagram'da @alwaysbeebooked adresinde bulabilirsiniz.

Okuyucularından haber almayı çok seviyor :)

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.